„O SAGA SUPERBĂ, CARE TE BÂNTUIE LĂSÂNDU-TE COMPLET LIPSIT DE PUTERI."

LAUREN KATE

REGATUL UMBRELOR

SERIA PREDESTINAȚI

JOSEPHINE ANGELINI

Josephine Angelini

Regatul umbrelor

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ANGELINI, JOSEPHINE
Regatul umbrelor / Josephine Angelini; trad.: Meropi Papagheorghe, Monica Laura Cibotariu şi Lingua Connexion.
Bucureşti: Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-609-767-3

I.Papagheorghe, Meropi (trad.)
II.Cibotariu, Monica Laura (trad.)

JOSEPHINE ANGELINI
Dreamless
Copyright © Josephine Angelini, 2012

Traducere din limba engleză
Meropi Papagheorghe,
Monica Laura Cibotariu şi Lingua Connexion

© RAO, 2015
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-767-3

Soţului meu, cu toată dragostea

PROLOG

Luni dimineaţa nu s-au ţinut orele. Pana de curent nu fusese încă remediată peste tot pe insulă, iar câteva străzi din centru erau blocate în urma furtunii.

„Da, desigur“, gândi Zach îndepărtându-se de uşa casei sale, „furtuna a demolat jumătate din oraş, dar nu şi familia aia de ciudaţi care pot alerga mai repede ca maşinile“.

Străbătu câteva străzi în fugă, doar pentru a se distanţa de tatăl lui. Să stea acasă ascultându-l pe acesta cum se plânge de anularea antrenamentului echipei de fotbal era greu de suportat, mai ales când motivul real al nemulţumirii era că petrecea încă o zi departe de cele trei vedete favorite – extraordinarii fraţi Delos.

Ajuns pe India Street, merse până în dreptul treptelor în ruină ale Ateneului unde se adunase o grămadă de gură-cască. Toată lumea vorbea de un scurtcircuit produs pe timpul nopţii, care încinsese asfaltul atât de tare încât îl topise. Zach văzu gaura din trotuar şi stâlpii electrici doborâţi, dar ştia că nu aceştia se făceau vinovaţi de pagubele produse.

La fel cum ştia că nici semnul care marca ieşirea din vestiarul fetelor nu pârjolise un petic de iarbă aflat la cinci metri distanţă.

De ce erau cu toţii atât de proşti? Erau atât de fascinaţi de fraţii Delos încât ar fi fost dispuşi să treacă cu vederea faptul că treptele de marmură ale bibliotecii nu puteau să fi crăpat de la vânt? Chiar nu era nimeni în stare să-şi dea seama că se petrecea ceva ciudat? Lui Zach i se părea totul atât de evident. Încercase să o avertizeze pe Helen, însă era prea înnebunită după Lucas pentru a mai gândi clar. Zach ştia că şi ea era într-un fel asemănătoare lor,

dar încercase oricum. Helen se comporta la fel ca şi ceilalţi locuitori ai insulei în ceea ce îi privea. La fel ca tatăl lui. Erau cu toţii orbiţi.

Zach mergea prin oraş, privind către mulţimea de prostănaci care se minunau la vederea asfaltului topit, atunci când Matt îl zări şi îi făcu semn.

— Uită-te şi tu, zise Matt atunci când Zach ajunse în dreptul cordonului de siguranţă. Au zis că probabil este vorba de o defecţiune la linia electrică principală. Destul de tare, nu-i aşa?

— Oau! O gaură! Cât de tare, spuse Zach sarcastic.

— Nu crezi că e interesant? întrebă Matt ridicând mirat din sprânceană.

— Nu cred că o linie de tensiune putea cauza asta.

— Dar ce altceva să fi fost? întrebă Matt pe un ton serios, arătând către dezastrul din faţa lor.

Zach zâmbi circumspect. Matt era mai deştept decât se credea. Era chipeş, se îmbrăca cum trebuie, era căpitanul echipei de golf şi provenea dintr-o familie respectabilă, cu tradiţie. Iar pe lângă toate astea, ştia cum să se comporte cu persoanele care contau şi cum să poarte discuţii interesante, cum ar fi cele despre sport. De fapt, Zach întotdeauna bănuise că Matt ar fi putut fi unul dintre cei mai populari copii din şcoală dacă ar fi vrut, dar dintr-un motiv sau altul, renunţase la un loc în echipa celor care se bucurau de popularitate pentru a deveni „regele tocilarilor“ în schimb. Era ceva ce-avea de-a face cu Helen.

Zach încă nu-şi dăduse seama de ce aceasta alesese să îşi petreacă timpul în compania tocilarilor, având în vedere că era mai frumoasă decât toate fotomodelele sau vedetele de cinema pe care le văzuse el vreodată. Dorinţa ei de a poza într-o persoană obişnuită era o altă parte a misterului care o înconjura şi care o făcea atât de atrăgătoare. Era genul de femeie pentru care bărbaţii ar fi făcut orice. Şi-ar fi sacrificat statutul social, ar fi furat ceva sau chiar s-ar fi luptat pentru ea.

— N-am fost aici, răspunse Zach într-un final la întrebarea lui Matt. Dar pare că cineva a făcut asta

intenţionat. Ca şi cum ar fi crezut că poate scăpa nepedepsit.

— Crezi că cineva a făcut… Aşa ceva? A distrus biblioteca, a smuls un stâlp de înaltă tensiune cu propriile mâini, apoi a făcut o gaură de un metru jumate în asfalt… ca un fel de glumă? întrebă Matt pe un ton absent. Îşi miji ochii şi îi zâmbi reticent lui Zach.

— Nu ştiu, răspunse Zach în cele din urmă. Apoi îi veni o idee. Dar poate că ştii tu, adăugă el. Ai petrecut o grămadă de timp cu Ariadne în ultima vreme.

— Da, şi? spuse Matt calm. Nu văd legătura.

Matt ştia oare? Fraţii Delos îi împărtăşiseră ceva din ce nu ştia Zach? Îl măsură din ochi pe Matt pentru o clipă, apoi socoti că probabil şi acesta le va lua apărarea celor din familia Delos atunci când cineva va aduce în discuţie ciudăţeniile lor.

— Cine zice că urmăresc ceva? Am spus doar că n-am mai văzut niciodată ca un stâlp de tensiune picat să producă asemenea pagube. Tu ai mai văzut?

— Deci, poliţia, cei de la compania electrică şi toţi oamenii ăia care se ocupă cu dezastre naturale se înşală?

Felul în care Matt punea problema îl făcu pe Zach să se simtă puţin stânjenit. Nu putea spune, pur şi simplu, în gura mare că o familie de supraoameni încerca să pună stăpânire pe insulă. Ar fi crezut că e nebun. Părând lipsit de interes, Zach privi de-a lungul străzii la treptele distruse ale Ateneului şi ridică din umeri.

Atunci observă pe cineva, cineva special, la fel ca Helen – la fel ca nesuferiţii de fraţi Delos. Doar că tipul ăsta era diferit. Avea un aer inuman. Mişcările lui aveau ceva din cele ale unei insecte.

— În fine, nu prea îmi pasă ce s-a întâmplat, spuse Zach afişând o mină plictisită. Distrează-te privind gaura din asfalt.

Plecă, nedorind să mai piardă timpul cu cineva care era în mod evident de partea familiei Delos. Voia să vadă încotro se ducea ciudatul ăla, şi poate astfel avea să descopere ceea ce ascundea cu adevărat.

L-a urmărit pe necunoscut până la debarcader, unde a zărit un frumos iaht. Părea scos dintr-o carte de aventuri. Catarge înalte, punte din lemn de tec, carenă din fibră de sticlă şi vele roşii. Zach se apropie de ambarcaţiune cu gura căscată. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată în viaţa lui, nepunând la socoteala un chip… Chipul ei.

Zach simţi cum cineva îl bate pe umăr şi, întorcându-se, totul se scufundă în întuneric.

CAPITOLUL 1

Sub unghiile rupte ale lui Helen, sângele se aduna în înfloriturі roşii, umplând şanţurile cuticulelor, prelingându-se pe încheieturile fetei în mici pârâiaşe. În ciuda durerii, apucă mai strâns marginea pervazului cu mâna stângă, în aşa fel încât să o poată întinde pe cea dreaptă mai în faţă. Degetele murdare şi pline de sânge erau alunecoase, iar mâinile o dureau atât de tare încât simţea spasmele din podul palmelor. Întinse mâna dreaptă, dar nu avea destulă putere pentru a se ridica.

Helen îşi trase mâna icnind de durere, rămânând agăţată doar cu vârfurile rigide ale degetelor. Picioarele îi fluturau în aer, la o înălţime de şase etaje deasupra stratului de flori distrus de ţiglele care alunecaseră de pe acoperişul conacului dărăpănat şi care în cădere se făcuseră ţăndări. Nu trebuia să privească în jos pentru a-şi da seama că soarta ei ar fi fost aceeaşi dacă degetele îi cedau. Încercă din nou să-şi sprijine un picior pe pervazul ferestrei, însă cu cât încerca mai mult, cu atât pierdea din forţa strânsorii.

Un suspin îi scăpă printre buzele crăpate. Atârna de acea margine din momentul în care coborâse în Lumea de Dincolo în noaptea aceea. I se părea că trecuseră ore, poate zile întregi, iar rezistenţa ei era pe cale să dispară. Helen scoase un strigăt de neputinţă. Trebuia să se caţere peste pervaz şi să găsească Furiile. Ea era Pogorâtoarea – aceasta era sarcina ei. Găseşte Furiile în Lumea de Dincolo, învinge-le cumva şi eliberează scionii de sub puterea lor. Trebuia să pună cumva capăt ciclului răzbunător care îi făcea pe aceştia să se omoare între ei, însă ea era atârnată de un pervaz.

Nu voia să cadă, dar ştia că nu avea cum să le găsească

pe Furii dacă rămânea acolo pe vecie. Şi în Lumea de Dincolo, fiecare noapte dura o veşnicie. Era conştientă că trebuia să încheie această noapte şi să o ia de la capăt, de preferat într-o altă eternitate, cu mai multe şanse de reuşită. Dacă nu se putea sălta peste margine, atunci nu-i rămânea decât o singură soluţie.

Degetele mâinii stângi începură să-i zvâcnească, iar strânsoarea îi ceda. Încercă să se convingă să nu opună rezistentă, să creadă că era mai bine să cadă, cel puţin s-ar fi sfârşit. Dar se agăţa de margine cu ultimele puteri. Lui Helen îi era teamă să îşi dea drumul. Se *forţă, muşcându-şi buza însângerată, însă degetele mâinii drepte îi alunecară şi, în cele din urmă, se desprinseră de margine. Nu se mai putea ţine.*

La impactul cu pământul auzi cum oasele piciorului drept trosnesc.

Helen îşi duse repede o mână la gură pentru a-şi înăbuşi un ţipăt care era gata să erupă în dormitorul ei liniştit din Nantucket. Putea simţi gustul de pulbere de cremene al Lumii de Dincolo pe degetele încleştate dureros. În lumina metalic-albăstruie a zorilor, ascultă atent cum tatăl ei se pregătea pentru o nouă zi în capătul opus al holului. Din fericire, nu părea ca el să fi auzit ceva ieşit din comun şi coborî să pregătească micul dejun ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Întinsă pe pat, tremurând de durerea piciorului rupt şi simţindu-şi spasmele musculare, Helen aşteptă să i se vindece corpul. Lacrimile îi şiroiau pe faţă, lăsând urme fierbinţi pe pielea rece. Dormitorul era rece ca gheaţa.

Ştia că trebuia să mănânce pentru a se reface complet, însă nu putea coborî în bucătărie cu piciorul rupt. Îşi spuse să rămână calmă, să aştepte, între timp, trupul ei va fi suficient de puternic încât să se poată mişca, să se poată sprijini în picioare şi apoi să meargă. Va rămâne întinsă pe pat şi apoi îi va spune tatălui ei că n-a auzit deşteptătorul. Îşi va ascunde piciorul lovit cât de bine va putea, zâmbind şi pălăvrăgind la masă. Apoi, cu ceva mâncare în stomac,

se va vindeca într-un final.

Se va simţi mai bine curând, îşi spuse plângând cât mai încet posibil. Trebuia doar să nu renunţe.

Cineva flutura o mână chiar în faţa ei.

— Ce? întrebă ea tresărind. Se întoarse pentru a-l privi pe Matt, care-i făcea semn să revină cu picioarele pe pământ.

— Îmi pare rău, Lennie, dar tot nu înţeleg. Ce e un scion rătăcitor? întrebă el cu fruntea încreţită de îngrijorare.

— Eu sunt o rătăcitoare, răspunse ea cu o voce ridicată. Pentru o secundă, îi zburase mintea în altă parte şi pierduse şirul conversaţiei.

Helen îşi îndreptă umerii lăsaţi şi privi în jur pentru a descoperi că toţi cei din cameră se holbau la ea. Toţi cu excepţia lui Lucas, care îşi studia mâinile în poală, cu buzele strânse.

Helen, Lucas, Ariadne şi Jason stăteau la masa din bucătăria familiei Delos, după ore, încercând să le explice lui Matt şi lui Claire cum stătea treaba cu semizeii. Matt şi Claire erau cei mai buni prieteni muritori ai lui Helen, şi amândoi erau deosebit de deştepţi, însă unele lucruri legate de aceasta şi trecutul ei erau mult prea complicate pentru a fi acceptate pur şi simplu. După toate prin care trecuseră, Matt şi Claire meritau nişte răspunsuri. Îşi riscaseră vieţile pentru o ajuta pe Helen şi restul familiei Delos în urmă cu şapte zile.

„Şapte zile“, îşi spuse Helen, numărând pe degete. „După atâta timp în Lumea de Dincolo, parcă ar fi trecut şapte săptămâni. Poate chiar au trecut şapte săptămâni pentru mine.“

— Sună complicat, dar nu este, zise Ariadne când îşi dădu seama că Helen nu avea să continue explicaţia. Sunt patru Case şi fiecare din ele are o crimă de răscumpărat de pe urma Războiului Troian. De aceea, Furiile ne fac să vrem să ucidem pe cineva dintr-o altă casă. Este vorba de răzbunare.

— Acum un miliard de ani, cineva din Casa Atreus a ucis pe cineva din Casa Teba şi voi sunteţi cei care trebuie să

răscumpere crima? întrebă Matt neîncrezător.

— Cam aşa ceva, doar că nu a fost vorba de o singură crimă. Vorbim de Războiul Troian aici. O mulţime de oameni au murit, atât scioni semizei, cât şi muritori ca voi, spuse Ariadne zâmbind uşor stânjenită.

— Ştiu că au murit o mulţime de oameni, dar cum o să vă ajute la ceva toată chestia asta cu ochi pentru ochi, dinte pentru dinte? insistă Matt. Nu se sfârşeşte niciodată. E o nebunie.

Lucas râse amar şi îşi ridică ochii din poală pentru a întâlni privirea lui Matt.

— Ai dreptate. Furiile ne înnebunesc, Matt, zise el pe un ton calm, răbdător. Ne hăituiesc până cedăm.

Helen recunoştea tonul. Era vocea didactică a lui Lucas. Ar fi putut să-l asculte toată ziua vorbind aşa, dar ştia că nu îşi dorea asta.

— Ne fac să vrem să ne omoram între noi pentru a face dreptate, într-un mod sinistru, continuă Lucas pe tonul lui calculat. Ei omoară pe cineva din Casa noastră, noi ripostăm omorând pe cineva din a lor, şi asta se întâmplă fără oprire de vreo trei mii cinci sute de ani. Iar dacă un scion ucide pe cineva din propria Casă, devine un „proscris“.

— Ca Hector, încercă Matt un răspuns. Simpla rostire a numelui fratelui şi vărului lor declanşa blestemul Furiilor, învrăjbindu-i pe cei din clanul Delos. L-a ucis pe vărul vostru Creon pentru că acestuia îi plăcea de mătuşa voastră Pandora, iar acum simţiţi o dorinţă irezistibilă de a-l omorî, chiar dacă încă îl mai iubiţi. Îmi pare rău. Tot nu văd cum aduce asta câtuşi de puţin a dreptate.

Helen privi în jur şi îi văzu pe Ariadne, Jason şi Lucas strângând din dinţi. Jason fu primul care îşi recăpătă calmul.

— Din această cauză, ceea ce face Helen este atât de important, răspunse el. Ea trece în Lumea de Dincolo pentru a le învinge pe Furii, punând capăt astfel măcelului ăsta lipsit de sens.

Matt bătu uşor în retragere. Îi era greu să le accepte pe

Furii, dar putea vedea că toţi cei de la masă erau la fel de nefericiţi ca şi el în legătură cu existenţa lor. Claire însă părea să mai aibă nevoie de câteva lămuriri.

— În regulă. Acela e un proscris. Dar rătăcitorii ca Lennie sunt scioni care au părinţi din Case diferite, însă numai o singură Casă îi poate revendica, nu? Deci, încă trebuie să răscumpere crima celeilalte Case, zise Claire cu grijă, conştientă că ceea ce spunea era dureros pentru Helen, dar nu putea fi evitat. Tu ai fost revendicată de mama ta, Daphne. Sau de Casa ei, mai degrabă.

— Casa Atreus, spuse Helen pe un ton sec, aducându-şi aminte cum mama ei care o părăsise a revenit brusc gata să-i distrugă viaţa cu veştile nedorite de nimeni, în urmă cu nouă zile.

— Dar tatăl tău adevărat – nu Jerry – deşi, Lennie, trebuie să recunosc că pentru mine Jerry va fi întotdeauna adevăratul tău tată, preciză Claire prompt înainte de a continua. Tatăl tău biologic, pe care nu l-ai cunoscut şi care a murit înainte de a te naşte…

— Era din Casa Teba. Pentru o clipă, ochii lui Helen îi întâlniră pe ai lui Lucas. Ajax Delos.

— Unchiul nostru, spuse Jason referindu-se şi la Ariadne, şi la Lucas.

— Da, spuse Claire stânjenită. Privi undeva între Helen şi Lucas, care se ferea să-i înfrunte privirea. Şi din moment ce aţi fost revendicaţi de Case rivale, voi doi vă doreaţi moartea unul altuia. Până când… începu ea.

— Înainte ca Helen şi cu mine să ne răscumpărăm datoria faţă de Casele noastre aproape sacrificându-ne unul pentru celălalt, completă Lucas pe un ton glacial, amintindu-le tuturor să nu pună la îndoială legătura dintre el şi Helen.

Aceasta ar fi vrut să intre în pământ, să treacă prin podeaua bucătăriei familiei Delos şi să se facă nevăzută. Simţea presiunea întrebărilor nerostite pe umerii săi.

Toţi aveau în minte acelaşi lucru: cât de departe ajunseseră Helen şi Lucas înainte să afle că sunt veri primari? Fusese vorba doar de câteva sărutări sau era ceva

„traumatizant“ de serios?

Şi ar mai fi continuat să o facă chiar dacă ştiau că sunt veri?

Şi încă o mai fac uneori? N-ar fi greu pentru că amândoi pot să zboare. Se pot strecura noaptea şi…

— Helen? Trebuie să ne întoarcem la treabă, spuse Cassandra pe un ton relativ autoritar. Stătea în pragul bucătăriei cu o mână proptită în şold.

În momentul în care Helen se ridică de la masă, Lucas îi întâlni privirea şi îi aruncă un zâmbet abia vizibil. Răspunzându-i cu aceeaşi discreţie, Helen o urmă pe Cassandra în biblioteca familiei Delos, simţindu-se mai calmă, mai sigură de sine. Cassandra închise uşa, iar cele două fete îşi reluară cercetarea, căutând acea informaţie care ar fi ajutat-o pe Helen în misiunea ei.

După colţ, calea îi era blocată de un curcubeu de rugină. Un zgârie-nori zăcea încovoiat de-a curmezişul străzii, de parcă o mână gigantică l-ar fi îndoit ca pe tulpina unei plante.

Helen îşi şterse transpiraţia rece de pe frunte şi încercă să găsească cea mai sigură cale de a trece peste crăpăturile din asfalt şi fierul contorsionat. Ar fi fost greu să se caţere, însă majoritatea clădirilor din oraşul acesta abandonat se prefăceau în praf şi pulbere, înghiţite de deşertul dimprejur. Nu avea sens să pornească într-o altă direcţie. Fiecare stradă era blocată de ceva în cele din urmă, iar pe lângă asta, Helen nu ştia oricum în ce direcţie trebuia să meargă. Tot ce-i rămânea de făcut era să continue să înainteze.

Căţărându-se pe o grindă, înconjurată de mirosul pătrunzător de metal topit, Helen auzi un huruit jalnic, prelung. Un pivot se desprinse, iar o bârnă de deasupra ei se prăvăli într-o ploaie de nisip şi rugină. Instinctiv, Helen ridică mâinile pentru a încerca să o respingă, însă aici, în Lumea de Dincolo, braţele ei nu aveau puterea unui scion. Fu trântită dureros pe spate, întinsă peste barele încrucişate de sub ea. Bârna grea o apăsa pe abdomen,

pironindu-i talia.

Încercă să se strecoare de sub ea, dar nu-şi putea mişca picioarele fără a resimţi o durere îngrozitoare în zona bazinului. Cu siguranţă era o fractură – şoldul, coloana, poate amândouă.

Helen deschise ochii şi încercă să-i protejeze cu o mână, înghiţind în sec, însetată. Era lipsită de apărare, blocată, asemenea unei broaşte-ţestoase căzute pe spate. Pe cerul gol nu se afla niciun nor care să-i ofere măcar un strop de răcoare.

Nu era decât o lumină orbitoare şi o arşiţă nesfârşită…

Helen părăsi ora de sociologie a domnişoarei Bee înăbuşindu-şi un căscat. Îşi simţea capul mare şi fierbinte, ca un cozonac proaspăt scos din cuptor. Era spre sfârşitul orelor, dar asta nu o consola. Privi în jos şi se gândi la ce o aştepta. În fiecare noapte trecea în Lumea de Dincolo şi întâlnea un peisaj dezolant. Habar nu avea de ce ajungea în unele locuri de mai multe ori, iar în altele doar o dată, însă socotea că era ceva ce avea de-a face cu starea ei de spirit. Cu cât starea de spirit era mai proastă în momentul în care adormea, cu atât era mai rea experienţa în Lumea de Dincolo.

Cu privirea încă aţintită în jos, Helen simţi atingerea unor degete calde pe mână, în învălmăşeala de pe culoar. Ridicând fruntea, văzu ochii ca de safir ai lui Lucas căutându-i pe ai ei. Trase aer în piept şi răsuflă uşor surprinsă, apoi privirile li se încrucişară.

Lucas se uita la ea cu ochi blânzi, jucăuşi, iar colţurile gurii sale schiţau un zâmbet misterios. Mergând în direcţii opuse, priviră peste umăr pentru a nu întrerupe contactul vizual, zâmbetele lor identice crescând cu fiecare clipă. Fluturând provocator din păr, Helen întoarse capul şi rupse legătura, cu un rânjet întipărit pe chip.

O singură privire din partea lui Lucas şi se simţea mai puternică. Din nou vie. Îl putea auzi chicotind de unul singur, mergând mai departe, aproape mândru, ca şi cum ar fi ştiut cât de mult o afecta. Chicoti la rândul ei,

clătinând din cap. Apoi îl zări pe Jason.

Cu câţiva paşi în urma lui Lucas, alături de Claire, acesta urmărise întregul schimb de priviri. Gura lui avea o căutătură îngrijorată, iar ochii îi erau trişti. Clătină dezaprobator din cap în direcţia lui Helen, iar ea privi în jos, roşind intens.

Erau veri, Helen ştia asta. Nu era în regulă să flirteze. Dar o făcea să se simtă mai bine când nimic altceva nu funcţiona. Trebuia să treacă prin toate astea fără alinarea zâmbetului lui Lucas? Helen intră la ultima oră de curs şi se aşeză în bancă stăpânindu-şi cu greu lacrimile în timp ce îşi scotea caietul.

Era înconjurată de aşchii lungi, nevoită să rămână nemişcată sau să rişte să fie străpunsă de una dintre ele. Prinsă în trunchiul unui copac singuratic, în mijlocul unei stepe lipsite de viaţă. Dacă inspira prea adânc, aşchiile o înţepau. Braţele îi erau răsucite la spate, iar genunchii îndoiţi incomod sub ea forţând-o să stea aplecată în faţă. O aşchie lungă era aliniată perfect în direcţia ochiului ei drept. Dacă şi-ar fi înclinat capul înainte încercând să se elibereze – sau dacă şi-ar fi relaxat uşor umerii înţepeniţi –, aceasta i-ar fi străpuns ochiul.

— Ce ai vrea să fac? se plânse ea nimănui. Helen ştia că era singură.

— Ce trebuie să fac? urlă dintr-odată, simţind zeci de împunsături dureroase în piept.

Urletele nu o ajutau, însă furia da. O întărea suficient încât să accepte inevitabilul. Singură se pusese în acea poziţie, chiar dacă fără să vrea. Ştia cum să scape. Durerea o catapulta de obicei afară din Lumea de Dincolo. Atât timp cât nu murea, Helen ştia precis că va părăsi acest tărâm şi se va trezi înapoi în pat. Era rănită, dar cel puţin avea să scape.

Se holbă la aşchia lungă din dreptul ochiului ei, ştiind ce avea de făcut, dar nesimţindu-se complet în stare. În timp ce furia care o mâna punea stăpânire pe ea, pe obraji i se prelingeau lacrimi de disperare. Îşi auzi suspinele înecate

apăsând-o în închisoarea claustrantă a copacului. Trecură minute întregi, iar membrele aflate în poziţii nenaturale începeau treptat să fie cuprinse de durere.

Timpul nu avea să schimbe cu nimic situaţia. Lacrimile, de asemenea. Avea o singură soluţie, şi ştia că poate apela la ea acum sau peste câteva ore de suferinţă. Helen era un scion şi, prin urmare, o ţintă pentru Parce. Nu avea decât o singură alegere. La acel gând, furia îi reveni.

Dintr-o singură mişcare, smuci capul înainte.

Lucas nu-şi putea lua ochii de la Helen. Chiar şi din colţul opus al bucătăriei, putea vedea pielea translucidă a pometilor ei înalţi, atât de palidă încât dezvăluia albastrul venelor dantelate de dedesubt. Putea jura că atunci când venise pentru prima dată să studieze împreună cu Cassandra la ei acasă în acea dimineaţă, braţele ei păreau să fi fost acoperite de vânătăi.

Căpătase o uitătură speriată, asemenea unui animal încolţit. Părea mult mai înspăimântată decât fusese cu câteva săptămâni în urmă, când toţi crezuseră că Tantalus şi Cei O Sută de Veri fanatici erau pe urmele ei. Cassandra prezisese recent că Cei O Sută îşi concentrau aproape toate forţele pentru a-i găsi pe Hector şi Daphne, iar Helen nu avea niciun motiv de teamă. Dar dacă aceştia nu constituiau motivul fricii ei, înseamnă că trebuia să fie ceva legat de Lumea de Dincolo. Lucas se întrebă dacă era urmărită sau torturată acolo jos.

Gândul îl frământa îngrozitor, ca un animal sălbatic captiv în pieptul său, muşcându-i oasele şi zbătându-se să scape. Trebuia să strângă din dinţi pentru a înăbuşi răcnetul care era pe cale să-i iasă din gură. Era atât de furios în acea perioadă, iar starea aceasta îl speria. Însă mai apăsătoare decât furia era grija pe care i-o purta lui Helen.

Văzând-o cum tresare la fiecare sunet şi cum îşi încordează trupul scrutând cu atenţie împrejurimile, aproape că îi provoca o stare de panică. Lucas simţea nevoia fizică de a o proteja. Era ca un tic al întregului său

corp care îl făcea să vrea să o protejeze în faţa oricărui pericol. Dar nu o putea ajuta aici. Nu putea trece în Lumea de Dincolo fără a-şi pierde viaţa.

Lucas încerca să găsească soluţii la acea problemă. Nu existau prea mulţi oameni care să poate trece fizic în Lumea de Dincolo, precum Helen, şi să supravieţuiască – doar câţiva în întreaga mitologie greacă. Dar el nu avea de gând să renunţe atât de uşor. Lucas mereu se pricepuse să găsească soluţii – mai ales soluţii „imposibile“. Probabil motivul pentru care îl durea atât de tare să o vadă pe Helen aşa.

Nu o putea ajuta. Era pe cont propriu acolo jos, iar el nu putea face nimic în această privinţă.

— Fiule, de ce nu stai lângă mine? sugeră Castor smulgându-l din gândurile sale. Tatăl îi arată scaunul din dreapta lui, în timp ce lumea se aşeza la masă pentru prânzul de duminică.

— E locul Cassandrei, îi răspunse Lucas dând din cap, însă gândindu-se că, de fapt, era locul lui Hector. Nu ar fi suportat gândul să ocupe un loc ce nu ar trebui să fie niciodată liber. În schimb, se aşează în stânga tatălui său, în capătul băncii.

— Da, tată, glumi Cassandra aşezându-se în locul pe care îl moştenise automat atunci când Hector devenise un proscris omorându-l pe singurul fiu al lui Tantalus, Creon. Încerci cumva să mă dai la o parte?

— Nu ţi-ai da seama şi singură dacă aş face asta? Ce fel de Oracol mai eşti? o tachină Castor, gâdilând-o până când aceasta începu să ţipe.

Lucas observă că tatăl său profita de acel moment rar pentru a se juca cu Cassandra, una dintre ocaziile aproape inexistente în ultima perioadă. Ca Oracol, sora cea mică a lui Lucas se îndepărta de familie, de tot ce era uman. Curând, se va desprinde de toată lumea şi va deveni un simplu instrument în mâinile Parcelor, indiferent de cât de mult o iubeau cei din jur.

Castor de obicei nu rata nicio şansă de a glumi puţin cu fiica sa, însă de data asta Lucas sesiza lipsa de interes a

acestuia. Mintea lui era concentrată în altă parte. Dintr-un motiv care îi scăpa, Castor nu dorea ca Lucas să stea în locul pe care îl ocupa de obicei.

Înţelese o clipă mai târziu când Helen se aşeză lângă el, pe locul care între timp devenise al ei. În momentul în care ea păşi peste bancă şi se strecură lângă el, Lucas observă cum faţa tatălui lui se întunecă.

Nu îl băgă în seamă şi îşi permise să se bucure de compania fetei lângă el. Chiar dacă aceasta era în mod evident afectată de ceea ce se petrecea în Lumea de Dincolo, prezenţa ei îi dădea putere lui Lucas. Silueta ei, braţul catifelat atingându-l uşor pe al lui când îşi dădeau farfuriile, tonul cristalin al vocii ei alăturându-se discuţiei de la masă – totul la Helen îl atingea lăuntric şi îmblânzea animalul sălbatic din interiorul lui.

Îşi dorea să poată face la fel pentru ea. De-a lungul cinei, Lucas nu şi-a putut lua gândul de la ce i se putea întâmpla fetei în Lumea de Dincolo, dar ştia că trebuia să aştepte un moment în care să fie singuri pentru a o întreba. Ar minţi în faţa familiei, dar nu şi în faţa lui.

— Hei, o strigă el mai târziu pe coridorul întunecat aflat între biroul tatălui lui şi camera de serviciu. Trupul ei se încordă pentru o clipă, apoi se întoarse spre el, trăsăturile înseninându-i-se uşor.

— Hei, îi răspunse în şoaptă, apropiindu-se.

— O seară grea?

Helen încuviinţă, venind şi mai aproape – atât de aproape încât el putea simţi mirosul de migdale al săpunului cu care tocmai se spălase pe mâini. Lucas ştia că ea probabil nu era conştientă de felul în care se apropiau mereu, însă el era.

— Povesteşte-mi.

— E complicat, spuse ea ridicând din umeri şi încercând să evite răspunsurile.

— Descrie.

— A fost un bolovan. Se opri din vorbit, îşi frecă încheieturile şi clătină din cap cu o expresie încruntată. Nu pot. Nu vreau să mă mai gândesc la asta mai mult decât e

nevoie. Îmi pare rău, Lucas. Nu vreau să te supăr, spuse ea răspunzând frustrării sale vizibile.

El o privi îndelung pentru o clipă, întrebându-se cum se putea înşela atât de amarnic în privinţa felului în care îl făcea să se simtă. Încercă să-şi menţină calmul când îi puse următoarea întrebare, dar totuşi sună mai dur decât ar fi vrut.

— Cineva îţi face rău acolo jos?

— Nu e nimeni acolo jos în afară de mine, răspunse ea. Iar felul în care rostise asta îl făcu pe Lucas să înţeleagă că singurătatea putea fi mai groaznică decât tortura.

— Ai fost rănită. Întinse mâna şi îi atinse scurt încheietura mâinii cu degetul, trasând forma vânătăilor şterse pe care le văzuse.

Chipul ei rămase inflexibil.

— Nu am puteri în Lumea de Dincolo. Dar mă vindec atunci când mă trezesc.

— Vorbeşte cu mine, îi ceru el. Ştii că poţi să-mi spui orice.

— Ştiu că pot, dar dacă fac asta, voi avea de suferit mai târziu, se plânse ea, cu un uşor sarcasm. Lucas insistă, simţind că Helen se linişteşte şi dorind să o vadă zâmbind din nou.

— Ce e? Te rog, spune-mi! spuse el cu un rânjet. Cât de dureros poate fi de nu poţi vorbi cu mine despre asta?

Zâmbetul ei pieri atunci când ridică ochii spre el, deschizând gura uşor, suficient încât să-şi dezvăluie marginea lucioasă a buzei de jos. Lucas îşi aminti senzaţia sărutului lor şi se încordă – oprindu-se înainte de a-şi pleca uşor capul pentru a retrăi momentul.

— De nesuportat, şopti ea.

— Helen! Cât durează să foloseşti pulberea… interveni brusc Cassandra, care îl văzu pe Lucas îndepărtându-se pe hol, în timp ce Helen, roşie ca racul, porni direct spre bibliotecă.

Helen se repezi prin camera cu tapet decojit cu petunii, evitând scândurile putrede din jurul canapelei umede şi

acoperite de mucegai, care părea să o privească duşmănos când trecu în fugă prin faţa ei. Era a nu-ştiu-câta oară când trecea pe aici. În loc să aleagă uşa din dreapta sau pe cea din stânga, ştiind că niciuna nu ducea nicăieri, socoti că nu avea nimic de pierdut şi intră în debara.

O pelerină învechită de lână zăcea într-un colţ, pe gulerul ei zărindu-se urme de mătreaţă. Mirosea asemenea unui om bătrân şi bolnav, şi parcă încerca să o sufoce, să o alunge din bârlogul ei. Helen ignoră haina aspră şi căută până găsi încă o uşă, ascunsă într-unul din zidurile laterale ale debaralei. Deschizătura era de mărimea unui copil. Îngenunche brusc înspăimântată de haina de lână care părea să o urmărească de parcă ar fi vrut să se uite sub fusta ei, şi se strecură prin uşiţă.

Următoarea cameră era un budoar prăfuit, învăluit în vapori dulci de parfum şi pete galbene, purtând amprenta a secole întregi de dezamăgiri. Dar cel puţin exista o fereastră. Helen se repezi spre ea, sperând să se poată elibera din această capcană cumplită. Aproape cu nădejde în suflet, trase perdelele de tafta de culoarea piersicii putrede.

Fereastra era zidită. Lovi cărămizile cu pumnii, uşor la început, apoi din ce în ce mai furios până când mâinile începură să-i sângereze. Totul era putred şi se sfărâma în acest labirint de camere – totul în afară de ieşiri. Acestea erau baricadate mai ceva ca la o închisoare de maximă siguranţă.

Helen se simţea ca într-o capcană. Era atât de disperată încât încercase chiar să închidă ochii şi să adoarmă, sperând să se trezească în patul ei. Nu funcţiona. Ea nu învăţase încă să controleze intrările şi ieşirile din Lumea de Dincolo fără a se sinucide pe jumătate. Îi era teamă că de data aceasta avea să moară, şi nu voia să se gândească la ce avea să mai păţească încercând să iasă.

Pete albe îi înceţoşau vederea, iar de câteva ori aproape că leşinase de sete şi oboseală. Nu mai băuse un strop de apă de atât de mult timp, încât până şi depunerile de mucegai care se prelingeau de pe robinetele din acea casă

de coşmar începeau să pară tentante.

Ciudat era că Helen era mai îngrozită de această parte din Lumea de Dincolo decât de oricare alta de până acum, chiar dacă nu se afla în faţa unui pericol iminent. Nu atârna de un pervaz, nu era înţepenită în trunchiul unui copac, nu era nici legată cu lanţuri de un bolovan care se rostogolea cu repeziciune spre o prăpastie.

Era doar într-o casă, un labirint fără ieşire.

Incursiunile în acele părţi din Lumea de Dincolo unde nu era expusă niciunui pericol durau cel mai mult şi erau, în cele din urmă, cele mai dificile. Setea, foamea şi singurătatea chinuitoare care o încercau erau cele mai cumplite pedepse. În iad nu era nevoie de lacuri de foc pentru a chinui. Timpul şi singurătatea erau de ajuns.

Helen se aşează sub fereastra zidită, gândindu-se la modalităţile de petrecere a restului zilelor într-o casă în care nu era bine-venită.

Începu să plouă cu găleata chiar în timpul antrenamentului de fotbal, iar asta strică totul. Jucătorii se împingeau în toate direcţiile, alunecând pe noroi şi distrugând gazonul. Antrenorul Brant renunţă, în cele din urmă, la antrenament şi îi trimise pe toţi acasă. Lucas îl urmări în timp ce toată lumea îşi strângea lucrurile şi îşi putu da seama că gândul acestuia nu era la antrenamentul din acea zi. Fiul lui, Zach, părăsise echipa cu o zi în urmă, iar lumea spunea că Brant nu primise bine vestea. Lucas ar fi vrut să ştie cât de rău se certaseră cei doi, însă Zach nu venise la şcoală azi.

Lucas înţelegea prin ce trecea acesta. Ştia cum e să ai un tată veşnic nemulţumit de tine.

— Luke! Haide odată! Îngheţ! strigă Jason. Deja îşi dădea jos echipamentul în drum spre vestiar, iar Lucas alergă pentru a-l prinde din urmă.

Se grăbiră spre casă, amândoi înfometaţi şi plouaţi. Intrară direct în bucătărie. Helen şi Claire erau acolo împreună cu mama lui Lucas. Echipamentele de atletism ale fetelor erau ude leoarcă, iar acestea gravitau cu interes

în jurul lui Noel, aruncând priviri curioase, în timp ce se ştergeau pe faţă cu prosopul. La început, Lucas nu o văzu decât pe Helen. Avea părul încâlcit, iar picioarele ei lungi, dezgolite, străluceau de la stropii de ploaie.

Apoi auzi o şoaptă în ureche şi fu scuturat de o ieşire necontrolată. Mama lui vorbea la telefon. Vocea de la celălalt capăt era a lui Hector.

— Nu, Lucas. Nu, spuse Helen cu glas tremurat. Noel, închide!

Lucas şi Jason se repeziră către locul din care provenea sursa proscrisului, Furiile punând stăpânire pe ei. Helen păşi în faţa lui Noel. Nu făcu decât să îşi întindă mâinile pentru a-i opri, iar verii ei se izbiră de palmele ei ca de un zid. Se prăbuşiră pe podea, respirând cu greutate. Helen nu se clintise nici măcar un centimetru.

— Îmi pare rău! spuse ea aplecându-se deasupra lor cu o privire îngrijorată. Nu puteam să vă las să vă repeziţi la Noel.

— Nu-ţi cere scuze, mormăi Lucas frecându-şi pieptul.

Habar nu avea că Helen era atât de puternică, dar asta îl bucura enorm. Mama lui părea şocată, dar atât ea, cât şi Claire erau tefere. Asta era tot ce conta.

— Uuuuh, adaugă Jason, fiind de acord cu Lucas. Claire se aplecă deasupra lui, bătându-l amical pe umăr în timp ce acesta se rostogolea, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Nu mă aşteptam să veniţi aşa de repede acasă, spuse ezitant Noel. Hector de obicei sună atunci când ştie că sunteţi la antrenament…

— Nu e vina noastră, mamă, a întrerupt-o Lucas. Îl ridică apoi pe Jason în picioare. Eşti bine, frate?

— Nu, răspunse Jason sincer. Mai trase de câteva ori aer în piept şi, într-un final, se îndreptă de spate. Nu lovitura din piept era cea care îl durea. Urăsc chestia asta, zise el.

Cei doi veri schimbară o privire tristă. Amândurora le era dor de Hector şi nu puteau suferi ce le făceau Furiile. Jason se întoarse brusc şi ieşi pe uşă, în ploaie.

— Jason, aşteaptă, strigă Claire repezindu-se după el.

— Chiar nu credeam că o să veniţi acasă aşa devreme, repetă Noel, mai mult pentru ea, de parcă nu se putea împăca cu ideea. Lucas veni lângă mama lui şi o sărută pe frunte.

— Nu-ţi face griji. O să fie bine, îi spuse el cu o voce gâtuită de emoţie.

Trebuia să scape cumva de acolo. Luptându-se în continuare cu nodul din gât, merse sus pentru a se schimba. În mijlocului holului care ducea spre camera sa, pe jumătate dezbrăcat, auzi vocea lui Helen în spatele lui:

— Credeam că te pricepi mai bine să minţi, spuse ea încet. Nici măcar eu nu te-am crezut când ai spus că o să fie bine.

Lucas aruncă tricoul ud pe podea şi se întoarse spre Helen, prea istovit pentru a rezista. O trase lângă el şi îşi sprijini fruntea pe gâtul ei. Ea răspunse îmbrăţişării lui, preluându-i greutatea atunci când umerii săi mari o învăluiră. Îl strânse în braţe până când fu suficient de calm încât să vorbească.

— O parte din mine vrea să îl găsesc. Să îl vânez, se destăinui el, Helen fiind singura căreia îi putea spune asta. În fiecare noapte visez cum încercam să-l ucid cu mâinile goale pe treptele bibliotecii. Mă văd lovindu-l la nesfârşit şi mă trezesc gândindu-mă că poate chiar l-am omorât. Şi atunci mă simt uşurat…

— Şşşş, şopti Helen trecându-şi degetele prin părul lui ud, netezindu-l, apucându-i apoi gâtul, umerii, muşchii încordaţi ai spatelui – trăgându-l mai aproape de ea. Voi rezolva asta, îi spuse ea. Îţi jur, Lucas. Le voi găsi pe Furii şi le voi opri.

Lucas se trase înapoi pentru a o privi pe Helen, clătinând din cap.

— Nu, nu am vrut să pun şi mai multă presiune asupra ta. Mă înnebuneşte faptul că povara asta cade pe umerii tăi.

— Ştiu.

Asta era tot. Fără acuzaţii, fără a invoca milă. Doar resemnare. Lucas o privi îndelung, trecându-şi degetele

peste chipul ei perfect.

Îi adora ochii. Erau într-o continuă schimbare, însă lui îi plăcea să ţină socoteala culorilor lor. Când râdea, erau de un arămiu palid, ca mierea în lumina soarelui. Când o săruta, se întunecau căpătând un luciu de mahon, însă cu fire aurii şi roşii. Acum se întunecau – invitându-l să-şi apropie buzele de ale ei.

— Lucas! strigă tatăl lui. Helen şi Lucas se desprinseră brusc şi se întoarseră pentru a-l vedea pe Castor în capul scărilor, alb ca varul şi încordat. Pune un tricou pe tine şi vino imediat la mine în birou. Helen, du-te acasă.

— Tată, ea nu…

— Acum! ţipă Castor. Lucas nu-şi amintea să-l mai fi văzut pe tatăl său atât de furios.

Helen se conformă şi plecă îndată. Se strecură pe lângă Castor cu capul plecat şi ieşi afară din casă înainte ca Noel s-o poată întreba ce s-a întâmplat.

— Ia loc.

— A fost vina mea. E îngrijorată din cauza mea, începu Lucas luând o poziţie sfidătoare.

— Nu-mi pasă, spuse Castor, ochii să-i fixându-i furios pe ai fiului lui. Nu-mi pasă cât de inocent a început. S-a terminat cu tine pe jumătate dezbrăcat, cuprinzând-o în braţe la numai câţiva paşi de patul tău.

— Nu aveam de gând… Lucas nu putea rosti minciuna până la capăt. Avea de gând să o sărute, iar dacă o săruta, ar fi continuat până când ori Helen, ori un cataclism l-ar fi oprit. Adevărul era că, pentru Lucas, faptul că un unchi pe care nu-l cunoscuse niciodată era tatăl lui Helen nu mai constituia un impediment. O iubea, iar asta nu avea să se schimbe indiferent cât de mult s-ar fi opus ceilalţi.

— Lasă-mă să-ţi explic ceva.

— Suntem veri, ştiu, întrerupse Lucas. Nu crezi că îmi dau seama că e o rudă la fel de apropiată ca şi Ariadne? Doar că nu simt asta.

— Nu te minţi singur, spuse Castor pe un ton grav. Scionii au suferit din pricina incestului de pe vremea lui

Oedip încoace. Şi au mai fost şi alţii în această Casă care s-au îndrăgostit de verii lor primari, asemenea lui Helen şi ţie.

— Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă Lucas precaut. Îşi dădea seama că n-avea să-i placă răspunsul tatălui lui.

— Rezultatul este mereu acelaşi. Castor îl privi intens pe Lucas. La fel ca fiica lui Oedip, Electra, copiii născuţi din scioni înrudiţi cad mereu pradă celui mai cumplit blestem al nostru. Nebunia.

Lucas se aşează, iar gândurile îi vuiau în cap, încercând să găsească o portiţă de ieşire din acest impas.

— Noi… noi nu vrem să avem copii.

Fără niciun avertisment, fără a-i da de înţeles lui Lucas că întrecuse măsura, fără a scoate vreun sunet, tatăl lui se repezi la el ca un taur. Lucas se ridică brusc, dar nu ştia cum să reacţioneze. Era de două ori mai puternic decât tatăl lui, dar mâinile îi rămaseră inerte pe lângă corp atunci când Castor îl apucă de umeri şi îl împinse în perete. Castor se uită furibund în ochii fiului său, iar pentru o clipă Lucas crezu că tatăl lui îl urăşte.

— Cum poţi fi atât de egoist? mârâi Castor pe un ton plin de dispreţ. De-abia dacă mai există scioni pe lume, iar voi credeţi că puteţi decide să nu faceţi copii? E vorba de specia noastră, Lucas! Pentru a-şi întări argumentul, Castor îl izbi de perete atât de tare, încât acesta începu să se crape în spatele lui. Cele patru Case trebuie să supravieţuiască şi să rămână separate pentru a respecta Armistiţiul şi a-i ţine captivi pe zei pe Olimp. Altfel, toţi muritorii de pe planetă vor avea de suferit!

— Ştiu asta! urlă Lucas. Tencuiala peretelui crăpat se prăvăli peste ei, umplând aerul de praf în timp ce Lucas se zbătea în strânsoarea tatălui său. Dar sunt alţi scioni care să facă asta! Ce contează dacă Helen şi cu mine nu facem copii?

— Pentru că Helen şi mama ei sunt ultimele din linia lor! Helen trebuie să nască un moştenitor pentru continuitatea Casei Atreus şi pentru a menţine Casele separate – nu doar pentru generaţia aceasta, ci şi pentru generaţiile

următoare!

Castor urla. Părea că nu observă praful alb şi zugrăveala distrusă. Toate convingerile tatălui său păreau să se prăbuşească peste Lucas, sufocându-l.

— Armistiţiul durează de mii de ani şi trebuie să reziste alte câteva mii pentru ca Olimpienii să nu mai transforme scionii şi muritorii în jucăriile lor – declanşând războaie, violând femeile, aruncând blesteme îngrozitoare pentru că asta îi distrează pe ei, continuă Castor dezlănţuit. Crezi că noi, în număr de câteva sute, suntem destui pentru a ne perpetua rasa şi a păstra Armistiţiul, dar nu suntem destui pentru a-i întrece pe zei. Trebuie să supravieţuim, iar pentru asta fiecare dintre noi trebuie să procreeze.

— Ce vrei de la noi? se răsti Lucas brusc, împingându-şi tatăl şi desprinzându-se de peretele dărâmat. Voi face ce va fi nevoie pentru Casa mea, şi ea la fel. Vom avea copii cu alţi oameni dacă asta trebuie – vom găsi o cale! Dar nu-mi cere să stau departe de Helen pentru că nu pot. Putem suporta orice altceva în afară de asta.

Schimbară priviri mânioase, amândoi răsuflând cu greu sub presiunea nervilor, acoperiţi de varul îmbibat de transpiraţie.

— Ţi-e atât de uşor să hotărăşti ce poate suporta Helen şi ce nu, aşa-i? Te-ai uitat la ea în ultima vreme? întrebă Castor pe un ton dur, eliberându-şi fiul din strânsoare cu o privire dezgustată. Suferă enorm, Lucas.

— Ştiu asta! Crezi că nu aş face orice pentru a o ajuta?

— Orice? Atunci stai departe de ea.

Furia părea să-l fi părăsit pe Castor într-o clipită. În loc să urle, acum implora.

— Te-ai gândit că ceea ce face ea în Lumea de Dincolo ar putea nu numai să aducă pacea între Case, dar şi să-l aducă pe Hector înapoi în sânul acestei familii? Am suferit atâtea pierderi. Ajax, Aileen, Pandora. Vocea lui Castor se răsfrânse atunci când rosti numele surorii sale mai mici. Moartea ei era încă mult prea recentă pentru amândoi. Helen se confruntă cu ceva ce niciunul dintre noi nu-şi poate închipui şi are nevoie de fiecare strop de putere

pentru a reuşi. Pentru binele tuturor.

— Dar o pot ajuta, imploră Lucas la rândul său, vrând ca tatăl lui să îi ţină partea. Nu o pot urma în Lumea de Dincolo, dar pot s-o ascult şi să o sprijin.

— Crezi că îi eşti de ajutor, dar o distrugi, spuse Castor scuturând din cap întristat. Poate că tu te-ai împăcat cu sentimentele tale pentru ea, dar ea nu-şi poate accepta sentimentele pentru tine. Eşti vărul ei şi este măcinată de vinovăţie. De ce eşti singurul care nu e în stare să vadă asta? Sunt o mie de motive pentru care trebuie să stai departe de ea, dar dacă niciunul nu contează pentru tine, atunci măcar stai departe de Helen pentru că e cel mai bun lucru pentru ea.

Lucas voia să-l contrazică, dar nu putea. Îşi aduse aminte cum Helen îi spusese că va avea de suferit mai târziu dacă îi povestea despre Lumea de Dincolo. Tatăl lui avea dreptate. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai mult o rănea pe Helen. Dintre toate argumentele pe care i le prezentase Castor, acesta era cel mai greu de acceptat, dar şi cel mai adevărat. Se îndreptă spre canapea şi se aşeză pentru ca tatăl lui să nu vadă că picioarele îi tremurau.

— Ce-ar trebui să fac? Lucas se simţea complet pierdut. Este ca un râu care curge la vale. Ea, pur şi simplu, pluteşte spre mine. Iar eu nu o pot respinge.

— Atunci construieşte un baraj, spuse Castor cu un oftat aşezându-se în faţa lui Lucas şi ştergându-şi varul de pe faţă. Tu trebuie să fii cel care să pună capăt. Fără destăinuiri, fără flirturi la şcoală şi fără discuţii în şoaptă pe culoare întunecate. Trebuie să o faci să te urască, fiule.

Helen şi Cassandra lucrau în bibliotecă, încercând să descopere ceva – orice – care ar fi putut să fie de folos în Lumea de Dincolo. Era o după-amiază frustrantă. Cu cât cele două citeau mai mult, cu atât mai mult li se părea că toate scrierile despre Hades erau opera unor scribi medievali pierduţi în mrejele drogurilor.

— Ai văzut vreodată în Hades un cal-schelet vorbitor?

întrebă Cassandra sceptică.

— Nu prea. Fără schelete vorbitoare. Nici măcar de cai, răspunse Helen frecându-se la ochi.

— Cred că putem să-l trecem pe ăsta pe lista drogaţilor, zise Cassandra punând jos pergamentul şi uitându-se la Helen pentru o clipă. Cum te simţi?

Helen ridică din umeri şi clătină din cap, nedorind să vorbească despre asta. De când Castor o surprinsese împreună cu Lucas lângă dormitorul lui, umbla prin casa familiei Delos numai pe vârfuri atunci când trebuia să vină pentru a studia, iar noaptea era mereu blocată în casa de coşmar.

De obicei, în Lumea de Dincolo, Helen putea conta ca măcar o noapte, două pe săptămână să se plimbe pe o plajă nesfârşită care nu ducea niciodată la ocean. Plaja nesfârşită era enervantă pentru că ştia că nu duce nicăieri, dar în comparaţie cu casa de coşmar, părea o vacanţă. Nu ştia cât mai putea suporta, şi nu putea vorbi despre asta cu nimeni. Cum putea descrie cuiva pelerina enervantă de lână şi perdeaua de culoarea piersicii putrede fără să pară ridicolă?

— Cred că ar trebui să mă duc acasă să mănânc ceva, spuse Helen încercând să nu se gândească la noaptea care o aştepta.

— Dar e duminică. Mănânci cu noi, nu?

— Ăăă, nu cred că tatăl tău mai vrea să petrec prea mult timp pe aici.

Şi nici Lucas, de altfel, adaugă în gând.

Nu o mai privise din ziua în care Castor îi surprinsese îmbrăţişaţi, chiar dacă Helen încercase de câteva ori să îi zâmbească pe culoarele şcolii. Trecuse, pur şi simplu, pe lângă ea ca şi cum nu ar fi existat.

— Aiurea, spuse Cassandra ferm. Faci parte din familia noastră. Iar dacă nu accepţi invitaţia la cină, mama o să se supere.

Înconjură masa şi o luă pe Helen de mână, conducând-o afară din bibliotecă. Aceasta fu atât de surprinsă de gestul neobişnuit de cald al Cassandrei încât o urmă în tăcere.

Era mult mai târziu decât socotiseră cele două fete, iar masa fusese pusă. Jason, Ariadne, Pallas, Noel, Castor şi Lucas erau aşezaţi deja. Cassandra se aşează, ca de obicei, lângă tatăl ei, iar singurul loc rămas liber pe bancă era între Ariadne şi Lucas.

Când Helen păşi peste bancă, îl atinse din greşeală pe Lucas, frecându-şi braţul de al lui în timp ce se aşeza.

Acesta se încordă şi încercă să se tragă cât mai departe de ea.

— Scuze, se bâlbâi Helen încercând să-şi ferească cotul de al lui, dar nu era destul loc pe bancă. Simţi cum vocea ei îl răscoleşte şi pe sub masă îi strânse mâna întrebându-l astfel „ce s-a întâmplat?“

Lucas îşi smulse mâna, iar privirea pe care i-o aruncă clocotea de ură, îngheţându-i sângele în vine lui Helen. Conversaţia de la masă încetă, iar în cameră se aşternu o tăcere grea. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lor.

Fără niciun avertisment, Lucas răsturnă banca, trântindu-i la podea pe Helen, Ariadne şi Jason. Profilându-se deasupra lui Helen, Lucas o privi aprig. Chipul îi era schimonosit de mânie.

Nici atunci când fuseseră posedaţi de Furii, iar Helen şi Lucas se luptaseră până la sânge, nu-i inspirase atâta teamă ca acum. Acum, ochii lui erau negri şi ciudaţi – ca şi cum altcineva s-ar fi aflat în spatele lor. Helen ştia că nu era din pricina luminii. Lucas fusese acaparat de o umbră care îi înghiţise lumina din ochii albastru-aprins.

— Nu ne ţinem de mână. Nu vorbeşti cu mine. Nu mă priveşti, înţelegi? continuă el pe un ton nemilos. Vocea şoptită aspru devenise un strigăt răguşit, iar Helen se îndepărtă de el şocată.

— Lucas, ajunge! spuse Noel îngrozită, fără a-şi ascunde dezamăgirea din glas. Nu-şi mai recunoştea fiul, la fel cum nici Helen nu-l mai recunoştea.

— Nu suntem prieteni, mârâi Lucas ignorându-şi mama şi continuând să se apropie ameninţător de Helen. Fata se îndepărtă tremurând pe podea, adidaşii ei scârţâind pe gresie de fiecare dată când se împingea în călcâie.

— Luke, ce naiba? strigă Jason, dar Lucas îl ignoră şi pe el.

— Nu ne petrecem timpul împreună, nu glumim şi nu mai împărţim nimic unul cu altul. Iar dacă mai crezi VREODATĂ că ai DREPTUL să te aşezi lângă mine…

Lucas se aplecă pentru a o apuca pe Helen, dar tatăl său îi prinse braţul din spate înainte să o poată răni. Apoi aceasta fu martoră la ceva ce nu şi-ar fi închipuit niciodată.

Lucas se întoarse şi îşi lovi tatăl. O lovitură atât de puternică încât îl azvârli pe Castor în celălalt capăt al bucătăriei, izbindu-l de dulapul de căni şi pahare de deasupra chiuvetei.

Noel ţipă, ferindu-şi faţa de avalanşa de cioburi venite din toate direcţiile. Era singura muritoare într-o încăpere cu scioni furioşi şi avea toate şansele să fie rănită.

Ariadne sări în faţa ei pentru a o proteja, în timp ce Jason şi Pallas se repeziră spre Lucas încercând să-l pună la pământ.

Ştiind că prezenţa ei doar l-ar înfuria şi mai tare pe Lucas, Helen se ridică în genunchi şi, strecurându-se peste vesela făcută ţăndări, ieşi poticnindu-se pe uşă şi se avântă în cer.

Zburând spre casă, încercă să-şi asculte sunetul trupului la înălţime. Corpurile sunt zgomotoase. În spaţii asonore ca Lumea de Dincolo, în stratosferă, poţi auzi tot felul de zvâcniri şi bufnituri lăuntrice. Dar trupul lui Helen era tăcut ca un mormânt. Nici măcar nu-şi putea auzi bătăile inimii. După experienţa de mai devreme, ar fi trebuit să bubuie, dar, în schimb, simţea o presiune greu de suportat, asemănătoare celei exercitate de apăsarea unui genunchi pe piept.

Poate că nu mai bătea din cauză că fusese frântă cu totul şi se oprise în loc.

— Asta voiai? strigă Lucas la tatăl său încercând să se elibereze. Crezi că mă urăşte acum?

— Daţi-i drumul! strigă Castor spre Jason şi Pallas.

Aceştia se opriră pentru o clipă, dar nu-l eliberară

imediat. Mai întâi îl priviră pe Castor pentru a se asigura că era sigur de ce spunea. Acesta încuviinţă dând din cap înainte de a pronunţa sentinţa:

— Dispari de aici, Lucas. Dispari din casa asta şi să nu vii înapoi până nu înveţi să-ţi controlezi forţa în preajma mamei tale.

Lucas rămase împietrit. Întoarse capul la timp pentru o vedea pe Ariadne ştergând un strop de sânge de pe fruntea lui Noel, mâinile sale radiante vindecând tăietura pe loc.

În minte îi reveni o amintire mai veche sub forma unor imagini de dinainte de a şti să vorbească. Chiar din pruncie fusese mai puternic decât mama lui, iar odată, în timpul unui acces de plâns, când ea încercase să-l liniştească cu un sărut, îi respinsese faţa cu atâta forţă încât îi crăpase buza.

Lucas îşi amintea icnetul ei de durere, un sunet care încă îl urmărea obsedant. Regretase acel moment toată viaţa, iar de atunci îşi tratase mama mai delicat decât ar fi atins o petală de trandafir. Însă acum ea sângera din nou. Din cauza lui.

Lucas îşi trase mâinile din strânsoarea braţelor unchiului şi vărului său. Trânti de perete uşa deschisă şi se năpusti spre cerul întunecat al nopţii. Nu-i păsa în ce direcţie îl va purta vântul.

CAPITOLUL 2

Helen trăgea rapid şi sacadat aer în piept. Era a cincea noapte la rând când nimerea în acelaşi loc în Lumea de Dincolo. Cu cât se mişca mai încet, cu atât mai încet avea să se scufunde în nisipurile mişcătoare, ştia asta. Era de ajuns să respire mai adânc şi risca să fie trasă mai mult în pământ.

Prelungea tortura pentru că, pur şi simplu, nu mai suporta gândul de a se îneca în mizerie din nou. Nisipurile mişcătoare nu erau curate, ci erau pline de mortăciuni şi cadavre în descompunere ale victimelor anterioare. Helen putea simţi rămăşiţele în putrefacţie a tot felul de creaturi atingându-se de ea în timp ce era trasă tot mai jos. Noaptea trecută, mâna ei dăduse peste o faţă – o faţă de om – undeva sub nisipul murdar.

O bulă de gaz se ridică la suprafaţă eliberând un miros îngrozitor. Helen nu îşi putea stăpâni vărsăturile. În clipa în care se va îneca în cele din urmă, mizeria în putrefacţie îi va invada nările şi ochii, îi va umple gura. Chiar dacă se scufundase doar până la brâu, ştia ce urma. Începu să plângă. Nu mai putea suporta.

— Ce-mi rămâne de făcut? urlă ea afundându-se şi mai mult.

Ştia că nu avea rost să se zbată, dar poate că de data asta avea să reuşească să ajungă la trestiile uscate şi să se agaţe de una dintre ele înainte ca mâzga să o înghită. Înaintă cu greu, dar pentru fiecare centimetru câştigat pierdea unul în adâncime. Când mâzga îi ajunse până la piept, trebui să se oprească. Greutatea nisipurilor mişcătoare îi apăsa plămânii lăsând-o fără aer – ca o greutate proptită între coastele ei.

— Bine, înţeleg, strigă ea. E vina mea că m-am culcat

supărată. Dar cum aş putea să schimb felul în care simt?

Nisipurile mişcătoare îi ajunseseră la gât. Helen îşi lăsă capul pe spate şi înălţă bărbia încercând să mai câştige puţin teren.

— Nu pot să mai fac asta singură, strigă spre cerul pustiu. Am nevoie de cineva să mă ajute.

— Helen! strigă o voce joasă, necunoscută.

Era prima dată când Helen auzea o altă voce în Lumea de Dincolo, iar la început crezu că i se pare. Faţa îi era orientată în sus şi nu putea întoarce capul pentru a se uita fără a fi trasă la fund.

— Vino spre mine dacă poţi, spuse tânărul cu o voce sugrumată de efortul de a se întinde spre ea. Haide, încearcă, la naiba! Dă-mi mâna!

În acel moment, nisipul îi trecu de urechi şi nu mai putea auzi ce îi striga. Tot ce văzu fu o licărire de aur – o strălucire puternică răzbind prin lumina stinsă a Lumii de Dincolo, ca raza salvatoare a unui far. Cu coada ochiului, surprinse în treacăt o frântură de bărbie proeminentă, cu o gură cu buze pline. Apoi, scufundată cu totul în nisip, Helen simţi cum o mână caldă, puternică o apucă pe a ei şi trage.

Helen se trezi în patul ei şi plonjă înainte, înlăturându-şi disperată murdăria din urechi. Corpul îi era cuprins de adrenalină, dar se forţă să rămână cât mai nemişcată şi să asculte.

Îl auzi pe Jerry scoţând nişte sunete piţigăiate jos, în bucătărie – un fel de ţiuit de sirenă, potrivit mai degrabă unei discoteci aglomerate decât căsuţei lor din Nantucket. Jerry cânta. Sau aşa părea…

Un hohot de râs şi uşurare izbucni din pieptul ei. Era în siguranţă acasă, iar de data asta nu-şi rupsese oasele, nu se înjunghiase şi nu se înecase într-o mlaştină purulentă. Cineva o salvase.

Sau era doar o închipuire?

Se gândi la vocea aceea joasă şi la mâna caldă care o smulsese din nisip. Vindecători precum Hector şi Ariadne

se puteau apropia de graniţele Lumii de Dincolo în forma lor spirituală, însă nimeni în afara ei nu putea coborî acolo cu trupul nedespărţit de suflet. Era de-a dreptul imposibil. Iar Helen fusese în Tartar – în locul cel mai de jos. Mai jos chiar şi decât Hades. Niciun vindecător, oricât de puternic ar fi fost, nu se apropiase vreodată de acel loc. Fusese atât de disperată încât îşi închipuise totul?

Confuză în legătură cu ceea ce-şi amintea, Helen se aşează în patul mototolit preţ de câteva clipe şi ascultă cum tatăl ei masacra piesa *Kiss* a lui Prince în timp ce pregătea micul dejun.

Jerry nu ştia mai bine de jumătate din versuri – ceea ce însemna că era într-o dispoziţie excelentă. Lucrurile mergeau foarte bine între el şi Kate, atât de bine încât Helen de-abia dacă îşi văzuse tatăl în ultimele trei săptămâni. Chiar şi vechea lor înţelegere de a găti cu rândul câte o săptămână fusese dată peste cap, însă pe ea nu o deranja. Voia ca tatăl ei să fie fericit.

Jerry repetă versul „nu trebuie să fii frumoasă“ de patru ori la rând, probabil pentru că nu-şi amintea ce urma. Helen zâmbi şi clătină din cap, mulţumind zeilor că avea un tată ca Jerry care să o întâmpine în fiecare dimineaţă, chiar dacă era complet afon. Nu ştia de ce nu era în stare să ţină minte versurile, dar bănuia că avea legătură cu statutul lui de părinte. Niciun părinte nu poate cânta Prince ca lumea. Ar fi de-a dreptul ciudat dacă ar reuşi.

Dând la o parte cuvertura, Helen se apucă imediat de curăţenie. În urmă cu două săptămâni, mersese împreună cu Claire pe coastă pentru a cumpăra nişte aşternuturi speciale de plastic pe care le folosesc mamele ai căror copii se scapă în pat. Pe drum, Claire o tachinase la nesfârşit. Pe Helen nu o deranja. Era destul de jenant să cumpere acele aşternuturi incomode de altfel, însă reprezentau o necesitate având în vedere că în fiecare noapte se întorcea din Lumea de Dincolo fie sângerând, fie scăldată în ceva scârbos.

Se ridică şi începu să adune cearşafurile în cea mai mare grabă. În camera de serviciu, îşi scoase pantalonii

scurţi plini de noroi şi aruncă tricoul rupt, punând la spălat tot ce ar mai fi putut fi salvat. Făcu un duş scurt, apoi, la întoarcere, şterse cu o cârpă urmele de murdărie pe care le lăsase pe podea.

Cu câteva zile în urmă, luase în calcul posibilitatea de a se folosi de viteza ei de scion pentru a parcurge acest ritual matinal enervant, însă îşi dădu seama că dacă tatăl ei ar fi surprins-o vreodată, l-ar fi speriat de moarte. Aşa că avea de ales între a se trezi cu noaptea în cap sau a alerga bezmetic cu o viteză normală pentru a-şi şterge urmele, aşa cum făcea în dimineaţa aceea. Presată de timp, fără să se mai şteargă cu prosopul, Helen încercă să intre într-o pereche de blugi şi, în acelaşi timp, să tragă pe cap un pulover, peste părul ud. În cameră era atât de frig încât aproape îi îngheţaseră vârfurile urechilor.

— Lennie! Ţi se răceşte mâncarea! strigă Jerry din capul scărilor.

— Ah, pentru numele lui… Rahat! exclamă Helen împiedicându-se de ghiozdan. Tot nu reuşise să-şi tragă puloverul, şi încă avea faţa acoperită, în timp ce braţele erau ţintuite undeva deasupra capului.

După un moment de ţopăit prin cameră ca o marionetă, Helen îşi regăsi echilibrul şi râse în sinea ei, întrebându-se cum putea fi un semizeu atât de împiedicat. Probabil că avea de-a face cu oboseala acumulată. Helen îşi netezi hainele, apucă geanta de şcoală şi fugi jos înainte ca tatăl ei să apuce să fredoneze din nou melodia lui Prince.

Jerry îşi dăduse frâu liber pregătind micul dejun. Aveau, ouă, bacon, cârnaţi, fulgi de ovăz cu nuci şi cireşe uscate şi, desigur, clătite cu dovleac. Clătitele cu dovleac erau printre favoritele lor, dar în preajma Halloweenului, care era peste vreo zece zile, orice mâncare cu dovleac era inclusă în meniu. Într-un fel, Helen şi Jerry se luau la întrecere. De la seminţe prăjite de dovleac până la supe şi gnocchi. Cel care reuşea să strecoare dovleac într-un preparat fără a fi prins era câştigătorul.

Toată povestea cu dovleacul începuse pe vremea când Helen era mică. Într-o zi de octombrie, ea se plânsese

tatălui ei că dovlecii erau folosiţi doar ca decor şi că, deşi îi plăceau felinarele, tot i se părea o risipă de mâncare. Jerry fusese de acord, aşa că amândoi conveniseră să consume şi dovleci, nu numai să-i sculpteze şi să arunce conţinutul.

Din păcate, au descoperit că dovlecii cruzi au un gust atât de fad încât nu se pot mânca. Dacă nu s-ar fi ambiţionat cu reţetele, ar fi renunţat la cruciada lor de salvare a dovlecilor doar după un singur an.

Au avut parte şi de o grămadă de preparate greţoase, dintre care acadelele de dovleac au fost de departe cele mai oribile, însă clătitele s-au bucurat de un real succes. Le-au inclus imediat printre reţetele tradiţionale ale familiei Hamilton în luna octombrie, aşa cum era curcanul de Ziua Recunoştinţei. Helen observă că Jerry pregătise şi frişcă proaspătă pentru servire, iar asta o făcea să se simtă atât de vinovată încât abia se putea uita la el. Era îngrijorat în privinţa ei.

— În sfârşit! Ce făceai sus? Tricotai? glumi Jerry încercând să nu facă prea mare caz de îngrijorarea lui când o privi din cap până în picioare.

Pentru un moment, ochii i se bulbucară de frică, iar buzele i se strânseră sever, apoi se întoarse spre aragaz şi începu să pună mâncarea în farfurii. Jerry nu obişnuia să o cicălească, dar Helen slăbise mult în ultimele trei săptămâni – era chiar înspăimântător de slabă –, iar micul dejun consistent pe care i-l pregătise era felul lui de încerca să dreagă situaţia fără o predică lungă şi plictisitoare. Helen adora modul acesta al tatălui ei de a se ocupa de toate. Nu o bătea la cap, aşa cum ar fi făcut alţi părinţi care ar fi văzut că o suflă vântul, dar încă îi păsa suficient de mult încât să facă ceva.

Helen încercă să îi zâmbească, luă o farfurie şi începu să înfulece. Totul avea gust de rumeguş, dar nu conta decât să bage în ea cât mai multe calorii. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca tatăl ei să-şi facă griji în privinţa sănătăţii ei, cu toate că, trebuia să recunoască, până şi ea începea să îşi facă oarece griji.

Se vindeca repede de orice rană din Lumea de Dincolo,

dar în fiecare zi se simţea tot mai slăbită. Totuşi, nu avea de ales – trebuia să continue până le găsea pe Furii, indiferent cât de mult o îmbolnăvea acel tărâm. Făcuse o promisiune. Chiar dacă Lucas o ura acum, trebuia să o îndeplinească.

— Trebuie să mesteci şunca, Lennie, îi spuse tatăl ei sarcastic. Nu se topeşte singură în gură.

— Zău, aşa se face? glumi ea dându-şi seama că stătea acolo ca o momâie, aşa că se forţă să se poarte normal. Bine că mi-ai spus.

Tatăl ei chicoti, iar ea îşi împinse gândurile cât mai departe de Lucas şi reflectă asupra temelor pe care nu apucase să le facă. Nici măcar nu terminase de citit *Odiseea,* nu pentru că nu ar fi vrut, ci pentru că nu avusese timp.

Tot ce avea de făcut trebuia să fi fost gata de mult. Şi, colac peste pupăză, proful ei preferat, Hergie, încerca să o convingă să se înscrie la orele de avansaţi. De parcă era nevoie să-şi mai suplimenteze lista de lecturi.

Claire îşi făcu apariţia pe alee în noua ei maşină hibrid pe care i-o cumpăraseră părinţii, strigând pe geam „Tit-tit!“ în loc să apese pe claxon. În timp ce Jerry încerca şi nu reuşea să se retragă, Helen îşi îndesă restul de clătită în gură, aproape că se înecă şi ieşi din bucătărie în goană, cu şireturile desfăcute.

Coborî rapid treptele, uitându-se peste umăr la terasa din dreptul ferestrei ei, însă ştia că nu era nimeni acolo.

Lucas îi spusese foarte clar că nu avea să-l mai găsească acolo. Nu ştia de ce se mai obosea să se uite în direcţia aia, dar nu se putea abţine.

— Încheie-te la haină, e frig, o mustră Claire de îndată ce Helen se urcă în maşină. Claire era cea mai bună prietenă a ei de când se născuseră, aşa că nu se jena să ţipe la ea ori de câte ori dorea. Dar chiar trebuia să o facă de la primele ore ale dimineţii? Helen deschise gura pentru a-i oferi o explicaţie, însă Claire era de neoprit.

— Îţi cad hainele de pe tine, ai unghiile roase până în carne şi buzele crăpate, se repezi ea, nebăgând în seamă

încercările timide de a protesta ale lui Helen în timp ce demară în stradă. Iar cearcănele alea sunt aşa hidoase că zici că te-a învineţit cineva! Ai de gând să te îngrijeşti câtuşi de puţin?

— Da, încerc, bombăni Helen luptându-se în continuare cu nasturii de la haină, care deveniseră brusc mult mai complicaţi decât geometria plană. Se dădu bătută şi se întoarse spre Claire, ridicând frustrată din mâini. Aici mănânc, dar dincolo nu există mâncare şi nu reuşesc să mă hrănesc suficient când sunt în lumea reală. Crede-mă, chiar mă străduise. Tata tocmai mi-a îndesat pe gât un mic dejun care ar fi dat gata zece fotbalişti.

— Ai putea măcar să te fardezi un pic, eşti albă ca varul.

— Ştiu că arăt groaznic, dar am alte lucruri pe cap. Toată povestea asta cu trecerile în Lumea de Dincolo nu e tocmai uşoară, înţelegi?

— Atunci nu trece în fiecare noapte! exclamă Claire de parcă ar fi fost evident. Ia o pauză din când în când. N-ai să reuşeşti să rezolvi chestia asta în câteva săptămâni.

— Crezi că Furiile sunt ceva de care mă pot ocupa cu juma de normă? izbucni Helen regăsindu-şi, în sfârşit, vocea.

— Da! se răsti Claire, iar cum ea se pricepea la urlat mai bine ca la orice altceva, Helen se făcu din nou mică în scaunul ei, intimidată de gingaşa ei prietenă. De trei săptămâni îţi suport chestia asta şi m-am cam săturat! N-o să găseşti niciodată Furiile dacă eşti în halul ăsta de obosită încât nu ştii unde ţi-s picioarele!

După un scurt moment de tăcere, Helen izbucni în râs. Claire încercă să-şi păstreze expresia serioasă, dar în cele din urmă cedă şi i se alătură cu râsul ei cristalin, exact atunci când intrau în parcarea liceului.

— Nimeni nu s-ar supăra dacă te-ai duce în Lumea de Dincolo numai o dată sau de două ori pe săptămână, spuse Claire împăciuitoare, ieşind din maşină şi îndreptându-se spre intrare. Nu-mi vine să cred că te epuizezi pentru trecerile astea, eu n-aş putea să o fac.

Claire se cutremură, amintindu-şi de recenta ei

experienţă atunci când Matt a dat peste Lucas cu maşina. Claire a fost la un pas de moarte în acel accident, iar sufletul ei a călătorit spre ţinuturile deşertice – marginile Lumii de Dincolo. Amintirile acelea încă o urmăreau, chiar dacă trecuseră câteva săptămâni de atunci.

— Te-ai duce dacă ar fi nevoie. Dar, oricum, nu se pune problema. Nu e ceva ce fac de bunăvoie. Helen o cuprinse pe Claire pe după umeri pentru a-i alunga amintirea tulburătoare a setei şi a singurătăţii din ţinuturile deşertice. Mă culc şi, pur şi simplu, ajung acolo, nu ştiu cum să controlez asta încă, îi spuse ea.

— Cassandra de ce nu ştie? Doar e atât de deşteaptă şi a studiat mult problema, spuse Claire pe un ton sfidător. Helen clătină din cap, întrebându-se dacă voia, într-adevăr, să intervină într-o dispută între Claire şi Cassandra.

— Nu da vina pe Cassandra, spuse ea cu grijă. Nu e ca şi cum ar exista un manual în acest sens. Sau cel puţin n-am găsit niciunul în adunătura aia de texte în greacă veche şi latină pe care ei o numesc impropriu arhivă. Face tot ce poate.

— Atunci e clar, spuse Claire încrucişând braţele şi privind-o hotărâtă.

— Ce e clar? întrebă Helen pe un ton îngrijorat în timp ce îşi deschidea dulapul.

— În mod evident, voi două nu vă descurcaţi singure. Aveţi nevoie de ajutor. Fie că o să-i convină Cassandrei sau nu, eu o să ajut, spuse Claire ridicând din umeri de parcă socoteala ar fi fost încheiată, ceea ce nu era deloc adevărat.

Cassandra susţinea că arhivele erau exclusiv pentru Oracole, preotese şi preoţi ai lui Apollo, în ciuda faptului că ultimii preoţi şi preotese adevărate trăiseră în urmă cu vreo trei mii cinci sute de ani. Matt, Claire, Jason şi Ariadne se oferiseră să-i vină în ajutor Cassandrei de mai multe ori, însă ea nu voia să audă deoarece ar fi însemnat să se abată de la tradiţie, iar pentru un scion cu asta nu era de glumit.

Parcele aveau ceva cu scionii în general, dar aceia care

încălcau tradiţia de obicei atrăgeau în mod deosebit ura acestora. Pe lângă asta, majoritatea arhivelor ascundeau blesteme pentru cei neiniţiaţi. Singurul motiv pentru care Cassandra o lăsa pe Helen să intre în bibliotecă era pentru că nimeni nu-şi putea închipui un blestem care fi putut să o rănească. Helen era protejată de cest. În lumea reală, era, practic intangibilă, însă Claire nu era.

Helen îşi urmă prietena încăpăţânată de-a lungul holului, simţind cum i se pleoştesc umerii cu fiecare pas. Nu suporta gândul de a trece peste cuvântul Cassandrei, dar atunci când lui Claire i se punea pata pe ceva, nu avea niciun rost să te certi cu ea. Helen spera doar că orice ar fi pus aceasta la cale nu s-ar fi ales cu băşici de care nu reuşea să scape, păduchi sau altceva la fel de îngrozitor. Claire putea să păţească ceva rău.

Clopoţelul sună exact atunci când cele două prietene intrau în clasă. Domnul Heringer, sau „Hergie“, cum îi spuneau elevii, le aruncă una dintre privirile lui aspre. Parcă ar fi putut adulmeca încurcăturile care luau formă în mintea lui Claire. Hergie le însărcină cu două cuvinte ale zilei pentru dimineaţa următoare, drept pedeapsă preventivă pentru orice puneau în mod evident la cale. Din acel moment, ziua lui Helen se dovedi din ce în ce mai rea.

Helen nu fusese niciodată o elevă atentă din cale-afară, dar de când îşi pierdea nopţile prin Lumea de Dincolo, interesul ei pentru şcoală scăzuse simţitor. La fiecare oră i se făcea observaţie, dar avea cel puţin un coleg care se descurca mai prost decât ea.

Când profesorul de fizică se repezi spre Zach, care nu-şi făcuse tema de laborator, lui Helen nu îi venea să creadă. Zach fusese întotdeauna printre elevii cei mai atenţi, indiferent de cât de matinale erau orele. De obicei era un pic prea alert, băgându-şi nasul unde nu-i fierbea oala. Helen nu-l văzuse niciodată arătând atât de şters şi dezinteresat. Încercă să-i surprindă privirea şi să îi zâmbească solidar, însă el întoarse capul.

Helen se holbă o vreme la chipul lui, până când creierul ei neodihnit făcu legătura cu ceva ce auzise în urmă cu

vreo săptămână: Zach renunţase la echipa de fotbal. Tatăl lui, domnul Brant, era antrenorul echipei de fotbal, iar Helen ştia că întotdeauna se aştepta la perfecţiune din partea fiului lui. Nu l-ar fi lăsat pe Zach să părăsească echipa, nu fără să se fi iscat o ceartă. Helen se întreba ce se întâmplase între ei. În orice caz, nimic bun după cum arăta Zach.

Când sună clopoţelul la sfârşitul orei, Helen încercă să-i atingă braţul lui Zach pentru a-l întreba cum se simte, însă acesta nu o băga în seamă şi ieşi din clasă. Cândva, Zach şi Helen fuseseră prieteni de nedespărţit – obişnuiau să-şi împartă biscuiţi în formă de animale în părculeţ –, însă acum nici măcar nu o privea.

Înainte de ora de sport, Helen se pregătea să o întrebe pe Claire ce se întâmplase cu Zach, atunci când îl zări de departe pe Lucas. Totul dispăru precum desenele cu cretă în ploaie.

Ţinea uşa deschisă pentru cineva, făcându-i politicos loc unui coleg mai scund să se strecoare pe sub braţul lui. Aruncă o privire în spate, de-a lungul holului, şi atunci o zări. Îi aruncă o privire mânioasă.

Helen împietri. Simţea din nou o greutate apăsând-o pe piept. Acela nu e Lucas, gândi ea, nefiind în stare să respire sau să se clintească.

Lucas dispăru în mulţimea de elevi grăbiţi, iar Helen se îndreptă spre vestiar pentru a se schimba pentru ora de sport. Mintea i se înseninase brusc, precum cerul după furtună.

Când apăru Claire, Helen începu imediat să o tragă de limbă. Descoperise acest truc în urmă cu câteva săptămâni, când îşi dăduse seama că dacă îşi bombarda cea mai bună prietenă cu întrebări, aceasta n-ar mai fi avut timp să o întrebe nimic la rândul ei.

Jason şi Claire nu erau un cuplu din punct de vedere oficial, dar de când acesta o vindecase, ei deveniseră mai mult decât prieteni. Se apropiaseră foarte mult, iar acum Claire era cea mai fidelă confidentă a lui. De data asta, Claire chiar avea nevoie de cineva cu care să vorbească.

Jason avea o zi foarte proastă şi îşi făcea griji pentru el.

— Te duci la el acasă după ora de sport? întrebă Helen încet.

— Da, nu vreau să-l las singur acum. Mai ales că Lucas e dat dispărut în continuare.

— Cum adică? întrebă Helen alarmată. Vrei să spui că n-a mai dat pe acasă de când… „De când mi-a spus să mă duc dracului, şi-a lovit tatăl, şi-a accidentat mama, şi a fost dat afară?“ completă Helen în gând.

Claire părea să intuiască la ce se gândea Helen şi îi strânse mâna în semn de încurajare.

— Nu, a fost pe-acasă de câteva ori. Şi-a cerut scuze alor lui şi l-au iertat, bineînţeles. Dar de obicei nu-i de găsit. Nimeni nu ştie unde e sau ce face, şi sincer? Toată lumea se teme un pic să-l întrebe. S-a schimbat, Lennie. Nu vorbeşte cu nimeni, poate doar cu Cassandra. Dispare imediat după şcoală, şi câteodată nu vine acasă decât pe la unu-două dimineaţa, asta dacă se mai oboseşte să ajungă. Ai lui îl lasă pentru că, fără Hector prin preajmă, nimeni nu prea are cum să-l oprească. Jason e îngrijorat, spuse Helen privind-o cu coada ochiului pe Helen. Tu nu l-ai văzut în ultima vreme, nu-i aşa?

— L-am văzut astăzi. Dar preţ de o secundă, în capătul culoarului, spuse Helen punând punct subiectului înainte ca prietena ei să-i mai adreseze vreo întrebare. Cred că ar fi cazul să iuţesc pasul. Tu eşti bine, vrei să mai discutăm?

— Ia-o înainte, spuse Claire încreţindu-şi fruntea, îngrijorată.

Helen îi zâmbi discret pentru a-i da de înţeles că era bine, cu toate că nu era aşa, apoi mări viteza pentru a-şi încheia tura într-un timp suficient de bun încât antrenorul Tar să creadă că şi-a dat silinţa.

Lucas o zări pe Helen în capătul holului şi îşi schimonosi chipul într-o expresie furioasă, ca ea să-l urască sau să se teamă – orice ar fi fost nevoie, numai să stea la distanţă de el. Pentru binele ei.

Însă nu observă ură sau teamă în ochii ei. Privirea lui

Helen rămase aţintită asupra lui şi părea pierdută.

Simţea că mestecă cioburi de sticlă, dar se forţă să-i întoarcă spatele şi porni înainte de-a lungul holului.

Nu dorise decât să o ţină la distanţă de el.

Însă lucrurile scăpaseră de sub control: şi-a lovit tatăl, şi-a rănit mama, iar furia l-a orbit. Lucas ştia ce însemna furia. Se războise cu Hector de când erau de-o şchioapă, dar nimic din ceea ce trăise până atunci nu fusese atât de intens. Trezise ceva înăuntrul lui, ceva despre care nici nu ştiuse că există.

Duhul scăpase din lampă, iar acum îi era greu să intre înapoi.

Încheind alergarea de rezistenţă înaintea lui Claire, Helen hotărî să meargă pe jos la lucru pentru a-şi putea pune ordine în gânduri. Îi trimise prietenei sale un mesaj prin care o anunţă că nu era nevoie să o ducă cu maşina până la News Store în după-amiaza aceea, bănuind că lui Claire oricum îi convenea mult mai mult să meargă singură.

Niciodată nu se evitaseră înainte, însă lucrurile stăteau altfel acum. Vieţile lor le trăgeau în direcţii diferite, iar Helen începea să se întrebe dacă prietenia lor va mai fi vreodată la fel. Gândindu-se la asta, aproape îi venea să plângă.

Temperatura începu să scadă brusc în timp ce Helen mergea de-a lungul Surfside Road, spre centru. Avea nasturii descheiaţi, iar bareta ghiozdanului de pe un umăr şi mânerele genţii cu echipamentul de sport de pe celălalt îi trăgeau de jachetă în aşa fel încât nu o putea închide cum trebuie. Pufnind exasperată, Helen aruncă genţile pe jos şi fu cuprinsă de o ciudată ameţeală. Preţ de o clipă, trotuarul păru că nu se mai aliniază cu strada, de parcă vederea ei în spaţiu se dereglase total.

Trase aer în piept şi se îndreptă de spate, întinzând o mână în lateral în caz că îşi pierdea din nou echilibrul. Ameţeala îi trecu imediat, însă o senzaţie şi mai stranie îi luă locul. Helen se simţea urmărită, ca şi cum cineva

stătea chiar în faţa ei, privind-o drept în ochi.

Făcu un pas în spate şi ridică mâna înainte, însă nu era nimic. Privind neliniştită în jur, Helen se întoarse pe un călcâi, îşi ridică genţile şi porni în pas alert spre centrul oraşului. Cassandra bănuise că nu avea să fie atacată cel puţin în următoarele câteva zile, însă nu era la fel de sigură şi în privinţa faptului că avea să fie lăsată în pace. Helen ştia că cineva din rândurile celor O Sută de Veri o urmărea probabil, dar nu se aşteptase să simtă o astfel de teamă. Dintr-odată i se părea că simte respiraţia cuiva în ceafă. Simplul gând o făcu să intre ca un fulger în magazin, de parcă ar fi fost fugărită.

— Ce e? întrebă Kate. Privi în urma lui Helen căutând să vadă ce o înspăimântase aşa tare. Te urmăreşte cineva?

— Nu-i nimic, răspunse Helen cu un zâmbet fals. M-a trecut un fior de la frig.

Kate o privi sceptic, dar Helen se aplecă sub tejghea pentru a-şi depozita genţile, înainte ca şefa ei să intre la bănuieli.

— Ai mâncat după ora de sport? o întrebă aceasta. Du-te în spate şi fă-ţi un sandvici, o repezi văzând că Helen nu răspunde imediat.

— Nu prea mi-e foame, începu Helen, însă Kate o întrerupse tăios.

— Eşti sigură? Gândeşte-te bine, o avertiză ea proptindu-şi mâna prăfuită de făină în şold.

Helen tăcu şi merse în spate. Simţea că atât Kate, cât şi Jerry o considerau responsabilă pentru că ajunsese aşa de slabă. Dar nu le putea spune ce se petrecea de fapt.

Helen întinse nişte unt de arahide pe pâine şi scurse câteva picături de miere deasupra. Înfulecă apoi furioasă o îmbucătură mare. Mesteca mecanic, fără să bage de seamă pasta dulce şi lipicioasă cu aromă de alune care îi încleia gura. Oricum, simţea că se sufocă mai tot timpul – ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, însă cuvintele îi paralizau gâtul. Ce mai conta puţin unt de arahide.

Bău dintr-o înghiţitură un pahar de lapte şi reveni în faţă, simţindu-se în continuare acuzată pe nedrept. Tot

restul serii, avu grijă să o evite pe Kate drept pedeapsă.

După câteva astfel de ore neplăcute, Helen anunţă că o aştepta pe Claire să vină să o ia, deşi nu era adevărat. Afară, în întuneric, după ce se asigură că nu putea fi văzută de nimeni, ţâşni spre cer, pornind în direcţia casei ei. Urcase foarte sus, tocmai acolo unde trebuia să suporte aerul rarefiat în timpane şi plămâni.

Îi promisese lui Lucas că nu avea să părăsească insula înainte să stăpânească foarte bine tot ce ţinea de călătorii peste apă, iar tehnic vorbind, nu încălcase acea promisiune. Era încă deasupra insulei Nantucket, doar că *mult* deasupra ei. Helen continuă să urce tot mai sus până când văzu luminile continentului întinse ca o pânză de păianjen undeva foarte jos. Zbură până i se umeziră ochii, iar lacrimile îi îngheţară pe obraji.

Se relaxă şi pluti în derivă, iar mintea i se limpezi. Aşa s-ar fi simţit probabil înotând fără frică în largul mării, însă Helen prefera să înoate într-o mare de stele. Pluti până când frigul şi singurătatea deveniră insuportabile, iar atunci se hotărî să revină pe pământ.

Helen ateriză în curte şi fugi spre uşa de la intrare, sperând ca tatăl ei să nu observe că nu coborâse din nicio maşină. Jerry nu era însă în bucătărie. Băgă capul pe uşa biroului acestuia, dar nu era nici acolo. Atunci îşi aminti că era vineri seara. El şi Kate îşi făcuseră probabil planuri. Din moment ce nu discutase cu Kate aproape deloc în acea seară, Helen nu se gândise să întrebe dacă Jerry urma să rămână peste noapte la ea. Acum îi părea rău că fusese atât de urâcioasă. Casa era de-a dreptul pustie, iar liniştea părea să-i ţiuie dureros în urechi.

Se spălă pe faţă, pe dinţi şi se culcă. Rămase cu ochii deschişi cât de mult putu, forţându-se să stea trează deşi era frântă de oboseală.

Dacă adormea, ştia că urma să coboare în Lumea de Dincolo şi să se afunde într-o singurătate şi mai apăsătoare decât cea din lumea reală. Dar cu cât zăcea mai mult în pat, cu atât gândurile ei se îndreptau către Lucas. Helen încercă să-şi şteargă lacrimile înţepătoare cu dosul palmei.

Greutatea insuportabilă începea să o apese din nou pe piept.

Nu avea de gând să stea supărată, căci însemna ca în câteva momente să verse lacrimi prinsă în mizeria nisipurilor mişcătoare. Dar apoi îşi aminti ceva.

Poate că de data asta nu avea să fie singură în Lumea de Dincolo.

Ştia că acel salvator fusese probabil un miraj, însă Helen era disperată. Ar fi preferat oricând o conversaţie cu un miraj decât să rătăcească prin iad singură.

Concentrându-şi gândurile asupra acelei voci groase pe care o auzise, Helen se lăsă pradă somnului. Îşi aminti strălufgerarea aurie, gura aceea frumoasă şi ecoul numelui ei în timp ce-i întindea mâna…

Helen se văzu pe un câmp, ca o prerie, cu iarbă uscată şi dealuri vălurite. Mai fusese în locurile acestea şi înainte, dar acum totul părea uşor diferit. În primul rând, era acel zgomot. Nu îşi amintea să fi auzit vreodată vreun sunet în Lumea de Dincolo, în afară de cele scoase de ea – nici măcar sunetul vântului prin iarbă.

Cumva, Lumea de Dincolo părea reală şi nu doar o parte dintr-un coşmar îngrozitor. Helen mai trăise senzaţia aceasta, însă numai pentru o clipă, atunci când fusese salvată în mod miraculos din nisipuri. Pe cât era de nedumerită de această nouă perspectivă, Helen simţea şi o uşurare în acelaşi timp. Hadesul părea un iad uşor de suportat dintr-un motiv anume. Privind în jur, Helen îşi aminti de Vrăjitorul din Oz şi de momentul în care Dorothy vede în culori pentru prima dată.

Privi la distanţă şi văzu străfulgerări de aur, apoi auzi icnete, gemete şi lovituri metalice. Se dădea o luptă, o luptă crâncenă. Iar ea putea fi sigură de un lucru. Tipul cu mâinile calde nu fusese un miraj.

Începu să alerge cât de repede putea într-acolo.

Urcând un mic deal, văzu un tip masiv cu o claie de păr castaniu şi cârlionţat care încerca să răpună cu un pumnal lung un fel de vultur-liliac care se abătuse asupra capului

său. Apropiindu-se, Helen auzi pasărea şuierând în timp ce încerca să-şi sfâşie adversarul cu ghearele. Chiar dacă tânărul era în toiul unei lupte pe viaţă şi pe moarte, Helen nu-şi putea lua ochii de la claia lui de păr.

Bărbatul păru să devină stăpân pe situaţie pentru o clipă, iar Helen îl văzu rânjind – pe jumătate surprins, pe jumătate mândru de sine. Dar apoi, dându-şi seama că nu avea nicio şansă în continuare, Helen îi urmări zâmbetul transformându-se într-o grimasă uşor ironică. Chiar şi aşa încrâncenat, nu părea să-şi piardă simţul umorului.

— Hei! strigă Helen apropiindu-se de cei doi adversari.

Aceştia se opriră nedumeriţi în mijlocul unui atac reciproc. Bărbatul schiţă un zâmbet surprins cu jumătate de gură.

— Helen, apucă el să îngaime, ca şi cum mereu ar fi avut nişte gheare strânse în jurul gâtului. Helen fu atât de uimită de nonşalanţa lui încât aproape izbucni în râs. Apoi totul se schimbă din nou.

Lumea se mişca din ce în ce mai încet în jurul ei, iar Helen ştia că asta însemna că în lumea reală corpul ei se trezea. O parte din mintea ei pricepea sunetele stridente enervante dintr-un alt univers. Înţelese atunci că nu avea să ajungă lângă bărbat înainte de a se trezi. Helen privi în jur disperată, apoi se aplecă, luă o piatră de la picioare, se ridică şi o aruncă spre monstru…

…iar piatra din Lumea de Dincolo trecu direct prin fereastra dormitorului ei, făcând-o ţăndări.

CAPITOLUL 3

Helen se ridică în capul oaselor în pat, ascultând sunetul enervant al ceasului deşteptător. Singura noapte în care îşi dorise să rămână în Lumea de Dincolo, şi se trezise. Nu se luminase încă, dar chiar şi în întunericul dinaintea zorilor îşi putea da seama ce dezastru făcuse.

Jerry avea să-şi iasă din minţi. Indiferent cât de mult ar încerca Kate să îi explice că Helen suferă de o boală „somnologică“ rară, de data aceea nu mai avea cum să scape.

Tatăl ei avea o sensibilitate crescută faţă de orice scădere a temperaturii – de parcă termostatul casei i-ar fi trimis semnale direct spre creier –, iar acum deja băteau rafale reci de vânt prin ditamai spărtura din fereastră. Helen îşi dădu o palmă peste frunte şi se prăbuşi pe saltea.

Se putea socoti deja pedepsită, iar bărbatul probabil că fusese mâncat de monstruozitatea aia zburătoare, toate din cauză că trebuise să se trezească cu noaptea în cap pentru a nu întârzia la o întrecere pe coastă.

Întrecerile sportive între licee sunt destul de complicate când locuieşti pe o insulă. Ca atleţii de pe insulă să poată concura cu alte şcoli, aceştia trebuiau să se deplaseze fie cu vaporul, fie cu avionul, iar pentru Helen şi colegii ei de echipă asta însemna să se trezească la primele ore ale dimineţii. Câteodată chiar i se părea de-a dreptul oribil să locuiască în Nantucket.

Înghiţindu-şi un căscat şi încercând să-şi alunge din minte imaginea bărbatului cu claia de păr murind în chinuri groaznice, Helen se ridică cu greu din pat. Prinse cu scoci o pătură în dreptul ferestrei sparte şi înfulecă în grabă nişte fulgi de ovăz instant, apoi porni spre aeroportul insulei. În mod ironic, chiar zbură până acolo,

dar, desigur, nu putea zbura până pe coastă. Dacă rata avionul, iar apoi îşi făcea apariţia la grila de start, ar fi atras o grămadă de întrebări şi lămuriri, aşa că preferă să facă cum se cuvenea.

Aterizând precaut la o distanţă destul de mare, porni în pas alergător spre pistă. Deasupra, cerul afişa o nuanţă palidă de roz. O văzu pe Claire parcând şi fugi spre ea ca să se asigure că merg împreună la îmbarcare. Helen de-abia aştepta să-i povestească despre întâlnirea din Lumea de Dincolo, dar înainte să apuce să deschidă gura, prietena ei deja îşi dădea ochii peste cap, apucând-o de umeri.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! bombăni Claire exasperată descheindu-i nasturii prinşi neglijent la jacheta nărăvaşă şi încheindu-i corect la loc. Arăţi ca un copil de grădiniţă dislexic. E cazul să vin la tine în fiecare dimineaţă să te îmbrac?

— Hamilton! strigă antrenorul Tar înainte ca Helen să apuce măcar să se gândească la o replică pentru Claire, darămite să-i mai şi spună ce se întâmplase în acea noapte. Tu stai lângă mine, trebuie să discutăm tactica, o anunţă acesta.

— Am ceva să-ţi spun, îi şopti lui Claire înainte să se întoarcă spre antrenor. Am văzut pe cineva acolo, ştii, *azi-noapte.* Ochii lui Claire se bulbucară, plini de speranţă, în timp ce Helen se îndepărta.

Restul zborului, antrenorul continuă să turuie cu înflăcărare despre cum ar trebui Helen să o depăşească pe fata aceea, apoi să îi taie calea celeilalte – sfaturi cu totul inutile, având în vedere că putea depăşi viteza sunetului dacă ar fi vrut. Helen ascultă cu o ureche, încercând să nu se îngrijoreze prea tare pentru soarta bărbatului.

Era mare, înalt, voinic şi părea să ştie cum să folosească pumnalul cu care se apăra. Helen încercă să se convingă că nu păţise probabil nimic, însă nu reuşea.

Oricine ar fi fost el, cu siguranţă arăta ca un scion. Dar poate că era doar un muritor musculos de peste doi metri înălţime, incredibil de chipeş şi cu un zâmbet plăcut. Iar dacă era aşa, atunci bietul de el era cu siguranţă mort.

Niciun muritor n-ar fi putut să învingă o harpie.

Toată dimineaţa, Helen încercă să găsească un moment în care să vorbească cu Claire, dar nu reuşi. Alergă în prima cursă, forţându-se să nu o câştige prea detaşat, însă mintea îi era în altă parte, gândindu-se dacă era posibil sau nu să-ţi pierzi viaţa pe tărâmul morţilor. Cugetările ei inutile îi tulburară concentrarea şi ajunse să alerge mult prea repede. Helen se prefăcu imediat că gâfâie atunci când îşi dădu seama că toţi spectatorii se holbau la ea cu gura căscată. Toţi, mai puţin unul.

Zach Brant nu părea câtuşi de puţin surprins să o vadă alergând ca din puşcă. De fapt, părea aproape plictisit. Helen habar nu avea ce căuta acesta la întrecere – nu mai venise la niciuna până atunci. După felul în care o fixa cu privirea, socoti că venise să o urmărească pe ea, însă nu ştia şi de ce. La un moment dat ar fi pus asta pe seama faptului că e îndrăgostit, dar asta se petrecea cu mult timp în urmă. În ultima vreme părea că nici nu voia să aibă de-a face cu ea.

Helen câştigă cursa, apoi făcu galerie la cursa lui Claire, înainte ca ele două să se întâlnească, în sfârşit, lângă groapa cu nisip de la ultima probă de triplusalt.

— Deci, ce s-a întâmplat? gâfâi Claire încă epuizată de alergare.

— Am văzut… a început Helen. Hai să mergem mai bine acolo, continuă ea arătând spre o bucată liberă de teren de la marginea pistei. În jur era o mare agitaţie, iar Zach se afla în apropiere.

Helen ardea de nerăbdare să-i povestească lui Claire. În timp ce mergeau, îi şopti discret:

— Am văzut o persoană. O persoană *vie.*

— Dar credeam ca numai tu poţi coborî până acolo cu trupul, nu doar cu spiritul.

— Şi eu! Dar aseară era un băiat. Mă rog, nu un *băiat* ca oricare altul. Era uriaş. Un tip cam de vârsta noastră, cred.

— Ce făcea acolo? întrebă Claire. Nu părea convinsă că Helen văzuse într-adevăr pe cineva.

— Cred că şi-o încasa de la o harpie, spuse Helen. Dar

cu o seară înainte m-a scos din nisipurile mişcătoare. Avea un braţ strălucitor, de parcă ar fi fost aurit. Claire o privi cu suspiciune, iar Helen îşi dădu seama cât de nebuneşti păreau cuvintele ei. Crezi că am luat-o razna? Aşa sună, nu? Şi, teoretic, nici n-ar fi posibil.

— Ne laşi, spuse Claire dintr-odată. Aruncă o privire piezişă peste umărul lui Helen către Zach care se ţinea după ele. Conversaţia asta nu te priveşte.

Zach ridică din umeri, dar rămase pe loc. Claire nu se lăsă bătută şi ţipă la el să plece pe tonul ei cel mai autoritar, însă acesta nu se clinti. În cele din urmă, o apucă pe Helen de mână şi o trase spre marginea terenului unde începea pădurea. Zach nu ar fi putut să vină după ele fără a o enerva pe Claire, dar nici nu plecă în altă parte. Continua să se holbeze la ele, în timp ce Claire o ghida pe Helen spre tufişuri.

— Chiar e nevoie de asta? întrebă Helen sărind peste o tufă spinoasă şi descurcându-şi coada împletită care i se agăţase într-o ramură subţire de mesteacăn, acoperită de licheni.

— Zach se poartă foarte ciudat în ultima vreme, nu vreau să ne vadă, spuse Claire mijind ochii.

— Vrei să spui că nu a plecat la comanda ta, şi m-ai târât pe mine aici pentru că nu vrei să-i dai satisfacţie, o corectă Helen cu un chicot.

— Şi asta. Acum spune-mi exact ce s-a întâmplat, o rugă Claire, dar fură întrerupte din nou, de data aceasta de un foşnet de frunze. Se auzea de undeva din pădure.

Un bărbat masiv se ivi din tufiş. Helen o împinse pe Claire în spatele ei şi făcu un pas înainte, gata de luptă.

— Deştepţilor ce sunteţi, nu ştiţi că prin pădurile din jurul pistelor de atletism umblă tot felul de tipi dubioşi? spuse uriaşul blond pe un ton arţăgos.

— Hector! exclamă Helen uşurată şi îi sări în braţe.

— Ce faci, verişoară? spuse el râzând şi o îmbrăţişă strâns. Claire li se alătură, ca apoi să îi tragă lui Hector un pumn în piept.

— Ce cauţi aici? întrebă ea pe un ton critic. E foarte

periculos.

— Linişteşte-te, piticanie, spuse Hector coborând privirea în pământ. Zâmbetul îi pieri. Am vorbit cu mătuşa Noel azi-dimineaţă. Mi-a spus că nimeni din familie nu va fi aici.

— Chiar nu sunt, şi noi ne bucurăm nespus să te vedem, spuse Helen imediat, ciupind-o discret pe Claire pentru lipsa ei de tact.

— Bineînţeles că ne bucurăm să te vedem, exclamă aceasta frecându-şi braţul în dreptul ciupiturii. Nu asta am vrut să spun, Hector, ştii doar. Ce mai faci?

— Nu contează, spuse el clătinând din cap. Voiam să ştiu ce mai faceţi voi. Şi Lucas… după săptămâna trecută, întrebă cu o voce scăzută.

Helen încercă să nu tresară, dar îi era imposibil.

— E rău, spuse Claire cu tristeţe.

— Da, ştiu. Am vorbit cu mătuşa Noel. Încă nu-mi vine să cred că ar putea face aşa ceva. Vocea lui Hector era aspră, dar o privea pe Helen cu empatie.

Helen încercă să se concentreze asupra durerii lui Hector şi să uite de a ei. Îl pierduse pe Lucas, însă Hector îşi pierduse întreaga familie. Era atât de îngrijorat în privinţa lor încât ar fi fost în stare să aştepte toată ziua ascuns pe marginea unei piste de alergare doar pentru a lua legătura cu cineva apropiat lor.

În afară de Daphne, pe care de-abia o cunoştea, Hector nu avea pe nimeni. Helen îşi dădu seama că, dintre toţi oamenii din viaţa ei, Hector probabil înţelegea cel mai bine prin ce trecea. Ceea ce era ciudat, căci până de curând nu se suferiseră.

— Ce face mama? izbucni Helen simţind nevoia să pună capăt tăcerii care se aşternuse. Hector o privi reticent.

— E… ocupată, fu tot ce spuse el despre Daphne, apoi se întoarse spre Claire şi schimbă subiectul.

Hector de obicei spunea tuturor ce gândea, fie că aceştia voiau să audă, fie că nu. Felul în care evitase întrebarea ei o făcu pe Helen să vrea să afle exact ce punea mama ei la cale. Încercase să ia legătura cu Daphne

de câteva ori în ultimele trei săptămâni, dar nu primise niciun răspuns. Poate că mama ei o evita în mod intenţionat. Însă nu apucă să sape mai mult. Hector era prea ocupat tachinând-o pe Claire în legătură cu înălţimea ei. Pe când cei doi începuseră să se împingă în glumă, o umbră sinistră se lăsă peste pădure.

Helen fu scuturată de un fior şi privi în jur speriată. Chiar dacă ştia că acesta era mort, aproape că îl putea simţi pe Creon întinzând o mână din mormânt ca să o înşface în acel întuneric cumplit.

La fel ca Helen, şi Hector observă schimbarea în intensitate a luminii. Cu o mână o prinse protector pe Claire de umăr. Helen îi căută privirea. Amândoi recunoşteau acest fenomen lugubru.

— Un Maestru al Umbrelor? şopti Helen. Credeam că nu mai sunt alţii în afară de Creon!

— Şi eu ştiam la fel, îi şopti Hector scrutând cu privirea de jur-împrejur şi căutând o ţintă. Însă întunericul era ca o perdea, îi învăluia. Nu puteau vedea mai încolo de câţiva metri în faţa lor. Ia-o pe Claire şi fugi! strigă el.

— N-o să te las… apucă Helen să spună.

— FUGI! urlă Hector, în timp ce strălucirea unei săbii străpunse întunericul repezindu-se spre el.

Hector o îmbrânci pe Claire într-o parte şi se lăsă mult pe spate, cu o agilitate de gimnast. Lama de bronz şuieră pe deasupra pieptului său şi se înfipse adânc în pământul pe jumătate îngheţat al pădurii. Hector lovi sălbatic cu piciorul în umbrele care îl încolţeau, aruncându-şi atacatorul la câţiva metri în aer.

Dintr-o singură mişcare, Hector se îndreptă de spate şi prinse sabia în mână. Smulgând-o cu toată forţa din pământ, spintecă pieptul unei alte figuri care se ivi dintre umbre, în tot acest timp mişcându-se mai iute decât aripile unei păsări colibri.

Helen simţi metalul spărgându-se de obrazul ei, iar în lumina pală văzu fragmentele sclipitoare ale unui cap de săgeată împrăştiindu-se ca o păpădie mai jos de ochiul ei drept. Se feri instinctiv după impact, chiar dacă era

complet nevătămată, şi făcu câţiva paşi în spate până ajunse în dreptul lui Claire.

Helen se puse scut în faţa prietenei ei muritoare. Complet şocată, aceasta nu reuşea să se ridice, şi mai mult ca sigur nu putea nici să alerge. Helen luă o poziţie defensivă şi îşi adună fulgerele.

Pocnetul unui bici şi gustul îmbâcsit de ozon umplură aerul în timp ce din mâinile lui Helen ţâşnea lumina, construind un zid protector de electricitate în jurul ei şi al lui Claire. Întunericul artificial creat de Maestrul Umbrelor se risipi într-o strălucire albastră şi atunci Helen putu zări nu mai puţin de vreo doisprezece scioni. *De unde veniseră toţi*? *Cum de îi atacaseră atât de mulţi?*

În centru şi spre partea din spate a formaţiei, în locul rezervat ofiţerilor de infanterie – aşa cum îi explicase Hector –, Helen surprinse în fugă un chip necunoscut, înfiorător. *Creatura,* orice ar fi fost, avea ochii roşii. O privi direct, apoi se retrase până fu acoperită din nou de bezna Maestrului Umbrelor.

— Sunt prea mulţi! icni Hector ţinând piept la doi bărbaţi.

— În spatele nostru! strigă Helen întorcându-se şi văzând patru luptători care se apropiaseră. Trimise un fulger slab în direcţia lor – suficient cât să-i doboare fără să îi omoare. Din nefericire pentru Helen, a-şi înfrâna puterea era un efort mult mai mare decât a o dezlănţui.

Se simţea ameţită. Încercă să-şi concentreze privirea în timp ce trei dintre cei patru bărbaţi căzeau la pământ, zvârcolindu-se. Al patrulea se apropia ameninţător de ea. Îşi epuizase aproape toată apa din corpul şi aşa deshidratat de la alergarea de rezistenţă, iar acum nu mai avea suficientă pentru a forma un fulger bine controlat. Ar fi putut crea unul care să îi omoare pe toţi, dar nu o lăsa inima să facă aşa ceva.

Sărind peste Claire, care încă se străduia să îşi recapete răsuflarea, Helen îi trase un pumn scionului care nu fusese doborât. Niciodată nu ştiuse să lovească cum trebuie, iar pumnul ei abia dacă reuşi să-i atragă atenţia adversarului

său. Acesta îi răspunse cu o lovitură atât de puternică, încât Helen se prăvăli peste Claire cu urechile ţiuindu-i.

O formă întunecată se prelinse din cer, aterizând peste adversarul lui Helen, aruncându-l la mare distanţă într-un pâlc de copaci. Era Lucas. Lui Helen i se tăie respiraţia. Cum de ajunsese acolo atât de repede, se întreba ea disperată. Lucas o privi pe Helen, cu o mină indiferentă, apoi se aruncă asupra principalului grup de scioni în atac.

Helen îl auzi pe Hector urlând mai jos de ea, şi văzu cum câţiva bărbaţi încercau să-l încătuşeze în lanţuri groase de mâini şi de picioare. Se repezi într-acolo pentru a-l ajuta să scape, în timp ce Lucas se ocupa de luptătorii care nu fuseseră doborâţi încă. Într-un vârtej năucitor, Lucas deja dezarmase şi rănise pe doi dintre ei înainte ca Helen să ajungă măcar în dreptul lui Hector.

Văzând că mica lui armată nu le putea face faţă lui Helen, Hector şi Lucas, sinistrul lider al formaţiei scoase un şuierat ascuţit şi asaltul luă sfârşit la fel de repede cum începuse. Răniţii fură săltaţi pe umeri, armele recuperate, iar grupul de asasini se risipi printre copaci într-o clipită, înainte ca Helen să apuce să-şi şteargă sudoarea de pe frunte.

Helen îl văzu pe Lucas cum se întoarce cu spatele, devenind încordat. Hector îşi duse mâinile la cap, apăsându-şi tâmplele cu podul palmelor, încercând parcă să-şi domolească craniul gata să crape în două.

— Nu, Hector! Nu! urlă Claire aruncându-se asupra lui. Îi puse mâna peste ochi, în aşa fel încât să nu poată să-l vadă pe Lucas. Chiar şi cu toate eforturile sufocante ale lui Claire, Helen observa cum faţa lui Hector devine tot mai roşie de furie.

Lucas tremura de efort, încercând să-şi înăbuşe pornirile, dar în cele din urmă cedă. Se întoarse spre Hector cu o privire dementă. Fusese cuprins de Furii, iar acestea îi spuneau să-şi ucidă vărul chiar şi cu preţul vieţii lor.

— Te implor, Lucas! Pleacă! rosti Helen cu gâtul complet uscat. Ştia că îi ordonase să nu îl mai atingă

niciodată, dar nu îi păsa. Sări şi îl prinse de umeri, împingându-l cât mai de parte de Hector şi Claire.

Îl lovi cu pumnii în piept, dar Lucas nu-şi putea dezlipi ochii de la Hector. În disperarea lui de a ucide proscrisul, Lucas o trânti pe Helen la pământ cu toată puterea, rănindu-i încheietura în tufişurile denivelate şi provocându-i un ţipăt de durere.

Strigătul ei păru să-l trezească brusc pe Lucas din frenezia lui. Privi în jos şi o zări pe Helen în genunchi, masându-şi încheietura rănită.

— Îmi pare rău, şopti el. Înainte ca Helen să se poată ridica, sări spre cer şi se făcu nevăzut.

Privi în urma lui, vrând parcă să strige după el, să obţină o explicaţie. Dacă Lucas o ura, de ce îşi ceruse scuze? Şi, mai ales, de ce o apărase?

— Len, revino-ţi! strigă Claire trăgând de braţul lui Helen. A izbucnit un incendiu!

Helen îşi dezlipi ochii de bucata de cer în care dispăruse Lucas şi privi în jur în timp ce Claire o ajuta să se ridice. Din tufişurile uscate se înălţa fum şi puteau auzi deja primele strigăte de panică ale oamenilor care se apropiau de marginea pădurii.

— De la fulgerul tău, explică scurt Hector. Trebuie să plec. Nici n-ar fi trebuit să fiu aici.

— Ce-a fost asta? întrebă Helen ridicând vocea pentru a-l mai reţine pe Hector un moment.

— Un batalion al celor O Sută de Veri. Dragul nostru unchi Tantalus vrea să se răzbune pentru Creon. Şi nu se va opri până nu va pune mâna pe mine. Habar nu am cum m-au găsit, răspunse el, adăugând o înjurătură îndârjită. Ai grijă de tine, verişoară. Mai vorbim noi.

— Aşteaptă! strigă Helen după el, dar în momentul acela câţiva oameni se iviră dintre copaci pentru a găsi sursa focului, iar Hector fu nevoit să fugă. Mă refeream la creatura aia care dădea ordine, completă cu jumătate de glas, dar Hector se pierdu în depărtare.

Helen o lăsă pe Claire să născocească ceva. Fu chiar mult prea uşor să îi convingă pe toţi că izbucnise o furtună

pe neaşteptate. O grămadă văzuseră cu ochii lor fulgerele şi „norii negri“ care învăluiseră în mod misterios pădurea. Fu de ajuns să spună că ea şi Helen fuseseră simple martore, care, întâmplător, ajunseseră primele la faţa locului. Se întreba ce văzuse Zach în tot acest timp. Dar dacă văzuse ceva, de ce nu spusese nimic?

În avion, la întoarcere, groaza le ajunse, în sfârşit, din urmă. Nu puteau risca să discute în prezenţa colegilor de echipă, dar continuau să schimbe priviri îngrijorate. Niciuna nu voia să rămână singură peste noapte, aşa că hotărâră să doarmă împreună acasă la Helen.

De îndată ce se văzu din nou la sol, Claire se repezi spre Jason. Acesta părea palid şi încordat, iar cei doi se priveau cu un devotament atât de evident pe care Helen îl simţea ca pe un junghi în inimă.

— Lucas n-a ştiut să-mi zică dacă ai fost rănită sau nu, spuse Jason cu un glas înecat, strecurându-şi mâinile sub jacheta lui Claire. Plimbându-şi mâinile pe sub căptuşeală, îşi declanşă puterea sa vindecătoare, insistând asupra braţelor şi coastelor ei, având grijă să vadă dacă nu are vreo fractură sau hemoragie internă. Mi-a zis că te-a trântit un scion…

— E bine, spuse Helen pe un ton liniştitor.

— Sigur că *ţie* ţi se pare bine. Pentru că habar n-ai cât de uşor poate fi rănită. *Tu* eşti intangibilă, se răsti Jason la ea ridicând tonul cu fiecare cuvânt.

— N-aş fi permis să i se întâmple… îngăimă mai puţin convingător Helen, dar Claire îi puse o mână pe braţ şi o linişti.

— Sunt bine, Jason, spuse ea răbdătoare întinzând spre el cealaltă mână. Se sprijinea de amândoi de parcă ar fi vrut să creeze o punte de legătură între ei.

Jason păru să răsufle uşurat şi încuviinţă din cap, acceptând în cele din urmă că lui Claire nu i se întâmplase nimic, dar întorcându-se spre maşină, aruncă o privire acuzatoare spre Helen, ca şi cum şi-ar fi pierdut încrederea în ea.

În drum spre parcare, Claire îi povesti ce vorbiseră cu

Hector, dar nu reuşi să-i ofere lui Jason prea multe detalii.

— Am stat mai mult la pământ, şi n-a durat deloc mult, spuse ea şovăielnic.

— Comandantul era sinistru, îi spuse Helen lui Jason. Ceva nu era în regulă cu el.

— Lucas n-a zis nimic despre asta, spuse Jason clătinând din cap.

— Poate că nu l-a văzut, spuse Helen, nefiind în stare să-i rostească numele lui Lucas. Era şi un Maestru al Umbrelor.

— Ştim, spuse Jason privind îngrijorat spre Claire. Lucas a menţionat asta.

— În orice caz, ce căuta Lucas acolo? întrebă Claire.

— Nu mi-a spus, răspunse Jason ridicând obosit din umeri. El nu e de părere că ar datora vreo explicaţie nimănui zilele astea.

— E bine? întrebă Helen cu jumătate de gură.

Jason strânse din buze.

— Sigur că da, spuse el ridicând mâinile ca şi cum nu ar fi putut da un alt răspuns, chiar dacă amândoi ştiau că nu era tocmai adevărat.

— Te descurci să te duci singură acasă? o întrebă Claire pe Helen când Jason se duse să scoată maşina din parcare. Pentru o clipă, Helen nu se prinse, apoi când îşi dădu seama, avu un şoc. Claire o trimitea la plimbare ca să petreacă timp cu Jason.

— Hector a spus că veniseră după el, nu după mine. Nu sunt în pericol, spuse Helen pe un ton glacial.

— Nu la asta m-am referit, zise Claire cu sprâncenele ridicate. Apoi o privi pe Helen direct în ochi: Hector e vânat, iar Jason e cu nervii la pământ din cauza asta. Are nevoie de cineva cu care să vorbească.

Helen nu răspunse. N-avea de gând să-i spună lui Claire că nu o deranja că aceasta renunţa la planurile lor. Ar fi fost o minciună. Ştia că era imatur din partea ei, dar nu se putea abţine. O parte din ea voia să-i spună că nu vrea să fie singură acum. Aşteptară împreună până când Jason opri în dreptul maşinii lui Claire, dar Helen nu mai spuse nimic.

După ce plecară, Helen porni spre o zonă mai izolată, asigurându-se că nu o poate vedea nimeni, apoi îşi luă zborul spre casă.

Înconjură casa în zbor de câteva ori, privind spre terasa pustie. Pentru o clipă de slăbiciune, îşi dori să îl găsească pe Lucas acolo, aşteptând-o să se întoarcă. Aproape că îi putea simţi prezenţa, ca şi cum spiritul lui păşea agitat înainte şi înapoi, căutând să o zărească undeva la orizont, ca o navă apropiindu-se de port…

Dar, ca de obicei, era singură.

Helen ateriză în curte şi intră în casă. Jerry îi lăsase un bileţel şi o tavă de mâncare care se răcise între timp. Kate şi cu el lucrau până târziu în seara aceea. Era noaptea de aprovizionare şi asta însemna că aveau să petreacă ore întregi aşezând produsele pe rafturi şi făcând inventarul. Helen stătea în mijlocul bucătăriei, cu un singur bec aprins în hol ascultând liniştea din casă. Tăcerea era copleşitoare.

Privi în jur în bucătăria cufundată în întuneric şi se gândi la ambuscada din care scăpase cu doar câteva ore în urmă. Îi amintea de ultimul atac al lui Creon, exact în locul în care se afla acum. Lucas îi salvase viaţa. Pe urmă se aşezase pe blatul dulapului din bucătărie şi îi dăduse să mănânce miere cu linguriţa. Helen îşi împunse ochii cu vârfurile degetelor până văzu pete albastre, spunându-şi că *atunci* nu ştiuseră că erau veri şi că era normal ca ea să fi simţit în felul acela. Însă *acum* ştia că erau veri şi nu era normal să retrăiască clipa.

Helen nu-şi putea permite să stea degeaba şi să gândească la Lucas. Lipsa de activitate îi răscolea şi mai multe gânduri, iar acestea îi provocau hohote de plâns. Nu-şi putea permite să plângă înainte să se culce, ca să nu aibă de suferit apoi în Lumea de Dincolo.

Blocându-şi amintirile, Helen urcă şi se pregăti de culcare. Tot ce dorea era să poată vorbi cu cineva în clipa în care punea capul pe pernă, dar, ca niciodată, nimeni nu era prin preajmă, nici măcar Jerry sau Kate.

Helen văzu că tatăl ei înlocuise pătura pe care o pusese în fereastră cu un celofan albastru. Zâmbi în sinea ei.

Poate că nu petreceau suficient timp împreună ca să poată vorbi, dar măcar o iubea suficient încât să strângă de pe urma boacănelor ei. Se uită la banda adezivă care fixa celofanul. Era lipit etanş, dar în cameră era în continuare atât de rece încât Helen îşi putea distinge aburii respiraţiei. Se urcă cu o oarecare reţinere în pat şi îşi trase cearşafurile impermeabile până sub bărbie, ca să nu cumva să piardă din căldură.

Helen privi în jur în cameră. Liniştea îi duduia în urechi, iar pereţii păreau să se învârtă. Nu voia să mai descindă în Lumea de Dincolo. Toată suferinţa fusese în zadar. Nu era cu nimic mai aproape de eliberarea rătăcitorilor şi proscrişilor decât fusese la prima ei coborâre în Hades. Eşuase lamentabil.

Helen era la capătul puterilor. Era moartă de oboseală, dar nu-şi permitea să adoarmă în condiţiile date. Trebuia să se agaţe de ceva, ceva care să-i dea o urmă de speranţă.

O frântură de gând îi străfulgeră prin minte – imaginea aceea reconfortantă a unei mâini puternice întinse spre ea. Dincolo de acea mână, cineva îi rostea numele zâmbind.

Helen nu numai că-şi dorea un prieten, avea nevoie de unul. Şi nu îi păsa dacă trebuia să treacă prin iad ca să-l găsească.

Automedon urmări cum moştenitoarea Casei Atreus zbură în jurul casei ei de două ori, planând undeva în înaltul cerului nocturn înainte de a ateriza în curte. La început avu impresia că zăbovise în aer pentru că îl observase. Se chirci în tufişurile vecinului, rămânând nemişcat, aşa cum numai o creatură supranaturală ar fi fost în stare. Ştia că moştenitoarea era puternică şi nu trebuia subestimată. Nu mai văzuse asemenea fulgere, ca în lupta din pădure, de peste o mie de ani.

Dar la fel ca mai toţi scionii moderni, nu îşi conştientiza adevăratul potenţial. Niciunui dintre aceşti prunci talentaţi nu ştia că puterea există pentru a fi folosită. Cei puternici *trebuie* să conducă. Aceasta era ordinea lucrurilor, de la cel mai mic microb până la marele leviathan. Cei slabi mor,

iar cei mai puternici devin stăpâni.

Automedon îşi întări chitina din piele şi rămase pe poziţii până îşi dădu seama că moştenitoarea nu îl observase. Putea să îşi relaxeze camuflajul exterior.

Moştenitoarea nu se grăbea să aterizeze, survolând mai degrabă în jurul terasei de pe acoperiş. Ciudat, gândi el, parcă ar aştepta pe cineva acolo, deşi el nu văzuse pe nimeni pe acea platformă în cele trei săptămâni de când o urmărea. Reţinu detaliul, bănuind că era vorba de ceva mai mult decât putea pricepe la prima vedere.

O privi aterizând în curte şi uitându-se peste umăr, lumina lunii revărsându-se pe obrazul ei fin. Acum mulţi ani, într-un alt colţ al lumii, Automedon zărise acelaşi chip desăvârşit, scăldat în lumina aceleiaşi luni ocrotitoare, privind înapoi spre marea de sânge vărsat în numele ei.

Moştenitoarea intră în casă, dar nu aprinse luminile. Automedon auzi cum se opreşte în capătul bucătăriei, rămânând nemişcată. Comportamentul ei ciudat îl făcea să se întrebe dacă misiunea eşuată din acea zi îl provocase pe unul dintre Cei O Sută de Veri să ignore ordinele lui Tantalus. Oare era cineva în casă? Automedon se ridică din tufişuri. Nimeni nu se putea atinge de moştenitoare, nu încă. Făcu un pas înainte şi o auzi urcând scările. Intră în baie, aprinse lumina şi începu să se spele fără să dea de înţeles că ceva n-ar fi fost în regulă. Automedon se retrase înapoi în ascunzişul său şi ascultă.

O putea auzi cum se întinde în pat. Respiraţia ei era precipitată, ca şi cum i-ar fi fost teamă. Automedon întinse trompa de sub limba lui aparent umană pentru a testa feromonii din aer. Îi era teamă, dar putea simţi ceva mai mult în amprenta chimică. O învălmăşeală de emoţii contradictorii ieşeau bolborosind la suprafaţă, prea rapide ca Automedon să le poată recunoaşte. Povara misiunii ei îi atârna greu pe umeri. O auzi înăbuşindu-şi plânsul de câteva ori. Apoi, în cele din urmă, se relaxă şi îi auzi respiraţia căpătând ritmul lent al somnului. În momentul în care deschise portalul, frigul nepământean al Abisului înghiţi până şi ultima urmă de căldură din camera ei.

Pentru o milisecundă, trupul ei dispăru cu totul de pe lume, însă Automedon ştia că avea să reapară, la fel ca toţi ceilalţi coborâtori – vie, întreagă şi acoperită de praful tern al unei alte lumi. Va rămâne într-o nemişcare nenaturală şi va deschide ochii câteva ore mai târziu, amintindu-şi doar vizita din Lumea de Dincolo, care pentru ea putea să fi durat o viaţă întreagă.

Moştenitoarea zăcea în acea poziţie adormită câteva ore, dar după câteva săptămâni de studiu, Automedon înţelesese că aceasta nu se odihnea niciodată cu adevărat. Se strecurase în cameră, căţărându-se pe tavan, aşteptând acea agitaţie a ochilor pe sub pleoape care să-i dea de înţeles că se instalase somnul adânc, vindecător, de care au nevoie muritorii. Însă ochii ei rămâneau impasibili.

Cu fiecare noapte fără odihnă, puterile aveau să-i slăbească tot mai mult, iar momentul prielnic în care stăpânul lui putea ataca se apropia cu paşi repezi.

CAPITOLUL 4

Helen se simţi învăluită de aerul închis al Lumii de Dincolo. Tresări şi privi în jur, pe jumătate îngrijorată că încercarea ei de a gândi pozitiv dăduse greş şi acum se afla din nou în groapa cu nisipuri mişcătoare.

— Tu obişnuieşti să umbli prin iad în pijamale? răsună o voce sardonică de undeva. Helen se răsuci şi îl văzu pe bărbatul cu claia de păr la doar câţiva metri distanţă.

— Poftim? se bâlbâi Helen uitându-se în jos la ce avea pe ea. Purta o cămaşă de noapte şi pantaloni scurţi, cu dovleci ştirbi şi pisici negre cu blana zbârlită.

— N-aş vrea să mă înţelegi greşit, îmi plac pantalonii scurţi şi modelul de Halloween e de-a dreptul adorabil, dar mă ia cu frig doar uitându-mă la tine.

Bărbatul îşi scoase jacheta şi o înfăşură în ea fără să o întrebe măcar dacă îi era frig. Pentru o clipă, Helen se gândi că ar trebui să refuze, dar de îndată ce simţi plăcerea de a purta în jacheta lui, realiză că înainte îngheţase bocnă, aşa că nu mai ripostă.

— Am pe mine ce purtam în pat, se apără Helen trăgându-şi părul peste gulerul hainei. Nu se gândise deloc la îmbrăcăminte înainte de coborâre. Tu… te culci mereu cu tufişul ăla auriu pe braţ?

Îşi privi braţul şi chicoti în sinea lui. Helen nu îşi amintea să mai fi auzit râsete în Lumea de Dincolo până atunci. Aproape că nu-i venea să creadă că auzea asta acum.

— Ţi se pare că sunt prea împopoţonat? Ce zici de asta? Creanga înfăşurată pe antebraţul lui deveni din ce în ce mai mică, până când ajunse de mărimea unei brăţări groase de aur pe care se întrezărea un model de frunze în relief. Îi cuprindea încheietura. Helen mai văzuse o singură

dată un obiect transformându-se ca prin magie în acel fel: cestul Afroditei, pe care îl purta la gât ca un medalion în formă de inimă.

— *Cine* eşti?

— Sunt Orion Evander. Capul Casei Romane, moştenitorul Casei Ateniene, al treilea la comanda scionilor rătăcitori, şi purtătorul Crengii de Aur a lui Eneas, spuse el pe un ton plin de patos.

— Oh, exclamă cu sarcasm Helen. Ar fi cazul să fac o plecăciune?

Spre surprinderea ei, Orion râse din nou. În ciuda titulaturilor lui pompoase, bărbatul nu era deloc îngâmfat.

— Daphne mi-a zis că eşti puternică, dar nu mi-a zis că eşti şi atât de spirituală, spuse el.

Zâmbetul de pe chipul lui Helen dispăru imediat.

— De unde o ştii pe m… pe Daphne? întrebă ea, evitând în mod stângaci cuvântul „mamă“.

— O ştiu dintotdeauna, răspunse Orion dintr-odată îngrijorat. Se apropie de Helen şi o privi în ochi, ca şi cum căuta să-i dea de înţeles că nu îi mai ardea de glumă. Daphne şi-a asumat un risc foarte mare pentru a mă aduce aici să te ajut. Nu ţi-a spus că vin?

Helen clătină din cap şi privi în jos, gândindu-se la toate mesajele pe care le lăsase de atât timp în căsuţa vocală a lui Daphne, fără să primească vreun răspuns.

— Nu prea vorbim, mormăi Helen. Era jenată să recunoască asta în faţa unui străin, dar Orion nu o privea ca şi cum ar fi fost o fiică netrebnică sau ceva de genul ăsta. Ba chiar zâmbea trist în sinea lui şi încuviinţa din cap, ca şi cum ar fi înţeles exact ceea ce simţea Helen. O privi cu ochi foarte blânzi.

— Ei bine, în ciuda faptului că nu sunteţi apropiate, Daphne voia ca tu… JOS! urlă el dintr-odată împingând-o pe Helen în jos.

Un câine negru cu colţii dezgoliţi trecu pe deasupra capului ei şi se izbi în pieptul lui Orion. Acesta căzu pe spate, cu pumnalul cel lung pregătit într-o mână, în timp ce cu cealaltă apucase câinele de gât ţinându-l la distanţă.

Nefiind sigură ce să facă, Helen se aşeză în genunchi şi îl văzu pe Orion încercând să înjunghie animalul dezlănţuit. Era întins pe spate şi nu reuşea să-şi adune forţa necesară pentru o lovitură fatală. Ghearele bestiei îi sfâşiau pieptul.

— Ce stai şi te uiţi?! strigă Orion de la pământ. Dă-i un şut în coaste!

Helen încercă să se concentreze şi înfipse piciorul stâng în pământ, iar cu dreptul lovi fără milă în monstru, însă nu reuşi să-l rănească în vreun fel. Cerberul îşi orientă în schimb atenţia către ea. Helen se dădu un pas în spate. Monstrul îşi întoarse ochii roşii scânteietori spre ea. Ţipă îngrozită în clipa în care bestia se năpusti asupra ei.

— Helen! spuse Orion speriat şi, apucând de coada monstrului, îl trase din dreptul ei.

Fălcile băloase aproape o înșfăcară şi, acoperindu-şi capul cu braţele pentru a se proteja, auzi dintr-odată urletul de durere al câinelui când Orion îi înfipse pumnalul în ceafă.

Helen se trezi brusc, balansându-şi braţele şi picioarele de parcă ar fi încercat să escaladeze creasta unui val. Era din nou în dormitorul ei.

— Nu cred! strigă ea în întuneric.

Lui Helen nu-i venea să creadă că se întâmplase din nou. Trebuia să înveţe să-şi controleze trecerile între lumi, altfel nu avea cum să vină în ajutorul nimănui în lupta cu Furiile. Mai ales acum că îl găsise pe Orion. Nu putea, pur şi simplu, să dispară de fiecare dată când acesta se afla în pericol de moarte.

Helen nu mai zăbovi nicio secundă. Îşi sună mama imediat, vrând să o întrebe despre Orion, dar, ca de obicei, după câteva secunde intră căsuţa vocală. Îi lăsă mamei ei un mesaj, însă, în loc să întrebe despre Orion, Helen se enervă atât de tare încât o întrebă dacă nu o evita, închise, deranjată de tonul plângăcios pe care îl adoptase. Daphne nu fusese niciodată prezentă în viaţa ei. Helen nici nu ştia de ce se mai obosea să insiste cu telefoanele.

Îşi frecă faţa în palme. Ea era bine, dar nu putea spune

la fel şi despre Orion. N-avea să-şi ierte niciodată dacă el păţea ceva. Helen ar fi vrut să se târască sub pături şi să se teleporteze înapoi în Lumea de Dincolo, dar ştia că ar fi fost un efort inutil. Timpul şi spaţiul funcţionau în parametri diferiţi acolo, şi chiar dacă ar fi descins imediat, nu ar fi ajuns în acelaşi loc sau în acelaşi moment din care dispăruse.

Îşi încrucişă braţele consternată şi atunci observă că încă purta jacheta lui Orion. Pipăi buzunarele şi îi găsi portofelul. Dilema ei morală nu dură nici jumătate de secundă, ca apoi să înceapă să scotocească prin el, curioasă.

Orion avea două permise de conducere – unul din Canada şi altul din Massachusetts. În amândouă avea vârsta de optsprezece ani şi era calificat să conducă autovehicule de mare tonaj, însă în niciunul nu apărea numele de Evander, nume folosit atunci când i se prezentase. În permisul american era trecut Tiber, iar în cel canadian, Attica. Avea, de asemenea, şi un carnet de elev de la Milton Academy, o şcoală privată aflată pe coasta de sud din Massachusetts, în care figura ca Ryan Smith.

Smith. Desigur. Helen ajunsese să creadă că toţi scionii sufereau de o lipsă acută de imaginaţie când era vorba de a-şi alege pseudonime. Or, „Smith“ era o glumă veche între semizei.

Scotoci şi după alte frânturi de informaţii prin celelalte buzunare ale jachetei lui, dar nu găsi decât patru dolari şi o monedă. Făcu câţiva paşi prin dormitorul îngheţat ca un congelator, gândindu-se cum să procedeze. Voia să afle cu disperare dacă Orion era teafăr, dar nu i se părea o idee bună să îşi bage nasul în viaţa lui. Cu patru nume de familie diferite, Orion era în mod evident un tip misterios. Helen nu putea să-l caute fără să rişte să îl dea cumva în vileag.

Pentru o clipă se întrebă de ce avea nevoie de toate acele identităţi false, apoi îi veni în minte şi răspunsul. Cei O Sută de Veri încercaseră să elimine toate celelalte Case,

iar până să le descopere pe Helen şi pe mama ei, crezuseră că erau singurii scioni rămaşi pe pământ. În postura de cap al Casei Romane şi moştenitor al Casei Ateniene, Orion îşi petrecuse probabil întreaga viaţă fugind, ascunzându-se de Cei O Sută de Veri, care reprezentau cea mai mare facţiune a Casei Teba. Prinderea şi uciderea scionilor din celelalte trei Case devenise prioritatea lor numărul unu. Dacă Helen l-ar fi căutat pe Orion, era sigură că l-ar fi expus unor pericole. Aşa cum păţise cu Hector, îşi dădu ea brusc seama.

Nu se gândise înainte la asta, dar acum era convinsă că Hector fusese găsit din vina ei. Cassandra îşi dăduse seama că Cei O Sută nu urmăreau momentan să o omoare, însă era conştientă că o aveau în vizor, probabil urmărindu-i fiecare mişcare. Iar Hector fusese descoperit de îndată ce luase legătura cu ea. Dacă Helen l-ar fi căutat pe Orion, i-ar fi condus pe Cei O Sută direct la el.

O trecu un fior, pe de-o parte de frig şi pe de alta de frică. Helen îşi înfăşură jacheta lui Orion un pic mai strâns în jurul umerilor şi îşi dădu seama că nu va fi în stare să adoarmă prea curând. Coborî în bucătărie şi încălzi mâncarea pe care i-o lăsase tatăl ei, apoi se aşeză la masă pentru a mânca, a se încălzi şi a-şi pune gândurile în ordine.

Când termină de mâncat, se băgă la loc în pat, neştiind încă dacă era cazul ca membrii clanului Delos să afle sau nu despre Orion. O parte din ea începea să creadă că ar fi fost cel mai bine să păstreze o distanţă cât mai mare de acesta.

— În genunchi, sclavule, spuse Automedon şi se întoarse cu faţa spre soare.

Zach se supuse. Stăpânul său mormăi ceva în greacă şi scoase un pumnal frumos, incrustat cu nestemate, din teaca de la şold. Automedon încheie incantaţia şi se întoarse cu faţa spre Zach.

— Care e mâna ta bună? întrebă el pe o voce aproape mieroasă.

Pe Zach însă îl înspăimânta.

— Stânga.

— Pecetea lui Ares, spuse Automedon plăcut surprins.

Zach nu ştia ce să răspundă. Nu el alesese să fie stângaci sau dreptaci, cum putea fi un compliment? Hotărî să nu mai spună nimic. Stăpânul său prefera ca Zach să tacă mai degrabă.

— Întinde mâna, porunci Automedon.

Zach întinse mâna stângă, încercând să îşi mascheze tremuratul. Stăpânul lui ura orice semn de slăbiciune.

— Vezi pumnalul ăsta? întrebă Automedon fără să aştepte un răspuns. Acesta a fost pumnalul fratelui meu de sânge. Mama lui i l-a dat înainte să plece la război. Frumos, nu?

Zach încuviinţă solemn, cu mâna întinsă tremurând sub atingerea lamei reci în lumina zorilor.

— Ştii că o parte din sufletul unui războinic rămâne în armele sale şi în armură? Şi când mori în bătălie şi adversarul îţi ia armura şi sabia, îţi ia şi o parte din suflet?

Zach încuviinţă. În *Iliada* erau descrise câteva lupte aprinse între pretendenţi la o armură. Dintre marii eroi, câţiva muriseră dezonoraţi în acest fel. Zach ştia că era o chestiune foarte serioasă.

— Asta este pentru că toţi jurăm pe armele noastre. Prin acest *legământ,* sufletele noastre pătrund în metal, îi explică Automedon cu patos. Zach încuviinţă din nou pentru a arăta că a înţeles. Am jurat credinţă pe acest pumnal odată, la fel ca fratele meu înaintea mea. Am jurat să slujesc sau să mor.

Zach simţi în palmă o arsură, ca şi cum un ac încins părea să-l străpungă. Privi în jos şi văzu că sângera abundent, însă era doar o rană superficială care avea să se vindece repede. Automedon îl apucă de încheietură şi mânji lama pumnalului cu picăturile lui de sânge, pe ambele părţi.

— Jură pe sângele tău, ce curge pe acest tăiş, că vei sluji ori vei muri.

Ce opţiuni avea?

— Jur, spuse el.

Dimineaţa următoare, Helen şi Cassandra se închiseră în biblioteca Delos pentru o nouă şedinţă de „Duminici cu Sybil“, aşa cum le numea Helen în sinea ei. Încă nu se hotărâse dacă să le spună despre Orion sau nu. De vreo două ori fusese pe punctul de a o întreba pe Cassandra dacă putea „vedea“ dacă acesta mai era viu. A treia oară nici nu mai apucă, fiind întreruptă de Claire care dădu buzna în bibliotecă, urmată îndeaproape de Matt, Jason şi Ariadne. Cu toţii voiau să le ajute cu cercetările.

— Am mai discutat asta, spuse Cassandra ferm. Nu putem risca. Unele pergamente sunt blestemate şi foarte periculoase pentru cei neiniţiaţi.

Ceilalţi trei se întoarseră spre Claire aşteptând replica ei.

— Atunci, iniţiază-ne, spuse ea încrucişând braţele şi mijind ochii provocator. Fă-ne preoţi şi preotese ale lui Apollo.

— Poftim? zise Jason întorcându-se spre ea, atât de uluit încât chipul lui părea golit de orice expresie.

— Ăsta e planul la care lucrezi de două zile? Despre care ne-ai zis să nu ne facem griji? întrebă Matt pe un ton tot mai piţigăiat.

— Dap, răspunse Claire fără să clintească.

— O, scumpo. În niciun caz nu mă fac preoteasă, spuse Ariadne. Clătină din cap cu hotărâre. Nu mă înţelege greşit, mi-aş risca viaţa să o ajut pe Helen, dar chiar să trec în rândul clericilor? Nu prea cred. Scuze.

— De ce nu? Măcar ştiţi ce înseamnă să fii preoteasă? întrebă Claire. Ei bine, eu chiar m-am interesat şi pot să vă spun că nu e aşa de rău precum credeţi voi.

Claire explică cum grecii antici erau mult mai relaxaţi la capitolul religie decât oamenii din Epoca Modernă. Nu puteai avea copii în slujba lui Apollo, dar nimeni nu se aştepta să rămâi preot sau preoteasă pentru tot restul vieţii. Puteai să renunţi oricând. Şi nu erau decât o mână de reguli legate de igienă, de arderea ofrandelor însoţite

de cântări. Şi se mai ţinea post în zilele cu lună nouă în onoarea surorii gemene a lui Apollo, Artemis. Cam la atât se rezuma totul.

— Ei bine, atunci eu mă bag, spuse Ariadne cu un rânjet şi ridică din umeri. Nu e mare lucru să am grijă să mă curăţ între degetele de la picioare înainte să mă aşez la masă, numai să nu-mi ceri să renunţ la…

— Am înţeles, Ari, o întrerupse Jason având grijă ca sora lui să nu poată termina ce avea de gând să zică. Deci, cum se procedează pentru asta?

— Trebuie să fie un fel de test, spuse Matt intrigat. Ideea de a deveni preot al lui Apollo părea să îi surâdă destul de mult.

— Parcele decid cine se poate alătura. Apoi Oracolul săvârşeşte ritualul de iniţiere, răspunse Claire privind-o fix pe Cassandra.

— Eu? spuse Cassandra nevenindu-i să creadă. Nici nu ştiu cum…

Cassandra rămase fără grai atunci când Claire îi înmână spăsită un pergament vechi. Fusese în mod evident furat din biblioteca Delos, ceea ce însemna că de zile întregi Claire se furişase acolo căutând printre posibile pergamente blestemate până să îl găsească. Se aşternu un moment de tăcere atunci când îşi dădură seama toţi cât de nesăbuite fuseseră demersurile lui Claire.

— Trebuia să fac ceva! protestă Claire mai mult pentru sine. Helen trăieşte un iad, la propriu, *un iad* în fiecare noapte…

— Şi *ce* te face să crezi că Helen e mai importantă ca tine? întrebă Jason cu faţa roşie de mânie. Puteai să mori citind pergamentele alea!

— Pur şi simplu, nu pot sta degeaba şi mă uit la cea mai bună prietenă a mea cum suferă! N-o să fac asta chiar dacă sunt singura *muritoare,* se răsti Claire la el de parcă ar fi citat ceva din spusele lui.

— Nu asta am vrut să zic şi ştii prea bine, spuse el dând din mâini şi pufnind furios.

— Oameni buni, zise Helen punându-se între ei şi făcând

un semn de „time out“.

— Tu să nu te bagi! strigă Jason. Trecu pe lângă Helen îndreptându-se spre uşă. Nu eşti tu centrul universului *tuturor,* da?

Uşa se trânti în urma lui, iar o linişte grea se aşternu în cameră. După câteva clipe, Claire se întoarse spre Cassandra.

— Poţi să faci asta? întrebă ea. Helen fu surprinsă să vadă că avea lacrimi în colţurile ochilor. Poţi să ne iniţiezi sau nu?

Cassandra ridică privirea din pergamentele pe care le studia cu atenţie de când i le înmânase Claire mai devreme şi zăbovi un moment pentru a-şi aduna gândurile.

Lui Helen i se părea că cearta aprinsă dintre Jason şi Claire nu o afecta pe Cassandra cu nimic mai mult decât ar fi făcut-o un televizor aprins pe fundal în timp ce ea ar fi citit. Într-un fel, acest lucru o descumpănea chiar mai mult decât cearta în sine. Jason, în mod evident, avea ceva cu Helen, dar cel puţin lui îi păsa de toţi ceilalţi. Nu era sigură că putea spune acelaşi lucru şi despre Cassandra.

— Da, pot, zise aceasta. Dar nu asta e întrebarea pe care trebuie să mi-o pui în aceste momente.

— Ar fi bine să ne iniţieze Cassandra, Sybil? întrebă Matt holbându-se ca şi cum ar fi lansat o teorie periculoasă care ar fi putut să-i explodeze în faţă.

Camera deveni brusc rece. Aura stranie, strălucitoare a Oracolului puse stăpânire pe silueta adolescentină a Cassandrei, aplecându-i umerii până o încovoie şi umbrindu-i chipul până când căpătă trăsături de femeie bătrână. Când vorbi din nou, vocea ei era tandemul de voci al celor trei Parce.

— Cu toţii sunteţi vrednici şi nu veţi avea de pătimit trupeşte de pe urma cunoaşterii pe care o căutaţi. Dar luaţi aminte, suferinţa sufletească vă paşte pe toţi.

Lumina purpurie a aurei Oracolului se risipi, iar Cassandra se prăbuşi dintr-odată.

Înainte ca vreunul să apuce să-şi revină din şocul produs de prezenţa tulburătoare a Parcelor, Lucas apăru ca din

neant în dreptul surorii sale, cuprinzând-o blând în braţe şi ridicând-o de pe podea.

— Tu când ai mai intrat? îl întrebă Ariadne privind peste umăr spre uşă şi apoi din nou înspre Lucas cu ochii mari de uimire. Acesta nu se obosi să-i răspundă. Întreaga lui atenţie era concentrată asupra surioarei lui mai mici.

Cassandra clipi şi deschise ochii, iar capul îi zvâcni când îşi recăpătă cunoştinţa. Lucas o sprijini atunci când se clătină nedumerită, văzând că era purtată în braţe. Îi zâmbi, iar ea îi răspunse tot printr-un zâmbet, nefiind nevoie de niciun cuvânt între ei pentru a comunica. Helen ar fi dat orice pe lume pentru a-l vedea pe Lucas zâmbindu-i astfel. Chipul lui era atât de frumos când zâmbea. Voia să-l atingă.

Lucas trecu pe lângă Matt, purtând-o pe braţe pe Cassandra şi ieşi din bibliotecă. Helen observă atunci că mergea fără să producă vreun zgomot. Cumva, în ultimele săptămâni, Lucas învăţase cum să-şi folosească abilitatea de a crea un vid. Parcă nici nu ar fi fost acolo. Inima lui Helen se strânse şi pentru o secundă simţi că se sufocă. Lucas îşi ştergea urmele şi făcea asta probabil pentru nu fi forţat să se afle în aceeaşi cameră cu ea. Atât de pornit era împotriva ei.

Claire le spuse tuturor că era riscant să citească pergamentele fără a fi mai întâi iniţiaţi cum se cuvenea. Trebuiau să aştepte până când Cassandra săvârşea ritualul. Toţi se retraseră în linişte, însă Helen rămase încă un timp în bibliotecă pentru a-şi potoli sentimentele copleşitoare care o încercau.

De fiecare dată când îl vedea pe Lucas era tot mai rău. Părea mereu schimbat, dar niciodată în bine. Ceva *foarte rău* se întâmpla cu el.

Clipind din ochii înlăcrimaţi, Helen se mustră în sinea ei. Nu mai avea dreptul să-şi facă griji pentru el. Nu era prietena lui. Nici măcar nu ar fi trebuit să se uite la el.

Alungă acel gând înainte să poată pune stăpânire pe ea. Trebuia să îşi găsească o preocupare. Mişcare. Acţiune. Aceasta era cheia.

Helen ieşi din bibliotecă şi dădu peste Claire şi Jason pe una din numeroasele scări lăturalnice ale casei Delos. Din ce-şi putea da seama, trecuseră de faza tensionată a neînţelegerii lor şi se îndreptau spre un armistiţiu. Se ţineau de mână în timp ce vorbeau. Claire stătea cu o treaptă mai sus, pentru a compensa diferenţa de înălţime, însă amândoi erau aplecaţi unul spre celălalt – atât de mult încât păreau a fi o singură persoană.

Helen se furişă pe uşa din spate înainte să apuce să mai asiste şi la alt moment emoţionant. De pe terenurile de tenis se auzeau nişte izbituri. Se întrebă cine se antrena acolo şi bănui că ar fi fost Castor şi Pallas. Când intră, îi văzu însă pe Ariadne şi Matt dezlănţuiţi ca doi gladiatori, duelându-se cu săbii de lemn. Matt căzu în fund, iar Helen îl compătimi. Ştia exact prin ce trecea.

— E bine, Matt, spuse Ariadne aplecându-se asupra lui pentru a-i întinde o mână. Dar ţii în continuare garda prea jos când…

Ariadne se întrerupse când o văzu pe Helen.

— Nu ştiam că îl înveţi pe Matt să se bată, spuse Helen cu jumătate de gură, dându-şi seama că cei doi roşiseră. Aceştia schimbară între ei o privire încurcată, apoi se uitară din nou spre Helen cu o expresie plină de vinovăţie.

— Care-i faza? întrebă Helen în cele din urmă, nereuşind să înţeleagă de ce se purtau în acest fel.

— Tata nu vrea ca muritorii să se implice în vreun fel în lupte, recunoscu Ariadne. Ne-a interzis oarecum să-l învăţăm pe Matt cum să se dueleze.

— Atunci de ce o faci? întrebă Helen, dar nimeni nu-i răspunse. Helen încercă să şi-l închipuie pe Matt luptându-se cu cineva precum Creon, iar imaginea o înspăimânta de-a binelea. Trebuia să spună ceva. Matt, ştiu că eşti un bun atlet, dar chiar şi cu antrenament ar fi sinucidere curată să te baţi cu un scion.

— Ştiu asta! zise el cu o voce sugrumată. Dar ce ar trebui să fac dacă sunt prins într-o încăierare sau dau peste vreunul dintre voi cu maşina? Să stau şi să aştept să vină cineva să mă salveze? Ar fi moarte sigură. Cel puţin

asta îmi oferă o oarecare şansă.

— Scionii nu atacă asemenea muritorilor. Fără supărare, dar e considerată o dezonoare, răspunse Helen spăsită. Nu voia să-i facă observaţii lui Matt, dar acela era adevărul.

— Nu e nevoie să îl atace pentru a fi rănit. Sau ucis, spuse Ariadne cu o voce tremurândă.

— Ştiu asta, dar… Helen îşi întrerupse ideea. Nu se putea gândi decât că după câteva săptămâni de antrenament avea să creadă că poate ţine piept unuia dintre Cei O Sută, ceea ce ar fi fost o nebunie. Nu e deloc o idee bună, sincer, spuse ea.

— Nu pot să stau fără să fac nimic! Nu mi-e frică! strigă Matt către ea. Ariadne făcu un pas înainte şi îl atinse pe umăr pentru a-l calma.

— Nu aşa, îi spuse ea cu blândeţe, apoi se întoarse spre Helen cu o privire ca de oţel. Nu cred că e corect ca el să umble printre scioni fără să ştie măcar cum se ţine o sabie în mână. Şi, sincer, chiar nu-mi pasă dacă nimeni din familie nu e de acord. Eu tot am să-l învăţ. Aşa că singura necunoscută care ne rămâne e dacă îi vei spune tatei sau nu.

— Bineînţeles că nu! spuse Helen exasperată înainte de a se întoarce spre Matt şi a-l implora: Matt, te rog doar, nu încerca să te lupţi cu un scion decât dacă e vorba de autoapărare şi doar dacă este absolut necesar!

— Da, bine, răspunse el cu o oarecare amărăciune în glas. Ştii, poate că nu sunt eu în stare să ridic o maşină deasupra capului, dar asta nu înseamnă că sunt complet inutil.

Helen nu-şi aducea aminte să-l mai fi văzut pe Matt atât de supărăcios. Vru să-i explice din nou ce încerca să-i spună, dar nu îşi găsea cuvintele, în sinea ei îşi dorea ca el să fi fost un pic mai laş. Probabil i-ar garanta o viaţă mai lungă, dar nu-i putea spune asta.

Văzând că Helen tăcu, Matt părăsi arena urmat îndeaproape de Ariadne. Helen o auzi pe Ari încercând să îl liniştească afară şi pe Matt, care îi tăia vorba frustrat. Le putea distinge vocile îndepărtându-se, însă Helen nici nu

se gândi măcar să tragă cu urechea. Era mult prea obosită.

Se aşează pe zgură cu capul în mâini. Nu era nimeni la care să poată apela, nici măcar pentru a schimba câteva cuvinte înainte de a înfrunta din nou misiunea ei aparent imposibilă din Lumea de Dincolo.

Soarele începea să apună. Sfârşitul unei alte zile, iar pe acel tărâm nu o aştepta nicio lumină. Helen ridică fruntea şi încercă să-şi adune puterile pentru a zbura până acasă, însă era atât de sfârşită încât abia putea ţine ochii deschişi. Dacă mai rămânea acolo o clipă în plus, avea să adoarmă pe loc şi nu ar fi vrut să treacă dincolo din curtea familiei Delos.

Făcu un efort şi reuşi să se ridice. Simţea din nou acea stare ciudată de ameţeală. Era ca şi cum o parte din lume s-ar fi desprins, devenind un tablou, iar ea s-ar fi plimbat în jurul lui. Helen se sprijini într-un genunchi şi încercă să-şi învingă senzaţia de greaţă. Nu voia să verse. Zgura părea să se mişte în faţa ochilor ei, iar pentru o clipă fu convinsă că, într-adevăr, se mişca. Rămase neclintită şi închise ochii.

Putea auzi bătăile unei inimi. Şi nu era inima ei.

— Cine e acolo? şopti ea săgetând cu privirea fiecare colţ. Adună un glob de electricitate în palmă. Dacă te apropii, te omor.

Helen mai aşteptă câteva secunde, dar nu primi niciun răspuns. Aerul era netulburat, atmosfera părea să fie chiar paşnică. Flexând încheietura, lăsă energia să se disipeze, iar dintre degete i se scutură o ploaie de scântei inofensive. Clătină capul şi pufni în râs, nereuşind să-şi înăbuşe o notă de uşoară isterie care punea stăpânire pe ea. Începuse să o ia razna şi era foarte conştientă de asta.

Helen ajunse acasă şi începu să pregătească cina pentru ea şi tatăl ei, însă la scurt timp primi un telefon de la Jerry. Îşi putea da seama din tonul rigid al vocii acestuia că ar fi vrut să ţipe la ea pentru fereastra spartă, dar din moment ce o suna ca să-i spună că se produsese o încurcătură cu livrarea baloanelor în formă de păianjen la magazin şi, în consecinţă, era nevoie să lipsească şi în noaptea aceea, se

simţea suficient de vinovat încât să nu mai pomenească de fereastră.

Helen încercă să nu pară prea afectată când îi spuse tatălui ei că îi părea rău că trebuie să rămână la serviciu, apoi închise telefonul şi se holbă la mâncarea pe jumătate gătită de care nu mai avea chef deloc. Ambală ce putu şi mâncă un bol de cereale stând în picioare, sprijinită de chiuvetă, înainte de urca în dormitor.

Luând pe ea jacheta lui Orion, Helen deschise uşa de la camera ei. Era pe punctul de a păşi înăuntru, dar picioarele o ţintuiau pe loc. Dormitorul fusese cândva sanctuarul ei, locul ei de odihnă, dar nu şi acum. Acum era locul în care suferea în fiecare noapte. Iar pe lângă asta, era şi frig ca la Polul Nord. Stând în prag, Helen trase adânc aer în piept, apoi expiră, eliberând un nor de aburi în camera îngheţată.

— Ei bine, Orion sau cum te-o mai fi chemând, spuse ea păşind înăuntru, închizând uşa în urma ei şi trăgând în picioare o pereche de cizme din cauciuc, sper că vorbeai serios când ai spus că vrei să mă ajuţi pentru că niciodată nu am avut nevoie de ajutor mai mult ca acum.

Bineînţeles că Orion nu-şi făcu apariţia. Helen rătăci vreme de o zi – cel puţin aşa i se păru – pe la marginea Câmpiilor de Asfodel[1]. Păşea prin noroiul alunecos din băltoacele care înconjurau acea poiană cu flori sinistre, sperând că avea să apară şi el la un moment dat, dar acest lucru nu se întâmplă.

Helen nu porni spre pe câmpie pentru că florile o deprimau. Brânduşele erau flori pale, fără miros, care ţâşneau, pur şi simplu, din pământ, ţepene şi la distanţe egale, ca nişte morminte. Citise despre aceste flori că erau singura sursă de hrană pentru fantomele înfometate ale Lumii de Dincolo, şi deşi Helen nu văzuse încă nicio fantomă, le putea intui prezenţa în jurul ei, le putea simţi privirea în atmosfera încremenită.

[1] Denumirea grecească a brânduşelor. În mitologia greacă, acestea cresc pe câmpiile din Hades pe care se odihnesc sufletele muritorilor de rând (n. trad.).

Se concentrase asupra lui Orion înainte de a adormi, sperând că astfel se va trezi Dincolo lângă el. Nu înţelegea nici pe departe legile acelei lumi, dar cunoştea suficient încât să ştie că nu avea cum să-l vadă decât dacă amândoi descindeau în aceeaşi noapte. Umbla de colo-colo, sperând ca el să apară, dar simţea că dacă ea nu nimerise lângă el de la bun început, nu avea să-l vadă oricât ar fi aşteptat.

Şi cu cât se gândea mai mult, cu atât se simţea forţată să admită că nu putea fi sigură că avea să i se alăture nici în nopţile următoare. Poate că se săturase de Lumea de Dincolo cu totul.

Încercă să privească partea bună a lucrurilor: măcar îi dăduse un pont legat de cum să se îmbrace înainte de culcare şi, deşi i-ar fi fost imposibil să-i explice lui Jerry de ce se culcă cu galoşi în picioare, era oricum mai bine decât să meargă desculţă prin noroaiele acelea.

Luni dimineaţa, Helen se trezi şi suspină, întristată pentru că nu mai avea nimic bun la care să spere când adormea. Îşi spuse că, de la bun început, Orion nu făcuse parte din plan. Ştiuse dintotdeauna că trebuia să facă asta de una singură. Cu greu, se ridică din pat pentru a remedia dezordinea de peste noapte şi a se pregăti de şcoală.

CAPITOLUL 5

„Somn uşor“, îi ura un SMS primit de la un număr necunoscut. Helen se ciocni de spatele lui Claire şi aproape că o dărâmă.

— Ce naiba, Lennie! protestă aceasta. Helen se trase pe margine şi încercă să-şi recapete echilibrul fără a se prăvăli peste prietena ei mai mică de statură.

— Scuze… mormăi Helen cu mintea în altă parte în timp ce tasta „Cine eşti?“.

— Cui scrii mesaje? întrebă Claire curioasă.

„Deja m-ai uitat? Simt părăsit 4ever“, veni răspunsul.

Deştept, îşi spuse Helen, atât de deştept încât merita să încerce.

„4ever? Pt că ai 4 nume d familie?“, întrebă Helen cu un mic zâmbet pe buze şi un mare fluture zbătându-i-se în stomac.

— Lennie? Ce se întâmplă? Claire o apucă de braţ şi o trase după ea pe coridor, spre cantină.

— Cred că e tipul ăla, Orion – tipul din Lumea de Dincolo. Doar că nu-mi dau seama *cum.* Nu i-am dat niciodată numărul meu, mormăi cu ciudă Helen.

Claire o îndrumă prin cantină în timp ce Helen privea cu încăpăţânare extremă la ecranul telefonului. Dacă era o farsă, ştia că risca să îl dea de gol pe Orion, însă trebuia să-şi testeze cumva admiratorul secret pentru a fi sigură. Dacă vreun necunoscut avea numărul ei, nici asta nu era bine. În cele din urmă îi răspunse la mesaj.

„Ha! 4 nume, doar 1 geacă. Îngheţ! Ne vdm dsr?“, scrise Orion, iar acum Helen era convinsă că era vorba de el. Nimeni nu putea şti despre geaca pe care i-o luase din greşeală şi cu care se îmbrăcase în fiecare noapte de atunci. Helen nu apucase să-i spună nici lui Claire despre

asta.

„Bn. Dsr. N-o să-ţi trag clapa, cel puţin“, răspunse ea. Îşi dădu seama că ultima replică era cam arţăgoasă de îndată ce o trimise şi ar fi făcut orice să nu ajungă la el. Helen aşteptase ore întregi. Nu era ca şi cum ar fi socotit întâlnirea cu Orion drept una romantică. Doar că era prima oară când aşteptase un băiat care nu venise. Nu se simţise prea grozav.

„Hei, nu-i krkt. N-am avut timp de peşteri noaptea trecută. Azi am examen“, veni răspunsul lui întârziat.

Peşteri? se întrebă Helen. Era în mod ciudat uşurată că acesta avea o scuză atât de bună, însă preferă să se concentreze asupra esenţialului înainte să analizeze de ce se simţea aşa. Cum o găsise Orion?

„D und ai nr meu?“, scrise Helen în timp ce Claire o ghida spre locul ei de la masă şi începea să-i despacheteze pacheţelul de prânz.

„Daphne“

„Ce! Cum?“ Degetele lui Helen apăsau atât de tare tastele încât fu nevoită să facă un efort pentru a nu rupe telefonul în două.

„Pai… acu 5 min. Tre s fug“

„Ai VORBIT cu ea?“

Helen aşteptă holbându-se la ecran cu gura căscată, dar cum nu primi un răspuns, îşi dădu seama că momentan conversaţia se încheiase.

— Deci, Orion? rosti Claire cu buzele strânse. Nu mi-ai zis că ai aflat cum îl cheamă.

— Ei bine, nici tu n-ai mai întrebat de el.

— Scuze, zise Claire dându-şi seama că pusese greşit problema. Am fost aşa prinsă cu pergamentul ăla… furişatul pe lângă Cassandra şi Jason. Ce s-a întâmplat?

— Am vorbit. Helen muşcă absent din sandviciul pe care Claire i-l pusese în mână.

Avea atâtea întrebări pentru Orion, dar ştia că trebuia să aştepte până la noapte pentru a căpăta răspunsuri. Prima întrebare era de ce Daphne răspundea la telefoanele lui şi nu şi la ale ei. Orion spusese că o cunoştea pe aceasta

dintotdeauna. Poate că ei doi erau foarte apropiaţi. Mai apropiaţi decât erau Daphne şi propria ei fiică? Helen nu-şi dădea seama ce simţea în legătură cu asta.

— Ai de gând să îmi spui despre tipul ăsta, Orion, sau vrei doar să mă uit la tine cum mesteci? o întrebă Claire cu o sprânceană ridicată, semn că-şi pierdea răbdarea. Şi de ce eşti aşa ţâfnoasă?

— Ba nu sunt!

— Atunci de ce te încrunţi aşa?

— Nu ştiu ce să cred despre toată treaba asta!

— *Care* treabă? strigă Claire de-a dreptul enervată.

Din nou, Helen se confrunta cu faptul că erau atât de multe lucruri pe care ea şi Claire nu şi le mai împărtăşeau în ultima vreme.

Vorbind în şoaptă şi cât de repede putea, astfel încât să aibă timp să-i povestească totul înainte să se termine pauza de prânz, Helen îi spuse lui Claire cum Orion încercase să o tragă din nisipurile mişcătoare prima dată. Apoi descrise Creanga de Aur de pe braţul lui şi faptul că îl văzuse de două ori apărându-se de nişte monştri ai iadului, cum ea nu mai văzuse niciodată până atunci, şi cum o protejase într-unul din acele atacuri.

— N-aş vrea să-i spui lui Jason despre asta încă. OK? Pentru că în afară de mesajele astea de acum, eu n-am vorbit cu Orion decât o dată, aşa că nu ştiu ce să cred despre el. Mi-a zis că l-a trimis Daphne să mă ajute, adăugă Helen clătinând nedumerită din cap. Şi pe bune, habar nu am ce pune la cale. Tot timpul am impresia că plănuieşte ea ceva.

— Asta nu înseamnă că Orion face la fel. Tu nu ai puteri în Lumea de Dincolo, nu? întrebă Claire cu ochi vicleni. Şi el se luptă bine, nu?

— Se lupta foarte bine, iar din ce am văzut, nu are nevoie de puteri speciale pentru a-şi purta de grijă. A omorât chestia aia care tăbărâse pe mine aproape cu mâinile goale.

— Atunci poate că Daphne nu plănuieşte decât să te păstreze în viaţă. Prima dată când v-aţi cunoscut, el te-a

salvat, spuse Claire cu un zâmbet indulgent.

Helen ar fi vrut să o contrazică dar, ca de obicei, prietena ei nu vorbea prostii. Daphne voia să scape de Furii şi, potrivit spuselor Cassandrei, numai Helen putea face asta. Pe lângă asta, Helen era fiica lui Daphne şi singurul ei moştenitor. Dar chiar şi aşa, Helen se îndoia că mama ei încerca doar să o protejeze.

După câteva clipe în care îşi muşcă buza, căutând o cale de a combate argumentul lui Claire, Helen recunoscu totuşi că singurul motiv al reticenţei ei era pentru că Daphne o abandonase de mică. Pur şi simplu, nu avea încredere în ea. Poate că era prea dură. Poate că de data asta Daphne încerca doar să o ajute.

— OK, ai dreptate… eu am o problemă cu Beth sau Daphne sau cum şi-o fi mai zicând în perioada asta. Dar nu aş fi atât de suspicioasă dacă mi-ar răspunde naibii la telefon atunci când o sun, spuse Helen exasperată. Nu mă aştept să mă ţină la curent cu toate mişcările ei, dar n-ar fi rău să ştiu măcar în ce ţară e.

— Te-ai gândit vreodată că poate e mai bine pentru tine să nu ştii unde se află şi ce face? întrebă Claire prudent. Helen deschise gura vrând să o contrazică, însă nu spuse nimic, ştiind că nu avea cum să obţină câştig de cauză. Dar încă îşi dorea să poată şti unde naiba era Daphne.

Daphne îşi ţinu respiraţia şi rămase complet nemişcată. Reuşise să-şi obişnuiască plămânii cu doar o mică parte din aerul de care aveau nevoie, dar nu putea face nimic în legătură cu bătăile puternice ale inimii. Cel pe care ea jurase să-l ucidă se afla în camera alăturată. Trebuia să se poată calma, altfel sacrificiul ei ar fi fost în zadar.

Din locul în care pândea în dormitor, îl putea auzi în biroul de alături. Stătea în scaunul său, scriind scrisoare după scrisoare pentru membrii cultului său, Cei O Sută. Daphne aproape că-şi putea închipui faţa lui cândva cizelată, părul lui blond spălăcit şi fu cuprinsă de o dorinţă nebună de a-l înjunghia. După atâţia ani, Daphne se afla la doar câţiva metri de Tantalus, liderul Casei Teba şi

ucigaşul soţului ei, Ajax.

Orele trecură, iar Tantalus încă nu terminase de scris. Daphne ştia că fiecare scrisoare migălită de acesta avea să fie livrată de diverşi mesageri de la oficii poştale diferite împrăştiate de-a lungul coastei. Avea mare grijă să nu poată fi găsit, şi de aceea îi luase nouăsprezece ani ai ei să-i dea de urmă. Trupul unicului său fiu o condusese în Portugalia. Nu scăpase nicio clipă cadavrul din ochi, indiferent de câte ori fusese nevoie să se transforme. Ştia că până şi Tantalus avea să-şi facă apariţia pentru a plasa moneda ritualică între buzele fiului său, şi nu se înşelase.

În cele din urmă îl auzi cum pune stiloul jos şi se ridică. Chemă înăuntru portarul, un angajat muritor, pentru a-i înmâna scrisorile ce urmau să fie livrate. Apoi îşi turnă o băutură într-un pahar, luând o sticlă dintre cele multe aflate în bar. Dură o clipă ca mirosul să ajungă până la Daphne, dar aceasta ştiu imediat ce îşi turnase să bea. Bourbon. Nu coniac, nu whisky scump, ci bourbon – ca în Kentucky. Tantalus luă câteva înghiţituri, savurând aroma, apoi păşi în dormitor. Închise uşa în urma lui şi vorbi:

— Ar fi bine să ştii, Daphne, că una dintre acele scrisori e pentru mirmidonul pe care l-am lăsat de pază lângă casa minunatei tale fiice, în Nantucket. Dacă nu primeşte veşti de la mine, e ca şi moartă.

Daphne aproape că gemu cu voce tare. Ştia că Tantalus nu minţea cu privire la mirmidon. Condusese atacul lui Hector la întrecerea lui Helen. Dacă acea *creatură* era pe urmele lui Helen şi nu pe ale lui Hector, aşa cum crezuse iniţial, atunci chiar nu avea de ales. Îşi luă inima în dinţi şi ieşi din ascunzătoare.

Tantalus se holbă la ea ca un om flămând privind un ospăţ, ochii lui scrutându-i chipul şi corpul. Deşi privirea lui îi provoca repulsie, o toleră şi se concentră în schimb asupra degetului de bourbon de pe fundul paharului său. Aşa îşi dăduse seama de prezenţa ei în încăpere.

— M-ai mirosit, nu-i aşa? întrebă ea, iar vorbele i se poticneau în gât.

— Da, spuse el răsuflând disperat, aproape jenat. Chiar

şi după atâţia ani, îmi amintesc mirosul părului tău.

Daphne invocă o scânteie în palmă, doar ca avertisment.

— Dacă strigi după gărzi, te ucid pe loc şi mă lansez într-o cursă cu scrisoarea ta.

— Şi dacă ai ajunge în Nantucket înaintea scrisorii mele, atunci ce? Chiar crezi că poţi ucide un mirmidon de cinci mii de ani, care a luptat cot la cot cu însuşi Ahile?

— Nu de una singură, răspunse Daphne glacial, clătinând din cap, dar cu fraţii tăi şi copiii lor? Am avea o şansă să răpunem monstrul.

— O şansă foarte mică, spuse Tantalus dur. Şi ne-ar costa pe amândoi. Ştii că Hector ar fi primul în luptă şi primul căzut. Şi mă întreb dacă ai suporta să îl pierzi din nou… Seamănă *atât* de mult cu Ajax. Dar sunt curios, şi el simte la fel?

— Animal nenorocit! izbucni Daphne, dar în cele din urmă se controlă.

Acesta era planul lui. Să o facă să-şi irosească fulgerele din mânie, până când rămânea fără monedă de schimb. Aşa se întâmplase în noaptea în care îl pierduse pe Ajax, dar acum nu mai era naiva de atunci.

Un fulger menit să imobilizeze, şi nu să ucidă, necesita un efort mult mai mare pentru a fi lansat, dar după ani de antrenamente, Daphne reuşise să controleze acel aspect al puterii ei modeste de a manipula energia. Trimise o săgeată mică, albastru-deschis, în celălalt colţ al camerei, iar Tantalus căzu în genunchi.

— Ai un mirmidon, şi *nu* un scion postat la fereastra fiicei mele. De ce? întrebă ea calmă.

Atunci când el nu răspunse, traversă camera şi îl atinse cu mâna ei încărcată de energie. Tantalus suspină de plăcere până când ea lansă un şoc prin vârfurile degetelor.

— E protejată de singurul moştenitor în viaţă al Casei mele, gâfâi el, întregul său corp zvâcnind electric de durere. Nu pot permite mai mult… Proscrişi. Atlantis… prea mult deja.

Încă nu ştia de cei rătăcitori, gândi Daphne.

— Insecta aia nu e din nicio Casă, aşa că nu ar deveni un

proscris omorând-o pe Helen sau întreg clanul Derlos. Ceea ce te-ar scuti de o grămadă de probleme, continuă Daphne crescând intensitatea. De ce nu ai ordonat încă atacul?

— Cum m-aş putea… asigura… că nu mă omori… dacă n-am o garanţie? gâfâi el. Daphne întrerupse şocul pentru a-l lăsa să vorbească. Vreau să conduc Atlantisul, nu doar să apuc să-l văd. Vreau să devin parte din Casa mea din nou pentru a face asta.

Pieptul i se contractă şi se lăsă pe spate, copleşit de durere. O clipă mai târziu, trase aer adânc în piept şi zâmbi spre chipul izbitor de frumos al lui Daphne.

— Ştiam eu că ai să mă găseşti într-o zi şi ai să vii după mine.

La uşă se auzi o bătaie insistentă, urmată de o întrebare tensionată în portugheză. Tantalus privi spre uşă, apoi spre Daphne. Aceasta îi făcu semn să nu scoată niciun sunet. Daphne nu înţelegea portugheza şi nu putea risca să-l lase pe Tantalus să spună ceva, chiar dacă tăcerea lui ar fi putut să-i deconspire prezenţa. Auzi gardianul şovăind în dreptul uşii, apoi plecând în grabă, foarte probabil pentru a chema întăriri. Îl apucă pe Tantalus de gulerul cămăşii şi rânji ameninţător.

— Voi fi mereu după uşă, sub pat sau după colţ – aşteptând momentul prielnic ca să te pot ucide. E în sângele meu, îi şuieră ea în ureche.

El înţelese şi zâmbi. Daphne depusese cel mai puternic jurământ. Într-o bună zi va trebui să îl omoare sau neputinţa de a-l ucide avea să o omoare pe *ea.*

— Mă urăşti atât de mult? întrebă el aproape uluit de determinarea ei de a-şi lega viaţa de a lui.

Mai multe gărzi începură să bată în uşă, dar Tantalus nu le luă în seamă.

— Nu. L-am iubit pe Ajax atât de mult, şi încă îl mai iubesc. Observă cu mare plăcere să vadă câtă suferinţă îi cauza lui Tantalus faptul că ea iubea şi acum pe altcineva. Acum, spune-mi, ce vrei de la Helen?

— *Tu ce* vrei, dragostea mea, zeiţa mea, viitoarea regină

a Atlantisului? îi şopti Tantalus complet vrăjit de chipul ei. Gărzile încercau să spargă uşa metalică, iar Daphne fu forţată să se retragă.

— Ce vreau? întrebă ea măsurând din ochi zidurile de jumătate de metru grosime ale camerei şi căutând o altă ieşire. Nu exista.

Privi apoi prin firida care dădea spre ocean, la o înălţime mult prea mare deasupra apei. Privi în sus, sperând să se poată căţăra pe parapet, până în vârful citadelei, însă streaşină o împiedica. Nu putea zbura, spre deosebire de Helen. Şi nu putea înota. Daphne nu mai avea timp, dar trebuia să audă ce mai avea Tantalus de spus înainte să sară pe fereastră în speranţa că nu se va îneca. Îl privi ameninţător şi îşi adună ultimele scântei pentru a încerca să-l constrângă să vorbească. Acesta îi zâmbi trist, ca şi cum era mai rănit de faptul că îl părăsea din nou decât de ameninţarea cu moartea.

— Vreau ca Helen să-şi ducă la capăt misiunea din Lumea de Dincolo şi să ne scape de Furii, răspunse el în cele din urmă, indicând cu un gest larg închisoarea de catifea în care era forţat să se ascundă ca proscris. E singura mea speranţă.

— Drăcia naibii! strigă Orion ferindu-se instinctiv şi se rostogoli într-o parte. Tu când descinzi, pici pur şi simplu din cer?

Se aflau într-o zonă a câmpurilor de sare care mărgineau marea la care Helen nu reuşea niciodată să ajungă şi despre care bănuia că nici nu ar fi existat. Doar un alt aspect fermecător al iadului – îi promitea un peisaj care nu se materializa niciodată. Helen se uită la chipul speriat al lui Orion, dându-şi seama că se materializase, practic, din buzunarul lui de la spate, din neant.

— Îmi pare rău! exclamă ea jenată. N-am vrut să ajung aşa de aproape.

— E foarte jenant! Nu ai cum să mă atenţionezi înainte? Orion încă ţinea o mână la piept, dar începuse, de asemenea, să râdă un pic. Sunetul era contagios.

— Nu prea cred, chicoti Helen. Era un chicot nervos şi ea încerca să ignore sentimentul. Fusese foarte îngrijorată că el nu avea să vină, şi acum era ceva mai fericită decât anticipase.

— Hei, poate că te-am speriat de moarte, dar măcar mi-am adus aminte să-ţi aduc geaca. O îndepărtă de pe umeri, plecând uşor capul în jos, pentru a ascunde faptul că roşise.

— Da? Şi tu ce o să porţi? întrebă el privindu-i sceptic braţele dezgolite. Helen îşi dădu brusc seama că uitase să se îmbrace cu geaca ei, iar acum era numai într-un tricou.

— Ăăă… Ups?

— Ţine-o pentru moment, spuse el clătinând din cap ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta. Dar ar fi bine să-mi dai portofelul.

— O să-ţi restitui geaca la sfârşit, îi promise ea înmânându-i portofelul.

— Da, sigur că da.

— Chiar o să ţi-o dau!

— Uite ce e, chiar vrei să ne certăm toată noaptea despre cum iau fetele hainele băieţilor şi nu le mai dau niciodată înapoi? Pentru că, din ce-am observat, o noapte aici poate dura şi o veşnicie.

Helen zâmbi. Trebuia să-şi repete că nu ştia prea multe despre tipul ăsta, mai ales că începea să se simtă de parcă se cunoşteau de-o viaţă.

— *Cine* eşti? întrebă ea încercând să nu pară prea interesată de el. Nu cunoscuse pe nimeni ca Orion până atunci. În mod evident, era la fel de puternic ca fraţii Delos, dar avea ceva foarte diferit. Fraţilor Delos le plăcea destul de mult să se poarte îngâmfat, dar Orion era cu picioarele pe pământ, aproape modest. De unde ai venit?

Orion mormăi:

— Asta chiar ar dura o veşnicie să-ţi povestesc. Originar sunt din Newfoundland. Uite ce, povestea vieţii mele e foarte complicată, aşa că mai întâi ar trebui să ne găsim un adăpost înainte să dea peste noi vreo arătare pusă pe harţă.

— În legătură cu asta, interveni Helen în timp ce începuseră să îşi croiască drum prin stufăriş, mergând în direcţia opusă mării inexistente. De ce de fiecare dată când ne întâlnim ne atacă un monstru oribil?

— Creanga lui Eneas, spuse el arătând spre brăţara aurie de la încheietură. A fost făurită de un strămoş de-al meu dintr-un copac magic care creştea la marginea Lumii de Dincolo şi, din păcate pentru mine, monştrii sunt atraşi de ea ca moliile de foc.

— Atunci de ce nu o dai jos? întrebă Helen de parcă ar fi fost evident.

— Pentru ca tu, Marea Aleasă, să poţi coborî aici când doreşti, spuse el sarcastic, făcându-i loc să păşească printre două trestii. Helen era pe punctul de a-l contrazice, dar nu apucă. Am nevoie de Creangă pentru a deschide porţile dintre lumi. Dacă n-aş avea-o, aş umbla aiurea prin nişte peşteri din sistemul de canalizare din Massachusetts acum. Rătăcit de-a binelea.

— Nişte peşteri? întrebă Helen amintindu-şi de SMS-ul lui Orion din acea zi. Poarta spre Lumea de Dincolo e într-o peşteră în Massachusetts? spuse ea nevenindu-i să creadă.

Orion zâmbi şi explică.

— Sunt sute, poate mii de porţi spre Lumea de Dincolo peste tot pe Glob. Cele mai multe sunt în adâncurile îngheţate ale unor peşteri. Sunt locuri „mediene“ care nu devin porţi fără o cheie. Din câte ştiu, Creanga este unica relicvă care mai poate servi în acest scop, iar pentru că eu sunt moştenitorul lui Eneas, sunt unica persoană care o poate folosi.

Helen înţelegea acum. Ea purta cestul, relicva antică a zeiţei Afrodita, pentru că doar moştenitoarele Casei Atreus o puteau mânui.

— Dar credeam că magia nu are efect aici, spuse Helen ducând mâna automat la colierul ei în formă de inimă. Ştia că magia cestului nu funcţiona în Lumea de Dincolo, altfel nu ar fi fost rănită niciodată în periplurile ei, iar ea sfârşise rănită aproape de fiecare dată.

— Numai magia din Lumea de Dincolo are efect în acel

tărâm, răspunse Orion. Acesta e un alt univers şi are reguli proprii. Mai mult ca sigur că ai observat. Aici nici măcar nu mai avem puteri de scioni.

— Da, *asta* chiar am observat, spuse Helen. Intrigat de emfaza ei, Orion o privi călcând la pământ vegetaţia înaltă pentru a-i bătători o cărare. Rămase pe gânduri, apoi zâmbi când îşi dădu seama ce voise Helen să spună.

— Cerberul! Ai rămas acolo ca o momâie.

Helen ridică din umeri şi râse uşor jenată.

— N-am ştiut ce să fac! Nu ştiu cum să mă bat fără fulgerele mele!

— Ai încremenit de parcă aveai un atac de astm sau ceva de genul ăsta, chicoti el. Pentru o secundă m-am gândit că va trebui să o întreb pe Daphne dacă va fi cazul să iau cu mine un inhalator de rezervă…

Tăcu văzând cum dispoziţia lui Helen devine brusc sobră la auzul numelui mamei sale. Ura felul în care el putea să-i spună, pur şi simplu, „Daphne“, de parcă erau cei mai buni prieteni.

— Să înţeleg că lucrurile stau prost între voi? întrebă el încet după un moment tensionat de tăcere.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Helen pe un ton sec şi furios. Se întoarse, căutând să-şi croiască propriul drum printre trestii, însă Orion o apucă de umăr şi o răsuci spre el.

— Şi eu sunt un rătăcitor, spuse el. Ştiu cum e să îţi urăşti familia.

Furia lui Helen se risipi văzându-i ochii trişti. Cu o mână vru să-l atingă, dar se abţinu în ultima secundă. Uitase pentru o clipă că rătăcitorii ca ea puteau fi revendicaţi de o singură Casă. Jumătate din familia lui Orion era blestemată să încerce să îl ucidă ori de câte ori îl vedeau, iar întâlnirea era inevitabilă. Furiile acţionau ca nişte magneţi, atrăgând polii opuşi până la impact. Helen locuia pe o insulă mică şi totuşi Casa Teba o găsise. Putea presupune doar că ceva similar se întâmplase şi cu Orion.

— Familia ta şi cu tine aţi găsit vreun mod de a vă feri de Furii? Ştii tu, cum am făcut eu cu clanul Delos? întrebă

ea încet. Helen nu voia să îi pronunţe numele lui Lucas în special, sau să vorbească despre cum ei doi căzuseră împreună, salvându-se. Spera că Daphne avusese grijă să-l pună la curent pe Orion cu povestea vieţii ei.

— Nu, spuse el cu o voce rezervată, înţelegând imediat ce voia Helen să spună. Eu încă nu mi-am achitat datoria de sânge faţă de Casa Romană, Casa mamei mele.

— Dar poţi să stai în preajma ei, nu-i aşa? întrebă ea precaut.

— Nu, nu pot, spuse el scurt. Helen îşi aduse aminte că el era conducătorul Casei Romane, şi nu moştenitorul. Probabil moştenise titlul la moartea mamei lui.

— Aşadar, ai fost revendicat pe partea tatălui tău? Casa Ateniană? întrebă ea făcând un efort să dirijeze conversaţia în altă direcţie.

— Da, spuse el îndepărtându-se de Helen pentru a pune capăt şirului de întrebări.

— Hei, îmi pare rău, încercam doar să înţeleg cum stă treaba. Tu eşti cel care a adus vorba de familie în primul rând. M-ai întrebat despre mama.

— Ai dreptate, eu am adus vorba. Orion gesticulă frustrat din mâini şi pufni. Mă pricep la ascultat, nu la vorbit, şi nu ştiu cum te simţi acum pentru că nu mă pot folosi de puterile mele. Nu-ţi pot citi inima şi mă derutează complet. Scutură din cap părând să alunge un gând. Cred că aşa se simt tipii normali, nu? E destul de înfricoşător. Lasă-mă un pic, te rog.

— Bine.

Helen îl putea privi direct. Parcă nu mai era ea în preajma lui.

— O să o iau de la capăt, anunţă el aproape ca un avertisment.

Helen încuviinţă şi se trezi râzând din nou cu nervozitate.

— OK, începe cu începutul de data asta, spuse ea stăpânindu-şi fâstâceala din voce şi încercând să nu chicotească. Era chiar *enervant.*

— Da, deci lucrurile stau în felul următor. Eu sunt capul

Casei Romane, dar pentru că am fost revendicat de Casa Atenianã, Casa mea mă vânează de când m-am născut. Dar din alte motive foarte complicate, nici Casa Atenianã nu m-a acceptat. Orion o privi pe Helen de parcă ar fi încercat să-şi adune curajul pentru a se avânta în gol de pe o stâncă. Când aveam zece ani, tata a devenit proscris apărându-mă de verii mei. A trebuit să ucidă pe unul dintre fiii fratelui său pentru a mă proteja. De atunci n-am putut să mă apropii de el. Furiile ne fac să vrem să ne ucidem între noi.

— Da, Helen îl întrerupse înainte ca el să poată rosti ceea ce avea de gând. Orion încuviinţă, mulţumindu-i tăcut pentru întrerupere.

Gândul că l-ar putea ucide pe Jerry îi trecu prin minte, iar Helen alungă imaginea insuportabilă.

— Toate rudele mele mă vor mort dintr-un motiv sau altul, şi din cauza asta m-am ascuns aproape toată viaţa mea. Aşa că îmi pare rău că am fost aşa bădăran, dar nu mi-e uşor să vorbesc despre asta pentru că… ei bine, de obicei când mă apropii de cineva poate avea consecinţe fatale.

— Eşti pe cont propriu de la zece ani, nu-i aşa? întrebă Helen aproape în şoaptă, nereuşind încă să proceseze tot ce aflase de la el. Trebuie să fugi de amândouă familiile.

— Şi să am grijă ca nimeni dintre Cei O Sută să nu afle de existenţa mea. Orion plecă privirea în pământ pentru a-şi ascunde tristeţea. Daphne m-a ajutat când a putut. A fost acolo prima dată când cei din Casa Atenianã au venit după mine să mă omoare. A încercat să-l ajute pe tata şi mi-a salvat viaţa. Aşa şi-a achitat partea ei de datorie faţă de Casa mea, chiar dacă eu încă sunt dator Casei Atreus. Daphne nu ţi-a povestit nimic din toate astea?

— După cum ziceam, mama şi cu mine nu suntem foarte apropiate. Era exagerat să creadă că Daphne ar fi trebuit să-i fi dat un pont cu privire la toate astea. Ceva încă o răscolea pe Helen. Pe tine şi pe tatăl tău cum v-a găsit? întrebă ea.

— De douăzeci de ani, Daphne nu face decât să ajute

proscrişii şi rătăcitorii. A călătorit prin toată lumea. Acolo unde dai peste un scion, dai şi peste o confruntare. Furiile au mereu grijă să ne provocăm între noi. Are o mulţime de poveşti *incredibile.* Nu-mi vine să cred că ţie nu ţi-a zis nimic.

Dar, desigur, Helen nu ştia despre ce vorbea Orion. Habar nu avea despre Beth-Smith-Hamilton, presupusa ei mamă reală, dar ştia chiar şi mai puţine despre Daphne Atreus.

— În fine, a salvat o grămadă de vieţi, inclusiv pe a mea, şi acum mama ta poate sta pe lângă orice membru al oricărei Case. De aceea e conducătoarea proscrişilor şi a rătăcitorilor.

Helen rămase cu gura căscată. Mama ei era o eroină? Ciudata, nestatornica ei mamă care o părăsise – cea pe care nici nu şi-o amintea – era un fel de salvatoare a scionilor? Dacă acesta era adevărul, atunci ceva era greşit în universul acesta, mult prea greşit ca Helen să poată înţelege.

— Ascultă, eu ţi-am zis lucrurile astea şi pentru că aş vrea să-ţi fie mai uşor să o ierţi pe Daphne. Şi te rog ai încredere în mine în privinţa asta – trebuie să îţi ierţi mama. Nu de dragul ei, ci de al tău.

— De ce o aperi? întrebă suspicioasă Helen. Se gândi la influenţa cestului şi se întrebă dacă Daphne nu-l controla cumva pe Orion. Ea te-a rugat să-mi spui toate astea?

— Nu! M-ai înţeles greşit… Daphne nu m-a rugat să-ţi spun nimic, se bâlbâi el. Helen îi reteză vorba cu o răbufnire. Era furioasă din nou, dar nu ştia exact de ce şi asta îi amplifica starea. Trecu pe lângă el şi se avântă prin bălării.

O tăie prin iarba mare şi începu să urce un deal înalt, presărat cu ruinele unui castel medieval. Trecând cu paşi apăsaţi de un rând de trepte desprinse care nu duceau nicăieri, Helen se întrebă de ce era atât de furioasă. Îşi dădu seama că erau mai multe lucruri care o enervau simultan şi acum se confrunta cu toate.

Mai întâi, Daphne îl trimisese pe Orion în Lumea de

Dincolo fără să se mai obosească să o anunţe. Pe urmă, Cassandra nu voia să-i lase pe Claire şi Matt să o ajute, deşi nu ea era cea care trebuia să-şi plimbe fundul prin Lumea de Dincolo noapte de noapte. Iar Lucas… cum putea să o trateze în halul ăla? Chiar dacă o ura, cum putea să-i facă aşa ceva? Pentru prima oară, Helen simţi că este supărată pentru cum s-a comportat, şi nu complet răvăşită.

Păşind în continuare apăsat, descărcându-şi furia pe pământul de sub picioarele ei, îşi dădu seama că cel mai mult era supărată pe sine. Fusese atât de prinsă de tristeţea ei încât încetase să mai ia decizii. Se lăsase în voia sorţii, asemenea unui fulg purtat de vânt. Trebuia să înceteze cu asta.

Când rămase fără răsuflare de la urcuşul abrupt în pas alert, Helen se sprijini de o bucată uriaşă de granit acoperită cu licheni, care făcuse cândva parte din zidul exterior igrasios al castelului. Se întoarse pentru a-l supune pe Orion unui mic interogatoriu. Acesta se străduia să ţină pasul cu ea:

— Tu ştii măcar de ce te afli aici? izbucni ea.

— Sunt aici ca să te-ajut, spuse el răsuflând sacadat.

— Mi-ai zis că mama mea te-a trimis. Ştii ce e cestul?

— Sunt fiul Afroditei, apropo. Cestul nu are efect asupra mea. Daphne poate influenţa doar inimile. Eu le pot *controla.*

— O, uau! E o putere de-a dreptul apăsătoare, mormăi Helen brusc debusolată. Dar pari aşa de dornic să faci tot ce îţi cere Daphne. Te are cu ceva la mână?

— Nu! Nu sunt aici datorită lui *Daphne,* nebuno! Sunt aici pentru că ceea ce încerci tu să faci mi se pare extraordinar, şi ar fi probabil cel mai important lucru din istoria scionilor, de după Războiul Troian. Tu eşti Aleasa, şi aceasta este misiunea ta, dar eşti o luptătoare penibilă fără puterile tale. Sunt aici ca să te scot din gropile împuţite prin care cazi şi să am grijă să nu mori înainte de a-ţi duce misiunea la capăt.

Fălcile lui Helen trosniră. În mod clar, Orion era sincer

cu ea. Nu avea intenţii ascunse, chiar dacă ea încă o suspecta pe Daphne că ar fi avut. De fapt, cu cât Helen privea mai adânc în ochii lui, cu atât era mai convinsă că ar fi făcut orice să o ajute să le oprească pe Furii.

Creanga lui Eneas era un magnet pentru monştri, dar îşi dădea seama că Orion avea nevoie să o ajute în orice chip, altfel ar suferi aşteptând pe margini între două familii. Helen ştia că ea ar înnebuni de tristeţe dacă ar trece prin această încercare singură. Avea nevoie de ajutor, iar *Orion* trebuia să-l ofere – într-un fel, era perfect.

— Îmi pare rău, Orion. N-a fost corect să vorbesc aşa. Doar că simt că atât de multă lume încearcă să-mi spună ce să fac acum, încât nimeni nu spune că nu trebuie să fac nimic.

Helen tăcu, străduindu-se să-şi găsească cuvintele.

— Înţeleg. Eşti atât de importantă încât toată lumea se teme să nu-ţi spună ceva greşit. Se aşează un moment pe iarbă pentru a-şi trage sufletul. Dar mie nu mi-e frică, Helen. O să-ţi spun tot ce ştiu, dacă asta vrei.

Un urlet sinistru străbătu valea. Orion sări în picioare şi privi brusc în jur, căutând sursa sunetului. Băgă o mână în sân şi scoase cuţitul cel lung, apoi o prinse pe Helen de umăr şi o obligă să meargă în faţa lui.

— La deal, spuse el cu o voce precaută.

Helen privi în spate şi observă la distanţă o cărare de trestii retezate. Ameninţarea se apropia vertiginos spre ei. Socotind după urmele lăsate, Helen îşi dădu seama că era vorba de ceva *gigantic* care înainta cu viteză prin mlaştină.

Fără rezistenţa şi viteza ei de scion, simţea că merge cu încetinitorul. Orion o forţă să grăbească pasul pe dealul abrupt, cu o mână pe cuţit şi cealaltă pe talia ei pentru a o sprijini în caz că se împiedica. Creatura din iarbă câştiga teren.

— Mergi! îi urlă Orion în ureche.

— Cum adică, „mergi“? Unde să merg? ţipă ea nemaiînţelegând nimic. Orion o împingea înainte cât de tare putea, iar ea se poticnea, sprijinindu-se, căzând în mâini şi în genunchi.

Privi peste umărul lui Orion care rămăsese cu câţiva paşi în urma ei, înfruntând creatura pe care o putea auzi năpustindu-se, deşi nu o vedea. Orion privi înapoi spre ea, ochii lui verde-închis aproape scăpărând. Helen mai văzuse acea privire înainte şi ştia ce însemna. Însemna că se pregătea de luptă. Nu putea fugi lăsându-l să se descurce singur. Se întoarse şi i se alătură.

— Pleacă de aici! urlă el.

— Şi unde naibii ar trebui să…

CAPITOLUL 6

Soarele tocmai începea să răsară. Helen se trezi în patul ei, îngheţată bocnă şi cu braţele întinse, încercând să se agaţe de un băiat care nu fusese niciodată acolo în cameră.

— Nu! strigă ea răguşit. Răsuflarea i se prefăcu în abur, în încăperea rece ca gheaţa. Nu, nu, nu se poate!

Se ridică din pat împleticindu-se şi merse până în dreptul mesei de toaletă. Ecranul telefonului era luminat, semn că primise un mesaj. Helen se uită să vadă ce primise şi citi:

„A fost o porcărie. Mă duc să mă culc acum. Dă-mi un mesaj mai încolo, neapărat.“

Helen se aşeză pe marginea patului. Începu să râdă uşurată, deşi îi clănţăneau dinţii şi tremura ca varga în dormitorul îngheţat. Se uită la ceas. Orion îi trimisese mesajul la 4:22 dimineaţa. Acum era vreo şase şi jumătate, iar ea se întrebă dacă se făcuse suficient de târziu. Se hotărî că era prostesc din partea ei să nu încerce să îl contacteze, aşa că îi răspunse la mesaj:

„Mai eşti întreg?“

Helen aşteptă câteva minute, dar nu primi niciun răspuns. Ar fi vrut să zboare spre coastă, până la Academia Milton, să vadă dacă Orion era bine, dar ultimul lucru de care mai avea nevoie acum era să adune absenţe la şcoală. În cele din urmă, se văzu nevoită să renunţe la idee şi începu să se pregătească pentru ore.

Se ridică şi atunci îşi dădu seama că purta în continuare jacheta lui. Îşi imagina deja cum avea s-o tachineze, deşi, de data asta, nu mai era vina ei că-i luase jacheta. Înclină uşor capul, atingând gulerul hainei cu obrazul şi buzele. Haina păstra mirosul lui – un miros proaspăt şi uşor sălbatic, dar care îi oferea totuşi un sentiment de

siguranţă.

Scutură nerăbdătoare haina de pe ea, spunându-şi să nu mai fie aşa de naivă, şi intră în baie să facă un duş. Îşi luă telefonul cu ea, ca să poată răspunde în caz că Orion o căuta şi îşi reaminti să se spele pe cap aşa cum îi spusese Claire.

Frecându-se cu prosopul, în timp ce se spăla pe dinţi, se gândi că trebuia neapărat să înceteze să mai fie la mila Lumii de Dincolo. Rătăcea aiurea deja de… mă rog, de mult mai mult timp decât cel măsurat în lumea reală. Îi era datoare lui Orion să întocmească un plan mai bun.

Odată ajunsă la şcoală, primul lucru pe care Helen îl făcu fu s-o caute pe Cassandra.

— Trebuie să ne vedem în seara asta, îi spuse ea.

— OK, răspunse Cassandra liniştită. S-a întâmplat ceva azi-noapte?

— Am ceva ce trebuie să spun întregii familii. Şi am să-i invit pe toţi. Pe Claire, pe Jason, pe Matt şi pe Ari, adăugă Helen, în vreme ce se mergea cu spatele pe coridorul aglomerat.

— Nu sunt pregătiţi pentru asta, răspunse Cassandra în semn de protest, dar Helen îi tăie vorba.

— Atunci *pregăteşte-i!* M-am săturat să mai pierd vremea. Helen nu-i mai dădu Cassandrei nicio şansă la replică.

— Aveţi chef de nişte greacă veche în seara asta? îi întrebă fata pe Matt şi Claire intrând în clasa lor.

— Da! răspunse Matt plin de entuziasm, atitudine specifică unui tocilar ca el. Trebuie să aducem ceva?

— Claire, tu? întrebă Helen ridicând din umeri drept răspuns pentru Matt, ştiind că băiatul întreba ce anume era necesar pentru ca ei să fie consacraţi. Tu eşti cea care a găsit pergamentul, continuă ea adresându-se lui Claire.

— Nu ştiu ce să-ţi zic, răspunse Claire. N-am citit toată nenorocirea aia. Nu sunt sinucigaşă.

— Sigur ştie Cassandra. O să ne dăm seama cum stă treaba în seara asta, spuse Helen încrezătoare.

— De unde o aşa schimbare? întrebă Matt. Ultima oară

când a fost vorba despre treaba asta, erai reticentă şi nu voiai să ne alăturăm „grupului de studiu“.

— Şi uite ce bine mi-a fost, răspunse Helen. Serios acum, Matt, tu şi Claire m-aţi ajutat să mă pregătesc pentru teste încă de când eram la grădiniţă. Azi-noapte mi-am dat seama că în tot acest timp am încercat să trec testul ăsta de una singură şi cred că de-asta îl pic întruna.

I-ar fi spus lui Matt despre Orion, dar observă că Zach se holba la ea şi, astfel, se hotărî să aştepte până seara ca să le spună tuturor. Clopoţelul sună, anunţând, totodată, încheierea conversaţiei. Helen porni spre primul curs, întrebându-se ce anume auzise Zach din discuţie şi cât de mult ar fi în stare să înţeleagă.

Orion o căută pe Helen abia pe la prânz, dar şi atunci nu-i trimise decât mesaje dintr-un singur cuvânt, sau nici măcar atât, ca de exemplu *zzz*, sau *taco,* sau *H_20.* Helen înţelegea bine starea asta. Nu-şi dădea seama cât timp petrecuse cu Orion în Lumea de Dincolo, dar, ca de obicei, la întoarcere era frântă de oboseală, înfometată şi îi era o sete cumplită. Măcar acum avea pe cineva în viaţa ei care ştia prin ce trecea de fiecare dată când cobora acolo. Îi trimise lui Orion un mesaj în care îl întreba cum de reuşise totuşi să iasă întreg din iad, la care el răspunse doar atât: „Aş face cârcei la deget dacă m-aş apuca să-ţi povestesc într-un mesaj“. Văzând replica, Helen se gândi că acesta fie voia să-i relateze cele întâmplate faţă în faţă, fie prefera să nu-şi mai aducă aminte prin ce trecuse, aşa că o lăsă moartă.

În seara respectivă, Cassandra fu de acord să performeze ritualul, în arenă, pentru Matt, Claire, Jason şi Ariadne, avându-i pe Castor, Pallas, Helen şi Lucas drept martori. Cassandra recită câteva incantaţii în greaca veche, în timp ce ardea nişte buşteni de răşinoase pe un soi de disc de bronz despre care Jason îi spusese că se numeşte mangal. Apoi, Castor aduse o colivie cu nişte păsări care, imediat ce aceasta fu dezvelită, începură să piuie de zor.

— Stai, astea pentru ce sunt? întrebă revoltată Claire

aproape ţipând.

— Bucură-te că ceremonialul din seara asta nu necesită animale mai mari, cum ar fi un cal sau o vacă, îi răspunse Jason, ca şi când ar fi adăugat, pur şi simplu, o explicaţie lipsită de importanţă. Băiatul nu glumea.

Cassandra făcu o plecăciune solemnă în faţa tatălui ei şi îşi întinse palmele ca şi când ar fi aşteptat să primească ceva. Castor scoase de la curea o lamă mică şi subţire şi o aşeză în palma Cassandrei. În clipa următoare, pielea ei începu să strălucească într-un verde aprins, apoi violet, apoi albastru, cu nuanţe şi sclipiri de gheaţă, întocmai culorile străvechii aure tripartite a Oracolului. Posedată fiind de cele Trei Parce, Cassandra se întoarse spre Matt şi îi oferi lui mai întâi lama primită de la Castor.

— Muritorule, retează capul jertfei şi azvârle-i trupul în foc. Ai fost găsit vrednic de aceasta, rostiră cele trei voci aidoma unui cântec cu o armonie preafrumoasă, dar care-ţi dădea fiori.

Şovăind o clipă, Matt se îndreptă spre colivie şi apucă una dintre păsări, care se zbătea înspăimântată, iar în cealaltă mână luă lama. În lumina focului, Helen vedea dezgustul profund întipărit pe faţa băiatului, precum şi mâinile care îi tremurau cumplit în momentul sacrificiului.

Din fericire, Matt nu dădu greş, iar totul se sfârşi repede. Ariadne şi Jason aduseră, apoi, la rândul lor, ofrandele cu gesturi sigure şi experimentate, semn că nu era prima dată când făceau asta, după cum Helen însăşi presupunea. Claire fu singura care aproape că se opuse ritualului, iar Jason fu nevoit să o ţină de mâini pentru ca şi ea să poată aduce jertfa.

După ce toţi fură iniţiaţi, Parcele o părăsiră pe Cassandra, iar focul se stinse instantaneu, ca şi când cineva ar fi aruncat peste el o găleată cu apă. Cassandra se clătină preţ de o clipă, dar Lucas o sprijini şi, în cele din urmă, reuşi să-şi recapete poziţia.

În timp ce se îndreptau cu toţii înapoi spre bibliotecă, Claire începu să plângă, tulburată de ceea ce fusese nevoită să facă. Helen ar fi vrut să vină lângă ea şi s-o

liniştească, dar Jason o trase aproape de el şi, aplecându-se, îi şopti cuvinte de încurajare la ureche. Preţ de o clipă, fata îşi ascunse faţa la pieptul lui şi se lăsă condusă de el, fără să mai vadă pe unde mergeau.

Văzând o asemenea tandreţe între cei doi, Helen nu se putu abţine să nu privească în direcţia lui Lucas, care mergea în cealaltă parte a grupului. Era cât se poate de departe de ea şi nu se uitase nici măcar o dată la niciunul dintre ei. Helen îşi întoarse privirea. Simţea din nou greutatea din piept, dar de data asta sentimentul zdrobitor care o înăbuşea şi cu care se obişnuise de-acum veni însoţit şi de altceva. De frustrare. Trebuia odată să înveţe să nu se mai piardă, pur şi simplu, de fiecare dată când îl privea pe Lucas şi să se poată concentra asupra celorlalte lucruri. Erau prea multe în joc.

Când se întoarseră în bibliotecă, Matt era încă destul de palid. Helen începu imediat să vorbească, pentru a împiedica eventualele întrebări bine intenţionate, dar probabil destul de jenante, cu privire la acesta şi starea lui de greaţă.

Le spuse tuturor despre Orion, despre luptele lui din Lumea de Dincolo şi despre legătura dintre el şi mama ei. Se iviră câteva întrebări despre cum reuşise Orion să pătrundă în Lumea de Dincolo, precum şi câteva proteste ce susţineau vehement că numai Helen era în stare să supravieţuiască pe tărâmul celălalt. Aceasta le explică faptul că Orion avea Creanga lui Eneas, care îi permitea să călătorească între lumi.

— Şi, în orice caz, e clar că Orion nu e doar un spirit, adăugă Helen cu o voce sigură. Mi-a împrumutat jacheta lui şi o aveam pe mine inclusiv azi-dimineaţă, când m-am trezit.

— Iar spargerea de la Muzeul Metropolitan? îl întrebă Castor pe fratele său, pe un ton alert, imediat ce Helen aminti despre Creangă.

— A fost absolut necesară. N-a fost furată decât o piesă antică din metal. *O frunză de aur,* răspunse Pallas. A fost furată de o necunoscută care a intrat în muzeu, a spart

vitrina cu mâinile goale, a luat obiectul şi a plecat. O femeie care nici măcar nu s-a deranjat să-şi protejeze faţa cu vreo mască şi care n-a folosit niciun instrument şi n-a lăsat în urmă niciun strop de sânge.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse Helen cu o greutate în glas, era mama mea, nu?

— Dar de ce-ar fi furat Daphne Creanga pentru ca apoi să i-o dea, pur şi simplu, lui Orion? întrebă Jason. E un artefact foarte *puternic!*

— Orion mi-a spus că se trage din neamul lui Eneas, aşa că el e singurul care poate, de fapt, să folosească Arcul, răspunse Helen.

— Asta înseamnă că el e moştenitorul Casei Romane, adăugă Castor pe un ton uşor surprins.

— Mai bine zis, e însuşi capul acestei Case. De unde-ai ştiut asta? întrebă Helen.

— N-ai citit încă *Eneida,* nu? o întrebă Castor cu o voce plină de reproş. Eneas a fost cel mai mare general al lui Hector în timpul Războiului Troian şi unul dintre puţinii supravieţuitori ai căderii Troiei. A fost, de asemenea, întemeietorul Romei, precum şi al Casei scionilor din Roma.

— Şi, totodată, era fiul Afroditei, spuse Ariadne zâmbind sugestiv în direcţia lui Helen. Şi, deci, zici că Orion ăsta e fain de tot, nu?

Jason o înghionti pe sub masă pe sora lui geamănă. Când fata îl privi, fratele ei dădu dezaprobator din cap, asigurându-se că Ariadne n-o să continue cu glumele. În orice caz, Helen simţi cum faţa îi ia foc, deşi nu-şi dădea seama exact care ar fi cauza. Doar nu făcuse nimic de care să-i fie ruşine.

— Ai spus „Casa *aceasta*“, acum o clipă, ca şi când Orion ar mai avea legături şi cu o alta în afară de cea Romană, spuse Lucas fără să privească spre Helen.

— Da, aşa este, răspunse ea vorbind apăsat şi privind oriunde altundeva, dar nu la el. Orion este capul Casei Romane, dar şi moştenitorul Casei Ateniene.

Camera se umplu, dintr-odată, de zarvă. Cu toţii

discutau între ei. Se părea că Orion era primul scion din toate timpurile care moştenea două Case, fapt care avea sens din plin, gândi Helen, din moment ce Furiile se străduiseră din răsputeri să se asigure că cele două Case rămân despărţite. Helen prindea frânturi de conversaţie din care reieşea limpede că exista o profeţie privindu-l pe Orion, una care nu era câtuşi de puţin îmbucurătoare.

— Staţi, staţi aşa, îi întrerupse Helen auzindu-i că vorbeau despre Orion intr-un fel în care ei nu-i plăcea deloc. Poate cineva să-mi explice povestea asta?

— Nu-i prea mult de explicat, i-o reteză Cassandra. A existat o profeţie făcută înainte de izbucnirea Războiului Troian, a Cassandrei din Troia. Ea a prevăzut că va veni un moştenitor a multe… noi credem că se referea la un scion care avea să moştenească mai multe Case. Acesta, supranumit „Vas de cinste unde sângele nobil al scionilor s-a amestecat“, ca să fim precişi, avea să facă parte din treimea scionilor despre care se credea că aveau să-i înlocuiască pe cei trei mari zei, Zeus, Poseidon şi Hades. Cei trei scioni aveau să stăpânească peste ceruri, peste oceane şi peste tărâmul morţii, asta dacă izbuteau să îi răstoarne pe zei să le ia locul. Apariţia acestui multiplu moştenitor e un semn că profeţia începe să se împlinească. Un semn care atestă că se apropie Sfârşitul Vremurilor.

— Este cunoscut drept Tiranul, spuse Lucas încet, iar toate privirile se întoarseră spre el în camera în care, de altfel, toată lumea stătea încremenită. Se spune despre el că „s-a născut din amărăciune“ şi e capabil să „reducă toate cetăţile muritorilor la praf şi pulbere“.

— Un fel de scion anticrist? îi şopti Claire lui Jason, dar în acea cameră atât de tăcută toată lumea auzi întrebarea.

— Nu, draga mea, nu e chiar aşa, o consolă Pallas strângând-o scurt de mână. În accepţiunea noastră, Sfârşitul Vremurilor este atunci când noi, scionii, vom lupta pentru nemurire. Nu trebuie să fie neapărat şi sfârşitul lumii. Dacă vom pierde bătălia finală, mulţi muritori vor pieri la rândul lor. Venirea Tiranului este unul dintre primele semne.

— Profeţia spune că alegerile pe care le va face Tiranul până la Bătălia Finală vor influenţa soarta tuturor, atât a zeilor, cât şi a scionilor şi a muritorilor. Asta este tot ce ştim, completă Castor.

— Dar să nu uităm că aceasta e doar o parte dintr-o profeţie foarte lungă şi complicată. Cea mai mare parte din ea s-a pierdut, le explică Ariadne lui Helen, lui Matt şi lui Claire. Iar părerile sunt împărţite cu privire la ce putem lua de bun şi ce este doar poveste, ca în *Iliada.*

— Deci profeţia asta ar putea fi doar o înşiruire de cuvinte frumoase, dar voi aţi hotărât deja că Orion e Tiranul? întrebă Helen nevenindu-i să creadă. Cum nimeni nu o contrazise, adaugă: Este extrem de nedrept!

Lucas ridică din umeri, strângând din dinţi, dar îşi menţinu privirea în podea. Ceilalţi din clanul Delos schimbară între ei priviri cu subînţeles. Helen le privi pe rând chipurile şi gesticulă enervată din mâini.

— Voi nu îl cunoaşteţi! strigă ea în apărarea lui.

— Nici tu! o repezi Lucas. Ridică privirea şi o întâlni pe a ei pentru prima oară în ultima săptămână, iar intensitatea ochilor lui arzători o lăsă fără răsuflare. Era un moment extrem de tensionat şi toată lumea aştepta încordată, urmărindu-l pe Lucas. Acesta, în cele din urmă, plecă din nou ochii.

— Dar el nu e aşa, spuse Helen mai mult în şoaptă, clătinând din cap. Orion n-ar putea fi niciodată un tiran, cum spuneţi. E foarte grijuliu şi plin de *compasiune.*

— Aşa e şi Hades, spuse Cassandra, de parcă vorbeau despre un vechi prieteni. Dintre toţi zeii, Hades dă dovadă de cea mai multă compasiune. La urma urmei, el este cel despre care se spune că veghează asupra ta atunci când îţi dai ultima suflare. Poate că tocmai compasiunea lui Orion îl face un înlocuitor atât de bun pentru Hades.

Helen nu se putea gândi la o replică, însă în sufletul ei ştia că nu era corect ca Orion să fie comparat cu Hades, sau să fie numit tiran. Orion era atât de plin de vitalitate şi optimism – o făcuse să râdă *în iad.* Cum putea cineva ca el să îi ia locul lui Hades şi să devină zeul morţilor, în

varianta scion? Nu se potrivea.

— Nimic din toate acestea nu este bătut în cuie, Helen, spuse Ariadne văzând cât de supărată era. Dacă tu spui că Orion e un tip bun, eu te cred.

— Orion a trecut prin atât de multe din pricina Furiilor şi este dispus să-şi rişte viaţa pentru a mă ajuta să scap de ele, astfel încât nimeni să nu mai sufere aşa cum a suferit el. Dacă ar fi rău, nu ar face asta, insistă Helen.

— Se pare că îl cunoşti mai bine decât ne-ai dat de înţeles, spuse Lucas pe un ton acru.

— Nu am vorbit cu el decât de două ori, dar timpul se scurge diferit acolo jos. Parcă ar fi trecut zile întregi. Nu spun că ştiu totul despre el, pentru că nu ştiu. Dar am încredere în el.

Helen putea simţi un val de iritare radiind dinspre Lucas, dar acesta nu mai spuse nimic. Într-un fel, ar fi preferat ca el să înceapă să ţipe la ea din nou. Aşa cel puţin ar fi ştiut ce gândeşte.

— Să sperăm că ai dreptate, Helen. Pentru binele tuturor, spuse Cassandra pierdută printre gânduri. Apoi se ridică şi începu să răsfoiască pergamentele, ignorând, practic, pe toată lumea. Toţi înţeleseră mesajul şi părăsiră imediat biblioteca, îndreptându-se spre bucătărie.

Noel pregătise un miniospăţ pentru a sărbători consacrarea servitorilor lui Apollo, primii preoţi şi preotese din ultimul milion de ani. Helen nu putea să nu zâmbească la acest gând. Aprecia faptul că în familia Delos totul se rezolva cu mâncare. Luptele, sărbătorile, convalescenţele – fiecare moment esenţial merita un mare festin. Uneori era de ajuns să fie o dimineaţă de duminică. Asta făcea ca locuinţa lor să fie un adevărat cămin. Helen ştia că era înrudită cu ei şi că făcea parte din familia lor, dar nu se mai simţea atât de bine-venită. Dacă rămânea, ştia că Lucas avea să plece. Şovăi în dreptul uşii de la bucătărie, neştiind dacă să intre sau nu.

— Hai înăuntru şi mănâncă, spuse veselă Claire venind în spatele ei.

— Ha! Par aşa de slabă?

— Foarte slabă.

— Nu pot, Claire, spuse Helen cu voce răguşită.

— A plecat deja, să ştii. A şters-o. Dar înţeleg, zise Claire ridicând din umeri. E greu că nu poţi să rămâi să sărbătoreşti, dar ce poţi să faci? Nici eu nu m-aş simţi în largul meu.

— Ai fost foarte curajoasă, să ştii, îi spuse Helen pe un ton serios. Îţi trebuie tărie de caracter să te alături cultului lui Apollo.

— Ar fi trebuit s-o fac mai de mult, spuse Claire cu jumătate de glas. Te-am lăsat să umbli singură pe acolo fără niciun ajutor mult prea mult timp şi acum… uită-te la tine. Îmi pare atât de rău, Lennie!

— Chiar aşa de rău te simţi?

— Da, răspunse ea fără ocolişuri. Şi tu pari foarte tristă.

Helen încuviinţă tacit. Ştia că prietena ei nu voia să o facă să sufere, ci era doar sinceră. O îmbrăţişă pe Claire şi se furişă prin spate înainte ca oricine altcineva să-i poată spune să intre şi să se aşeze. Helen era pe punctul de a-şi lua zborul când auzi paşi traversând peluza spre ea.

— Spune-mi doar că nu îl laşi pe el să hotărască cum stau lucrurile pe aici, zise Lucas cu voce scăzută.

Se opri la vreo cinci metri de Helen, însă ea continua să se îndepărteze de el. Avea o atitudine ostilă, care fetei nu-i plăcea deloc.

— Nu îl las, spuse ea. Orion nu este ceea ce crezi. Ţi-am zis, vrea doar să mă ajute.

— Da, sunt convins că numai după asta umblă, răspunse Lucas pe acelaşi ton rece. Poţi să te distrezi cu el oricât doreşti, dar ştii că nu poţi fi cu el cu adevărat, nu?

Helen fu de-a dreptul şocată.

— Nu sunt *cu* el, ripostă ea cu răsuflarea tăiată.

— Ideea e să menţinem Casele *separate,* spuse Lucas acru, ignorând protestele ei. Indiferent de cât de fermecător ar fi Orion ăsta, sau de câte ori îţi împrumută jacheta, nu uita că este moştenitorul a două Case şi tu eşti moştenitoarea alteia. Nu trebuie să vă legaţi destinele.

— Bine, bine, voi rezista tentaţiei de a mă căsători cu el

în micuţa capelă din iad. Ştii tu, aia de lângă mormanul ăla de cadavre aflate în descompunere, zise Helen furioasă. Ar fi vrut să urle la el, dar se sforţă să rămână calmă. Eşti penibil! De ce naiba îmi spui tâmpeniile astea?

— Pentru că nu vreau să-ţi pierzi capul doar pentru că îţi sfârâie călcâiele după o pramatie romană.

— Nu vorbi în felul ăsta despre Orion, îl avertiză Helen. Îmi este un bun prieten.

Helen îl văzuse pe Lucas enervându-se de o grămadă de ori, dar nu îl văzuse niciodată aruncând cu astfel de insulte de doi bani. Era sub demnitatea lui. El păru să-i simtă dezamăgirea şi îşi plecă privirea pentru o clipă, ca şi cum ar fi fost la rândul lui dezamăgit de sine.

— Bine. N-ai decât să fii prietenă cu el, spuse calm Lucas reuşind să se stăpânească din nou. Dar nu uita că asta este sarcina *ta.* Oracolul a spus că numai tu o poţi duce la capăt. Nu-ţi pierde capul. Ceea ce încerci tu să faci în Lumea de Dincolo este atât de dificil, încât Tiranul te-ar putea abate de la drum chiar şi fără o luptă. Poate nu are nevoie decât să-ţi distragă atenţia.

Brusc, Helen se simţi sătulă de predicile lui Lucas. Nu avea dreptul să-i impună cum să se poarte şi, mai ales, să-i spună care era datoria ei. Făcu un pas înspre el.

— Nu mi-a distras cu nimic atenţia şi ştiu că asta e sarcina mea, dar singură nu fac *niciun progres.* Habar nu ai cum e acolo jos!

— Ba ştiu! şopti Lucas aspru, aproape înainte ca aceasta să-şi termine ideea. Atunci Helen îşi aminti. Lucas fusese în Lumea de Dincolo în noaptea în care căzuseră. Era suficient de aproape de el încât să-i vadă ochii, care erau de un albastru atât de intens încât păreau aproape negri, adânciţi în orbite. Faţa lui arăta mai trasă, mult prea palidă, ca şi cum nu mai văzuse lumina zilei de săptămâni întregi.

— Atunci ar trebui să ştii că e imposibil să răzbeşti acolo de unul singur, spuse Helen, vocea ei trădând o urmă de îngrijorare faţă de aspectul lui bolnăvicios, însă nu se lăsă intimidată. Orion chiar mă ajută, continuă ea. Nu îmi

distrage atenţia! Şi-a asumat o grămadă de riscuri ca să mă poată sprijini şi pot să simt că îşi doreşte să învingem Furiile la fel de tare ca noi, dacă nu chiar *mai* tare. Eu nu cred că el este acest Tiran nemilos de care vorbeşte toată lumea. Şi nu am de gând să-mi judec prietenii pornind de la o profeţie străveche care ar putea fi la fel de bine o aiureală în versuri.

— Ce corect din partea ta, Helen, dar ţine minte, mereu există o fărâmă de adevăr în orice profeţie, indiferent de câtă poezie s-a turnat peste ea.

— *Care* e problema ta? Înainte nu vorbeai aşa! exclamă Helen ridicând tonul pentru prima dată. Nu îi păsa dacă toată casa avea să-i vadă singuri împreună. Făcu încă un pas înspre el, iar de data aceasta el fu cel care făcu un pas înapoi. Tu erai cel care râdea de toate prostiile alea cu „soarta de neevitat“!

— Întocmai.

Nu era nevoie să-şi termine ideea. Helen ştia că vorbea despre ei doi. În ochii ei începură să se adune lacrimi. Ştia că nu-şi putea permite să arate astfel de momente de slăbiciune emoţională în faţa lui, ori ar fi pierdut de tot controlul. Înainte să apuce să izbucnească în plâns, se avântă spre cerul nopţii, zburând spre casă.

Se crăpa de ziuă. Cerul începea să se lumineze dinspre negrul cel mai intens spre un albastru viu, iar curând avea să etaleze paleta de culori a răsăritului. Daphne nu ştia dacă era un lucru bun sau nu. Nu mai tremura de câteva ore, ceea ce însemna că se instala hipotermia. Soarele avea să o încălzească, dar urma să o deshidrateze şi mai tare. Îşi consumase aproape toată apa din corp modelând fulgere de intensitate mică pentru a-l ataca pe Tantalus, iar asta înainte să se arunce în ocean, în urmă cu mai bine de douăzeci şi şapte de ore.

Se răsuci pe pluta improvizată de care se agăţase după ce sărise pe fereastră. Căzuse mai bine de treizeci de metri direct în vâltoarea valurilor, apoi se izbise în mod repetat de stânci. Rana de pe frunte i se închisese, iar trei dintre

cele patru coaste rupte i se sudaseră, însă cea de-a patra nu se putea vindeca până la capăt dacă nu mânca şi bea ceva. Avea o fractură şi la încheietura mâinii stângi, însă coastele o chinuiseră cel mai mult. Cu fiecare respiraţie, cu fiecare unduire a valurilor, simţea că îşi dă duhul.

Dar încă nu era sfârşitul.

Daphne ridică uşor capul şi cu mare dificultate privi în jur căutând un petic de pământ. Era ora refluxului şi avea să fie purtată mai aproape de ţărm, ca în dimineaţa trecută. Nu putea decât să spere că gărzile lui Tantalus renunţaseră la căutările lor pe plajă, sau că plutise suficient de departe în derivă încât bucăţile de năvoade, polistiren şi crengi de care se ţinea să poată ajunge la ţărm în siguranţă. Ştia că nu poate rezista la infinit în apă. Pluta ei începea să se scufunde. Cu sau fără gărzi, Daphne trebuia să ajungă la ţărm, altfel s-ar fi înecat.

Rămase culcată, privind spre plajă din când în când atunci când se afla pe creasta unui val. Văzu un bărbat masiv alergând spre apă, mult prea rapid pentru ochii unui muritor. Era la bustul gol şi gonea prin nisip, buclele lui blonde scânteind auriu în primele raze ale dimineţii.

Dragul ei Ajax, un adevărat copil al soarelui, venise să o salveze purtat de lumina răsăritului.

Daphne încercă să strige de bucurie, dar îşi dădu seama că nu putea decât să gâfâie, iar gâtul îi era inflamat. Deşi buzele crăpate îi sângerau, îi zâmbi minunatului ei soţ, care era gata să o ridice în braţe şi să o poarte undeva departe, într-un loc sigur. Aşa cum făcuse întotdeauna, înainte de a fi ucis.

Dacă Daphne ar fi putut plânge, nu ar fi dat curs lacrimilor. Ajax era mort, îşi aminti ea din nou. Şi o durea la fel ca prima dată. De ce să se zbată atât de mult să trăiască atunci când iubitul ei o aştepta pe celălalt mal al râului Styx? Corpul ei rănit se relaxă, iar ochii ei îl fixară pe fratele geamăn al soţului ei.

Bărbatul masiv intrase deja în apă aproape până la brâu, mergând contra curentului. Scufundându-se şi revenind la suprafaţă, Daphne îl putea vedea cum înaintează tăind

valurile. Cu urechile sub apă, îl auzi pe Hector, fiul lui Pallas, chemând marea în sprijinul corpului ei neajutorat.

Daphne simţi cum chipul i se ridică spre lumină. Trase adânc şi dureros aer în piept, înecându-se, scuipând apa sălcie care îi inundase plămânii, încercând în zadar să rostească cuvintele *myrmidon* şi *Helen.* Dar tot ce putea vedea era privirea îngrijorată a lui Hector. La capătul puterilor, Daphne îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL 7

Helen nu îl văzu pe Orion în următoarele zile. Ea trebuia să descindă în Lumea de Dincolo în fiecare noapte fie că-i convenea, fie că nu, dar lui îi spuse să nu îşi piardă vremea întâlnindu-se cu ea până când nu avea un plan concret.

„Mi-e mai bine singură acum“, îi scrise ea un mesaj în timp ce Claire conducea spre şcoală. „Până la urmă, monştrii pe tine te vor.“

„Au gusturi bune. Sunt delicios.“

„Da? Cine-a zis?“

„Nu mă crezi? Încearcă singură?“

„Da? Cum?“

„Muşcă-mă.“

Helen izbucni în râs, iar Claire îi aruncă o privire curioasă în timp ce traversau parcarea.

— Ce tot vă scrieţi acolo? întrebă Claire.

— Nimic important, mormăi Helen vârându-şi telefonul în geantă.

Continuă să îşi dea mesaje cu Orion toată ziua, glumind pe seama vieţilor lor duble, iar Helen începea să creadă că el era un pic *prea* uşurat să ia o pauză.

„Nu trebuie să sari în sus de fericire pentru că nu te vezi cu mine diseară“, tastă ea arţăgoasă în timp ce se îndrepta spre cantină la prânz.

„NU fericit k nu te văd. Fericit pt k am de învăţat. Îmi trebuie bursa k să-mi plătesc căminul, falitu’ de mine n-are unde altundeva să se ducă. Note proaste = Orion pe drumuri ☹”

Helen se holbă la mesajul lui, încruntându-se. Îşi dădea seama că pusese acea faţă supărată la sfârşit pentru a da un ton glumeţ conţinutului, dar nu funcţiona. Se gândi cum ar fi fost să nu aibă alt loc în care să stea în afară de şcolile

cu internat.

„Unde te duci în vacanţa de vară? Sau de Crăciun? Rămâi în cămin de unul singur?“

„Aoleu. Complicat…“, veni răspunsul lui după un timp. „Vara lucrez. De Crăciun fac voluntariat.“

„Şi atunci când erai mic? La zece ani?“, Helen îşi aminti că rămăsese singur de la avea vârstă. „Nu puteai să te angajezi atunci.“

„Nu aici în ţară. Las-o baltă mai bine. Începe ora.“

— Helen? întrebă Matt forţându-se să nu zâmbească. Ai de gând să-ţi dai mesaje cu Orion toată pauza de prânz?

— Scuze, zise Helen cu o expresie sumbră. Puse telefonul de o parte, gândindu-se la ce ţară se referise Orion. Îşi închipui un băieţel mic exploatat de vreun atelier groaznic de croitorie şi începu să se enerveze.

— S-a întâmplat ceva între voi? întrebă Ariadne. Pari supărată.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic, zise Helen străduindu-se să pară veselă. Toată lumea se holba la ea cu priviri suspicioase, dar nu le putea spune despre ce fusese acel mesaj. Era ceva personal.

În acea seară, Orion îi mai trimise un mesaj în care îi ura „Baftă în Lumea de Dincolo“, însă prea târziu şi Helen îl primi de-abia a doua zi dimineaţă. În mod evident o evita – poate pentru că nu voia să povestească despre copilăria lui. Helen hotărî să nu mai insiste până când el nu căpăta mai multă încredere în ea. Nu era ceva ce putea fi tratat în grabă şi fu surprinsă să constate că nu o deranja să aştepte. Ce dacă trebuia să facă puţin efort pentru a-i câştiga încrederea? El merita asta din partea ei.

— E Orion? întrebă Claire, holbându-se atunci când Helen sări să-şi scoată din geantă telefonul care vibra.

— A zis că a găsit ceva, spuse Helen ignorând neliniştea care se citea pe chipul lui Claire.

Prietena ei cea mai bună îi aruncă o privire îngrijorată, iar Helen spera ca ea să înceteze cu asta. Nu avea puterea să fie supusă unui interogatoriu de genul „îţi place de

băiatul ăsta sau chiar îţi *place* de băiatul ăsta?“, mai ales când erau atâtea în joc.

— Ce e, întrebă Cassandra?

— Un pergament din jurnalul intim al lui Mare Antoniu în care scrie multe despre Viaţa de Apoi. Ar vrea să ştie dacă poate să îl scaneze şi să ţi-l trimită ţie.

Cassandra se frecă la ochi. Rămăseseră închişi în biblioteca familiei Delos după şcoală, trei nopţi la rând, căutând un soi de indiciu care le-ar fi putut sugera un plan.

Până acum nu găsiseră nimic care să-i ajute.

— Stai puţin, al lui Mare Antoniu? Ca în Antoniu şi Cleopatra? întrebă Ariadne cu ochii scânteietori. Ea era o ticăloasă.

Helen rânji în semn de aprobare şi tastă întrebarea pentru Orion, după care aşteptă răspunsul lui.

— Dap, un roman. Cred că este o rudă din partea mamei acestuia, fiul unei verişoare sau cam aşa ceva. Pare destul de complicat, dar mama lui Orion se înrudea atât cu Mare Antoniu, cât şi cu Iulius Cezar, dacă ne gândim mai bine.

— Da, dar dacă ne gândim mai bine, până şi noi două am putea fi rude, Len, zise Claire după o scurtă ezitare.

După aceste cuvinte, îşi scuturã părul negru ca smoala cu un gest ostentativ, parcă pentru a arăta cât de deosebită era din punct de vedere genetic de Helen cea blondă.

— Oh, nu m-am gândit la asta până acum, dar probabil că ai dreptate, rosti gânditoare Helen. O idee îngrijorătoare îi încolţi în minte, însă Cassandra îi întrerupse gândul înainte de a-l duce până la capăt.

— Helen, spune-i lui Orion să nu se mai deranjeze. Mare Antoniu încerca să devină faraon, aşa că trebuie să fi fost interesat doar de Viaţa de Apoi din Egiptul Antic, zise Cassandra.

Frustrarea Cassandrei era evidentă.

Helen începu să tasteze răspunsul acesteia, adăugând acel „mulţumesc“ omis atât de evident.

— Aşteaptă o secundă, Len, zise Matt înainte ca Helen să trimită mesajul. Nu înseamnă că nu ar putea fi adevărat

– doar pentru că informaţia lui Orion aparţine unei culturi diferite.

— Sunt de acord cu Matt, zise Jason întrerupându-şi lectura şi ridicând ochii. Egiptenii erau obsedaţi de Viaţa de Apoi. Este posibil ca ei să fi ştiut mai multe decât grecii despre Lumea de Dincolo. Ar fi putut avea exact informaţiile de care are nevoie Helen pentru a ajunge acolo jos. Am putea să aruncăm o privire, chiar dacă îi preferăm pe greci.

— Desigur, este posibil ca egiptenii să fi avut o reprezentare tridimensională a Lumii de Dincolo, completată cu formule magice! răspunse cu sarcasm Cassandra, frustrarea ei atingând apogeul. Dar Mare Antoniu a fost un invadator *roman.* Un preot egiptean iniţiat corespunzător, aşa cum Helen ar avea nevoie, şi-ar fi luat viaţa înainte să dezvăluie unui *cuceritor* măcar unul dintre secretele sacre ale Lumii de Dincolo!

Toată lumea ştia că, în realitate, Cassandra voia să le reamintească faptul că acelaşi devotament era aşteptat şi din partea noilor preoţi şi preotese ai lui Apollo.

Jason şi Ariadne fuseseră crescuţi special ca să răspundă unor astfel de aşteptări. Matt şi Claire tăcură pentru câteva clipe, gândindu-se cu teamă la acest lucru.

Helen văzu că cei doi prieteni ai săi schimbau priviri îngrijorate.

Când înţelese că amândoi păreau să se încurajeze reciproc pentru a fi de neclintit, se simţi mândră de ei.

Helen aruncă o privire în jur, gândindu-se cât de extraordinari erau prietenii ei, când ochii i se opriră asupra lui Jason. El se uita la Claire de parcă aceasta tocmai ar fi anulat petrecerea de Crăciun.

Când văzu că Helen îl privea, îşi mută privirea în altă parte, dar paloarea lui spunea totul.

— Ceea ce ne trebuie de fapt sunt „Profeţiile pierdute“, zise Cassandra făcând un pas înainte.

— Ar trebui să se numească „Profeţiile găsite“ în acest caz, spuse amuzat Matt.

— Bine, eu mă bag, zise Claire ignorând gluma

neinspirată. Ce sunt „Profeţiile pierdute“?

— E un mister, anunţă solemn Jason clătinând din cap. Se presupune că ar fi vorba despre o colecţie de profeţii pe care preoteasa Cassandra din Troia le-a făcut înainte şi în timpul celor zece ani cât a durat Războiul Troian. Dar nimeni nu ştie ce conţin în realitate.

— E interesant. Dar cum s-au pierdut? întrebă Claire.

— Cassandra din Troia a fost blestemată de Apollo să profeţească întotdeauna cu o claritate perfectă – lucru deloc uşor –, dar să nu fie crezută niciodată, zise Cassandra cu gândurile în altă parte.

Helen îşi aminti povestea, chiar dacă era doar o mică parte din *Iliada.* Apollo se îndrăgostise de Cassandra din Troia chiar înainte de izbucnirea războiului. Atunci când aceasta îi spusese că voia să rămână virgină şi îi respinsese avansurile, el o blestemase. O mişcare care s-a dovedit neinspirată, dacă aşa se întâmplase într-adevăr.

— Blestemul lui Apollo a făcut pe toată lumea să creadă că preoteasa Cassandra era nebună. Preoţii păstraseră profeţiile ei – ceea ce aceasta văzuse înainte de izbucnirea războiului, dar nu au crezut că puteau fi atât de importante. Multe dintre acestea s-au pierdut şi numai unele au reuşit să reziste în timp, spuse Ariadne cu ochii plecaţi, de parcă i-ar fi fost ruşine de ceea ce făcuseră strămoşii ei. De aceea toate profeţiile despre Tiran sunt atât de controversate. Niciun scion din zilele noastre nu a fost în stare să le găsească pe toate.

— Ce pierdere, zise Matt cu o voce sumbră. Mă întreb de câte ori au scăpat zeii cu atâtea acte criminale pe conştiinţă – şi toate doar pentru că *puteau* să facă orice.

Ariadne întoarse brusc capul spre Matt la auzul tonului aspru al acestuia. Era surprinsă să-l audă vorbind atât de înflăcărat, dar Helen nu era deloc mirată. Ea mai văzuse acea faţă a lui Matt. El urâse întotdeauna excesul de putere. De când îl ştia, Matt îi dispreţuise din toată inima pe indivizii duri care dădeau ordine în stânga şi-n dreapta. De fapt, acesta era unul dintre principalele motive pentru care voia să se facă avocat. Matt considera că oamenii

puternici ar fi trebuit să-i protejeze pe săraci, şi nu să-i distrugă, iar Helen putea vedea aceeaşi furie din copilărie contra nedreptăţilor întipărită pe faţa lui la gândul că Apollo blestemase o tânără fată doar pentru că nu cedase avansurilor lui.

Trebuia să admită că Matt avea şi el dreptate. De cele mai multe ori, zeii nu păreau decât nişte bătăuşi supranaturali şi mătăhăloşi. Helen se întreba de ce îi veneraseră atât de mult oamenii? În timp ce căuta în minte răspunsul la această întrebare, telefonul ei începu să bâzâie din nou – primise un nou mesaj.

— Orion spune că şi-a închipuit că jurnalul ăsta ar putea fi o aiureală, pentru că e de-a dreptul stupid, citi cu voce tare Helen. Următorul său mesaj o făcu să izbucnească în râs. El tocmai l-a numit pe Mare Antoniu un idiot penibil.

— Ah, adevărat? Asta-i foarte rău, zise Ariadne fluturându-şi genele incredibil de lungi în semn de dezaprobare. Antoniu mi s-a părut mereu extrem de romantic în scris.

— Shakespeare poate face pe oricine să arate bine, interveni Matt zâmbind la gândul că pasiunea stârnită în inima Ariadnei de un tip care murise demult se mai diminuase. El se întoarse spre Helen, căreia-i spuse: Ştii, e cu adevărat plăcut să te văd zâmbind, Lennie.

— Ei bine, *este* vineri seară. Mi-am spus, ce naiba? glumi Helen, dar nimeni nu râse. Toată lumea, cu excepţia Cassandrei, o privea, aşteptând parcă să mai adauge ceva. Ce e? întrebă ea în cele din urmă, când tăcerea deveni penibilă.

— Nimic, răspunse Claire uşor iritată. Se ridică şi se întinse – semn că întrunirea nocturnă se încheiase din punctul ei de vedere. Urmându-i exemplul, Cassandra părăsi camera fără să-şi mai ia măcar rămas-bun. Toţi ceilalţi se ridicară şi începură să-şi adune lucrurile.

— Vrei să mai rămâi să ne uităm la un film? o întrebă Jason pe Claire, dar apoi întoarse privirea către cei din încăpere, incluzându-i pe toţi în invitaţia sa. *Este* vineri.

Matt aruncă o privire spre Ariadne. Ea zâmbi şi-l

încurajă să rămână, apoi toţi o priviră pe Helen. Ea nu voia să plece singură acasă, dar ştia că nu ar fi suportat să rămână într-o încăpere întunecoasă alături de două cupluri ai căror hormoni tropăiau în neştire.

— Aş adormi înainte ca popcornul să iasă de la cuptorul cu microunde, minţi Helen cu un hohot forţat de râs. Vă doresc distracţie plăcută, dar cred că ar trebui să mă odihnesc.

Niciunul nu protestă şi nici nu încercă să o convingă să rămână cu ei. În timp ce Helen ieşea din casă, se întrebă dacă nu cumva puseseră la cale vreo confruntare de amploare, pentru că ei ştiau că ea avea nevoie de somn sau pentru că nu o voiau prin preajmă.

Nu i-ar fi putut acuza că o voiau plecată – nimănui nu-i place o a cincea roată la căruţă, iar o a cincea roată cu inima frântă era şi mai rău.

Inspirând adânc aerul proaspăt şi tomnatic, ea îşi întoarse faţa către cerul senin al nopţii, având intenţia să-şi ia zborul. Ochii i se opriră asupra celor trei stele strălucitoare care formează Centura lui Orion, zâmbi constelaţiei, spunându-şi în minte „salut, amice“.

Dintr-odată simţi nevoia să meargă pe jos acasă în loc să zboare. Era departe, aproape în celălalt capăt al insulei, pornind din Sconset, dar în zilele acelea era obişnuită să petreacă orele rătăcind aiurea în întuneric. Helen îşi înfundă mâinile strânse în buzunare şi porni hotărâtă pe şosea.

Privind spre cer, îşi spuse că în acele momente şi-ar fi dorit să fie cu Orion, chiar dacă *acest* Orion era doar o grupare de stele reci şi îndepărtate. Îi era dor de el.

Helen se afla pe la jumătatea Milestone Road, spunându-şi că oricine ar fi luat-o drept nebună dacă ar fi zărit-o mergând pe afară şi străbătând teritoriul întunecat al insulei în toiul nopţii, când îşi auzi telefonul bâzâind.

Era un număr necunoscut. Pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva era Orion, şi răspunse repede, sperând să fie el. Dar când auzi vocea lui Hector la celălalt capăt al firului, tresări atât de tare încât abia reuşi să îngaime o formulă

de salut.

— Helen? Taci şi ascultă ce-ţi spun, o întrerupse Hector cu duritatea sa obişnuită. Unde eşti?

— Ei bine, acum merg spre casă. De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă ea mai mult curioasă decât ofensată de tonul aspru al lui Hector.

— Pe jos? De unde?

— De la casa ta. Vreau să spun, de la fosta ta casă.

Helen îşi muşcă buza inferioară, sperând să nu fi spus nimic stupid.

— De ce nu *zbori?*

Hector, practic, ţipa la ea.

— Pentru că voiam să fac o… Aşteaptă, ce naiba se întâmplă?

Hector îi explică iute că Daphne îl înfruntase pe Tantalus, că fusese rănită şi se pierduse pe mare de mai bine de o zi. El îi povesti că lui Daphne îi trebuiseră trei zile ca să-şi revină – destul cât să fie în stare să-i spună lui Hector despre mirmidonul plasat în faţa uşii casei lui Helen.

Helen ştia că ar fi trebuit să-şi facă griji pentru mama ei, dar auzind cuvântul mir-mi-don, îl opri pe Hector pentru a-l întreba ce însemna acel lucru.

— Ai citit vreodată *Iliada?* Nu ai citit-o, aşa-i? întrebă Hector, tonul vocii sale ridicându-se din nou.

Helen îşi putea imagina chipul lui Hector, roşu de frustrare.

— Sigur că am citit-o! insistă ea.

Hector scăpă o înjurătură, apoi îi explică – străduindu-se să nu-şi piardă calmul – că mirmidonii erau acei războinici de elită care luptaseră sub comanda lui Ahile în Războiul Troian, iar Helen înţelese despre ce era vorba.

Era familiarizată cu trupa specială a lui Ahile, soldaţii de coşmar, dar nu auzise cuvântul pronunţat aşa cum trebuia înainte. Mirmidonii nu erau oameni, ci *furnici* transformate de Zeus în fiinţe umane.

— Individul ciudat care ne-a atacat la competiţia sportivă! exclamă Helen acoperindu-şi gura cu mâna. Ea

înţelese în cele din urmă de ce liderul grupului – realiză brusc *căpitanul* Helen – o deranjase atât de mult: pentru că nu era o fiinţă omenească. Credeam că furnicile-soldaţi erau numai femele, adăugă nedumerită Helen.

— Da, şi eu credeam că furnicile arată ca furnicile şi oamenii arată ca oamenii, rosti sec Hector. Nu te lăsa păcălită, Helen. Lucrul acela nu e un bărbat, şi cu siguranţă nu are aceleaşi sentimente ca noi. Fără a mai menţiona că e nemaipomenit de puternic şi are mii de ani de experienţă în luptă.

Helen îşi aminti o emisiune despre furnici pe care o urmărise la televizor. Acestea puteau mărşălui zile întregi, cărând obiecte de sute de ori mai grele decât greutatea lor, iar unele dintre ele puteau deveni incredibil de agresive.

Uitându-se într-o parte şi într-alta a străzii, în noaptea aceea friguroasă, Helen îşi dori dintr-odată ca Hector să fi fost cu ea, chiar dacă era o pacoste în nouăzeci la sută din timp. Ea îşi dorea, de asemenea, ca acesta să nu fi fost atât de agresiv şi să o anunţe de fiecare dată când avea de gând să o ia prin surprindere. Cel puţin să fie pregătită.

— Şi ce ar trebui să fac? întrebă Helen privind precaută în jur.

— Porneşte pe calea aerului. El nu poate zbura. De obicei, eşti mult mai în siguranţă în aer, Helen. Încearcă să-ţi aduci aminte acest lucru de acum înainte, ne-am înţeles? o sfătui el. Du-te înapoi la familia Delos şi spune-le ce ţi-am transmis. Apoi *rămâi* acolo cu Ariadne. Ea o să aibă grijă de tine. Lucas şi Jason vor găsi cuibul, iar tatăl şi unchiul meu vor trebui probabil să meargă la New York şi să prezinte această problemă în faţa Celor O Sută. După aceea, Cassandra va hotărî ce este de făcut. Tu ai să fii bine.

Ca un mare general – aşa cum era menit, de altfel, să fie –, Hector putea plănui fiecare moment al unei confruntări. Şi totuşi, lui Helen nu i se păruse prea convingător atunci când îi promisese că avea să fie în siguranţă.

— Tu chiar te temi de acest mirmidon, nu-i aşa?

Gândul că Hector s-ar fi temut de ceva o înfricoşă pe Helen mai mult decât strada pustie din faţa ei. Îl auzi oftând din greu.

— De mii de ani, mirmidonii au fost folosiţi ca ucigaşi plătiţi de către scioni. În afară de Casa Romană, care are propriile subterfugii în cazul uciderii unei rude, dacă un scion intenţionează să omoare o rudă fără să devină proscris, trebuie să apeleze la un mirmidon. Desigur, acesta nu e un lucru despre care ne place să vorbim. Mirmidonii fac parte din lumea noastră, şi nu sunt chiar toţi nişte criminali lipsiţi de onoare. Doar unii. Ei sunt mai puternici decât noi din punct de vedere fizic şi nu au de ce să-şi facă griji din cauza Furiilor. Dacă unul dintre aceştia este folosit pentru a-ţi spiona familia, asta nu reprezintă decât un avertisment că cineva va fi asasinat, şi aste le dă dreptul tatălui şi unchiului meu de a convoca o întrunire formală, cu uşile închise, a Celor O Sută. O întrunire care se numeşte Conclav.

— Dar asta e bine, nu-i aşa? întrebă nervoasă Helen. Castor şi Pallas ar putea convoca acest Conclav şi ar putea scăpa odată de intrus, nu?

— *Dacă* vor putea dovedi că eşti fiica lui Ajax şi că faci parte din familie, Cei O Sută îl vor obliga pe Tantalus să scape de mirmidon. Dacă nu vor putea dovedi, ei bine, atunci pentru Cei O Sută vei fi doar un membru al Casei Atreus, şi în minţile lor vei deveni o ţintă. Dar nu ştiu ce decizie vor lua. Nu pot spune pentru că nu sunt acolo, nu-i aşa?

Hector părea mai degrabă trist decât supărat, de parcă simţea nevoia să se scuze faţă de Helen pentru că o lăsase singură acum, când era în primejdie – ceea ce era un lucru nebunesc. El era în *exil.* Înainte ca ea să-l poată contrazice, Hector continuă pe un ton ridicat: Trebuie să faci ce ţi-am spus şi o să fiu ceva mai liniştit. Bine?

— În regulă, promise ea simţindu-se deja vinovată pentru că ştia că nu avea să-şi ţină promisiunea.

Ea şi Hector mai vorbiră câte ceva despre Daphne, deşi el nu avea de gând să-i dezvăluie unde anume se afla. O

asigură pe Helen că mama ei avea să-şi revină pe deplin şi apoi îi promise că urma să ţină legătura cu ea şi să o contacteze cu prima ocazie.

După terminarea conversaţiei telefonice, Helen îşi luă zborul spre locuinţa ei. Avea de gând să caute „cuibul“ pe cont propriu. Intenţiona să-l localizeze măcar şi să se asigure că tatăl ei era bine. Ea trebuia să decidă dacă locuinţa ei era sigură sau nu. Helen nu mai avea cinci ani. Era destul de matură pentru a analiza situaţia, ca să poată decide singură dacă era cazul să dea alarma. În afară de asta, nu era complet neajutorată. Avea cestul care o proteja în eventualitatea unui atac şi fulgerele care puteau distruge orice adversar. Dacă acel om-furnică avea să se apropie de ea sau de Jerry, l-ar fi prăjit mai întâi, apoi ar fi găsit şi o scuză să-i spună mai târziu tatălui ei despre ce era vorba.

Cercetând din văzduh cartierul, Helen încercă să descopere cuibul – o structură mare şi ramificată – presupunând că acesta ar fi trebuit să fie uşor de găsit, dar nimic nu-i atrase atenţia.

Era pe punctul de a renunţa, când observă că în partea laterală a casei vecine, la înălţime, parţial acoperită de un uriaş rododendron, părea a fi o mică proeminenţă, de parcă zidul casei ar fi avut o cocoaşă.

Formaţiunea era atât de bine camuflată încât Helen înţelese că vecinii ei muritori nu ar fi fost capabili să sesizeze diferenţa. Cuibul arăta la fel ca o bucată mare de şindrilă din peretele casei, imitând perfect textura şi culoarea acestuia. Mirmidonul avusese grijă să mascheze proeminenţa pe care o făcuse lăsând o mică distanţă între bucăţile de şindrilă pentru a crea o iluzie optică.

Helen studie cuibul preţ de câteva clipe şi inima începu să-i bată mai repede, aşteptând să vadă dacă avea să se mişte. Nu auzi nici cea mai mică urmă de respiraţie a vreunui ocupant în spaţiul acela strâmt, aşa că decise să-l verifice în amănunţime. Suflă în palmele transpirate ca să şi le usuce, se încurajă spunându-şi că nu trebuia să se poarte ca un copil, apoi se apropie în zbor de casa

vecinilor. Cuibul era confecţionat dintr-un soi de ciment şi avea o mulţime de găuri, ca nişte vizoare. Aşa cum bănuia, de altfel, majoritatea orificiilor erau îndreptate direct spre casa ei.

Din unghiul acela se putea vedea foarte bine până şi interiorul propriului dormitor.

Simţi un fior pe şira spinării la gândul că o insectă uriaşă o văzuse probabil dezbrăcată, când auzi un zgomot ciudat, ca un ciripit, undeva aproape, sub ea.

Cu picioarele înainte, Helen zbură ceva mai sus, la o înălţime mai sigură. Asemenea unei săgeţi care zbura cu vârful în jos, câştigă altitudine privind spre pământ, pentru a vedea de unde provenea sunetul.

De pe peluza vecinului se zgâia la ea aceeaşi faţă scheletică, cu ochii roşii şi bulbucaţi, pe care o văzuse în timpul bătăliei din pădure. Capul creaturii zvâcni uimitor de iute, de parcă s-ar fi învârtit în vârful unei tulpini şi nu pe un gât, şi acea mişcare uşoară dar surprinzătoare fu destul pentru a zdruncina curajul lui Helen. Ea străbătu insula în zbor şi ateriză din nou la locuinţa familiei Delos câteva clipe mai târziu.

Mergând repede spre uşa întunecată de la intrare, Helen realiză cât de târziu era. Toată lumea plecase la culcare. Se uită pe ferestrele casei cufundate în linişte şi se lăsă încurcată de pe un picior pe altul, simţindu-se ciudat să sune la uşă şi să trezească toată casa la ora două dimineaţa. La urma urmei, pericolul nu era iminent. Din câte-i spusese Hector, mirmidonul o urmărea de câteva săptămâni şi încă nu o atacase. Helen se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să se întoarcă acasă, să se ocupe de cuib aşa cum ştia şi să le spună totul verilor ei abia în dimineaţa următoare.

Auzi o bufnitură în spatele ei şi se întoarse iute, cu inima în gât.

— Ce cauţi aici? o întrebă Lucas în şoaptă, privind-o cu asprime în timp ce ateriza, corpul său supunându-se din nou atracţiei gravitaţionale.

Lucas porni imediat spre ea, cu o expresie hotărâtă pe

faţă. Părea o mască îngheţată de surprindere în timp ce observa neliniştea lui Helen.

După felul în care ea privea îngrijorată în jur, frământându-şi agitată mâinile, el înţelese că prezenţa ei acolo nu avea nicio legătură cu el.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Eu… începu ea gâtuită de emoţie, apoi se opri brusc, distrasă de un gând neplăcut. Abia *acum* te întorci acasă? Unde ai fost?

— Am ieşit, zise el scurt. Lucas mai făcu câţiva paşi către ea până ajunse destul de aproape ca Helen să ridice fruntea pentru a-l privi. Ea nu se retrase din faţa lui. Nu-i mai era frică de el. Acum răspunde la întrebarea *mea,* insistă el. Ce ţi s-a întâmplat?

— M-a sunat Hector. Daphne a auzit că Tantalus a trimis un mirmidon să mă urmărească. Creatura m-a zărit în timp ce-i analizam pe furiş cuibul, cu foarte puţin timp în urmă.

Fără vreun avertisment, Lucas întinse fulgerător mâna şi o prinse pe Helen de talie, apoi o aruncă în văzduh. Din reflex, Helen se eliberă de gravitaţie, iar în momentul în care Lucas o aruncă, ea se înălţă în zbor la vreo 12 metri.

Lucas trecu în viteză pe lângă ea şi o prinse de mână. O trase apoi după el cu o viteză incredibilă. Lui Helen i se părea că-i pocnesc urechile din cauza presiunii acelui bubuit minisonic produs de ea şi de Lucas.

— Unde e cuibul? Lângă casa ta? strigă el ca un nebun încercând să acopere urletul vântului necruţător.

— La casa vecinului. Lucas, opreşte-te!

Helen era înfricoşată, nu de el, ci de viteza cu care zburau. El încetini şi se întoarse cu faţa spre ea, dar nu se opri şi nici nu-i dădu drumul. Zburând aproape de ea, o privi în ochi, încercând să-şi dea seama dacă-l minţea.

— Creatura te-a înţepat?

— Nu.

— Hector te-a sfătuit să-i cauţi cuibul de una singură?

Cuvintele lui veniră atât de repede încât abia avu timp să proceseze ce auzise.

Capul lui Helen vâjâia şi vedea ca prin ceaţă. Erau atât

de sus în văzduh încât aerul era periculos de rarefiat. Nici măcar semizeii nu puteau supravieţui spaţiului cosmic, iar Lucas o purtase pe Helen până la limita atmosferei.

— Hector a spus să nu mă apropii de el… dar eu voiam să văd cu ochii mei înainte să-i alarmez pe ceilalţi. Lucas, trebuie să coborâm! îl rugă ea.

Lucas privi în jos spre pieptul lui Helen şi înţelese că ea se lupta să respire, lipsită de oxigen. El se lăsă în voia vântului şi ea realiză că Lucas voia să împartă cu ea aerul în care plutea. O minunată boare de oxigen îi mângâie uşor faţa. Ea inhală şi imediat se simţi ceva mai bine.

— Putem să inspirăm mai mult aer oxigenat, dar trebuie să te relaxezi mai întâi, zise Lucas.

Părea din nou el însuşi.

— Cât de sus suntem?

Se uită năucă la el, şocată că era atât de atent cu ea. Helen nu ştia ce altceva să mai spună.

— Priveşte în jos, Helen.

Copleşită, ea se uită dedesubt, în direcţia în care privea Lucas.

Pentru o clipă, pluteau în imponderabilitate, deasupra Pământului care se rotea încet, doar privindu-l. Cerul negru mărginea aburul atmosferic de culoare alb-albăstruie care înfăşură planeta. Tăcerea şi pustietatea spaţiului cosmic nu făceau decât să sporească importanţa micii lor insule cu viaţă. Acum îşi dădeau seama cât era de preţioasă şi miraculoasă.

Imaginea planetei era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată Helen, dar nu se putea bucura pe deplin de ea. Dacă avea să mai ajungă vreodată la înălţimea aceea era sigură că urma să-şi aducă aminte că Lucas fusese *primul* care o dusese acolo.

Asta devenise, pe lângă multe altele, ceva ce împărtăşeau. Era atât de tulburată încât îi venea să plângă. Din întâmplare, Lucas îi lăsa o nouă amintire legată de un loc unic, şi totuşi *el* era cel care îi ceruse, de fapt, să se ţină departe.

— De ce te-ai mai obosit să-mi arăţi asta? Sau să mă

înveţi ceva? întrebă Helen cu o voce gâtuită de emoţie. Tu mă urăşti.

— Nu am spus niciodată acest lucru.

Vocea lui nu trăda nicio urmă de emoţie.

— Ar trebui să coborâm, zise ea încercând să-şi ia ochii de la faţa lui.

Nu i se părea corect. Nu îl putea lăsa să se joace aşa cu ea.

Lucas încuviinţă şi o prinse strâns de mână. Ea încercă să-l respingă, dar acesta se opuse.

— Nu, Helen, zise el. Ştiu că nu vrei să mă atingi, dar ai putea muri aici, atât de sus.

Helen ar fi vrut să strige în gura mare că Lucas se înşela amarnic. De fapt, *singurul* lucru pe care îl dorea era să-l atingă, iar asta o mistuia pe dinăuntru.

În momentul acela îşi imagină că plutea în zbor şi mai aproape de el şi că se lipea de trupul lui simţindu-i căldura, care i se scurgea pe sub piele prin ţesătura hainelor. Îşi imagină cum o învăluie brusc mirosul lui şi cum avea să se lase purtată de căldura aceea. Ştia că astfel de gânduri nici nu ar fi trebuit să-i treacă prin minte, dar nu se putea controla. Bune sau rele, dacă îi era permis sau nu să asculte de ele, era tot ce-şi dorea.

Ce nu dorea însă era să fie împinsă şi trasă în toate direcţiile pentru că nu ştia cum să reacţioneze. Nici măcar nu ştia cum *ar fi* trebuit să se mai comporte cu el.

Îl ura pentru asta, dar, şi mai rău, se simţea foarte dezamăgită de ea însăşi pentru că-l dorea chiar dacă o tratase atât de rău.

Ruşinată de propriile gânduri, Helen se abţinu să-l mai privească pe Lucas în timp ce zburau la o altitudine mai mică. Când reuşi să respire în voie fără a mai depinde de rezerva lui de aer, observă că se aflau deasupra unei zone mai întunecate a continentului.

Căută din ochi cunoscutele reţelele luminoase care marcau pe timpul nopţii oraşele mari precum Boston, Manhattan şi Washington DC şi se înfioră când le descoperi. După estimările ei, acestea se aflau la sute de

kilometri distanţă.

— Cu ce viteză zburăm? îl întrebă îngrozită pe Lucas.

— Ei bine, nu am reuşit să învingviteza luminii… până acum, zise el cu o strălucire jucăuşă în ochi.

Helen întoarse capul şi îl privi îndelung, uimită că se purta din nou ca pe vremuri. Ăsta era un lucru bun. Acesta era Lucas pe care-l ştia. El zâmbi pentru o clipă, dar zâmbetul îi îngheţă pe buze.

Fără să-şi ia ochii de la ea, buzele i se destinseră şi colţurile gurii i se lăsară în jos.

Helen simţea că se prăbuşea către el. Realiză că din punct de vedere emoţional, Lucas era o gaură neagră pentru ea. Atunci când era în preajma lui – oriunde s-ar fi aflat inima ei *nu putea,* pur şi simplu, să se îndepărteze.

Helen îşi trase mâna şi se îndepărtă de Lucas. Trebuia să fie singură preţ de câteva clipe, pentru a-şi pune gândurile în ordine.

Se concentră din nou asupra situaţiei, încercând să-şi revină şi să preia controlul.

Trebuia să se gândească la altceva sau era pierdută.

— După felul în care reacţionezi, îmi dau seama că mirmidonul ăsta constituie într-adevăr o mare problemă, zise ea.

— Da, o problemă mare de tot, Helen. Mirmidonii sunt mult mai rapizi şi mai puternici decât scionii şi, mai mult de atât, ei nu simt nicio emoţie, spre deosebire de noi. E periculos să ai unul pe urmele tale. Iar eu nici nu mi-am dat seama că ar fi acolo.

Lucas oftă, de parcă ar fi fost într-un fel vina lui.

— Dar cum ai fi putut şti? Nu ne-am mai întâlnit de mai bine de o săptămână.

— Vino, zise el avântându-se în zbor către Coasta de Est, ca şi cum nu ar fi auzit ultimul comentariu al lui Helen. Trebuie să ne întoarcem ca să le povestim totul celor din familie.

Ea încuviinţă din cap şi preluă conducerea. Nu se ţinură de mână la coborâre, dar Helen îl putea simţi lângă ea, tulburător de cald şi puternic. Îşi tot repeta că era doar

imaginaţia ei, că nu mai erau sincronizaţi, de fapt, dar acţiunile ei dovedeau contrariul.

Aterizară împreună, îşi ajustară gravitaţia, apoi se îndreptară spre casă, foarte indiferenţi unul cu celălalt.

Lucas intră zgomotos pe uşă, aprinse lumina în hol şi începu să-i strige pe ceilalţi membri ai familiei.

Câteva clipe mai târziu, toţi erau în sufragerie, iar Helen le povestea ce i se întâmplase în noaptea aceea – cu excepţia părţii în care ea vizitase atmosfera terestră împreună cu Lucas.

— Este un motiv serios pentru convocarea Conclavului, îi spuse Castor fratelui său. Amestecul unui mirmidon în această ecuaţie ar putea fi considerat o DECLARAŢIE DE RĂZBOI în interiorul Casei.

— Te-ai uitat bine la faţa mirmidonului? întrebă Cassandra.

Helen încuviinţă din cap. Aproape că se cutremură când îşi aminti cum se rotise capul acela într-o clipită, ca al unui extraterestru.

— Avea ochii roşii, îşi aminti scârbită Helen.

— A menţionat cumva Hector numele acestuia? o întrebă încet Pallas. Ne-ar fi de folos dacă am şti cu care dintre ei avem de-a face.

— Nu. Dar data viitoare când sună îl pot întreba, răspunse încet Helen, conştientă că simpla rostire a numelui Hector îl deranja pe Pallas.

Helen îşi dădea seama că Pallas şi-ar fi dorit mai mult ca orice să-i poată vorbi direct fiului său. Nu era corect că Hector nu putea fi acolo, îşi spuse ea nemulţumită. Aveau mare nevoie de el.

Cassandra îi conduse pe toţi în bibliotecă. Se duse direct la o carte care era atât de fragilă încât Castor şi Pallas o dezmembraseră pentru a-i pune fiecare pagină într-o folie din plastic.

Helen se apropie de Cassandra, care răsfoia cu grijă mormanul de pagini, şi văzu că acea carte era cu adevărat veche – probabil de pe vremea regelui Arthur.

— Acesta e un Codex din timpul Cruciadelor, zise

Cassandra arătându-i o pagină ilustrată în care se vedea un cavaler în armură neagră.

La fel ca mirmidonul pe care-l văzuse Helen, acesta avea ochii roşii bulbucaţi şi faţa scheletică.

— Seamănă foarte bine cu cel pe care l-am zărit, zise Helen analizând desenul. O frumoasă operă de artă, ce-i drept, dar numai o schiţă. Nu era o fotografie. Helen ridică din umeri. Nu pot fi atât de sigură însă după schiţa asta. Toţi mirmidonii arată la fel?

— Nu, unii dintre ei au ochi negri cu mai multe faţete, iar alţii au pielea uşor roşiatică. Se spune că unii au chiar antene pe care şi le ascund sub coifuri, răspunse îngândurat Castor. Helen, eşti sigură că cel pe care l-ai văzut avea *ochii roşii*?

— Oh, da, nu am nicio îndoială, afirmă hotărâtă Helen. Şi erau şi foarte strălucitori.

— Automedon, zise Pallas privindu-l pe Castor.

Pentru prima dată de când îl ştia Helen, Castor scăpă o înjurătură printre dinţi – una englezească şi urâtă de tot – în timp ce încuviinţa din cap cu ochii la fratele său.

— Poate fi adevărat, zise Cassandra. Niciun scion nu a pretins până acum că l-ar fi ucis.

— Pentru că nimeni nu ar putea să-l ucidă. Lucas ridică privirea spre Helen clătinând încet din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce se întâmpla. Este nemuritor.

— Bine, dar tocmai *asta* nu pot înţelege, zise nervoasă Helen. Ea căuta o explicaţie, ceva logic care ar fi făcut ca situaţia să i se pară mai puţin groaznică. Dacă mirmidonii sunt nemuritori, atunci de ce nu e lumea plină de ei?

— Oh, ei pot fi ucişi în bătălie. Şi majoritatea au fost omorâţi la un moment dat, de-a lungul timpului. Dar vezi tu, asta e problema cu Automedon, zise Ariadne privind-o cu nişte ochi mari, plini de compasiune. Există o mulţime de poveşti cu soldaţi care i-au tăiat literalmente capul, dar se spune că acesta îl culegea de pe jos şi îl punea la loc, după care continua să lupte.

— Probabil că glumiţi, zise Helen ridicând contrariată o sprânceană. Cum ar putea fi posibil aşa ceva? Doar nu e un

zeu. Staţi puţin. Este zeu? o întrebă ea repede pe Ariadne, gândindu-se că-i scăpase ceva.

— Nu, nu e zeu, răspunse Cassandra. Dar ar fi putut avea o parte din sângele unuia. Asta e doar o bănuială de-a mea, dar dacă Automedon ar fi devenit frate de sânge cu unul dintre nemuritori în urmă cu mii de ani, *înainte* ca toţi aceştia să fie închişi departe, în Olimp, atunci *nu poate* fi ucis, nici măcar în luptă.

— Fraţi de sânge? Vorbeşti serios? întrebă suspicioasă Helen.

Îşi imagină doi copii într-o casă din copac, înţepându-şi degetele cu un ac de siguranţă.

— Pentru scioni, să devină fraţi de sânge este un ritual sacru, şi e destul de greu să facă asta dacă nu sunt răniţi, zise Jason zâmbind, părând să înţeleagă nedumerirea lui Helen. Trebuie să fii pregătit să te sacrifici pentru cineva, să vrei să-ţi dai viaţa pentru acea persoană, iar ea la rândul ei trebuie să fie dispusă să moară pentru tine. Apoi trebuie să faci schimb de sânge în timp ce te afli în plină acţiune de salvare a vieţii celuilalt.

Helen aruncă o privire intensă spre Lucas. Nu putea să nu-şi amintească de felul în care reuşiseră să rupă blestemul Furiilor, fiind la un pas de a muri unul pentru celălalt.

Din privirea lui, Helen înţelese că şi el se gândea la acelaşi lucru. Ei nu făcuseră schimb de sânge în noaptea în care căzuseră, dar se salvaseră reciproc, iar acest lucru îi legase pe vecie.

— Nu poţi provoca sau planifica un astfel de eveniment. E ceva ce se poate ivi într-o situaţie extremă, îi zise Lucas lui Helen. Şi dacă cei doi fraţi de sânge trăiesc, fiecare dobândeşte câteva dintre puterile de scion ale celuilalt. Acum imaginează-ţi ce s-ar întâmpla în cazul unui zeu. Teoretic, o astfel de legătură te poate face nemuritor.

— Dar nu poţi fi *sigur* că aşa s-a întâmplat şi în cazul lui Automedon, îl contrazise Helen. Cassandra a spus că e doar o bănuială de-a ei.

— Da, dar bănuielile Cassandrei se adeveresc mai tot

timpul, izbucni el furios.

— Tu ai exagerat în această privinţă de când ţi-am spus despre ce era vorba! Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă îndoiesc că sunt în pericol, adăugă ea confuză.

De furie, Lucas se făcu alb la faţă.

— Destul! strigă Noel din pragul uşii. Lucas, mergi la culcare în camera ta. Lucas se întoarse nervos spre mama sa, dar acesta nu-i permise să protesteze. M-am săturat să văd cum vă certaţi! Amândoi sunteţi atât de obosiţi încât nici nu mai vorbiţi coerent. Helen, du-te sus cu Ariadne. O să rămâi aici peste noapte.

— Nu-l pot lăsa singur pe tata când ştiu că acea *creatură* e, practic, alături de casa noastră, zise Helen sprijinindu-se istovită de marginea biroului lui Castor.

Noel avea dreptate. Toată agitaţia aceea nesfârşită, intensificată de acel câmp minat emoţional pe care era nevoită să-l străbată ori de câte ori Lucas îi era alături, o lovi dintr-odată cu putere, ca o cărămidă în moalele capului. Era *epuizată.*

— Ai încredere în mine, dacă eşti aici înseamnă că acea creatură nu poate fi prea departe. Ştiu că va fi greu pentru tine să accepţi asta, dar atât tatăl tău, cât şi Kate vor fi mult mai în siguranţă dacă vei sta departe de ei de acum înainte, îi zise Noel cu blândeţe, dar continuă apoi pe un ton mai aspru: Lucas, vreau ca tu să te duci cu tatăl şi unchiul tău să convocaţi Conclavul. Cred că ar fi cel mai bine pentru voi să petreceţi ceva timp în New York.

— Noel! El nu are încă optsprezece ani, interveni Castor.

— Dar este moştenitor al Casei Teba, îl contrazise calm Pallas. Creon e mort. După Tantalus, tu eşti următorul în ordinea ierarhică. Asta înseamnă că fiul tău cel mare va fi moştenitorul. Lucas are toate drepturile să convoace Conclavul înainte să împlinească vârsta.

— Tantalus ar mai putea avea un copil, zise nerăbdător Castor.

— Proscrisul, sortit să moară, nu va mai avea alţi copii, rosti Cassandra pe mai multe voci din colţul încăperii.

Sunetul vocilor o înfioră pe Helen, care se ghemui brusc,

de parcă cineva i-ar fi turnat apă rece pe şira spinării. Toţi cei din încăpere se întoarseră brusc pentru a vedea aura Oracolului luminând straniu faţa Cassandrei. Fantomatice forme purpurii, albastre şi verzi pâlpâiau în jurul trupului ei. Chipul ei, de obicei atât de frumos, era acum ridat ca al unei femei bătrâne.

— Lucas, fiul soarelui, a fost întotdeauna considerat moştenitor al Casei din Teba. Aşa e sortit să se întâmple.

Oracolul chicoti, apoi trupul ei se cutremură violent. Luminile dispărură brusc, iar Cassandra îşi reveni. Ea privi în jur cu ochi îngroziţi şi se cuprinse cu braţele, ghemuindu-se şi strângându-şi hainele în jurul trupului. Helen ar fi vrut să o poată consola, dar în jurul Cassandrei era un soi de răceală pe care nu o putea ignora. Nu putea – pur şi simplu – să se apropie nici măcar cu un pas de fata înfricoşată.

— Acum, la culcare toată lumea, zise Noel cu o voce tremurătoare rupând tăcerea.

Îi împinse pe toţi către uşă şi dirijă mica turmă spre scările din hol, lăsând-o pe Cassandra singură în bibliotecă.

Helen urcă încet scările şi se prăbuşi pe patul din camera de oaspeţi fără să se mai dezbrace şi fără să tragă cuvertura care acoperea pernele.

Când se trezi în dimineaţa zilei următoare, era acoperită cu noroi uscat. Helen adormise într-o dispoziţie atât de proastă încât când coborâse în Lumea de Dincolo, se trezise cufundată până la piept într-o mlaştină preistorică. Nu se afla într-o groapă cu nisipuri mişcătoare, ceea ce era o mare uşurare, dar şi locul acela *duhnea.*

Trebui să facă un mare efort pentru a scuipa toată apa murdară care-i intrase în gură în timp ce înainta prin ea, la fiecare pas fiind în pericol să se înece. După o noapte de panică, Helen se trezi şi mai obosită decât fusese cu o zi în urmă.

Se ridică din pat şi observă că o parte din bluza ei era sfâşiată, în păr avea crenguţe şi frunze uscate şi îşi pierduse un pantof. Desigur, fugi spre baie şi se întâlni cu

Lucas pe hol. Acesta se holbă la ea câteva clipe, ochii lui măsurând-o din cap până-n picioare, aşa murdară cum era, în timp ce restul trupului său rămase rigid.

— Ce-i? Ai de gând să ţipi din nou la mine? îl provocă Helen prea obosită să se mai controleze.

— Nu. Vocea lui era stinsă. Nu vreau să mă mai cert cu tine. Este evident că nu ajută la nimic.

— *Atunci?*

— Nu pot să fac asta, zise el mai mult pentru sine. Tatăl meu s-a înşelat.

Creierul ei înceţoşat încă se gândea la ce îi spusese, când el deschise fereastra şi sări afară. Helen îl urmări îndepărtându-se în zbor, prea epuizată ca să mai fie surprinsă.

Merse mai departe spre baie, împrăştiind noroiul pe podea. Privi în jos, îngrozită de mizeria pe care o făcuse şi se gândi că avea să fie mai rău după ce s-ar fi dezbrăcat.

Singura soluţie pe care o putea procesa creierul ei pe jumătate amorţit fu să păşească sub duş cu hainele pe ea. În timp ce se freca pe bluza sfâşiată cu o bucată de săpun cu aromă de lămâie, începu să râdă. Era un râs ciudat, care ameninţa să se transforme în hohote de plâns.

Ariadne bătu la uşă. Helen îşi puse mâna peste gură, dar era prea târziu. Ariadne luă tăcerea lui Helen drept un semn că se întâmplase ceva rău, şi dădu buzna în baie.

— Helen! Eşti… Oh, uau.

Vocea Ariadnei se curmă brusc. O privi îngrijorată şi stupefiată, în acelaşi timp, pe Helen, prin uşa de sticlă a cabinei de duş şi văzu că aceasta era îmbrăcată.

— Oh, ştii că ai numai un pantof, nu?

Helen izbucni şi mai tare în râs. Situaţia era atât de ridicolă încât nu putea face nimic altceva *decât* să râdă.

— Porţi numai *un pantof?* chicoti Ariadne.

— M-am trezit… dimineaţă… cu unul singur!

Helen ridică în aer piciorul gol şi i-l arătă Ariadnei. Amândouă izbucniră într-un râs isteric la vederea degetelor mişcătoare de la piciorul gol al lui Helen.

Ariadne o ajută să cureţe cabina de duş, apoi schimbară

împreună aşternuturile şi le duseră cu tot cu hainele murdare la maşina de spălat. Când ajunseră jos, ceilalţi terminau micul dejun.

— Unde e Lucas? întrebă Noel lungindu-şi gâtul pentru a privi în spatele lui Helen.

— A zburat pe fereastră, răspunse Helen. Luă o cană şi îşi turnă nişte cafea. Ridicând capul, observă că toţi cei din jurul mesei o priveau insistent. Nu glumesc, spuse ea. Ne-am ciocnit pe hol, şi când m-a văzut a sărit pe fereastră – la propriu. Vrea cineva cafea?

— A spus cumva unde se duce? întrebă îngrijorat Jason.

— Nup, răspunse ea cu o voce indiferentă.

Mâinile îi tremurau, dar îşi turnă nişte frişcă în cana cu cafea şi sorbi o înghiţitură. În starea în care era, îşi închipuia că puţină cafea avea să o mai calmeze. I se părea că trupul îi era fierbinte şi rece în acelaşi timp.

— Helen? Te simţi rău? o întrebă Noel privind-o insistent.

Helen clătină nesigură din cap. Era imposibil pentru un scion să contacteze o boală mortală, şi totuşi, când îşi trecu palma pe frunte, o simţi udă de transpiraţie. Privindu-şi încă nedumerită mâna, Helen auzi o maşină electrică apropiindu-se silenţios de casă şi oprind la mică depărtare de aceasta.

— Lennie! Mişcă-ţi fundul aici şi ajută-ne cu cărţile astea! strigă Claire de pe aleea din faţa casei.

Helen întoarse capul şi se uită pe fereastra din spatele ei. Îi văzu pe Claire şi pe Matt coborând din maşină. Recunoscătoare pentru întrerupere, Helen scăpă de privirea pătrunzătoare a lui Noel şi fugi să-i ajute pe cei doi.

— Aud că ai anumite probleme cu o furnică, zise Claire rânjind, apoi îi trânti un morman de cărţi în braţe.

— Pentru că asta era exact ce-mi lipsea, nu-i aşa? zâmbi cu tristeţe Helen. Şi mai multe probleme.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Len. O să ne împărţim în grupuri şi o să facem de gardă cu rândul. O să-i dăm noi de capăt, zise Matt foarte sigur pe el. Îşi puse pe umăr un

rucsac plin de cărţi, închise portbagajul maşinii, şi o cuprinse pe Helen cu braţul pe după umeri, îndreptându-se împreună spre casă. Claire şi cu mine nu ne-am înscris pe lista PETA a celor mai căutaţi pentru nimic, înţelegi?

În timp ce Helen, Claire şi Matt se pregăteau să intre în casă, îi auziră pe Castor şi Pallas luându-şi rămas-bun şi deciseră să-i lase singuri pe membrii familiei Delos pentru câteva momente.

Helen auzi fără să vrea ce-şi spuneau. Conclavul era o adunare importantă, un soi de proces al Curţii Supreme şi un congres internaţional în acelaşi timp. Odată început, niciun participant la această întâlnire nu era lăsat să plece până când nu se lua o decizie cu privire la desfăşurarea viitoarelor acţiuni, aşa că uneori o astfel de întrunire putea dura săptămâni întregi.

Helen îşi spuse că nu era frumos să asculte toate cuvintele de despărţire rostite de aceştia în timp ce se îmbrăţişau cu ceilalţi membri ai familiei, dar nu se putu abţine când îl auzi pe Castor întrebând-o pe Noel dacă Lucas avea de gând să vină cu ei sau nu.

— Nici nu ştiu unde s-a dus. Ar fi putut ajunge şi în Tibet, răspunse Noel, iar după tonul vocii, aceasta părea la limita răbdării. Speram să meargă cu voi la New York pentru câteva săptămâni. Să plece de aici şi să aibă şansa de a…

— O şansă pentru ce? întrebă cu amărăciune Castor atunci când Noel rămase fără cuvinte. Mai bine lasă-l în pace.

— L-am lăsat în pace şi e clar că nu-l ajută cu nimic! zise Noel. E atât de furios, Caz, şi cred că va fi din ce în ce mai rău – în niciun caz mai bine.

— Ştiu. E schimbat, Noel, şi cred că va trebui să acceptăm că aşa va fi tot timpul de acum încolo. Eu speram că mă va urî doar *pe mine,* dar se pare că urăşte pe toată lumea, spuse Castor cu voce scăzută. Şi nu-l învinuiesc, sincer să fiu. Ţi-ai putea imagina ce s-ar fi întâmplat dacă cineva ne-ar fi despărţit pe noi aşa cum eu i-am despărţit pe ei?

— Nu ai avut de ales. Sunt veri. Asta nu se va schimba, zise pe un ton înţelegător Noel. Şi totuşi, dacă tatăl tău ar fi procedat cu noi aşa cum ai procedat tu cu Lucas…

— Nu ştiu ce i-aş fi făcut, zise Castor, de parcă nici nu ar fi putut concepe aşa ceva.

Helen îi auzi sărutându-se şi renunţă brusc să-şi mai folosească auzul ei ascuţit de scion.

— Să mergem în bibliotecă şi să ne apucăm de treabă! le sugeră ea pe un ton ridicat lui Claire şi Matt, şi porni spre partea din spate a casei pentru a folosi cealaltă intrare.

Gândurile i se învălmăşeau în minte. Castor îi despărţise pe ea şi Lucas? Dacă era adevărat, cum reuşise să facă asta? Helen îşi aminti de izbucnirea din timpul cinei, şi realiză că Lucas fusese la fel de furios pe Castor cum fusese pe ea – poate chiar mai mult.

Să o fi rănit Lucas pentru că aşa îi *ordonase* tatăl lui?

— Len? Ştii că te iubesc, dar ar fi mai bine să ne grăbim, zise Claire făcând o grimasă nostimă. Helen privi în jur şi realiză că se oprise în mijlocul holului, în drum spre bibliotecă, de parcă picioarele ei refuzau să o asculte, sau ceva de genul ăsta.

— Scuze! zise ea, şi grăbi pasul pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalţi.

Lucas zbura pe deasupra Muzeului Getty, o clădire de un alb sclipitor, care se înălţa elegant în vârful unuia dintre cele mai aride dealuri din Los Angeles. Monumentul din piatră albă care încununa dealul arid şi stâncos semăna izbitor cu Partenonul. Acesta fusese iniţial o trezorerie, aşa că Lucas simţea că era potrivit să vină aici pentru a retrage câteva monede.

El căuta un loc care să-i camufleze pentru câteva clipe aterizarea atunci când avea să coboare destul de jos şi putea fi zărit. Lucas se mişcă iute – cu o viteză ce nu putea fi percepută de ochiul uman – şi ateriză atât de uşor pe pământ încât tălpile sale nu lăsară nicio urmă în sol.

În clipa când ateriză, Lucas o luă la fugă – mai mult zburând parcă – astfel încât nicio cameră de supraveghere

să nu-l poată surprinde. Singura mişcare vizibilă pe ecranul camerelor fu doar o ceaţă insesizabilă. Oprindu-se chiar lângă uşă, Lucas înlemni şi dispăru fără urmă.

În ultimele săptămâni, el învăţase un lucru: dacă nu se mişca prea mult, putea dirija lumina astfel încât suprafaţa corpului său să se confunde cu imaginea din spatele lui.

Mai demult, înainte de a-şi perfecţiona această tehnică a mantiei invizibile, un scion ar fi reuşit să identifice o mică fractură între imaginea pe care o crea şi obiectele din jur. Din fericire, numai un singur scion observase acest lucru, şi asta pentru că fusese vina lui Lucas.

După o jumătate de oră, uşa se deschise, în sfârşit. Un îngrijitor ieşi din clădire, ţinând într-o mână grebla şi în cealaltă un termos cu cafeaua de dimineaţă.

Lucas se strecură pe lângă el şi intră în clădire, fără a declanşa vreo alarmă.

Cu puterea lui, ar fi putut scoate uşa din balamale, dar nu intenţiona să atragă prea mult atenţia.

Lucas nu ştia dacă planul său avea să funcţioneze sau nu, dar nu voia ca membrii familiei sale să devină suspicioşi şi să intervină în vreun fel.

Învăţase că muzeele erau locuri sacre pentru că găzduiau atât de multe relicve ale scionilor, dar nu-şi imaginase niciodată că într-o bună zi avea să fie forţat de împrejurări să pătrundă într-unul în acest mod.

Acum era disperat. Trebuia să facă ceva pentru a o ajuta pe Helen.

Tatăl lui se înşelase. Nu făcuse decât să o privească pe Helen – hainele ei erau rupte şi acoperite cu noroi negru din Lumea de Dincolo – şi avea certitudinea că nu *el* era problema lui Helen.

Deşi făcuse aşa cum îi promisese tatălui său, ea suferea încă.

Să stea departe de ea nu era destul.

Lucas ştia că Helen era puternică şi era capabilă să ia cele mai bune decizii – chiar dacă el nu ar fi fost de acord cu acestea.

Ea insistase că Orion o ajuta, aşa că, indiferent cât de

mult l-ar fi măcinat gândul că cei doi puteau fi singuri împreună, Lucas hotărâse să se retragă.

Îşi făcuse o promisiune în noaptea în care murise Pandora, în timp ce urmărea de pe acoperişul lui Helen apariţia zorilor, că avea să suporte orice atât timp cât Helen ar fi mers mai departe şi şi-ar fi trăit viaţa – o viaţă lungă şi plină de împliniri. El se transformase într-o fiinţă frustrată încercând cu disperare să rupă legătura care exista între ei.

Şi totuşi, în dimineaţa aceea ea arăta mai bolnavă decât fusese înainte ca Lucas să o îndepărteze de el.

Ceea ce i se întâmpla era mult mai grav decât sentimentele ei pentru relaţia lor blestemată.

Lucas se deplasă atât de repede pe holurile muzeului încât faţa lui nu putu fi surprinsă pe nicio cameră de supraveghere. Chiar dacă împrejurimile se schimbau într-o nanosecundă, Lucas ştia încotro se îndrepta. Erau o mulţime de semne care să-i indice direcţia corectă.

COMORILE GRECIEI ANTICE era o secţiune uriaşă care atrăgea mulţi vizitatori, iar această faimoasă expoziţie de artefacte din aur, recent descoperite sub pământ, făcuse deja înconjurul lumii.

În luna aceea, artefactele erau expuse la Getty, iar pentru a sărbători acest eveniment, locul expoziţiei era împodobit cu steaguri de mătase viu colorată.

Fuseseră postate on-line şi o mulţime de fotografii ale artefactelor. În stilul specific Californiei de Sud, cele mai mici şi mai puţin impresionante piese de aur – care nu apăruseră individual în fotografiile promoţionale ale muzeului – fuseseră imortalizate laolaltă, în câteva fotografii uriaşe şi sclipitoare.

Los Angelesul era foarte încântat să atragă publicul cu o asemenea bogăţie încadrată într-o singură ramă, şi după două săptămâni de cutreierat pământul în lung şi-n lat pentru a verifica fiecare muzeu, Lucas descoperise ceea ce căuta într-un mod mult mai simplu. Pe internet.

Comparativ cu alte piese din colecţie, mica grămăjoară de monede din aur apărea într-o singură imagine, ca şi

cum nu ar fi avut mare importanţă. A trebuit să le caute într-una dintre casetele de valori în care erau păstrate, şi imediat ce le găsi, nu mai pierdu timpul. Din câte ştia, aceste trei monede – fiecare având câte un mac gravat pe una din faţete – erau ultimele oboluri care fuseseră forjate în onoarea lui Morfeu, zeul olimpian al viselor.

Lucas le strânsese pe toate.

— Ne învârtim în cerc! mormăi nemulţumită Helen privind spre tavanul anost al bibliotecii. Ştiu că nu prea are sens, dar puteţi să mă credeţi pe cuvânt, acolo jos nu există niciun punct de interes geografic. Am menţionat cumva plaja care nu duce la niciun ocean? E doar o plajă! Nu există apă!

Era atât de obosită încât simţea că începe să-şi piardă controlul, şi din când în când o mai apuca pe neaşteptate un tremur, care începea să o îngrijoreze. Nu îşi permitea să se îmbolnăvească. Era ceva de neconceput şi în acelaşi timp supărător. Telefonul ei începu să bâzâie, întrerupându-i gândurile împrăştiate.

Orion întreba dacă „grecii ciudăţei“ nu descoperiseră nimic. Ea zâmbi la porecla grupului ei de studiu şi îi trimise mesaj că nu. Helen îl întrebă apoi dacă nu găsise nimic despre romani.

— Război, orgii, beţii – rezumă el informaţiile găsite. „Mă plictisesc“, mai scrise el. „Aproape.“

— E tot Orion? întrebă Ariadne cu o expresie contrariată.

Helen ridică ochii şi încuviinţă din cap destul de acră, în timp ce tasta mai departe.

Înţelegea de ce erau toţi îngrijoraţi de acest lucru – trebuiau să se asigure că cele două Case aveau să rămână separate, însă se simţea insultată într-o anumită privinţă. Desigur, Orion arăta nemaipomenit. Şi era curajos. Şi vesel. Dar asta nu însemna că îşi dădeau întâlniri sau că erau împreună.

— Stai puţin! Tu poţi să-l găseşti pe Orion! exclamă Claire tulburând gândurile încâlcite ale lui Helen.

— Da, ţi-am spus deja. Mă concentrez asupra chipului său şi apar chiar lângă el, la fel cum fac Jason şi Ariadne atunci când aduc oamenii înapoi de pe marginea Lumii de Dincolo. Dar pot să-l găsesc doar dacă se află în aceeaşi infinitate cu mine, răspunse Helen. În caz contrar, nu-l voi găsi, chiar dacă descinde în următoarele… Oh, las-o baltă.

— Helen, înţeleg toate astea, murmură frustrată Claire. Dar nu ştiu dacă Orion este singura persoană pe care o poţi găsi doar *gândindu-te* intens la el.

— Am încercat deja să le găsesc pe Furii în acest fel, Gig – de o mie de ori. Nu funcţionează niciodată.

— Ele nu sunt *oameni,* rosti răspicat Claire încercând să-şi stăpânească entuziasmul. Dar dacă te-ai concentra asupra cuiva care trăieşte acolo jos? Crezi că ai putea folosi acea persoană ca un soi de semnal?

— Acela e tărâmul morţilor, Gig. Să caut pe cineva care *trăieşte* acolo e un soi de oximoron, nu-i aşa? întrebă Helen pierzându-se în logica lui Claire.

— Nu şi dacă o persoană a fost răpită, *trup* şi *suflet,* chiar de către stăpânul acestui tărâm, zise Claire.

Îşi încrucişă braţele la piept şi zâmbi de parcă ar fi ştiut un secret.

Jason scoase o exclamaţie de surprindere.

— Cum de eşti atât de deşteaptă? întrebă el privind-o admirativ pe Claire.

— Ai noroc că sunt aşa, răspunse ea cu un rânjet.

Ariadne, Helen şi Matt schimbară nişte priviri confuze în timp ce Jason şi Claire îşi zâmbeau unul altuia, uitând că mai erau şi alte persoane în încăpere.

— Hm, oameni buni? Îmi pare rău să vă întrerup, dar despre ce vorbiţi? întrebă Matt.

Jason se ridică şi merse la teancul de cărţi. Se întoarse apoi ţinând în mână o carte veche, pe care o deschise în faţa lui Helen. Aceasta văzu o pictură ce reprezenta o tânără femeie de culoare, care se îndepărta privind înapoi peste umăr, de parcă nu ar fi vrut să plece. Tânăra era îmbrăcată într-un veşmânt din flori şi purta o coroană scânteietoare, cu diamante mari cât boabele de struguri.

Trupul ei era la fel de graţios ca al unei balerine şi, chiar din profil, chipul ei era nemaipomenit de frumos. Şi totuşi, în ciuda bogăţiei şi frumuseţii ieşite din comun, femeia avea întipărită pe chip o tristeţe sfâşietoare.

— Oh, da, zise încet Ariadne. Îmi amintesc acum.

— Cine e? întrebă Helen plină de veneraţie în faţa imaginii acelei frumuseţi triste.

— Persefona, zeiţa florilor şi regina Lumii de Dincolo, răspunse Jason. Este, de fapt, un scion. Singura fiică a zeiţei olimpiene Demetra, zeiţa pământului. Hades a răpit-o pe Persefona şi a păcălit-o să se mărite cu el. Acum e forţată să-şi petreacă toamna şi iarna în Lumea de Dincolo. Se spune că Hades i-a construit o grădină nocturnă chiar lângă palatul lui.

— Persefona poate să părăsească Lumea de Dincolo pentru a-şi vizita mama pe timpul primăverii şi verii. Atunci când revine pe pământ, face ca florile să înflorească pe acolo pe unde trece.

Ariadne părea visătoare, de parcă ar fi fost nespus de încântată la gândul că Persefona făcea lumea să înflorească.

— Este octombrie. Acum trebuie să fie acolo jos, adăugă încet Matt plin de speranţă.

— Dar sunteţi siguri că nu e nemuritoare? Helen se încruntă, neîncrezătoare. Cum poate să mai fie încă în viaţă?

— Hades e zeul morţii, Helen. Persefona nu poate muri până când nu o lasă el, zise Cassandra din celălalt capăt al încăperii, făcând-o pe Helen să tresară.

Uitase de Cassandra. Aceasta stătea acolo şi scria o scrisoare tatălui ei, care era încă în New York. Castor şi Pallas aveau permisiunea de a primi doar mesaje scrise atât timp cât erau în Conclav, şi ceruseră informaţii specifice în legătură cu mirmidonul.

Cassandra avusese întotdeauna tulburătoarea abilitate de a rămâne la fel de nemişcată ca o statuie, iar în ultima vreme, această abilitate devenise atât de pronunţată încât era de-a dreptul înfiorătoare. Ea se alătură celor din grup

şi privi încruntată spre imaginea Persefonei.

— Deci este prinsă acolo jos, spuse Helen concentrându-se asupra chipului mâhnit al Persefonei.

— Dar tot ar putea să te ajute, zise Cassandra. Ea ştie totul despre Lumea de Dincolo.

— Este prizonieră, răspunse Helen încruntându-se nemulţumită. *Noi* ar trebui să o ajutăm *pe ea.* Eu şi Orion, vreau să spun.

— Imposibil, îi răspunse Cassandra. Nici măcar Zeus nu a reuşit să-l despartă pe Hades de Persefona atunci când mama ei şi-a cerut fiica înapoi. Demetra a trimis lumea într-o epocă de gheaţă, aproape distrugând umanitatea.

— El e un răpitor! exclamă indignat Matt. De ce nu e închis Hades în Olimp, alături de toţi ceilalţi? El e unul dintre cei trei zei majori. Nu ar trebui să respecte condiţiile Armistiţiului?

— Hades este cel mai mare frate dintre cei trei zei supremi, aşa că el este – tehnic vorbind – un olimpian, dar a fost întotdeauna diferit. Nu-mi amintesc să fi citit în vreo carte că s-ar fi *aflat v*reodată pe Muntele Olimp, interveni Cassandra cu o grimasă nostimă. Lumea de Dincolo se mai numeşte şi Hades, pentru că e în întregime regatul său. Nu face parte din Armistiţiu şi nici măcar din lumea aceasta, la drept vorbind.

— Lumea de Dincolo are propriile sale reguli, zise Helen. Ea înţelegea mai bine decât oricine acest lucru. Şi bănuiesc că voi toţi consideraţi că Persefona şi-ar putea dori să încalce câteva dintre aceste reguli.

— Nu vreau să-ţi promit nimic, dar dacă cineva ar putea fi vreodată capabil să te ajute acolo jos, probabil că ea ar fi aceea, zise Jason. Ea este regina.

Telefonul lui Helen începu să bâzâie.

„Vrei să ştii bancul favorit al lui Iulius Cezar?“, veni mesajul lui Orion.

„Ne întâlnim la noapte“, îi răspunse Helen. Cred că am descoperit ceva.

CAPITOLUL 8

Helen se holba la croasant dorindu-şi ca unul dintre talentele ei să fi fost vederea cu raze X. Ar fi vrut foarte mult să ştie ce se afla sub acea crustă ciudată. Dacă era spanac, atunci trebuia să ajungă în tăviţa de la capătul rândului. Dacă era şuncă şi brânză, ei bine, atunci trebuia să ajungă în stomacul ei.

— Lennie? Te uiţi la produsele de patiserie de zece minute, constată Kate. Dacă te mai uiţi mult, o să expire înainte să le bagi în gură.

Helen îşi îndreptă umerii şi se concentră, încercând să râdă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Râsul se dovedi atât de sonor şi întârziat încât suna aproape sinistru. Kate îi aruncă o privire ciudată şi începu să fixeze croasantul. Helen luă înghiţitura atât de amânată şi regretă. Spanac. Şi totuşi, era o preocupare care o obliga să rămână trează, iar Helen *trebuia* să rămână trează pentru tot restul schimbului ei, indiferent ce trebuia să mănânce.

Vederea ei se înceţoşase de mai multe ori – la fiecare câteva minute – în noaptea aceea, iar dacă ar fi adormit în mod accidental şi ar fi coborât în Lumea de Dincolo fără chipul lui Orion întipărit în minte, ea ştia că nu avea să-l întâlnească acolo, aşa cum îşi propusese.

Dar, mai important decât atât, ea nu-şi putea permite să aţipească, aşa că o microsecundă mai târziu apăru la News Store acoperită cu mâzga scârboasă din Lumea de Dincolo.

În ultimele zile, lui Helen îi fusese îngrozitor de frică să nu adoarmă în clasă sau la lucru, să coboare în Lumea de Dincolo şi apoi să se trezească în faţa tuturor celor pe care-i cunoştea acoperită cu o mâzgă inexplicabilă. În special în *această* seară.

Nu se simţise în viaţa ei mai obosită ca acum, iar Zach

monopolizase o masă din spatele magazinului, în secţiunea Kate’s Cake.

Acolo unde stătea Helen.

Helen încercase de mai multe ori să iniţieze o conversaţie, curioasă să afle ce făcea Zach singur acolo într-o seară de sâmbătă, dar el nici măcar nu catadicsi să-i acorde atenţie.

Continua să comande mâncare şi cafea, tastând distrat la laptopul său, de parcă s-ar fi plictisit de moarte. Privirile nu li se întâlniră nici măcar o dată. Atunci când îl prindea holbându-se la ea, lucru care se întâmpla mai des decât i-ar fi plăcut lui Helen, avea întipărită pe faţă o expresie dezgustată, de parcă ar fi surprins-o scobindu-se în nas sau ceva de acest gen.

Ştergând pentru a mia oară blatul tejghelei pentru a se forţa să rămână trează, Helen auzi clopoţelul de la uşa din faţă, care anunţa când intra cineva. Îi venea să ţipe. Era atât de târziu, atât de aproape de ora închiderii. O adevărată tortură. Singurul lucru pe care şi-l dorea era ca noaptea aceea să se termine odată, astfel încât să poată face monetarul, să plece acasă şi să se arunce în pat. Lui Zach i-ar fi putut spune să plece la zece fix, dar un nou client ar fi putut sta o veşnicie. O auzi pe Kate exclamând surprinsă:

— Hector!

Într-o jumătate de secundă, Helen era deja în faţă, sărind în braţele lui Hector odată cu Kate.

Cu mare uşurinţă, Hector le ridică pe amândouă: câte o fată intr-un braţ.

Cu toate că lui Hector îi trebuiau de obicei doar cinci minute pentru a spune ceva care să o scoată din sărite pe Helen, atunci când îi zâmbi şi deschise braţele pentru o îmbrăţişare, ea uită cât de enervant era uneori. Să stea atârnată de gâtul lui era ca şi cum ar fi întins braţele să îmbrăţişeze soarele – nimic altceva decât căldură şi lumină.

— M-aş putea obişnui cu asta! chicoti Hector ridicându-le pe amândouă în aer şi strângându-le la piept până când

fetele rămaseră aproape fără suflare.

— Dar am vorbit cu Noel acum câteva ore! Ea mi-a spus că eşti încă în Europa, la studii. Ce cauţi în Nantucket? îl întrebă Kate după ce Hector le lăsă jos.

— Mi s-a făcut dor de casă, zise el ridicând din umeri. Helen ştia că Hector spunea adevărul, chiar dacă întreaga poveste despre studiile din Europa era o minciună. E doar o vizită scurtă, nu voi sta prea mult, le explică el.

Toţi trei începură să pălăvrăgească încântaţi pentru câteva minute, cu toate că Hector îi arunca lui Helen priviri îngrijorate. Dacă Hector îşi făcea griji pentru ea, probabil că arăta îngrozitor, îşi spuse Helen. Se scuză şi dispăru în spatele magazinului, pentru a-şi stropi faţa cu nişte apă rece.

Atunci când reveni în secţiunea Kates Cake, Zach nu mai era pe scaunul său, ci în spatele acestuia, adunându-şi cu gesturi precipitate lucrurile. Plecă apoi grăbit din cafenea, cu ochii aţintiţi în podea. Helen îl urmă şovăielnică până la ieşire, privindu-l cum trecea pe lângă Hector înainte de a ieşi pe uşă. Hector ridică din sprâncene, mirat de comportamentul ciudat al acestuia.

— O să ne lipsească nespus, comentă Kate pe un ton plin de sarcasm, apoi se uită la ceas. Ştiţi ce? Dacă mă grăbesc, aş putea să mă opresc la bancă înainte să se închidă. Ai putea să închizi singură cafeneaua, Lennie?

— Am s-o ajut, se oferi Hector făcând-o pe Kate să zâmbească.

— Sunteţi siguri? Ştiţi că nu vă pot plăti decât cu mâncare, nu? îi avertiză glumeaţă Kate.

— De acord.

— Sunteţi cei mai buni! Puteţi să împachetaţi ce a mai rămas pentru familia voastră, adăugă Kate în timp ce-şi aduna lucrurile şi se îndrepta spre uşă.

— Aşa o să fac, strigă Hector în timp ce Kate ieşea pe uşă.

El părea destul de vesel când îşi luă rămas-bun de la aceasta, însă imediat ce uşa se închise în urma acesteia, chipul său îşi recăpătă expresia serioasă.

Indiferent cât de mult i-ar fi plăcut să facă aşa cum îi ceruse Kate, Hector nu ar fi putut duce nimic familiei sale. Helen îi atinse braţul, încercând să-l consoleze, apoi îl îmbrăţişă când văzu cum clătina trist din cap.

— Nu mai puteam sta departe fără să intervin. Trebuia să văd pe cineva din familia mea. O strânse pe Helen la piept, de parcă şi-ar fi îmbrăţişat prin intermediul ei întreaga familie. Mă bucur că pot fi cel puţin alături de tine, Prinţesă.

În timp ce Helen îl îmbrăţişă, o furie oarbă luă treptat locul duioşiei pe care o simţea, iar asta nu avea nicio legătură cu faptul că el o numea încă „Prinţesă“, deşi ea îl rugase de atâtea ori să nu-i mai spună aşa. Cum îndrăzniseră Furiile să-l separe pe Hector de oamenii pe care-i iubea?

Helen nu întâlnise în viaţa ei pe cineva mai dedicat familiei sale. Acum, mai mult ca niciodată, membrii familiei Delos aveau nevoie de puterea lui pentru a putea răzbi mai departe, însă el era un proscris.

Helen trebuia să o găsească pe Persefona pentru a-i cere ajutorul, îşi dorea din toată inima să pună capăt acestei situaţii.

— Deci ai trecut pe aici doar pentru că aveai nevoie de o îmbrăţişare? întrebă Helen cu sarcasm când se desprinse de el, încercând să mai detensioneze atmosfera.

— Nu, rosti el cu seriozitate. Şi nu pentru că nu ar conta o îmbrăţişare de-a ta, dar mai e ceva. Ai auzit ceva în legătură cu o spargere la Muzeul Getty?

Ea clătină din cap, iar Hector scoase din buzunarul hainei o bucată de hârtie, pe care i-o arătă.

— A fost cu siguranţă un scion, zise Helen după ce citi descrierea spargerii – care părea imposibilă – şi a artefactelor sustrase din muzeu. Cine a făcut asta?

— Nu ştim. Daphne a întrebat toţi rătăcitorii şi proscrişii pe care-i cunoaşte, dar până acum nimeni nu a recunoscut fapta. Hector îşi frecă buza inferioară cu degetul mare. Helen îl văzuse deseori pe tatăl ei făcând acelaşi gest atunci când se gândea la ceva. Nu putem şti de ce au fost

furate aceste monede din aur – şi de ce *numai* acestea. Din câte ştim, ele nu au nimic magic pentru vreun membru al celor patru Case.

— O să-i întreb pe cei din familie, zise Helen luând bucata de hârtie şi îndesând-o în buzunarul din spate al blugilor, apoi îşi acoperi gura încercând să acopere un căscat teribil. Scuză-mă, Hector, dar abia pot să-mi ţin ochii deschişi.

— Am venit înapoi foarte trist, plângându-mi de milă, dar ştii ce? Acum, că mă aflu aici, sunt mult mai îngrijorat pentru tine. Arăţi chiar îngrozitor.

— Da, da, cunosc. Sunt un dezastru, râse Helen cu amărăciune încercând să-şi aranjeze hainele şi să-şi netezească părul. Lumea de Dincolo este, ei bine, e *exact* aşa cum ţi-ai putea imagina – îngrozitoare. Dar cel puţin nu mai sunt singură acolo jos – şi asta e ceva.

— Orion. El e într-adevăr puternic, zise Hector încuviinţând serios din cap. Helen îi aruncă o privire surprinsă, iar el continuă: Nu l-am întâlnit niciodată, desigur. Furiile. Dar Daphne ne-a pus în legătură pe amândoi imediat ce am fost nevoit să plec de aici. Ne-am trimis mesaje pe telefon din când în când, iar el chiar m-a ajutat când am avut nevoie. A avut o viaţă grea şi înţelege prin ce trec. Simt că pot vorbi cu el.

— Orion e genul de om cu care ţi-e uşor să vorbeşti, confirmă gânditoare Helen. Se întreba dacă Hector nu ştia mai multe decât ea despre copilăria lui Orion. Acest gând o deranja, ce-i drept.

Ea voia să fie singura persoană care să afle secretele lui Orion şi nu avea idee ce însemna acest lucru.

— Şi este de încredere, adăugă Hector. Orion m-a ajutat să o găsesc pe Daphne când era pierdută pe mare. Este un scion puternic, Helen. Dar cred că mai degrabă este un prieten de nădejde.

— Uau, cred că *exagerezi,* zise Helen încurcată de atâtea laude care veneau tocmai din partea lui Hector. Ce se petrece? Ai făcut o pasiune pentru Orion?

— Mă rog, contracară Hector comentariul ironic al lui

Helen. Uite ce e, spun doar că-mi place felul lui de a fi. Atâta tot.

— Ei bine, şi mie îmi place, rosti încet Helen, nefiind prea sigură ce anume voia să audă Hector din partea ei.

— Şi nu văd niciun motiv pentru care nu ţi-ar plăcea. De fapt, nu m-aş opune dacă ar fi mai mult decât o simplă simpatie între voi. Iar asta e în regulă, adăugă Hector. Dar el este moştenitorul ambelor Case: Atenianã şi Romană, iar tu eşti moştenitoarea Casei Atreus. Ştii ce înseamnă asta?

— Noi doi am unifica trei din cele patru Case, răspunse încruntată Helen.

Sperase în sufletul ei să fi fost gelozie ceea ce-l înverşunase pe Lucas împotriva lui Orion, dar acum, că se gândea mai bine la asta, nu mai era atât de sigură. Poate că lui Lucas nu-i păsa dacă Helen era sau nu cu alt băiat. Poate că tot ce voia era să ţină Casele separate.

— Nu vreau să spun că voi doi nu v-aţi putea obişnui unul cu altul, zise repede Hector, interpretând greşit privirea tristă a lui Helen. Şi totuşi nu veţi putea…

— *Ce* anume? Vreau să ştiu exact, îl provocă ea pe Hector încrucişând nerăbdătoare braţele. Nu te opri. Continuă, te rog. Mor de curiozitate să aud ce spun regulile scionilor în legătură cu ceea ce pot sau nu pot să fac cu Orion.

— Poţi să te distrezi – da, da, poţi să te distrezi *cât vrei.* Aud că scionii din Casa Romană se pricep foarte bine la asta. Doar că nu trebuie să te apropii prea mult de el – emoţional vorbind, Helen, zise el sobru. Fără copii, fără angajamente pe termen lung şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu te îndrăgosti de el. Casele trebuie să rămână separate.

I se părea de-a dreptul ciudat să vorbească cu Hector despre asta, dar în acelaşi timp i se părea firesc.

Helen ştia că Hector nu o judeca şi nici nu-i ţinea predici inutile. El voia doar să le fie bine tuturor.

— Suntem prieteni, atâta tot, zise Helen afişând o siguranţă pe care nu o simţea în realitate. Niciunul nu vrea altceva, adăugă ea.

Hector o studie pentru câteva clipe cu o privire plină de compătimire.

— O lume întreagă ar putea fi îndrăgostită de tine şi tu nici măcar nu ai observa acest lucru, nu-i aşa? La fel ca puştiul acela ciudat, care a stat aici ore întregi doar ca să te privească până la închidere.

— Te referi la Zach? Helen clătină din cap. Poate că acum doi ani aş fi fost de acord cu tine, dar acum mă îndoiesc că poate fi adevărat. Zach *mă urăşte.*

— Atunci ce căuta aici tocmai într-o seară de sâmbătă? întrebă suspicios Hector.

În mintea lui încolţi un gând şi ochii lui scanară rapid obiectele din jur, oprindu-se, în cele din urmă, asupra tejghelei. Faţa lui împietri.

— El ştie, şopti Hector.

— Asta e imposibil. Eu nu i-am spus nimic, niciodată.

— Întotdeauna îţi laşi telefonul la vedere în acest fel?

Hector îi făcu semn spre blatul tejghelei, iar Helen îşi zări telefonul lângă laveta pe care o folosise până atunci. Ea nu îşi lăsa niciodată telefonul la vedere când era la serviciu – mai ales de când Orion începuse să-i trimită mesaje.

Helen se repezi spre tejghea şi ridică telefonul, verificând mesajele care apăreau pe ecran. Erau selectate toate mesajele pe care le schimbase cu Orion, inclusiv planul lor de a se întâlni în Lumea de Dincolo. Probabil că Zach îi furase telefonul din geantă şi îi citise toate mesajele. Helen privea înlemnită ecranul telefonului de parcă nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Nu se putea gândi la nimic. Cum putuse Zach să o trădeze în asemenea hal?

— El a fost prezent şi la competiţia sportivă, nu-i aşa? Chipul lui Hector era sumbru, iar ochii lui îngustaţi aveau o privire tăioasă. L-am văzut la marginea pădurii, adăugă el. Vă urmărea – pe tine şi pe Claire. Chiar înainte de apariţia „misterioasă“ a membrilor Celor O Sută dintre copaci.

— Da, a fost acolo, murmură ea stupefiată. Am avut

încredere în el! Nu destulă încât să-i spun despre puterile mele, dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că mi-ar putea face rău în vreun fel.

— Ei bine, ştie, poţi fi sigură de asta, şi probabil că le oferă informaţii Celor O Sută. Doar aşa m-au putut găsi. Hector privi din nou mesajele de pe ecran şi oftă din greu. Iar acum Cei O Sută vor afla şi despre Orion, adăugă el.

Helen nu se gândise deloc la asta, dar acum, că Hector menţionase acest aspect, se simţi cuprinsă de panică.

Ca rătăcitor, Orion petrecuse o viaţă întreagă încercând să-şi ascundă existenţa de cei din Casa Teba, iar ea, fără să vrea, îi condusese pe aceştia direct la el.

Îngrijorată, începu să tasteze un mesaj pentru el.

— Nu uita să-i spui să-şi arunce telefonul, adăugă Hector în timp ce se mişca în jurul standului de presă, verificând orice semn de atac iminent.

Helen îi explică situaţia lui Orion cât de repede îi permiseră degetele. Orion nu păru deloc surprins.

„Ştiam că aveau să afle despre mine înainte de a lua legătura cu tine, de la bun început. Nu intra în panică. Eram pregătit pentru când avea să se întâmple aşa ceva.“

Helen nu putea crede că el era atât de calm. Ea îi expedie din nou textul citit de Zach, dar el îi răspunse că tot ceea ce-şi scriseseră era imposibil de descifrat de alţii. El îi atrase atenţia că nimeni nu ar fi putut să dea de urma numărului său de telefon şi să-l localizeze, apoi îi spuse de mai multe ori că era în siguranţă.

„Sunt fanatici. Te vor ucide“, îi mai scrise ea. Nu-i venea să creadă că el nu-şi făcea încă bagajul.

„Uite ce e, eu nu am degeaba patru nume (pe care le ştii) de familie. Ai încredere în mine, bine? Ne vedem în noaptea asta, aşa cum am stabilit.“

Helen zâmbi uitându-se la telefon, uşurată că Orion era încă dispus să o ajute. Apoi se înfurie. Orion nici nu clintise când ea îi scrisese că fusese descoperit. Să nu fi ştiut cât de periculoşi erau Cei O Sută de Veri?

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Hector atunci când se întoarse după ce verificase aleea din spate şi văzu

tulburarea întipărită pe faţa ei.

— El spune că a avut grijă de tot.

— Atunci nu trebuie să-ţi faci griji pentru el. Orion a pus la cale tot felul de comploturi şi crime încă de pe vremea în care învăţa să meargă. Dacă el spune că şi-a luat toate măsurile de precauţie, înseamnă că aşa este.

Hector vorbea atât de încrezător despre abilităţile lui Orion de a se proteja încât Helen rămase fără cuvinte.

— Tu trebuie să te concentrezi asupra activităţilor tale, îi zise el aruncând o privire peste umăr în timp ce verifica strada pustie. Acum trebuie să mă întorc la Daphne să-i spun totul despre asta.

— Te duci *acolo?* strigă îngrozită Helen sărind să-l împiedice. Dar ei ar putea fi ascunşi! Există un nou Stăpân al Întunericului, doar ştii foarte bine asta.

— Gândeşte strategic, Helen. Dacă Cei O Sută nu au făcut nicio mişcare cu câteva minute în urmă, atunci când eram vulnerabil şi nu ştiam nimic despre asta, înseamnă că nu vor ataca în noaptea asta. Adevărata întrebare pe care şi-ar pune-o un strateg ar fi: de ce nu vin după mine când ştiu că sunt aici?

Hector o privi gânditor.

— De ce te uiţi aşa la mine? întrebă ea îndreptând un deget spre Hector şi îngustându-şi ochii suspicioasă. Ştii ceva ce eu nu ştiu?

Hector zâmbi şi clătină din cap, de parcă Helen nu ar fi înţeles deloc despre ce era vorba.

— Ştiu că sunt o mulţime de oameni care contează pe reuşita ta. Este atât de important încât sunt dispuşi să mă lase să plec fără luptă, doar ca să fie siguri că în noaptea asta coborârea ta în Lumea de Dincolo nu va fi perturbată. Hector deschise portiţa de la aleea din spate şi o sărută pe frunte. Să nu uiţi că oamenii care te iubesc cu adevărat au nevoie *de tine* mai mult decât de *succesul tău.* Orice aţi stabilit tu şi Orion pentru noaptea asta, ai grijă în Lumea de Dincolo, Prinţesă.

— La naiba! strigă Helen.

— Trebuia să se întâmple ceva? întrebă calm Orion.

Ea încercase doar să-şi imagineze figura Persefonei şi să se teleporteze împreună cu Orion undeva în prezenţa reginei, dar nu se mişcaseră nici măcar cu un milimetru. Helen făcu câţiva paşi în cerc, lovind cu piciorul câteva rămurele uscate, până realiză că erau, de fapt, nişte oase subţiri şi îngălbenite.

— De ce nu *funcţionează,* pur şi simplu? mormăi ea nemulţumită. O *dată* vin şi eu cu un plan bun şi acesta nu funcţionează. Cer cumva chiar aşa de mult?

Orion deschise gura încercând să spună ceva încurajator, care să o calmeze, dar nu găsi.

— Bineînţeles că nu! continuă Helen cu patos. Dar nimic nu funcţionează aici jos! Nici măcar abilităţile noastre şi nici geografia nu sunt la fel. Lacul acesta, de exemplu, se află în poziţie oblică pe un povârniş! Ar fi trebuit să devină *râu,* dar nu, nu aici jos! Ar fi prea logic să curgă la vale!

— Bine, bine! Ai câştigat! E ridicol, zise Orion chicotind amuzat. O prinse de ambele braţe, obligând-o să se liniştească şi să-l privească în faţă. Nu-ţi face griji. O să ne gândim la altceva.

— Mi se pare că toată lumea contează pe mine. Şi chiar am crezut că avem un plan, înţelegi? oftă furioasă Helen.

Îşi lăsă capul să-i cadă în faţă, iar fruntea i se lovi de pieptul lui. Era atât de obosită. Orion o lăsă să se sprijine pe el în timp ce o mângâia cu blândeţe pe spate, încercând să o calmeze.

— Să-ţi spun adevărul? Nu m-am gândit niciodată că ar putea să funcţioneze, zise precaut Orion.

— Adevărat? întrebă Helen. Îl privi mirată. De ce nu?

— Ei bine, tu nu ai văzut, de fapt, faţa Persefonei, ci doar o pictură care o înfăţişa.

— Dar prima dată când am apărut lângă tine nu ştiam cum arată nici faţa ta. Tot ce am avut în minte au fost vocea, mâinile şi… gura ta.

Helen se fâstâci înainte de ultimul cuvânt, iar privirea ei se îndreptă involuntar către buzele lui.

— Ei bine, acestea sunt totuşi nişte părţi ale fiinţei mele

– şi nu doar nişte imagini, zise încet Orion privind într-o parte. Oricum, tu nici măcar nu ştii sigur dacă pictura pe care ai văzut-o este o reprezentare fidelă a Persefonei.

— Şi tu când aveai de gând să menţionezi asta? zise Helen pocnindu-l în umăr pentru a risipi tensiunea cu puţin umor. De ce nu ai spus nimic?

— Pentru că, ce naiba ştiu eu? zise el de parcă ar fi fost evident. Uite ce e, până vom găsi cuvintele potrivite, eu spun că nu ar trebui să mai încercăm altceva. O să găsim o soluţie, dar trebuie să judecăm la rece.

Helen îşi simţi inima ceva mai uşoară. Orion ştia exact cum să gestioneze schimbările ei de dispoziţie datorate lipsei de somn. Într-un fel, era bine să fie ea însăşi cu el, indiferent cât de iritată se simţea.

— Mulţumesc, îi spuse recunoscătoare Helen îndreptându-şi privirea spre el.

Îi putea simţi inima bătând repede sub mâna ei. Respiraţia lui deveni precipitată. Încordată, Helen realiză că el o ţinea în braţe. Spatele i se înfioră sub atingerea mâinilor lui mari şi puternice. Intensitatea momentului dispăru în cele din urmă. Helen avea senzaţia că Orion aştepta ca *ea* să facă prima mişcare. Destul de încurcată, începu să râdă şi se eliberă din braţele lui, încercând să acopere faptul că respira la fel de repede ca şi el.

— Ai dreptate. Ar trebui să rămânem deschişi oricăror idei, zise ea făcând un pas în spate.

„Ce naiba fac?“, se întrebă ea strângându-şi pumnii până când unghiile îi intrară în carne. Nu voia să se gândească prea mult la ceea ce spusese Hector despre cum s-ar fi putut distra cu un scion din Casa Romană. Ce însemna asta, mai exact? Era şi Casa Afroditei, la urma urmei…

— Nu se întâmplă să ai una, nu-i aşa? Idei, vreau să spun, continuă Helen străduindu-se să nu se mai gândească la ce *tip* de distracţie i-ar fi fost permisă cu Orion.

— De fapt, cred că am una, zise el schimbându-şi atât de repede atitudinea, încât Helen se întrebă dacă nu cumva interpretase greşit toată situaţia.

Orion fixa cu privirea lacul înclinat, muşcându-şi buza inferioară.

— Te ascult, zise ea de parcă ar fi vrut să-i amintească faptul că era încă acolo.

Oare *se gândise* cu adevărat să o sărute sau se flata singură? Helen îl urmări cum îşi strecura printre dinţi limba umedă. Nu ştia care dintre cele două variante ar fi sperat să fie adevărate.

De ce trebuia Orion să fie un Moştenitor? De ce nu putea fi doar un băiat surprinzător apărut pe neaşteptate în viaţa ei, de preferat un muritor, astfel încât să nu aibă nicio legătură cu legile absurde ale Armistiţiului. Ar fi fost atât de uşor dacă Orion ar fi fost doar un băiat obişnuit.

— Ştii, în toate lecturile mele despre Lumea de Dincolo, au fost doar câteva lucruri pe care le-am citit de nenumărate ori, continuă el fără să-i treacă prin cap ce gânduri îndrăzneţe îi frământau mintea lui Helen. E ca şi cum acestea ar fi singurele lucruri pe care istoricii le consideră ca aparţinând acestei lumi dintotdeauna.

Helen începu să enumere pe degete acele lucruri, făcând inventarul tuturor aspectelor diferite ce se potriveau descrierii lui Orion.

— Ei bine, suntem *în* Erebus acum – acest plictisitor ţinut de nicăieri. Şi mai sunt Câmpiile lui Asfodel: sinistre. Şi Tartarul: scârbos.

— Am fost în Tartar o singură dată – atunci când ne-am *întâlnit...* ah, prima dată, zise Orion referindu-se la ziua în care o salvase din nisipurile mişcătoare. Şi mi-a fost de ajuns.

— Acolo sunt închişi titanii. Cu siguranţă, nu e un loc prea plăcut în care să-ţi petreci eternitatea, zise ea făcând o grimasă. Deci, aşa cum am mai spus, ar fi Tartarul, Erebus, Câmpiile lui Asfodel şi Câmpiile Elisee – cunoscute şi sub denumirea de rai. Sunt sigură că nu le-am descoperit încă. Am omis ceva? Oh, da, mai sunt cinci râuri. *Râurile!* exclamă Helen, înţelegând în ultima secundă. Totul aici jos este legat de râuri, nu-i aşa?

Asemenea unei amintiri dintr-un vis febril – mai mult

emoţii decât imagini –, ceea ce experimenta Helen era o senzaţie ciudată despre un râu, doar că nu era sigură care anume.

Dar imediat ce încercă să-şi îndrepte ochiul minţii direct spre el, amintirea păru să se îndepărteze, ca un peşte palid.

— Styxul, Acheron, toate acestea par să definească ţinutul de aici, nu-i aşa? rosti gânditor Orion în timp ce procesa noile informaţii. Acestea ne-ar putea conduce, precum cărările.

— Dar cum ai ajuns la această concluzie? Ai avut o sclipire de geniu sau ce? întrebă Helen cu admiraţie, gândul ei anterior dispărând de parcă nici nu ar fi existat.

— Datorită remarcilor tale. Ai pomenit de lacul tău favorit de acolo, zise el surâzând. Ar trebui să fie un râu, dar nu este. Asta m-a făcut să mă gândesc că râurile trebuie să fie diferite. Restul elementelor ce alcătuiesc peisajului de aici se schimbă mereu între ele de parcă s-ar înlocui unele pe altele, însă râurile rămân pe loc. Sunt întotdeauna aici, nu se schimbă niciodată. Vreau să spun – toţi muritorii de rând cred că au auzit despre râul Styx, nu? Râurile apar în toate scrierile străvechi cunoscute despre Lumea de Dincolo, şi majoritatea precizează că, într-un anumit punct, *toate râurile se întâlnesc.*

— Aşadar, ar trebui să găsim *un râu* – oricare dintre ele – şi să-l urmăm. Acesta se va întâlni la un moment dat cu cel pe care-l căutăm, zise Helen privind fără să clipească în ochii lui Orion, de parcă întreruperea acestui contact vizual ar fi putut nărui noile ei speranţe. Grădina Persefonei e chiar lângă palatul lui Hades, iar palatul ar trebui să se afle pe malul unui râu. Dacă găsim râul acela, am putea să o găsim pe Persefona.

— Da, dar mai există o problemă. Râul care înconjoară palatul lui Hades este Phlegethon, râul Focului Etern. Nu e prea plăcut să te plimbi pe malurile sale, sunt sigur de asta. Orion rămase un timp pe gânduri, apoi continuă: Şi ar mai fi ceva. Trebuie să o convingem pe Persefona să ne ajute să scăpăm de Furii.

Orion întrerupse brusc contactul vizual şi îşi îndreptă privirea într-o altă direcţie, uşor tensionat, de parcă ar fi auzit ceva.

— Ce este? întrebă Helen.

Aruncă o privire peste umăr, dar nu văzu nimic.

— Nimic. Vino, zise el.

Neliniştit, o apucă de braţ şi o trase repede după el.

— Hei, ce-i cu graba asta? Ai văzut ceva? întrebă Helen silită să mărească pasul alături de el, dar Orion nu îi răspunse. Uite ce e, spune-mi doar că nu are colţi, bine?

— Ai auzit despre jaful de la Muzeul Getty? întrebă el din senin.

— Ah, da, răspunse Helen surprinsă de această schimbare bruscă de subiect. Crezi că are vreo legătură cu ceea ce tocmai ai văzut?

— Nu ştiu ce am văzut, dar nu mai contează. Am stat prea mult timp într-un loc, spuse el pe un ton alarmat. Nu trebuia să se întâmple aşa ceva. Nu pot să cred că eu…

Helen aştepta să-şi termine propoziţia, dar el nu apucă să o facă. În schimb se încruntă ameninţător în timp ce mergea alături de ea, de parcă ar fi fost atent la ceva.

Helen se uită atentă în jur, dar nu văzu şi nici nu auzi nimic.

Micile oase împrăştiate pe pământ, cele pe care le lovise indiferentă cu piciorul ceva mai devreme, deveneau din ce în ce mai mari pe măsură ce înaintau.

După câţiva metri, scheletele crescuseră – de la mărimea unor şoricei la cea a unor pisici şi apoi a unor elefanţi. În scurt timp păşeau printre schelete de câteva ori mai mari decât ale dinozaurilor. Privind în sus, spre structurile masive calcificate care se înălţau din pământ, lui Helen i se părea că mergeau printr-o pădure de oase.

Coaste arcuite se înălţau pe deasupra capetelor lor ca nişte stâlpi ai unei catedrale gotice. Articulaţii butucănoase, acoperite cu colonii ramificate de licheni morţi şi mucegai, păreau nişte bolovani uriaşi în calea lor. Helen observă că numeroase şi diferite tipuri de schelete zăceau de-a valma pe pământ, de parcă sute de fiinţe de

mărimea unor zgârie-nori muriseră îngrămădite unele peste altele.

Proporţiile se schimbau văzând cu ochii. Totul era din ce în ce mai mare, iar Helen avea impresia că privea printr-un microscop. Din perspectiva ei, fiecare por din interiorul unor oase mari cât arborii de sequoia era atât de mare încât părea făcut dintr-o mulţime de reţele, ca nişte straturi de dantelă. Îşi plimbă mâna pe suprafaţa dantelată a unui os şi privi spre Orion.

— Ştii ce au fost aceste creaturi? întrebă ea în şoaptă.

Orion coborî privirea şi înghiţi în sec.

— Giganţii Gheţurilor. Am citit multe poveşti despre ei, dar nu am crezut niciodată că au existat cu adevărat. E un loc blestemat, Helen.

— Ce s-a întâmplat aici? şopti ea copleşită atât de peisajul dezolant, cât şi de emoţia lui Orion.

— E un câmp de luptă ajuns în întregime în Lumea de Dincolo. Asta se poate întâmpla numai atunci când ultimii soldaţi luptă până la moarte. Giganţii Gheţurilor au pierit până la unul, rosti el dezolat. Helen nu-l mai văzuse atât de afectat. Am avut coşmaruri cu un alt câmp de luptă la fel ca acesta, transportat în întregime în Lumea de Dincolo. Doar că în loc de Giganţii Gheţurilor, toate oasele aparţineau scionilor.

Gura lui – de obicei surâzătoare – era împietrită într-un rictus ameninţător, iar Helen îşi aminti cuvintele lui Hector. Orion avusese o viaţă grea.

Ea îşi dădea acum seama de acest lucru. Ceea ce ar fi trebuit să fie un cântec plin de bucurie se transformase în bocet.

Helen îşi aplecă faţa până îi surprinse privirea. Trăgându-l mai aproape de ea, îl scutură uşor, de parcă ar fi vrut să-l trezească.

— Hei, îl strigă ea încetişor. Ştii ce m-a enervat întotdeauna la ora de istorie?

— Ce anume?

Orion fusese smuls din reveria sa de întrebarea – aparent banală – a lui Helen, exact aşa cum intenţionase.

— Învăţăm numai despre războaie, bătălii şi despre cine a cucerit pe cine. Helen îl prinse cu mâinile de unul dintre braţele sale vânjoase şi începu să-l conducă mai departe, pe drum. Ştii ce cred eu?

— Ce?

Faţa lui se destinse intr-un zâmbet în timp ce-i permitea să-l conducă. Helen era încântată să constate că norii de furtună care-i înneguraseră faţa dispăruseră atât de repede, de parcă ar fi avut puterea să-i alunge după bunul ei plac.

— Eu cred că pentru fiecare dată a unui război pe care ne obligă să o memorăm la ora de istorie, ei ar trebui să ne recompenseze cu cel puţin două lucruri uimitoare. De exemplu, să ne spună câţi oameni sunt salvaţi în fiecare an de pompieri sau numărul oamenilor care au păşit pe lună. Ştii ce-i absolut îngrozitor? Eu nici măcar nu ştiu răspunsul la aceste întrebări.

— Nici eu, mărturisi amuzat Orion.

— Dar *ar trebui* să ştim toate astea! Suntem americani!

— Ei bine, în mod oficial, eu sunt canadian.

— Destul de aproape! zise Helen fluturând entuziasmată o mână. Vreau să spun că, având în vedere toate lucrurile minunate de care sunt capabili oamenii, de ce ne concentrăm pe războaie? Oamenii ar trebui să fie mai buni de atât.

— Dar tu nu eşti om, nu chiar, nu *în întregime.* O drăgălaşă zeitate, şuieră o voce linguşitoare şi piţigăiată.

Helen auzi un vâjâit metalic şi zări o lumină puternică în momentul în care Orion îşi scoase de sub haină una dintre numeroasele sale săbii. O împinse pe Helen în spatele lui şi o prinse cu mâna de şold, intenţionând să o imobilizeze în caz că ea ar fi avut de gând să facă vreo imprudenţă – ca de exemplu să sară sau să înceapă să lupte.

— Vino şi înfruntă-mă, îşi provocă Orion adversarul. Vocea lui era calmă, glacială – ca şi cum s-ar fi aşteptat la acel atac.

Frustrată pentru că se simţea atât de neajutorată fără fulgerele ei, Helen îşi promise că avea să înveţe să lupte

precum muritorii imediat ce ar fi ajuns înapoi în lumea reală. Dacă mai avea să ajungă vreodată.

Un râs ascuţit şi melodios străbătu pădurea de oase şi un cântecel sinistru ajunse la urechile lor.

— Nu eşti decât un copil mare! Un semizeu! Mai puternic decât alţii de vârsta ta, la fel ca vânătorul după care ai fost numit! Vrei să te lupţi cu mine, prostuţule Vânător Ceresc? Ai grijă! Eu am inventat războiul. Da, da, războiul, micuţilor. Eu l-am inventat. Dar nu, Vânătorul Ceresc nu se va ascunde. El va lupta! Şi o va vâna mereu pe timpul nopţii! Pentru că este frumoasă, frumoasă, frumoasă!

Vocea melodioasă se transformă în hohote de râs copilăreşti care o făcură pe Helen să-şi încleşteze dinţii până scrâşniră. În timp ce Orion cerceta împrejurimile în defensivă, Helen zări o siluetă mare şi prelungă, care se îndrepta în viteză spre ei prin cimitirul Giganţilor Gheţurilor.

Bărbatul era foarte slab şi aproape gol, având trupul pictat cu motive florale de culoare albastră – ca un sălbatic din Epoca de Piatră.

— La fel ca sora mea, iubita mea. La fel ca Faţa! Oh! Faţa aceea iubită şi de neoprit, din care a ţâşnit atâta sânge, sânge, sânge! Din nou, din nou! Vreau să joc din nou Jocul cu această micuţă şi frumoasă zeitate! Chicotind, fiinţa se apropia tot mai mult, încercând să-l îndepărteze pe Orion de Helen, dar acesta nu se lăsă păcălit.

În timp ce sălbaticul încerca să se apropie de ei, Helen îi analiză înfăţişarea. Îngrozită, se lipi de spatele lui Orion. Sălbaticul avea ochii cenuşii şi codiţe, care ar fi putut fi blonde la origine sau chiar albe înainte de a fi fost mânjite cu vopsea albastră şi sânge închegat.

Sângele părea să iasă bolborosind din pielea lui. I se scurgea din nas şi din urechi – până şi din *scalp,* de parcă creierul său putred s-ar fi scurs însângerat prin fiecare orificiu disponibil.

În mână avea o sabie crestată, al cărei tăiş era cărămiziu din cauza ruginii. Răsucindu-se brusc în momentul în care

Orion pară una dintre fandările sălbaticului, Helen simţi mirosul acestuia. Stomacul ei se întoarse pe dos din cauza duhorii insuportabile. Bărbatul mirosea a transpiraţie acră şi carne putredă.

— Ares, şopti Orion peste umăr către Helen când zeul dispăru pentru câteva clipe hohotind isteric, ca să se ascundă printre oasele uriaşe. Nu-ţi fie frică, Helen. E un laş.

— E nebun! şopti îngrozită Helen. E nebun de legat!

— Majoritatea zeilor sunt aşa, dar am auzit că Ares e de departe cel mai nebun dintre toţi, zise Orion cu un zâmbet încurajator. Nu te teme. Nu-l voi lăsa să se apropie de tine.

— Hm, Orion? Dacă e zeu, nu crezi că ar putea să te zdrobească, pur şi simplu? întrebă ea cu delicateţe.

— Noi nu ne putem folosi puterile de semizei aici jos, aşa că nu cred că el şi le poate folosi pe ale sale, zise el ridicând din umeri, de parcă şi-ar fi dat seama brusc de acest lucru. Şi mai mult de atât, *el* este cel care fuge de noi. Acesta e un semn bun de obicei.

Orion avea probabil dreptate, dar Helen tot nu se putea relaxa. Îl putea auzi pe zeul nebun mormăind ca pentru sine în timp ce gonea undeva la distanţă.

— Hei, tu de colo, micuţă zeitate! Te ascunzi de ceilalţi? strigă dintr-odată Ares la doar câţiva metri distanţă. E atât de neplăcut, când am nevoie de toţi trei ca să încep jocul meu favorit! Dar în curând, în curând. Pentru moment am să rămân aici. În schimb am să vă urmăresc cum vă jucaţi cu animalul preferat al unchiului meu. Iată-l că vine, micuţă zeitate!

— Cu cine vorbeşte? îi şopti peste umăr Orion.

— Nu ştiu, dar nu cred că vorbeşte cu noi. Poate că vede lucruri? presupuse ea.

— Sau poate că nu. Ceva mai devreme, mi s-a părut că am zărit…

Vorbele lui Orion fură curmate brusc. Un urlet înfiorător răsună în pădurea de oase. Era atât de strident şi pătrunzător, încât Helen îl putea simţi vibrând în tot corpul. Un al doilea urlet, apoi un al treilea urmară –

fiecare din ce în ce mai aproape. Helen încremeni instinctual, ca un iepure alb în zăpadă.

— Cerberul, rosti Orion gâtuit de emoţie. Îşi reveni repede şi strigă: Să mergem!

O apucă pe Helen de braţ şi o trase după el, reuşind să o scoată din transă. Amândoi o luară la fugă, în timp ce hohotele batjocoritoare ale lui Ares le răsunau în urechi.

Săriră peste oasele casante, încercând să păstreze acel urlet cât mai departe în spatele lor, asigurându-se că nu se îndreaptă spre vreo fundătură.

Din fericire, oasele se făceau tot mai mici, iar ei alergau în zigzag, ieşind din pădure.

— Ştii încotro ne îndreptăm? îl întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Orion întinse mâna şi îşi privi brăţara de aur de la încheietură, ascunsă până atunci sub mâneca hainei.

— Străluceşte când sunt în apropierea unui portal, strigă el întorcând capul către ea.

Helen se feri în ultima clipă de un os extrem de tăios şi privi apoi brăţara lui Orion.

Aceasta nu strălucea deloc. Urletul îngrozitor al câinelui demonic cu trei capete al lui Hades se apropia îngrijorător, cu fiecare secundă.

— Helen. Trebuie să te trezeşti acum, zise Orion cu o voce sumbră.

— Nu plec nicăieri.

— Asta nu se discută! strigă el furios la culme. Trezeşte-te!

Helen clătină încăpăţânată din cap.

Orion o prinse ferm de braţ, forţând-o să se oprească. O zgâlţâi de umeri şi se uită pătrunzător în ochii ei.

— Trezeşte-te. Acum.

— Nu, zise ea întorcându-i privirea. Plecăm împreună sau deloc.

Încă un urlet care îi făcea să vibreze cu totul spintecă aerul.

Amândoi se întoarseră şi-l văzură pe cerber la distanţă, alergând în salturi prin cimitirul cu tot mai puţine straturi

de oase.

Un ţipăt ciudat ieşi din gâtul lui Helen la vederea monstrului. Ea nu ştiuse la ce trebuia să se aştepte – poate la un pitbull sau la un buldog cu cap de doberman care să completeze acel trio. Imaginea oricărei rase cunoscute ar fi fost o adevărată uşurare. Dar nu. Ea ar fi trebuit să ştie că niciuna dintre acele rase familiare şi *domestice* nu existau cu atâtea milenii în urmă, atunci când apăruse pe lume.

Cerberul era un lup. Un lup cu trei capete, înalt de vreo şase metri, cu balele curgându-i din abundenţă printre fălci, care nu avea niciun cromozom de câine domestic în trupul lui. Unul dintre capetele bestiei se repezi spre ea, iar ochii bulbucaţi se întoarseră peste cap, lăsând la vedere albul globilor oculari. Un cap ţâşni spre Helen, în timp ce celelalte două se îndreptară spre Orion.

Părul de pe spatele arătării se zbârli dintr-odată şi toate cele trei capete se lăsară în jos, într-o poziţie ameninţătoare. Creatura puse o labă în pământ, avansând spre ei, apoi încă una, în timp ce un mârâit sumbru răsuna din toate cele trei gâtlejuri.

— Eeeieiei!

Un strigăt pătrunzător distruse concentrarea periculoasă a cerberului. O ploaie de oase se abătu în secunda următoare asupra unuia dintre capetele monstrului. Toate cele trei capete reacţionară imediat. Cerberul se întoarse brusc şi ţâşni pe urmele misteriosului salvator, abandonându-i pe Helen şi pe Orion. Helen încercă să vadă cine-i salvase, dar nu reuşi să observe decât o umbră vagă printre grămezile de oase noduroase.

— Fugi, fugi, fugi! o zori Orion trăgând-o după el.

Ţinându-i strâns mâna în mâna lui, începu să alerge către un zid de piatră care se ivise undeva la distanţă. Helen se împotrivi.

— Trebuie să ne întoarcem! Nu putem pleca…

— Nu irosi un act de eroism atât de perfect cu unul *prost* pe cont propriu! strigă el trăgând-o mai departe după el, aproape cu forţa. Nu trebuie să subapreciezi puterile

altora, înţelegi?

— Nu încerc să… începu Helen, dar o nouă serie de lătrături şi mârâituri ale cerberului o făcură să se răzgândească.

Monstrul demonic îşi încheiase în aparenţă socotelile cu îndrăzneţul erou şi era din nou pe urmele lor. Era timpul să tacă şi să alerge.

Helen şi Orion alergau îngroziţi spre zidul de piatră ţinându-se de mână şi încurajându-se reciproc. Amândoi erau epuizaţi. Helen pierduse şirul orelor petrecute în Lumea de Dincolo şi nu mai ştia câţi kilometri străbătuseră în acea perioadă. Avea gura atât de uscată încât o dureau gingiile, iar picioarele îi erau umflate şi rănite în bocanci. Respiraţia lui Orion era zgomotoasă în timp ce alerga alături de ea şi părea să-l chinuie, ca şi cum ar fi avut şmirghel în loc de plămâni.

Uitându-se în jos, spre mâna lui lipită de mâna ei, Helen zări brăţara de la încheietura acestuia, care începuse să strălucească. Cu cât se apropiau mai mult de zidul din piatră, strălucirea brăţării creştea în intensitate până ajunse să-i acopere trupul ca un nimb de lumină aurie. Helen îşi desprinse privirea de la brăţara sclipitoare a lui Orion şi zări o deschizătură îngustă şi luminoasă între pietrele negre ale zidului din faţa lor.

— Nu te teme! continuă să alergi, îi strigă el în timp ce fugeau spre intrarea aceea într-o cursă nebună.

Ea putea auzi în spatele lor zgomotul produs de labele masive ale bestiei la impactul cu solul. Câinele demonic se apropia tot mai mult. Pământul se cutremură, iar aerul deveni încins şi umed în momentul în care cerberul îi suflă în ceafă lui Helen.

Pietrele însă nu se mişcară – nu se traseră în părţi pentru a le face loc lui Helen şi lui Orion. Agăţată cu disperare de mâna lui Orion, Helen continuă să înainteze fără nicio ezitare.

Săriră prin zidul masiv, plutiră în gol şi atinseră ceea ce părea a fi un alt perete. Helen auzi un zgomot înăbuşit în momentul în care tâmpla ei se izbi de suprafaţa dură. Cu

respiraţia tăiată, Helen aşteptă să alunece de pe perete şi să se rostogolească *pe* pământ, dar acest lucru nu se întâmplă. Era întinsă pe o pardoseală îngheţată într-un loc foarte rece şi întunecat.

— Helen?

Vocea îngrijorată a lui Orion spintecă întunericul şi răsună de-a lungul mai multor pasaje separate. Ea încercă să-i răspundă, dar pe gură nu-i ieşi decât un şuierat slab.

Când încercă să ridice capul, stomacul ei se crispă convulsiv. Nu mâncase nimic şi nu avea ce să vomite.

— Oh, nu, îl auzi pe Orion şoptind în timp ce încerca să se apropie de ea în întuneric.

Auzi un pocnet şi un pârâit, urmate de o flacără portocalie strălucitoare ce provenea de la bricheta lui Orion. Fu nevoită să închidă ochii pentru că era sigură că avea să vomite dacă nu făcea asta.

— Oh, Helen, capul tău…

— F-f-frig, reuşi ea să îngaime.

Şi aşa era. Era chiar mai frig în locul acela decât în dormitorul ei, şi nu se putea ridica pentru a pleca mai repede de acolo.

Îşi mişcă degetele şi văzu că putea să o facă, dar dintr-un anumit motiv braţele ei erau înţepenite.

— Ştiu, Helen, ştiu.

Orion se mişca agitat în jurul ei vorbindu-i cu blândeţe, în şoaptă, de parcă ar fi încercat să calmeze un copil sau un animal rănit.

— Te-ai rănit destul de rău la cap şi suntem încă în faţa portalului – nici aici, nici acolo. Nu te poţi vindeca decât dacă te mişc eu, în regulă?

— Bi… ne, rosti cu dificultate Helen.

Era îngrozită la gândul că braţele ei nu mai aveau să răspundă la comenzi aşa cum ar fi trebuit. Simţi mâinile puternice ale lui Orion sub trupul ei întins cu faţa în jos. El se încordă preţ de o secundă, apoi o ridică. O durere ascuţită o străbătu – din tâmplă până în degetele de la picioare. Orion îi şoptea ceva în timp ce o căra pe braţe departe de zona îngheţată, într-un loc ceva mai călduţ, dar

Helen nu avea idee ce-i spunea. Era prea concentrată încercând să se abţină să nu vomite. Întreaga lume se clătina şi se învârtea în jurul ei, şi îşi dorea cu disperare ca Orion să se oprească. De fiecare dată când acesta păşea, i se părea că-i striveşte capul.

În cele din urmă, el se ghemui cu ea în braţe, iar Helen auzi din nou zgomotul brichetei.

Putea simţi o strălucire caldă în spatele pleoapelor ei închise. Orion aprinsese o lumânare.

Helen simţi cum el îi netezea pe spate părul lipit de tâmplă şi cum încerca să o încălzească în haina lui, ţinând-o strâns, aproape de el. După câteva secunde, începu să se simtă ceva mai bine.

— De ce mă simt atât de rău? întrebă ea când îşi mai veni în fire.

— Nu ai mai avut niciodată o contuzie? o întrebă la rândul lui, aproape amuzat. O strânse mai tare la piept preţ de o clipă, apoi îi spuse: E în regulă. Te vindeci mai repede acum, cât suntem mai departe de portal. O să-ţi recapeţi puterile de scion în partea aceasta a peşterii, aşa că vei fi din nou pe picioare în cel mai scurt timp.

— Bine, zise ea încrezătoare în cuvintele lui.

Dacă Orion spunea că avea să se refacă, atunci aşa trebuia să fie. După alte câteva secunde se simţea aproape normal şi se relaxă în braţele lui.

Dar când făcu asta îl simţi crispându-se.

— Trebuie să te părăsesc acum, îi spuse el cu blândeţe.

— Cum? făcu mirată Helen ridicându-şi privirea către Orion.

El o privi cu tristeţe.

— Suntem din nou în lumea reală, Helen. Vor veni după noi.

Imediat ce termină de vorbit, un suspin plin de jale răsună de pretutindeni.

Orion lăsă capul în jos cu o privire mâhnită şi oftă din greu. Cu o mişcare bruscă şi violentă, stinse lumânarea de lângă ei, strivind-o. Încercă apoi să o dea la o parte pe Helen ca să se poată ridica în picioare, aşa că o împinse

uşor în întuneric.

Muşchii ei deveniră rigizi, împiedicându-l să se aplece în faţă ca să se poată ridica. Ea puse o mână fermă pe pieptul lui Orion, îl împinse înapoi şi încălecă deasupra lui, ţintuindu-l la pământ. Un val de furie o cuprinse în timp ce-i strângea cu o forţă nemaivăzută şoldurile între coapsele ei.

— Tu nu pleci nicăieri, zise ea. Vocea ei era răguşită şi plină de ură.

— Nu, Helen, nu, protestă Orion, dar înţelese că era prea târziu.

Furiile puseseră stăpânire pe Helen şi îi comandau să-l ucidă.

CAPITOLUL 9

Zach ocoli insula cu maşina încă o dată, doar ca să se asigure că Hector nu era pe urmele lui, apoi se întoarse la nava stăpânului său.

Poate că era Hector un proscris, dar tot transmitea informaţii familiei Delos, iar Zach nu-şi putea permite să facă vreo greşeală. Moartea ar fi fost cea mai uşoară pedeapsă pentru el din partea lui Automedon dacă Hector ar fi aflat accidental, urmărindu-l, unde era baza lor – pe iahtul cu pânze roşii.

Zach opri motorul şi privi lung spre docul la care era ancorat elegantul iaht, legănat de valuri în briza nopţii. Palmele începură să-i transpire şi stomacul i se strânse la gândul că trebuia să străbată podeţul acela de scânduri pentru a-i da lui Automedon raportul complet. Acest raport faţă în faţă era doar o formalitate – Zach îi trimisese stăpânului său prin e-mail tot textul, imediat ce-l furase, dar lui Automedon îi plăcea să-i reamintească omului său că fiecare secundă din ziua aceea aparţinea în întregime stăpânului.

Zach nu avea încotro. Şi totul din vina lui Helen. Căţeaua aia.

El voise doar să afle ce tot ascunsese ea atâţia ani de zile. Încercase să-i vorbească în particular despre asta, dar, cu toate că se purtase atât de atent, ea nu-l ascultase.

Dacă i-ar fi dat cât de puţină atenţie – poate dacă ar fi ieşit cu el de vreo câteva ori –, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Zach reuşise să afle toate răspunsurile pe care le voia – şi mai multe dintre cele pe care nu le voia. Automedon venea dintr-o epocă în care singura diferenţă dintre un om liber şi un sclav era sincronizarea, iar Zach fusese în locul

nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Zack coborî din maşină şi porni pe podeţul de scânduri, spunându-şi că, cel puţin, stăpânul lui îl respectase destul cât să fie onest. Chiar primise o slujbă importantă. Trebuia să-i spioneze pe foştii lui prieteni, în special pe Helen, şi să-i ofere stăpânului său toate informaţiile pe care le putea afla despre descinderile ei în Lumea de Dincolo. O slujbă dezonorantă, ce-i drept, dar măcar era o cale în interiorul acelei lumi.

Helen era o snoabă. Iar băieţii Delos? Erau mult prea ocupaţi să-şi umfle muşchii lor minunaţi şi să se culce cu toate fetele sexy de pe insulă pentru a mai avea timp să observe un om normal atât de modest ca el.

În noaptea aceea îşi servise bine stăpânul, chiar dacă informaţia pe care i-o furnizase nu era bine-venită. Zach avea dovezi că mai exista un proscris care supravieţuise, iar dacă erau doi – Helen şi tipul cel nou, Orion –, atunci puteau fi chiar mai mulţi.

Zach nu era idiot. Nu-i luase prea mult să înţeleagă politica sau miza jocului. Reînvierea Atlantisului ar fi însemnat nemurire pentru scioni, şi după mii de ani în care au fost blocaţi într-o fundătură împreună cu zeii, Cei O Sută de Veri erau hotărâţi să-şi revendice premiul. Existaseră nişte discuţii iniţiate de facţiunea plângăcioşilor fraţi Delos, despre un mare război care ar fi putut începe drept consecinţă, dar stăpânul lui Zach îi explicase totul.

Războiul ar fi fost o alegere foarte greşită pentru zei.

Cei O Sută, deveniţi nemuritori odată cu ridicarea Atlantisului, i-ar fi depăşit numeric pe cei Doisprezece Olimpieni într-o proporţie de *cel puţin* optzeci la opt, şi toată lumea ştia că existau mai mult de o sută de veri în gruparea Celor O Sută.

Dacă olimpienii ar fi încercat să lupte, ar fi fost obligaţi să se predea aproape imediat.

Oamenii urmau să aibă, în sfârşit, zei care ar fi putut să-i înţeleagă, zei care odată fuseseră muritori. Poate ceva avea să se schimbe şi rugăciunile lor urmau a fi *îndeplinite* în loc să fie ignorate.

Asta avea sens pentru Zach. El ştia că era de partea celor corecţi.

Doar că, uneori, îl auzea pe stăpânul său spunând lucruri oribile, cum şi-ar fi dorit ca toată omenirea să dispară sau să se transforme într-o ceată de sclavi lipsiţi de raţiune, ca într-o colonie de furnici.

În repetate rânduri, Automedon spusese că şi-ar fi dorit ca stăpânul său să „şteargă oamenii de pe faţa pământului“. Zach nu-l întâlnise niciodată pe stăpânul stăpânului său şi, după câte auzise, nici nu avea de ce să-şi dorească să-l întâlnească. Niciodată.

La bordul iahtului, Zach auzi mai multe voci sub puntea principală şi simţi un miros acid şi rânced, ca de lapte stricat. Trupul lui se cutremură de scârbă din cauza mirosului insuportabil al vizitatorilor, dar se obişnui până la urmă şi rezistă. Câteodată, nici stăpânul său nu mirosea mai bine. Cu toate că la exterior arăta mai mult a om, Automedon avea un exoschelet în locul pielii şi nu respira pe gură, ci prin nişte orificii ascunse pe toată suprafaţa corpului său.

Nu avea mirosul unui om, ci mai degrabă de mosc amestecat cu frunze putrede.

Zack se aşeză pe puntea superioară, care momentan era goală. Membrii Celor O Sută care veniseră cu stăpânul lor pe insulă fuseseră rechemaţi de Tantalus la scurt timp după confruntarea din pădure cu Hector, Lucas şi Helen.

Zach nu era prea sigur de ce, dar credea că asta avea legătură cu atacul asupra lui Tantalus.

Orice s-ar fi întâmplat, probabil că fusese de mare importanţă pentru ca gardienii din elita lui Tantalus să încercuiască toate căruţele în acel mod.

Zach nu ştia decât că un întreg batalion al Celor O Sută avea misiunea de a urmări o femeie misterioasă prin toate colţurile lumii. Vocile de sub punte se auziră ceva mai tare preţ de câteva minute, semn că posesorii lor aveau o discrepanţă, dar imediat după aceea se stinseră din nou. Probabil că unul dintre interlocutori cedase.

Zach ştia foarte bine că nu era momentul să-i întrerupă,

aşa că aşteptă mai departe pe o bancă din lemn de tec. Ei ştiau că el era acolo, desigur. Zach aflase că stăpânul său îl putea auzi oricum, indiferent cât de uşor ar fi încercat să păşească.

Oricine ar fi fost acolo jos împreună cu el, era probabil la fel de vigilent – ori era un scion de rang înalt, ori cineva şi mai puternic.

Stăpânul lui nu folosea acel ton respectuos cu nicio fiinţă pe care ar fi considerat-o mai prejos decât el şi erau foarte puţine fiinţe pe planetă pe care Automedon nu le considera sub rangul său.

Când auzi că grupul din cabina de sub punte urca scările, Zach se ridică respectuos.

În urma stăpânului său veneau o femeie înaltă şi un tânăr palid. Musafirii arătau ca nişte modele la o prezentare de modă, fiind de o rară frumuseţe şi având nişte ochi cenuşii extrem de luminoşi. Amândoi mergeau de parcă ar fi plutit.

Dar, la o analiză mai amănunţită, ochii lor cenuşii erau parcă prea albi şi păreau să gâfâie în loc să respire. Zack făcu un pas înapoi şi, după privirea nemulţumită a stăpânului său, înţelese că făcuse ceva groaznic. Femeia îşi întoarse capul spre Zach ca un şarpe care îşi urmăreşte prada.

— Îngenunchează, sclavule! îi porunci Automedon.

Zach căzu în genunchi, dar continuă să se zgâiască de parcă ar fi fost hipnotizat la femeia care i se părea dintr-odată groaznic de *urâtă.* Îi luă câteva clipe să realizeze, dar cu toată înălţimea şi trăsăturile ei delicate, ea nu era deloc un frumos model, aşa cum crezuse iniţial. Era respingătoare şi la fel era şi băiatul gârbovit şi împiedicat de lângă ea.

Cei doi erau sursa mirosului oribil – lapte stricat amestecat cu sulf. Duhoarea îi făcea ochii să lăcrimeze, aşa că-i închise. Emoţii violente şi ciudate începură să-l frământe, tulburându-l nespus. Simţea nevoia să lovească sau să dea foc la ceva.

— În sfârşit, puţin respect, şuieră femeia.

— E un ignorant, zise Automedon cu dispreţ.

— Este prea prost pentru a-şi îndeplini misiunea?

— Deloc. S-a născut pe aceste meleaguri şi e fidel Feţei, răspunse calm Automedon. Dacă aceştia sunt cei Trei Moştenitori ai Profeţiei, mă aştept ca sclavul meu să se comporte aşa cum îi pretindem. Ca un muritor invidios.

— Perfect.

Zach nu-i auzi pe femeie şi pe tânăr plecând, dar când deschise ochii nu-i mai văzu. Doar mirosul lor persista. Sentimentul inexplicabil îl copleşi şi începu să caute cu privirea pe puntea iahtului un obiect pe care să-l distrugă.

Furiile şopteau tot felul de nume şi suspinau jalnic, văitându-se şi hohotind la răstimpuri.

Helen îşi recăpătă controlul. Îşi spuse că trebuia să-şi ia mâna de pe pieptul lui Orion şi să se retragă. Îl simţea între picioarele ei, dar nu-l putea vedea în întunericul deplin al peşterii. Asta o ajuta. Dacă se putea opri să-l atingă, ar fi reuşit să se calmeze, şi *trebuia* să se calmeze.

Era atât de furioasă încât i se părea că simţise pământul cutremurându-se.

Şi totuşi nu se retrase. Fără să poată lua o decizie, se trezi că-şi înfigea degetele în pielea lui, ţinându-l strâns de bluză şi trăgându-l mai aproape de ea în timp ce el încerca să scape din strânsoare.

Încă un cutremur zgudui fundul cavernei sub ea, şi de această dată îşi dădu seama că nu era doar produsul imaginaţiei ei. Cutremurul era atât de puternic încât se dezechilibră, eliberându-l pe Orion. Un bubuit puternic răsună între pereţii cavernei, iar pământul se înălţă pentru o clipă, apoi reveni în poziţia iniţială. Auzi respiraţia precipitată a lui Orion, care încerca dar nu reuşea să-i rostească numele. Acesta reuşise cumva să se strecoare şi să scape de sub trupul ei, dar ea ştia că era încă aproape. Disperată după lumină, Helen se gândi să creeze un fulger. Era foarte deshidratată după lungul timp petrecut în Lumea de Dincolo, şi ştia că în lipsa apei nu se putea baza pe fulgerele ei.

Dacă nu ar fi avut control deplin asupra acestora, unul ar fi putut exploda, şi peştera – şi aşa avariată din cauza cutremurului – s-ar fi putut prăbuşi.

Cestul o proteja de arme, era adevărat, dar pământul ar fi putut să o înăbuşe la fel cum apa mării ar fi putut să o înece.

— Helen, fugi! reuşi Orion să îngaime cu o voce răguşită. *Te rog.*

Vocea lui o irită la culme, la fel ca zgomotul unor gheare pe o tablă de scris, dar – cel puţin – reuşi să o ghideze în întuneric, dezvăluindu-i locul în care se afla.

Se aruncă asupra lui şi-l ţintui din nou la pământ, imobilizându-l între genunchi. Realiză că mâinile lui erau încleştate pe antebraţele ei pentru a încerca să oprească ploaia de lovituri care i se abătuse asupra capului. În întunericul profund, mâinile lui Orion îi imobilizau încheieturile.

În timp ce se luptau, Helen simţi o *a treia* mână, uşoară şi lipsită de consistenţă, precum aerul. Fără îndoială, mâna îi aparţinea lui Orion. Mâna se întinse pentru a atinge pieptul lui Helen.

Ea se cutremură violent, ca apucată de convulsii, încercând să scape de şocul atingerii lui imposibile. Cu infinită blândeţe, mâna lui Orion trecu prin hainele, pielea şi oasele ei.

Mâna diafană făcu să îi vibreze ramificaţiile nervoase ale coloanei vertebrale, apoi cuprinse porţiunea din spatele sternului – locul din care izvora râsul ei necontrolat acelaşi loc care o duruse atât de îngrozitor atunci când îl pierduse pe Lucas.

Din moment ce Helen ştia că nu un organ din pieptul ei era responsabil pentru emoţiile pe care le simţea, era ca şi cum Orion ar fi ţinut miezul inimii ei în mâna sa invizibilă.

Îngheţă, copleşită de această nouă senzaţie. Orion se ridică în capul oaselor sub ea, iar feţele lor ajunseră doar la câţiva centimetri distanţă în întuneric.

— Nu trebuie să ne facem rău unul altuia, Helen, murmură el.

Buzele lui atinseră porţiunea de piele hipersensibilă dintre urechea şi maxilarul ei. Firişoarele de păr de pe obrazul lui Helen se ridicară şi se întinseră ca să atingă buzele lui Orion, de parcă acestea le-ar fi atras ca un magnet.

Pumnii ei se relaxară, renunţând la postura războinică. Mâinile îi căzură moi pe lângă corp, până când palmele ajunseră pe umerii calzi şi puternici ai lui Orion.

În interiorul ei, cea de-a treia mână a lui Orion se încordă, apoi se ramifică în cinci direcţii, ca cinci degete extinse. Atingerea lui interioară se revărsă peste membrele ei şi, în cele din urmă, cel de-al cincilea deget se întinse şi mai mult ca să-i umple capul.

— Nu aş putea să-ţi fac rău. Niciodată.

Vocea lui o trezi la realitate şi mâinile sale reale îi alunecară pe spate şi îi cuprinseră şoldurile.

— Nu ştiu ce-mi faci, şopti Helen cu o voce stinsă, astfel încât să nu geamă sau să suspine accidental. Nu se putea decide dacă atingerea interioară a lui Orion era lucrul cel mai uimitor pe care-l simţise vreodată sau dacă era atât de intim încât trecuse de la stadiul de plăcere la cel de durere. Dar nici eu nu vreau să-ţi fac rău.

Nu le este permis!

Un susur insistent umplu peştera, crescând treptat în intensitate şi devenind în scurt timp strigăt.

Furiile erau în culmea delirului şi, pentru prima dată, Helen le simţi atingerea.

Lovind-o pe spate cu frunţile lor umede şi cu membrele moarte acoperite de cenuşă, acestea se strânseră în jurul lui Helen. Înaintând împleticindu-se spre ea, Furiile începură să-i zgârie faţa şi să o tragă de păr, încercând să o sfâşie cu unghiile lor mici şi ascuţite pentru a o scoate de sub vraja lui Orion.

O mie de crime nerăzbunate însângerară gândurile lui Helen.

Omoară-l! Omoară-l acum! şuierau Furiile. *El încă este îndatorat Casei Atreus. Fă-l să plătească cu sânge!*

Copleşită de Furii, inima lui Helen alunecă din mâna

invizibilă a lui Orion şi se umplu de mânie oarbă. Se lăsă pe spate şi-l lovi cu toată puterea de care era în stare – încercând să-i nimerească în plin gâtul.

Oricât control ar fi avut Orion până atunci asupra puterilor sale, acum nu mai avea cum să se împotrivească. În scurt timp, Furiile puseseră stăpânire pe el.

Mârâi ca un animal şi ţâşni înainte, apucând-o pe Helen de partea de sus a braţelor şi împingând-o brutal pe spate. Acum, că-şi recăpătase puterile de scion, era mai rapid şi mai puternic decât şi-ar fi putut ea imagina.

Hector avusese dreptate. Orion era extrem de puternic. Helen încercă să-i opună rezistenţă şi să se strecoare de sub el, dar era prea târziu pentru a face asta.

Acesta deţinea controlul acum şi, având în vedere abilităţile şi dimensiunile sale, o putea ţintui cu uşurinţă pe Helen la pământ.

Riscând o catastrofică erupţie de electricitate, Helen a lăsat un curent de mare intensitate să-i străbată pielea. Spera să-l lase inconştient pe Orion, însă oboseala o făcu să dea greş şi şocul dureros pe care-l transmise nu reuşi decât să-l înfurie şi mai tare.

Orion scoase un urlet şi tresări de durere, dar nu-i dădu drumul.

Când îşi reveni după furtuna electrică din capul lui, se lăsă cu toată greutatea pe umerii ei şi aproape că o strivi de pardoseala udă a peşterii, până când un suspin de durere îi scăpă lui Helen printre buze.

Ea realiză că-l judecase greşit pe Orion şi că avea să plătească pentru asta.

Tot nu putea să-l zărească, dar simţea trupul lui masiv profilându-se deasupra ei.

Nu observase cât de *mare* era până în momentul acela – probabil pentru că înainte de asta nu avusese niciun motiv să se teamă de el.

În timp ce îi împingea fără niciun rezultat faţa şi gâtul înţelese că nu avea să câştige lupta.

Era rănită, deshidratată şi epuizată peste măsură. Orion putea foarte uşor să o ucidă.

Helen nici nu trebuia să se gândească la asta.

Ştia că mai degrabă ar fi murit îngropată sub mii de tone de pietriş decât să i se supună.

Se relaxă şi încercă să se concentreze pentru a putea obţine un fulger puternic, adevărat – unul care l-ar fi ucis cu uşurinţă şi care – cel mai probabil – ar fi putut distruge peştera cu totul şi pe ea de asemenea.

Dar nu avu ocazia să elibereze un astfel de fulger.

Dintr-odată, Orion îi dădu drumul şi se ridică, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis.

Îl auzi îndepărtându-se grăbit în întuneric. Faptul că nu ştia unde plecase o făcu să-şi dorească disperată o sursă de lumină.

Ciulindu-şi urechile în liniştea aceea înfiorătoare, Helen aştepta zgomotele prevestitoare ale unui nou atac. Bocancii lui Orion scârţâiră undeva la distanţă. Furiile şuierară, strigând-o pe Helen din locul în care se ascundea Orion.

Acestea încercau să o dirijeze, dorind ca ea să termine ceea ce începuse.

Dar acum, că nu-l mai atingea, Helen se simţea nesigură. Orion nu era duşmanul ei, nu-i aşa? De fapt, ei îi păsa de el – şi încă atât de mult încât începea să-şi facă griji că-l rănise.

Dar întunericul impenetrabil al peşterii nu dezvăluia nimic – indiferent cât de mult încercase ea să distingă ceva.

Decise că trebuia să ştie două lucruri: mai întâi – dacă era teafăr şi al doilea – dacă se pregătea să o atace. Concentrându-şi toată puterea rămasă pentru a menţine o încărcătură puternică, Helen formă un mic glob luminos de electricitate în mâna stângă pe care îl ridică apoi deasupra capului. Ochii ei căutau disperaţi printre stalactitele şi stalagmitele care se iţeau în întuneric ca nişte colţi fioroşi, până-l zări pe Orion.

Acesta stătea cu spatele lipit de peretele din celălalt capăt al micii caverne, cu ochii închişi. Sângele i se prelingea pe bărbie.

— Dacă mă vei ucide, fă-o acum, cât am ochii închişi.

Vocea gravă lui răsună sigură şi calmă pe coridoarele pustii.

— Nu o să mă lupt cu tine.

Producerea luminii fusese o greşeală. Acum, Helen le putea vedea clar pe Cele Trei Furii scrâşnind din dinţi şi întinzându-şi degetele pe deasupra trupurilor lor în întuneric.

Acestea îşi sfâşiară hainele şi lăsară nişte răni adânci şi pline de sânge pe pielea lor albă, rece şi umedă.

Helen se ridică şi se apropie mecanic de Orion, ca un criminal extrem de calculat şi care avea mintea plină de rotiţe de ceasornic în loc de gânduri. Într-o izbucnire de ură, ea căzu în genunchi în faţa lui şi îşi puse mâna dreaptă sub cămaşa acestuia.

Plimbându-şi mâna dreaptă de-a lungul centurii lui Orion, Helen simţi cuţitul pe care ştia că îl ţinea la spate. Probabil că el ştia ce făcea, dar nu încercă să o oprească.

Helen îi scoase cuţitul din teacă şi puse vârful lamei pe pieptul lui.

— Nu vreau asta, zise ea. Vocea ei tremura şi vederea îi era înceţoşată de lacrimi care se adunară tot mai mult până începură să i se prelingă pe obrajii fierbinţi. Dar trebuie s-o fac, adăugă Helen.

Orion nu deschise ochii. Mâinile lui stăteau lipite de peretele cavernei. În lumina rece şi stranie a globului ei electric atât de greu de controlat, Helen îl văzu încercând să se calmeze, de parcă ar fi făcut asta de foarte multe ori. Helen zărea cu coada ochiului membrele fantomatice şi pletele cenuşii ale Furiilor.

— Şi eu simt acelaşi lucru. Dorinţa de sânge, şopti el atât de încet încât Helen mai mult înţelese ce voia să spună. E în regulă. Sunt gata!

— Priveşte-mă.

Orion îşi deschise ochii verzi şi luminoşi. Furiile urlară.

O expresie surprinsă şi copilăroasă îi însenină faţa. El începu să respire iute, cu dificultate, iar capul lui se lăsă încet către Helen, centimetru cu centimetru, până când

buzele lui se lipiră uşor de ale ei.

Gura lui era foarte fierbinte şi moale. Ca o nouă aromă pe care ea nu o putea identifica, dar pe care voia să o adulmece în întregime, Helen trase buza lui inferioară în gura ei ca să îl poată gusta pe îndelete.

Luându-i faţa într-una din palmele sale astfel încât să-i apropie gura palidă de buzele ei, Helen observă ceva lipicios pe propriile degete. Se retrase un pas înapoi şi privi în jos.

Pe mâinile ei era sânge.

Ieşind uimită din transă, Helen privi în jos şi zări o pată circulară neagră şi umedă care se lăţea pe cămaşa lui Orion. Acesta avea o privire surprinsă. Ea îl înjunghiase. Apoi continuase să înfigă vârful cuţitului în el, câte puţin, în timp ce se apropiau tot mai mult unul de altul. Iar Orion îi permisese să facă asta fără să se împotrivească.

Realizând ce făcuse, Helen scoase lama din pieptul lui Orion şi o aruncă. Arma zdrăngăni pe pardoseala peşterii.

Orion se aplecă în faţă cu un suspin abia auzit şi încercă să se agaţe de ea, cuprinzându-i genunchii. Îngrozită, Helen îşi înfipse călcâiele în pământul alunecos şi încercă să scape de trupul înţepenit al lui Orion, stingându-şi globul de lumină. Spatele ei atinse o stalagmită şi în acel moment rămase nemişcată, atentă la orice zgomot făcut de el.

Furiile îi spuneau în şoaptă să se ridice şi să termine ceea ce începuse, dar era prea îngrozită ca să se supună.

— Orion? strigă ea spulberând liniştea cavernei.

Avea să-l care până afară, îşi spuse, încercând să se convingă de faptul că era o decizie bună.

Lama cuţitului nu intrase atât de adânc, aşa că el era doar inconştient. Nu-i aşa? *Aşa e,* îşi spuse încrezătoare. Dacă era rănit prea grav ca să se vindece singur, avea să-l ducă la Jason şi Ariadne, iar ei l-ar fi putut salva – era sigură de acest lucru.

Nu-i păsa că era epuizată, că el era prea greu pentru ea, sau că nu ştia până unde ar fi trebuit să-l care. Orion trebuia să rămână în viaţă. Ar fi fost în stare de orice

pentru asta.

Dar Furiile… acestea aveau să-i facă până şi pe cei doi gemeni plini de compasiune să-l omoare pe Orion. Asta numai dacă Helen avea să reziste Furiilor până să ajungă cu el înapoi în Nantucket. Cum s-ar fi putut încrede în propria-i persoană când tocmai îi făcuse lui Orion aşa ceva?

— Orion, răspunde-mi! ţipă disperată Helen în întuneric. Nu poţi muri!

— Ei bine, într-o bună zi poate că am să mor. Dar nu acum, rosti cu voce stinsă Orion. Şoaptele Furiilor începură să se audă tot mai tare. Trebuie să ieşi de aici, adăugă el.

— Nu vreau să te las aici. Eşti rănit.

— Sunt aproape vindecat. Mergi în susul pârâului, urmăreşte cursul de apă. Te va conduce. Orion înghiţi cu dificultate. Te rog, pleacă de lângă mine!

Furiile îi vorbeau lui Orion acum, îndemnându-l să sară asupra lui Helen. Ea le putea auzi cum îl implorau să o ucidă. Orion scoase un strigăt disperat, iar Helen simţi că se aruncase în direcţia ei.

Evitând în ultima clipă atacul, Helen renunţă la gravitaţie şi se ridică în aer. Imediat ce se înălţă în zbor, simţi un curent slab de aer pe direcţia pârâului, sub stalactitele lungi.

Curenţii de aer o ajutară să găsească coridorul ascendent şi ieşirea din peşteră.

Putea simţi, de asemenea, curenţii de aer stârniţi de Orion, care îşi agita braţele undeva dedesubt, căutând-o în întuneric. Rănit sau nu, Helen ştia că trebuia să-l lase acolo în noaptea aceea, altminteri niciunul dintre ei nu avea să supravieţuiască.

Helen continuă să înainteze pe coridoarele sinuoase ale cavernei, până reuşi să vadă lumina slabă a zorilor de la gura peşterii.

Încercă să zboare şi mai sus, pentru a-şi testa abilităţile. Privind în jos peisajul cufundat încă în întuneric, realiză că se afla lângă ţărmul sudic al Massachusetts-ului şi relativ

aproape de coastă. Făcu un viraj odată cu primele raze ale soarelui şi se îndreptă direct către est, deasupra apei. Undeva deasupra insulei Martha's Vineyard, Helen începu să plângă.

Ea păstra încă în minte privirea uimită a lui Orion în timp ce îl înjunghia – *da, da, îl înjunghia,* îşi repeta Helen în stare de şoc.

Un hohot de plâns îi scutură pieptul. Îşi acoperi gura cu mâna şi simţi un gust dezgustător pe buzele ei. Îşi privi mâna cu silă. Era mânjită cu sângele lui Orion. Aproape *îl omorâse,* iar dovada era întipărită pe pielea ei. Dacă nu ar fi sărutat-o, el ar fi fost mort acum.

Helen coborî într-un picaj periculos când ajunse deasupra casei sale.

Încercă să-şi cureţe genele de lacrimile care-i îngheţau, dar acestea nu mai conteneau, curgeau nestăvilite.

Cu cât încerca mai mult să-şi înăbuşe suspinele, cu atât acestea îi scuturau şi mai violent pieptul. Ce făcuse Orion cu inima ei?

Controlul lui Helen asupra vântului începu să dispară, aşa că se rostogoli prin aer asemenea unui sac de plastic purtat de furtună.

Căzu de la înălţime direct peste prelata albastră care acoperea fereastra dormitorului ei. Trase prelata într-o parte şi se aruncă pe pat, îngropându-şi capul sub perna rece pentru a-şi înăbuşi suspinele.

Îl auzi pe tatăl ei sforăind în camera alăturată, nebănuind – din fericire – că fiica sa fusese la un pas de a deveni o criminală.

Helen continuă să plângă înăbuşindu-şi suspinele, dar cu toate că era atât de obosită, refuza cu îndârjire să adoarmă.

Nu putea suporta gândul că avea să coboare atât de curând în Lumea de Dincolo, chiar dacă ştia foarte bine că nu mai conta. Acest ciclu în care era blocată părea că nu avea să se termine niciodată. Dacă ar fi adormit sau dacă ar fi rămas trează, ce diferenţă ar fi fost? Nu avea să-şi găsească liniştea, indiferent de ce urma să facă.

Zach o văzu pe Helen ridicând prelata albastră de la fereastra dormitorului ei şi intrând în *zbor* pe sub ea. El îl văzuse pe stăpânul său făcând o mulţime de lucruri care erau, practic, imposibile, dar faptul că văzuse o fată pe care o cunoştea dintotdeauna *zburând* era ceva greu de imaginat.

Ea fusese întotdeauna ca un înger – atât de frumoasă încât părea aproape dureros pentru cineva să o privească, dar în zbor Helen arăta într-adevăr ca o zeiţă.

În acelaşi timp, părea supărată. Se întrebă ce păţise.

Oricare ar fi fost motivul, nu era de bine. Zach îşi spuse că probabil Helen nu avusese succes în Lumea de Dincolo. Dar cum naiba reuşise să iasă din casă? se întrebă el.

Apoi începu să transpire. Prin nu ştiu ce truc, Helen reuşise să închidă lumina în dormitorul ei ca să apară în zbor jumătate de oră mai târziu, undeva în spatele lui.

Se putea teleporta acum? Ce avea să-i spună stăpânului său?

Zach ştia că trebuia să facă un raport. Se întoarse şi porni spre maşina parcată pe aceeaşi stradă şi făcu un salt. Automedon stătea în spatele lui, la fel de tăcut ca un mormânt.

— Cum a ieşit din casă moştenitoarea? întrebă foarte calm.

— S-a dus la culcare. A adormit… Nu a ieşit din casă, pot să jur.

— Pot să-ţi simt frica, zise Automedon. Ochii lui roşii sclipeau înfricoşător în întuneric. Ochii tăi nu ar fi putut să o zărească. Nu mai pot avea încredere în tine în privinţa acestei misiuni.

— Stăpâne, eu…

Automedon clătină din cap. Asta fu de ajuns să-l reducă la tăcere pe Zach.

— Sora stăpânului meu a primit vorbă de la fratele ei. Ei sunt aproape gata, continuă Automedon pe tonul său lipsit de expresie. Trebuie să facem pregătirile necesare pentru a captura Faţa.

— Sora stăpânului tău? întrebă intrigat Zach. Dar Pandora e moartă. Vrei să spui soţia lui Tantalus, Mildred?

Zach se prăbuşi în genunchi, cu respiraţia tăiată. Automedon îl pocnise atât de repede în abdomen încât Zach nici nu avusese timp să clipească.

— Pui prea multe întrebări, zise Automedon.

Zach icni şi se prinse cu mâinile de mijloc, fiind sigur de faptul că Automedon avea un alt stăpân. Probabil că nu mai lucra pentru Tantalus, iar Zach avea senzaţia că totul avea legătură cu femeia aceea înaltă de pe altă lume şi cu băiatul hidos care o însoţea.

Oricine ar fi fost femeia aceea, lua acum decizii în numele fratelui ei, iar acesta era noul stăpân al lui Automedon.

Zach ştia foarte bine că Automedon nu avea destulă încredere în el pentru a-i spune pentru cine lucra, dar asta nu însemna că nu ar fi putut să afle pe cont propriu. Trebuia doar să fie precaut.

— Iartă-mă, stăpâne, reuşi să îngaime Zach în timp ce se ridica, încovoiat încă de durere şi clocotind de furie. Am să-ţi aduc tot ce ai nevoie. Instruieşte-mă doar.

Gura lui Automedon se strâmbă cu dispreţ, de parcă ar fi putut adulmeca intenţiile ascunse ale sclavului său. Zach încercă să gândească cu loialitate. Viaţa lui depindea de acest lucru.

— O funie, un stâlp şi un vas mare din bronz. Ştii la ce se foloseşte?

— E un vas din bronz pentru jăratic folosit la ceremonii, rosti Zach cu o voce stinsă.

Stăpânul său făcu un semn scurt de încuviinţare.

— Păstrează toate lucrurile astea la îndemână. La momentul potrivit, totul se va derula cu rapiditate.

Ridicându-se în capul oaselor, Helen îşi frecă buimacă fruntea şi observă că era încă murdară de noroi şi mâzgă scârboasă. Pielea ei era alunecoasă şi sensibilă din cauza lipsei de somn, iar faţa îi ardea, cu toate că ştia foarte bine că dormitorul ei era de-a dreptul îngheţat.

Paharul de pe noptiera ei avea în partea de sus o pojghiţă subţire de gheaţă.

Ridicându-se cu oarecare efort din pat, se deplasă împleticindu-se până sub duş şi rămase acolo, încercând să uite felul în care o privise Orion şi cât de pierdut îi păruse acesta.

Cuvântul *înjunghiat* îi răsuna în urechi şi îi bântuia fără încetare gândurile tulburi, combinându-se într-un mod ciudat cu amintirea atingerii sale.

Helen ştia foarte bine că Orion putea controla inimile, dar nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru ceea ce simţise atunci când intrase în fiinţa ei. Simţise un soi de suferinţă, dar în sensul bun al cuvântului – de fapt, în *cel mai bun* sens, realiză Helen.

Obrajii ei fierbinţi se făcură şi mai fierbinţi. Închise strâns ochii şi simţi lacrimi usturătoare.

Pentru o clipă i se păru că Orion ar fi putut să facă tot ce ar fi vrut cu ea, iar Helen era sigură că avea să-i permită acest lucru, dacă el i-ar fi cerut-o.

Mai rău de atât, bănuia chiar că – indiferent de ce i-ar fi cerut el – i-ar fi plăcut.

— Helen! urlă Jerry smulgând-o din gândurile ei incitante. Jerry o striga „Helen“ doar atunci când era supărat. De ce *naiba* e atât de frig în *nenorocita* asta de casă… pe *toţi dracii!*

Asta e, îşi spuse Helen. *În cele din urmă, l-am enervat atât de rău pe tatăl meu încât a uitat să mai vorbească limba engleză.*

Jerry ajunse în faţa uşii de la baie şi începu să strige la ea. Aproape că şi-l putea imagina stând acolo, cu degetul aţintit vehement spre uşă în timp ce furia îi creştea la culme, făcându-l să pronunţe greşit cuvinte precum *iresponsabilă* sau *aiurită,* sau să rostească şi alte cuvinte complicate precum *iresponsabilitate.*

Helen închise robinetele şi îşi puse pe ea un halat, încă udă.

Deschise uşa şi îi aruncă tatălui ei o privire pătrunzătoare. Orice ar fi avut de gând acesta să spună se

preschimbă într-un sunet nearticulat atunci când văzu expresia Helenei.

— Tată, rosti ea precaută încercând să-şi controleze emoţiile. Asta e situaţia. L-am chemat deja pe domnul Tanis de la magazinul de feronerie, iar el a trecut pe aici vineri şi a luat măsurile ferestrei. Apoi a dat comanda la un atelier de montat geamuri din Cape, pentru că locuinţa noastră e atât de veche încât niciunul dintre geamurile noastre nu au dimensiunile standard. Va trebui să aşteptăm ca angajaţii atelierului să confecţioneze fereastra, să ne-o trimită, iar domnul Tanis va veni după aceea să ne-o monteze. Dar până atunci *va fi îngrozitor de frig în camera mea, bine?*

— Bine, zise el dând înapoi în faţa atacului brusc al lui Helen. Atât timp cât te ocupi tu de treaba asta.

— Mă ocup!

— În regulă! Jerry se lăsă încurcat de pe un picior pe celălalt, privind-o pe Helen îngăduitor. Acum, spune-mi ce vrei să mănânci la micul dejun, o întrebă el.

Helen îi zâmbi recunoscătoare pentru că dintre toate proverbialele uşi ale caselor la care Daphne ar fi putut să o lase, aceasta alesese tocmai uşa lui.

— Clătite cu dovleac? întrebă ea, apoi strănută zgomotos.

Avea nasul înfundat, aşa că îşi frecă nările de mâneca halatului, ca un copil mic.

— Eşti bolnavă? Ce-i cu tine, Len? Arăţi de parcă ai fost în iad şi te-ai întors înapoi.

Helen izbucni în râs, abia abţinându-se să-i declare cât de adevărată era remarca lui. Râsul ei brusc îl derută şi mai mult pe Jerry.

El făcu un pas în spate cu o privire ciudată şi coborî la bucătărie pentru a-i prepara clătitele.

Helen se înfofoli într-un pulover gros din lână şi îşi puse în picioare nişte şosete şi mai groase, după care coborî la bucătărie ca să-i dea lui Jerry o mână de ajutor.

Timp de vreo oră, ea şi tatăl ei vorbiră, mâncară şi împărţiră ziarul de duminică. Ori de câte ori îşi amintea de

Orion, încerca să şi-l scoată din minte, concentrându-se asupra unui alt lucru.

Nu trebuia să se ataşeze prea tare de el. Nu putea să-şi permită. Ştia foarte bine asta. Dar mici detalii înotau până la suprafaţă pentru a fi analizate de ochiul minţii – unica pată care atârna ca o lacrimă neagră pe partea de dus a obrazului său drept; forma de diamant a incisivilor săi ascuţiţi atunci când zâmbea.

De ce nu-i trimisese încă niciun mesaj?

— Te duci la Kate's mai târziu? îl întrebă pe tatăl ei pentru a-şi lua gândul de la Orion.

— Ei bine, eu am vrut să te întreb primul, zise el. Tu de duci pe la Lucas?

Helen rămase pentru o clipă cu răsuflarea tăiată, apoi se adună şi încercă să pretindă că stomacul nu i se ridicase în gât. Pentru o clipă, încercă să discute cu vocea din capul ei care repeta la nesfârşit cuvântul *infidelă.* Ea şi Lucas nu mai erau împreună. Ce importanţă avea dacă se gândea acum la Orion?

— Mă duc la Ariadne, tată. Trebuie să lucrăm la ceva împreună. Tu poţi să mergi la Kate's. Eu nu voi fi acolo.

— Un nou proiect pentru şcoală? întrebă el atât de inocent încât Helen înţelese pe loc că Jerry nu credea o iotă din ce-i spunea ea.

— Nu, de fapt, recunoscu Helen.

Se simţea prea obosită ca să mai susţină toate minciunile acelea şi decise să spună o parte din adevăr. Era timpul pentru o schimbare.

— Mă învaţă nişte tehnici de autoapărare.

— Adevărat? exclamă el de-a dreptul şocat. De ce?

— Vreau să învăţ cum să mă protejez singură.

Helen realiză cât adevăr era în spusele sale. Nu-şi putea petrece tot restul vieţii ascunzându-se în spatele altor oameni. În cele din urmă ar fi rămas fără protectori – mai ales dacă i-ar fi înjunghiat pe toţi în piept.

Orion ar fi trebuit să-i trimită un mesaj până la ora aceea. Unde *era?*

— Oh. Jerry se încruntă în timp ce-şi aduna gândurile.

Lennie, mă dau bătut. Tu şi Lucas vă mai întâlniţi sau nu? Pentru că eu nu ştiu nimic şi nici Kate nu ştie nimic, iar tu pari foarte abătută. Bănuiesc că voi doi v-aţi despărţit, dar dacă este aşa, care e motivul? Ţi-a făcut ceva?

— Nu mi-a făcut nimic, tată. El nu e deloc aşa cum îţi imaginezi, murmură Helen. Încă nu putea să rostească numele lui Lucas. Suntem doar prieteni.

— Prieteni? Adevărat? Lennie, arăţi ca un zombi.

Helen îşi înăbuşi un râs amar şi ridică din umeri.

— Poate că am gripă sau ceva asemănător. Nu trebuie să-ţi faci griji. O să trec peste asta.

— Vorbim despre gripă sau despre Lucas?

Telefonul lui Helen începu să bâzâie. Ea se repezi să-l deschidă – *Orion!* – dar era Claire, care o întreba unde se afla în acel moment.

— Ce s-a mai întâmplat acum? întrebă Jerry.

— Cum? Nimic, răspunse Helen privind încă spre ecranul telefonului.

De ce nu-i trimisese Orion niciun mesaj?

— Pari dezamăgită.

— Trebuie să plec. Claire vine să mă ia, minţi ea, ignorând comentariul tatălui ei despre dezamăgire – pentru că ea nu era dezamăgită, îşi spuse. Era în schimb îngrijorată, ceea ce însemna cu totul altceva.

Ce-i făcuse Orion? Ea ştia că nu era ceva normal. I se părea că-i fusese furat creierul şi că, în aparenţă, nu mai deţinea controlul pielii, având tot felul de senzaţii. Putea *simţi* încă mâinile lui pe corpul ei şi asta nu era doar un produs al imaginaţiei sale.

Putea simţi încă puncte de presiune pe spate, în dreptul mijlocului, de parcă degetele lui ar fi atins-o cu adevărat. Îi simţea mâinile pe şolduri, trăgând-o spre el, chiar dacă ştia că se afla la kilometri distanţă, pe insulă.

Întinse o mână încercând să se calmeze şi numără până la trei.

Senzaţia că mâinile lui erau încă pe şoldurile ei începu să pălească în intensitate, dar nu dispăru cu desăvârşire. Grăbită să scape de atâtea senzaţii imposibile, îl sărută pe

tatăl ei de rămas-bun, îşi puse pantofii şi haina şi ieşi grăbită din casă.

Scările îi jucau în faţa ochilor şi un miros cunoscut persista în jurul ei, adus de o boare de vânt. Helen se răsuci pe călcâie şi întoarse capul pentru a identifica sursa mirosului.

Dezorientată, căzu în genunchi şi întinse braţele, bâjbâind în jur de parcă ar fi fost legată la ochi.

Ceva era teribil de ciudat cu ochii ei. Cerul pe care-l vedea în faţă părea nepotrivit în decor, de parcă ar fi fost rupt în bucăţi şi apoi lipit la repezeală, marginile bucăţilor rămânând strâmbe şi distanţate.

Helen simţea căldură – o căldură liniştitoare şi minunată, într-o mare de frig. Un soare invizibil o încălzea abia perceptibil. Închise ochii şi întinse mâna pentru a atinge sursa de căldură care atârna la orizont, dar soarele invizibil se dispersă în aerul rece de octombrie şi dispăru.

Lacrimi fierbinţi îi înţepară ochii, care vedeau ca prin ceaţă.

Se simţea de parcă tocmai i s-ar fi refuzat ceva de care avea nevoie cu disperare.

Pentru o clipă, soarele i se păru mai drag decât lumina ochilor.

Helen agită mâinile prin aer, dar fără folos. Nu era nimic acolo.

Vino la mine, tu Cea fără Vise. Mi-e dor să te ţin în braţe.

Helen încremeni şi privi uimită în jur. Auzise o şoaptă, vocea unui bărbat – dar de unde?

Şoapta se auzise din mintea ei, dar vocea – cu siguranţă – nu fusese a ei. I se păruse atât de mângâietoare. Helen ar fi vrut să o audă din nou.

Ridicându-se în picioare, aruncă o privire timidă către ferestrele casei vecine, sperând ca nimeni să nu o fi văzut.

Nu ar fi ştiut cum să explice cuiva halucinaţia de moment, cu atât mai puţin ei însăşi. Un gând înfricoşător îi trecu prin minte. Viziunile neclare, echilibrul perturbat, precum şi frânturile de senzaţii – de fierbinte şi rece în

acelaşi timp – erau efectele secundare ale lipsei somnului.

Aşa era demenţa. Era posibil ca ea să-şi fi imaginat toate cele întâmplate, inclusiv vocea.

Helen ştia că nu-şi putea permite să intre în panică. Îşi alungă teama.

Alergând în josul străzii, se asigură că nu o urmărea nimeni şi porni pe calea aerului.

Câteva secunde mai târziu, ateriză în arena familiei Delos, chiar lângă Ariadne şi Matt, care erau în toiul unei sesiuni de antrenament.

Matt scoase un ţipăt de fetiţă speriată.

— Ce naiba, Lennie! se ridică el buimac după ce căzuse pe nisip. La naiba, parcă ai fi căzut din cer!

— Îmi pare rău. Nu am gândit, se scuză Helen.

Ea uitase că Matt nu o văzuse niciodată zburând, dar fusese atât de surprinsă că prietenii ei exersau în văzul lumii încât uitase să execute o aterizare mai uşoară.

Era pe punctul de a-l întreba pe Matt dacă reuşise cumva să-l convingă pe tatăl Ariadnei că ar fi trebuit antrenat, când o auzi pe Claire izbucnind:

— Iisuse, Matt! Nu te-am mai auzit atingând o notă atât de înaltă de când erai în clasa a cincea.

Claire strânse la piept cartea pe care o citea, legată în piele, şi se scutură de râs.

— Ha, ha, făcu el.

În aparenţă, nu avea chef să fie tachinat tocmai atunci.

Se întoarse încruntat spre Helen.

— Ce faci aici, Len? Nu trebuia să fii cu Cassandra la bibliotecă?

— Ce rost are? Claire este o cercetătoare de zece ori mai bună decât mine. Nu aş face decât să-i stau în cale, descoperind cărţi pe care nu le-aş înţelege nici pe jumătate la fel de bine ca ea. Spunând asta, Helen făcu un gest către Claire, care reuşi să facă o reverenţă maiestuoasă în timp ce stătea aşezată. În momentul acesta nu am nevoie de studiu. În schimb, aş vrea ca Ariadne să mă instruiască.

Ariadne o privi surprinsă pe Helen.

— Helen, îi spuse ea, ştii că te ador, dar nu mă simt

deloc pregătită să fiu electrocutată. De ce nu zbori spre continent, unde ai putea găsi un copac mare şi frumos căruia să-i dai foc, şi poate ai să te mai calmezi.

— Voi nu mă înţelegeţi, protestă cu vehemenţă Helen.

Toţi ochii se întoarseră spre ea, făcând-o să încremenească.

Realiză imediat că fusese prea dură şi că părea chiar ameninţătoare atunci când îşi pierdea cumpătul.

Privi în jos şi văzu că mâinile îi erau albastre din cauza electricităţii statice, aşa că stinse imediat globul care începea să se formeze.

Clătinând din cap în încercarea de a-şi limpezi gândurile, Helen reuşi să se concentreze şi să se calmeze. Ea ştia că mintea îi juca în continuare feste şi că trebuia să fie prudentă.

— Explică-mi atunci. Ce anume nu înţelegem? întrebă calmă Ariadne.

— Trebuie să învăţ cum să lupt corp la corp *fără* a-mi folosi puterile. Trebuie să pot învinge pe cineva cel puţin la fel de puternic şi de mare ca Matt fără să-mi folosesc puterile de scion sau oricare dintre celelalte abilităţi pe care le am.

— Există şi un motiv? întrebă Claire fără menajamente.

— Noaptea trecută, în Lumea de Dincolo, eu şi Orion am dat peste laşul de Ares.

Toţi cei din arenă schimbară priviri perplexe. Mintea ei confuză înregistrase abia câteva ore prea târziu că ar fi trebuit probabil să cheme pe cineva sau să prevină pe cineva de problema cu Ares. Să întâlneşti un zeu era un lucru foarte important.

Ea fusese atât de preocupată de cele întâmplate între ea şi Orion în peşteră, încât nici nu se mai gândise la complicaţiile evenimentelor anterioare, când amândoi erau încă în Lumea de Dincolo.

Ceea ce se întâmplase între ei era mai important pentru Helen decât un zeu, mai ales acum când bănuia că Orion o evita intenţionat.

Şi totuşi, ar fi trebuit să-şi amintească şi să spună cuiva

despre Ares. *De ce nu-mi mai pot controla gândurile?* se întrebă nedumerită Helen.

Pentru că ai nevoie de mine. Vino. Pot să-ţi îndeplinesc cele mai frumoase vise.

Helen se întoarse brusc, privind surprinsă în jur, pentru a descoperi sursa vocii. După o rotaţie completă, înţelese că vocea era din nou doar în mintea ei. Trase adânc aer în piept de câteva ori şi clătină din cap pentru a spulbera păienjenişul fantomatic şi sclipitor care se complica din ce în ce mai mult în faţa ochilor ei.

— Helen? Te simţi bine? întrebă Ariadne atingându-i uşor cotul cu mâinile ei de vindecătoare.

Helen zâmbi în semn de mulţumire pentru amabilitatea Ariadnei, dar îşi trase încet braţul.

— Ares fuge de Orion pentru că, evident, cu sau fără puterile sale, acesta ştie să lupte. În schimb, eu nu ştiu, zise Helen făcând eforturi mari să-şi păstreze concentrarea. Trebuie să învăţ cum să-i ţin piept de una singură.

Mai ales dacă Orion o ura acum şi nu mai voia să o vadă niciodată.

Când se gândea că trebuia să se întoarcă în Lumea de Dincolo fără Orion, simţea că i se rupe sufletul.

— Ares. Vrei să spui Ares, zeul războiului?

După toate probabilităţile, Claire voia să se asigure că vorbeau despre aceeaşi persoană.

— Da, răspunse Helen încuviinţând din cap cu tristeţe.

— Ei bine, şi ce s-a întâmplat? strigă Matt în culmea exasperării. Aţi vorbit cu el?

— Nu a fost o conversaţie normală, bineînţeles. E nebun, Matt – şi nu glumesc când spun asta. E *nebun* de-a binelea. Vorbea de parcă ar fi recitat o poezie şi sângera prin cele mai ciudate părţi ale corpului. Până şi *părul* îi sângera, dacă vă puteţi imagina aşa ceva, şi nu cred că sângele acela era al lui.

Helen privi în jos şi observă că degetele îi tremurau violent. Tot corpul începu să-i tremure.

În lumina orbitoare a zilei, se întrebă dacă nu cumva îşi

imaginase întâlnirea aceea cu Ares. Totul în jurul ei părea atât de real, dar totuşi fals. Culorile erau mult prea intense, iar vocile îi zgâriau auzul, de parcă ar fi fost stridente şi insuportabile.

Era ca şi cum totul în jurul ei se transformase brusc în scena unui musical de pe Broadway, iar Helen – singura care stătea la distanţă, pe scenă – vedea lumea ca pe un decor confecţionat în întregime din placaj şi vopsea.

— Din câte ne putem da seama, Ares e la fel de muritor ca noi în Lumea de Dincolo. Helen ar fi vrut să strige în gura mare gândurile care-i frământau mintea. Dar tot e un bărbat puternic şi ştie să lupte, adăugă ea. Nu mă pot apăra în faţa lui dacă nu sunt antrenată. Trebuie să mă înveţi, Ari. O vei face?

— Tu va trebui să joci rolul adversarului, pentru ca eu să o pot învăţa, îi spuse încet Ariadne lui Matt. Eşti pregătit să faci asta?

— Probabil că nu. Dar hai să o facem, orice ar fi, replică el.

— În cuşcă, rosti solemn Ariadne. Matt, trebuie să te transformi într-un *gi.*[2] Nu vreau să-ţi murdăreşti de sânge hainele de stradă.

În timp ce Helen şi Matt se antrenau, Claire intră în casă pentru a le spune şi celorlalţi membri ai familiei Delos despre întâlnirea cu Ares, sperând ca aceştia să aibă vreun plan.

Matt şi Helen lucrară ore în şir, iar ca profesor, Ariadne nu se purta deloc cu mănuşi.

De mai multe ori, lui Helen i se păru că frumoasa şi delicata ei prietenă îi ţinea locul lui Hector, cu toată gloria lui de sergent de instrucţie.

Nu era uşor să-l lovească pe Matt. Acesta purta echipament de protecţie, astfel că nu risca să fie rănit, dar chiar şi aşa, Helen rata loviturile mai des decât ar fi trebuit.

De fiecare dată îşi făcea griji să nu-l rănească pe Matt.

Acest gând o făcu să-şi aducă aminte cum îl rănise pe

[2] Infanterist

Orion şi senzaţia de vinovăţie o copleşi.

Furiile o siliseră să facă asta. Ea nu intenţionase să-l înjunghie, îşi repetă de mai multe ori în gând. Chiar dacă în momentul în care îngenunchease în faţa lui poate chiar voise să-l ucidă.

De fapt, exista doar o singură persoană pentru care mai simţise vreodată o astfel de emoţie covârşitoare.

E din cauza Furiilor, îşi spuse Helen, foarte sigură de acest lucru. *E doar instinct, nu e vorba de emoţii adevărate.*

Dar dacă instinctul ei era atât de terifiant, cum ar mai fi putut avea încredere în ea însăşi?

I se părea că tot ceea ce voia instinctiv era imoral, dureros sau teribil de dăunător.

Habar nu avea ce să facă în continuare.

Prea obosită ca să mai ridice braţele, Helen şi le lăsă pe lângă corp. Matt o pocni în faţă.

— Of, Lennie! Chiar că nu faci doi bani fără fulgerele tale, îi strigă Claire când intră pe uşă.

— Mulţumesc, Gig, îi răspunse Helen cu sarcasm, încercând să se ridice fără prea multă tragere de inimă. Ce au spus Cassandra şi Castor?

— Că vor încerca să găsească o soluţie. Claire făcu o grimasă. Sincer? întrebă ea. Cred că nimeni nu ştie ce ar trebui să faci în continuare.

— Grozav, zise Helen în timp ce Matt îi întinse mâna şi o ajută să se ridice în picioare.

— Hai, curaj, zise el pe un ton optimist. Înapoi la treabă.

Helen nu mai voia să exerseze, dar ştia că Matt avea dreptate. Timpul era scurt.

Toţi ştiau că Helen avea să se ducă la culcare în cele din urmă, şi se părea că avea nevoie de toate… abilităţi de luptătoare, planuri şi strategii în legătură cu Ares, ipoteze privind motivele pentru care el se afla în Lumea de Dincolo. Avea nevoie mai mult ca oricând de sfaturile lor, altfel ştia că nu se va termina niciodată.

Şi totuşi, Helen se simţea răspunzătoare, de parcă ea ar fi trebuit să fie cea care să se ocupe de problema aceea.

O voce interioară – una suspicioasă, care semăna cu a lui Hector – îi aminti că delegarea responsabilităţii era una dintre cele mai importante abilităţi pe care trebuia să şi le însuşească un general.

Dar de când sunt eu general? se întrebă cu tristeţe.

În acel moment, Helen ar fi dat orice ca să-l poată suna pe Hector să-i ceară sfatul sau să-i trimită un mesaj lui Orion şi să glumească cu acesta.

Iar Lucas… aici Helen se opri. Existau o mulţime de lucruri pentru care ar fi avut nevoie de Lucas, şi ştia foarte bine că nu avea să obţină nimic. De ce putea avea – pur şi simplu – parte de ele în viaţa ei? De ce era totul atât de complicat?

— Concentrează-te! îi comandă Ariadne.

Matt îşi dădu seama de avantaj şi trase, făcând-o pe Helen să cadă din nou. Căzu cu spatele pe saltea şi rămase cu privirea la becul prins de tavanul cuştii, gândindu-se unde greşise.

Într-o clipă îi trecură prin minte toate greşelile pe care le făcuse până să ajungă în locul acela.

În primul rând, Hector – ea ştia că din cauza ei devenise un proscris. Helen ar fi trebuit să-l oprească. Hector nu ar fi trebuit să-l ucidă pe Creon. Dar pentru că ei îi fusese prea frică de întunericul Stăpânului Umbrelor, Hector fusese obligat să-l ucidă pe inamicul *ei* pentru ea. Acum, Hector era un proscris.

În al doilea rând, Orion – el rezistase Furiilor când ar fi putut să o ucidă cu uşurinţă. Drept răsplată, ea îl înjunghiase în piept. Acum i se părea că-l pierduse.

Acest gând o făcea să sufere atât de mult încât tresări şi oftă, încercând să se concentreze la altceva.

Şi în ultimul rând: Lucas. Mereu Lucas.

Doar numele lui reuşi să oprească haosul din capul lui Helen. Niciun alt gând nu îndrăzni să o tulbure în secundele următoare. Pentru un scurt moment de luciditate, Helen nu se mai gândi la nimic altceva decât la numele lui, care trasă o potecă luminoasă în mintea ei supraaglomerată.

— Lennie? Eşti bine? întrebă nervos Matt.

Helen realiză că nu se ridicase încă. Rămăsese pe spate şi se gândea.

— Mă simt excelent, zise ea tamponându-şi buza umflată pe care tocmai o căpătase în urma loviturii lui. Îl privi cum stătea în picioare, lângă ea, cu pumnii pregătiţi de un nou atac. Ştii ceva, Matt? Începi să devii un bătăuş.

Acesta dădu ochii peste cap şi se îndepărtă cu o expresie dezgustată, de parcă ar fi simţit că Helen îl tachina doar. Dar ea nu-l tachina.

El făcuse ceva muşchi în ultimele săptămâni şi stătea în poziţie de luptător acum, şi nu de jucător de golf. Dacă Helen l-ar fi privit pe Matt ca pe un om obişnuit, ar fi considerat că băiatul din faţa ei arăta ca un dur. Şi părea destul de sexy, trebuia să admită, cu toate că se simţea dezgustată să se gândească la Matt altfel decât ca la un frate.

— Ai de gând să te ridici sau ai terminat? o întrebă amuzată Claire privind-o aşa cum stătea lungită.

— Da, cred că am terminat, zise Helen cu ochii în tavan.

— Foarte bine, pentru că ai o mulţime de mesaje de la Orion, zise Claire, citindu-le fără pic de jenă. Uau, pare destul de supărat. Ce s-a întâmplat?

Claire nu avu şansa să termine întrebarea. Helen zbură afară din cuşcă şi îi smulse telefonul din mână. Orion îi lăsase vreo şase mesaje. Acestea începeau amuzant, de parcă el ar fi încercat cumva să aplaneze situaţia, apoi deveneau tot mai serioase.

Cel de-al patrulea mesaj pe care i-l trimisese suna cam aşa: „Putem trece peste asta, nu-i aşa?“

Şi la zece minute după asta, îi trimisese un altul care spunea: „Cred că noaptea trecută a fost un soi de punct terminus“.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută? întrebă Claire citind mesajul peste umărul lui Helen. Voi doi aţi…?

Tăcu brusc când văzu privirea furioasă a lui Helen.

— Cum? Ce vrei să spui, Gig? făcu Helen mai mult pentru a-şi ascunde stânjeneala.

Helen nu avea chef să vorbească despre felul în care o atinsese Orion, nici măcar cu Claire.

Era ceva intim – dar ceea ce era şi mai important, această mărturisire i-ar fi putut întoarce pe toţi împotriva lui.

Ei ştiau regulile Armistiţiului şi nu ar fi fost de acord ca ea să-l revadă pe Orion dacă ar fi considerat că se ataşase prea mult de el. Ataşată sau nu, Helen nu ştia dacă ar mai fi avut puterea să meargă în Lumea de Dincolo fără el.

Avea nevoie disperată de el.

Spera – pentru binele tuturor – să nu aibă prea mult nevoie de el.

— Claire nu a vrut să spună nimic, Helen, zise calm Matt. Suntem doar îngrijoraţi. E destul de evident dacă ar fi să ne luăm după reacţia ta la mesajul lui că voi doi aţi devenit mai apropiaţi.

— Ştiţi ce? M-am săturat de toate acele priviri furişe pe care le primesc de fiecare dată când Orion îmi trimite mesaje, zise furioasă Helen. *Bineînţeles* că am devenit apropiaţi! Amândoi am trecut împreună prin iad. La propriu, înţelegeţi? Iar noaptea trecută a fost îngrozitoare – cu adevărat îngrozitoare. După tot ce am făcut, nu ştiam dacă o să mai aud vreodată de el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă calm Matt când vocea lui Helen se stinse copleşită de emoţii.

Helen îşi reveni şi continuă. Le povesti despre cerber, despre persoana misterioasă care-i abătuse atenţia şi cum fugise împreună cu Orion până la portal ca să scape cu viaţă.

Apoi, pe un ton sumbru, le descrise cum văzuseră amândoi Furiile.

— El le putea opune rezistenţă, dar probabil că eu nu am fost destul de puternică, recunoscu ea. L-am privit în ochi în timp ce-l înjunghiam cu propriul său cuţit. Şi am făcut-o încet.

În timp ce-l sărutam, adăugă Helen în mintea ei, dar nu spuse nimic cu voce tare.

Toţi o priveau pe Helen de parcă ar fi fost în stare de

şoc.

Lacrimi de vinovăţie i se iviră în ochi, iar ea şi le şterse furioasă, dorindu-şi să fi putut şterge la fel de uşor din minte şi chipul lui Orion. El păruse atât de surprins şi îndurerat. Iar asta pentru că ea îl trădase.

— Da, ştiu. Sunt o persoană oribilă. Acum puteţi să mă lăsaţi o secundă? Vreau să-i răspund.

Toţi trei încercară să-i explice lui Helen că nu o considerau o trădătoare şi că nu era vina ei că-l atacase pe Orion, dar aceasta le întoarse spatele şi se concentră asupra telefonului.

Trebuia să restabilească legătura cu Orion – asta era mult mai important decât încercările prietenilor ei bine intenţionaţi de a-i alunga senzaţia de vinovăţie.

„Îmi pare atât de rău“, îi scrise Helen. „Te rog, te rog, te rog să mă ierţi.“

Aşteptă câteva secunde. Nu primi niciun răspuns.

Începu să recitească celelalte mesaje pe care le primise de la el şi deduse din ele că nu era supărat, dar poate că avusese ceva timp la dispoziţie să se mai gândească la tot ce se întâmplase şi se răzgândise. Poate că nu avea să-l mai vadă niciodată. Disperată, trimise câteva mesaje scurte, unul după altul.

„Dacă nu mă ierţi, îţi jur că nu voi mai dormi niciodată.“

„Orion? Măcar răspunde-mi.“

„Te rog să vorbeşti cu mine.“

Helen se uita ţintă la ecran după fiecare mesaj trimis, aşteptând un răspuns, dar nu veni niciunul. După câteva minute de aşteptare inutilă, Helen se aşeză pe podea, epuizată peste măsură.

Tot trupul îi era fierbinte şi tremura. Avea senzaţia că o matahală cu mâini uriaşe îi strivea faţa.

— Niciun semn de la Orion? întrebă Ariadne.

Helen clătină din cap şi se frecă la ochi. Cât timp se holbase la ecran? Privind în jur, Helen observă că Jason şi Cassandra li se alăturaseră în camera de antrenament.

Ea îşi trecu mâinile peste faţă şi se cutremură, dintr-odată foarte înfrigurată.

— Trebuie să ne spui mai multe despre persoana menţionată – cea care i-a abătut atenţia cerberului, spuse Cassandra.

— Nu am văzut cine era, răspunse Helen. Dar ce pot să vă spun este că ştia să chiuie, nu glumă.

— Mi se pare imposibil, rosti neîncrezătoare Cassandra.

— Poate că era una dintre harpii? sugeră Jason îndatoritor.

— Nu era o harpie, Jason. Am auzit vocea unei *persoane,* a unei fiinţe vii care a riscat să fie înghiţită de un lup imens cu trei capete doar ca să ne ajute pe noi. Ştiu, sună nebuneşte, dar şi Orion a auzit-o. Nu a fost o iluzie.

Nici eu nu sunt o iluzie, Frumoaso. Eu te aştept.

Helen se ridică ţeapănă, cu capul aplecat într-o parte, încercând să localizeze sursa vocii. Era evident că niciunul dintre cei de faţă nu o auzise.

— Vii cu noi în bibliotecă, Helen? Întrebarea Cassandrei părea mai mult un ordin. Eu şi Jason vrem să vorbim ceva cu tine, adăugă ea.

Jason încuviinţă scurt din cap, trecând pe lângă Ariadne. Buzele lui erau strânse. Părea supărat. Helen observă că acesta nici măcar nu-i privea pe Claire sau pe Matt; el doar trecu pe lângă ei, foarte rece.

Aruncând o privire peste umăr, Helen o văzu pe Claire privindu-l lung pe Jason în timp ce se îndepărta. Aceasta părea că ar fi vrut să-l strige sau să izbucnească în plâns.

Helen era sigură că se întâmplase ceva între cei trei prieteni ai ei, şi avea senzaţia că asta avea legătură cu faptul că Ariadne îl antrena pe Matt fără să se ascundă.

Merseră la etaj, în bibliotecă. Prin uşile mari din sticlă cu vedere la ocean, Helen văzu că se înserase. Încă o zi era pe sfârşite, dar pentru ea aceasta nu era decât o schimbare de lumină.

Privi până în depărtare, spre orizontul cărămiziu, care se făcea tot mai întunecat, preschimbându-se în dungi ce dispăreau în mare lăsând cerul umbrit.

Se gândi cât de asemănătoare erau nuanţele de gri cu zilele şi nopţile pe care le trăise.

De când începuse să coboare în Lumea de Dincolo, trecuse dintr-o lume în alta în stadii monocromatice. Culorile vii ale răsăritului şi apusului erau pierdute pentru ea acum, şi tot ce-i mai rămăsese era amestecul anost de alb şi negru.

În curând trebuia să meargă la culcare. Chiar dacă Orion refuzase să o revadă, Helen ştia că, în cele din urmă, avea să închidă ochii şi să se întoarcă acolo. Singură.

— Helen? Cassandra părea îngrijorată.

Helen realiză că mintea ei rătăcise din nou aiurea şi se întrebă cât de mult timp privise pe fereastră.

— Voiaţi să stăm de vorbă? întrebă ea încercând să pară normală.

Nasul ei era înfundat şi simţea că începea să-i curgă din nou.

Jason şi Cassandra se uitară unul la altul de parcă nu ar fi decis care să vorbească primul.

— Ne întrebam cum te simţi, zise Cassandra în cele din urmă.

— M-am simţit şi mai bine.

Helen se uită de la unul la altul, simţind ceva suspect.

— Ai vrea să te examinez? întrebă ezitant Jason. Cu ce te pot ajuta?

— E drăguţ din partea ta, dar nu cred că ai putea face prea mult. Ar fi bine să poţi dormi pentru mine.

— De ce nu-l laşi să încerce? întrebă Cassandra suspect de mieroasă.

— În regulă, ce se întâmplă? întrebă direct Helen. Din nou, cei doi schimbară o privire complice. Hei, eu sunt chiar aici, în faţa voastră. Văd foarte clar cum vă uitaţi unul la altul.

— Bine. Vreau doar ca Jason să verifice dacă ultima călătorie în Lumea de Dincolo nu ţi-a afectat cumva creierul.

În mod clar, Cassandra se săturase să fie politicoasă.

— Ceea ce vrea să spună este că am observat comportamentul tău şi că pari confuză. Starea ta de sănătate pare să se deterioreze, îi spuse încet Jason.

— Destul, Jason. Ea vrea ca noi să fim indiferenţi, aşa că o să-i fac pe plac, chiar dacă tu eşti slab de înger.

Gestul imperios al Cassandrei o făcea să semene cu o femeie cu mult mai în vârstă.

— Scionii sunt susceptibili de un singur tip de boală, Helen. O boală *mintală.* Semizeii nu fac gripă sau guturai. Ei înnebunesc.

— Ar trebui să-i spui totul fără reţineri, Cass. Aşa cum am plănuit să *nu* facem, interveni Jason frustrat, rostogolindu-şi ochii peste cap. Helen, noi nu spunem că eşti nebună…

— Nu, am înţeles, dar credeţi că aş putea fi, nu-i aşa?

Helen şi Cassandra se priviră îndelung, măsurându-se reciproc.

Cassandra se schimbase.

Fetiţa dulce pe care o cunoscuse Helen odinioară dispăruse sau era îngropată atât de adânc sub această nouă înfăţişare încât nu credea că avea să o mai revadă vreodată.

Helen trebuia să admită că nu era prea încântată de femeia care o înlocuise pe sora cea mică a lui Lucas. De fapt, ea considera că noua Cassandra era un soi de căţea, şi ştia că nu avea să se poată abţine prea mult să-i spună asta în faţă.

— Ceea ce vrem să ştim este dacă vei putea să termini ce ai început în Lumea de Dincolo, continuă Cassandra fără să se teamă de privirea provocatoare a lui Helen.

— Şi dacă aş spune nu, ce ai face? Ce ar putea face oricine altcineva în locul meu? o întrebă Helen ridicând din umeri. Profeţia spune că eu sunt singura care pot scăpa de Furii şi că în fiecare noapte voi coborî acolo fie că vreau, fie că nu. Aşa că are vreo importanţă dacă pot sau nu să controlez situaţia?

— Sincer? Nu are nicio importanţă, dar asta schimbă felul în care privim informaţiile pe care ni le furnizezi, îi explică Jason. Noi încercăm să avem încredere că ceea ce ne-ai povestit în legătură cu ultima coborâre de noaptea trecută e adevărat, dar…

— Nu pot să cred!

— Ai spus că ai văzut un zeu – un zeu care a fost închis în Olimp timp de mii de ani! Şi ai mai spus că exista încă o persoană, o fiinţă vie, în Lumea de Dincolo, în afară de tine şi Orion, cineva care a apărut din senin şi v-a salvat în mod miraculos vieţile, zise Cassandra pe un ton iritat. Cum a ajuns acea persoană acolo, poţi să-mi explici?

— Nu ştiu. Uite ce e, chiar m-am întrebat dacă nu era doar o iluzie, dar nu am văzut numai eu toate astea, bine? Puteţi să-l întrebaţi şi pe Orion. El o să vă spună acelaşi lucru.

— Cine poate garanta că halucinaţiile nu l-au afectat în egală măsură şi pe el în Lumea de Dincolo, aşa cum ai păţit şi tu? strigă Cassandra. Tu eşti Pogorâtoarea, nu el! Tu ne-ai spus de multe ori că atunci când te duci la culcare într-o dispoziţie proastă te trezeşti în cele mai groaznice locuri acolo jos. Ce se întâmplă atunci te duci la culcare *auzind voci* care nu există de fapt?

— De unde ştiţi că aud voci? întrebă cu voce stinsă Helen.

Jason o privi cu compasiune, de parcă toată lumea din jur ar fi putut vedea lucruri care ei nu-i erau accesibile.

— Noi vrem să spunem doar că tu pari capabilă să controlezi într-o anumită măsură o parte din elementele din peisajul Lumii de Dincolo. Trebuie să iei în calcul şi posibilitatea că tu ai putea crea experienţe întregi.

Helen clătină îngrozită din cap. Nu putea accepta ceea ce spuneau.

Dacă ei aveau dreptate, atunci ce anume fusese real din toată experienţa aceea? Nu-şi putea permite să accepte o astfel de ipoteză.

Trebuia să creadă în anumite lucruri sau avea să renunţe, acceptând ce susţineau ei. Şi ea nu putea să renunţe, chiar dacă ar fi vrut. Prea multe persoane contau pe ea.

Oameni precum Hector şi Orion. Oameni pe care-i iubea foarte, foarte mult.

— Cass, tu eşti Oracolul, îi spuse Helen încercând să

găsească răspunsul la întrebările ei. De ce nu îmi citeşti, pur şi simplu, viitorul ca să-mi spui dacă voi înnebuni sau nu?

— Nu te pot vedea, zise Cassandra ceva mai tare decât ar fi fost necesar. Tuşi înfundat şi începu să păşească prin încăpere. Pe tine nu te pot vedea şi nu voi putea niciodată să-l văd pe Orion. Nu ştiu de ce. Poate pentru că voi doi vă întâlniţi numai în Lumea de Dincolo, iar eu nu pot vedea decât viitorul Universului sau poate că…

— Ce? o provocă Helen. Tu ai început această conversaţie, Cassandra. Ai face bine să o şi termini.

— Poate că tu şi Orion sunteţi pe cale de a vă pierde minţile şi, prin urmare, nu aveţi un viitor coerent pe care să-l pot citi, rosti obosită Cassandra aruncându-i o privire nesigură lui Jason, care o privea încruntat, avertizând-o din ochi.

— Nu. Helen se ridică. Simţea o presiune la tâmple, care prevestea o migrenă, iar nasul începuse să-i curgă din nou. Aud ce spuneţi, dar vă înşelaţi. Mă văd constrânsă şi ştiu că o să rămân fără pic de energie, dar vă asigur că nu înnebunesc.

Jason oftă şi îşi îngropă faţa în mâini, de parcă ar fi fost la fel de epuizat şi de trist precum Helen. O izbucnire de energie îl animă dintr-odată. Din trei paşi, ajunse la biroul tatălui său, pe care acesta păstra o cutie cu şerveţele. Scoase câteva şi i le întinse lui Helen.

— Poftim, zise el cu blândeţe şi îi făcu semn să se şteargă pe faţă. Helen ridică mâna şi îşi atinse nasul. Când o retrase, degetele îi erau mânjite de sânge.

— Scionii nu au niciodată hemoragii nazale. Cassandra avea întipărită pe chip o expresie greu de descifrat. Eu şi Jason considerăm că această problemă e mult mai gravă decât ar vrea cineva să admită.

Helen îşi curăţă faţa şi o privi mai întâi pe Cassandra, apoi pe Jason. Amândoi îi evitară privirea.

— Jason, rosti Helen părând că-l implora să-i spună adevărul, deşi tonul ei era grav. Spune-mi ce crezi, fără reţineri. Cât de *grav* este?

— Noi credem că eşti pe moarte, răspunse el cu o voce stinsă. Nu ştim exact de ce, şi din cauza asta nu ştim cum să te ajutăm.

CAPITOLUL 10

Matt îşi înfăşură un prosop în jurul taliei şi se aşează pe banca de lemn din faţa cabinelor de duş ale băieţilor, în camera de tortură de la primul etaj – cea pe care membrii familiei Delos preferau să o numească „sala de antrenamente“.

Să-şi petreacă timpul în compania semizeilor nu era deloc uşor, dar nu putea să-şi bage capul în nisip, pur şi simplu, şi să pretindă că lumea era un loc sigur şi predictibil.

Întreaga sa viaţă şi chiar viitorul său se schimbaseră în secunda în care dăduse cu maşina peste Lucas – cu aproape o lună în urmă.

Se uită în dreapta sa şi făcu o grimasă. Era destul de sigur că încheieturile sale nu ar fi trebuit să fie atât de mari şi de vinete. Încercă să le ignore. Ultima dată când îi spusese Ariadnei că îşi rupsese ceva, ea îl vindecase, apoi faţa ei se colorase în nuanţa aceea terifiantă de gri.

Matt nu voia să o mai vadă pe aceasta căpătând culoarea aceea, nu voia să se mai sacrifice pentru el.

Îi trebuia un minut ca să se relaxeze în aburul rămas după duşul pe care-l făcuse, apoi avea de gând să caute nişte gheaţă în micul frigider din colţ, ca să şi-o pună pe mână.

Avea să fie bine, şi dacă nu – ei bine, oricum era stângaci de felul lui.

Telefonul lui începu să sune şi, tresărind, întinse mâna după el, ţinându-se strâns de mijloc.

— Da, răspunse indiferent în timp ce se îndrepta spre oglindă.

O dungă roşie şi lungă îi brăzda toracele.

„Grozav“, îşi spuse. „Acum o să am o vânătaie urâtă în

partea de sus a corpului, care să se asorteze cu acele minunate urme de pe picior.“

— Salut, omule.

— Zach? întrebă mirat Matt. Uitând imediat de dureri şi lovituri, se întoarse ca să se asigure că Jason şi Lucas nu intraseră după el. Ce naiba! făcu el.

— Ştiu, ştiu. Eu trebuie doar să…

— Să nu cumva să-mi ceri vreo favoare, îl avertiză Matt. Am făcut deja destule pentru tine de-a lungul anilor.

— Nu-ţi cer o favoare, vreau doar să… Nu putem totuşi să ne vedem? Zach părea disperat. Să vorbim, înţelegi? Vreau doar să-ţi vorbesc!

— Nu ştiu ce să spun, omule. Matt oftă trist, apoi continuă: Noi am cam terminat-o. Vreau să spun că ne-am ales deja taberele, nu-i aşa? De când l-ai scos din joc pe Hector, toţi membrii familiei Delos caută un motiv să te cotonogească. Ar fi mai bine să păstrezi distanţa, în regulă?

— În regulă, şopti Zach atât de încet încât Matt abia îl auzi. Vocea lui tremura, de parcă ar fi fost un biet fricos. Aveam nevoie de un prieten, atâta tot.

— Zach… începu Matt, dar convorbirea se întrerupse.

Nu-l sună înapoi pe Zach.

„Eşti în pat?“

Helen aproape că scăpă telefonul pe jos când văzu că mesajul era de la Orion, iar asta ar fi fost rău de tot, având în vedere că se afla la zeci de metri în aer, iar el nu ar fi avut cum să o contacteze. Revenindu-şi din spaimă, Helen pluti uşor în văzduh spunându-şi că trebuie să se calmeze, după care îi trimise repede un mesaj.

„Aproape. Vrei să ne întâlnim?“, îi scrise ea întrebându-se dacă telefonul ei avea vreun emoticon pentru „abia aştept“.

„Trebuie să te văd. Mă îndrept cu maşina spre peşteri. Ne vedem în curând.“

Helen era nespus de fericită că Orion luase în cele din urmă legătura cu ea, dar tot se simţea neliniştită. Nu

credea că o iertase pe deplin.

Ar fi dat orice să-i poată vedea chipul sau să-i audă vocea în loc să facă supoziţii în legătură cu un text pe care acesta îl scrisese la repezeală în timp ce mergea cu maşina.

Se concentră pentru o aterizare rapidă în curtea din spate a casei sale şi alergă înăuntru.

— Ai idee cât e ceasul? strigă Jerry când o văzu, dar Helen trecu în fugă pe lângă el îndreptându-se către scări.

— Unsprezece fără patru minute, strigă Helen în loc de răspuns. Urcă grăbită la etaj şi intră direct în baie. Pedepseşte-mă mâine, bine? Trebuie să ajung de urgenţă în pat!

Îl auzi pe tatăl ei bombănind supărat la parter despre cât de minunată fusese viaţa lui atunci când Helen avea doar nouă ani. Cu voce tare, el îşi aminti cât de liniştită fusese ea la vârsta aceea, cum făcea totul ca la carte pe atunci, apoi, contemplând tavanul, Jerry se întreba de ce fiicele nu puteau rămâne pe vecie la vârsta de nouă ani.

Helen îl ignoră, spălându-se liniştită pe faţă şi pe dinţi. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la întâlnirea cu Orion. Habar nu avea ce urma să-i spună, dar asta nu avea importanţă. Trebuia doar să-l vadă.

Înainte de a intra în cameră, îşi puse nişte şosete călduroase şi cizmele pe care le păstra în hol – pentru orice eventualitate, în caz că în dormitor ar fi fost la fel de frig ca afară.

Uşa era blocată. O împinse cu putere şi reuşi să o deschidă, iar cadrul de lemn al uşii scârţâi jalnic în timp ce îi trecea pragul.

Primii paşi pe care îi făcu în dormitor aveau o rezonanţă ciudată, de parcă ar fi călcat pe un covor din floricele de porumb. Privind în jur, Helen înţelese de ce.

Toată camera era acoperită de promoroacă. Măsuţa de toaletă, patul, podeaua, până şi pereţii, toate erau albe şi sclipeau în lumină, acoperite cu straturi de gheaţă dantelată.

Expiră şi aburul din faţa ei părea un norişor ondulat.

Uimită, îşi lăsă capul pe spate şi zări nişte ţurţuri mici de gheaţă atârnând ca nişte muguri de cristal deasupra patului ei. În cameră erau probabil cu cel puţin zece sau cincisprezece grade mai puţin decât afară.

Cum e posibil aşa ceva? Bănuia că avea legătură cu Lumea de Dincolo.

Helen îşi aminti că în peştera care ducea către portalul lui Orion fusese la fel de frig.

Închizând uşa în urma ei şi sperând cu disperare ca gheaţa din dormitor să se topească până în dimineaţa următoare, Helen se îndreptă tremurând spre pat şi trase la o parte cuverturile. Fulgi de gheaţă se ridicară peste tot în jur şi începură să danseze prin încăpere, ca nişte confetti aruncate în aer. Ceasul de pe noptiera ei arăta ora 23:11.

Trăgându-şi fermoarul jachetei până în gât, Helen îşi încleştă hotărâtă maxilarul – pentru că dinţii îi clănţăneau involuntar – şi se urcă în pat, între aşternuturile ţepene şi reci.

Atunci când Helen apăru lângă el, Orion se plimba deja pe plaja infinită care nu ducea spre nicio mare.

— Bună, zise el cu timiditate, de parcă ar fi fost prima dată când se întâlneau.

— Bună, îi răspunse Helen pe ceea ce ea spera să fie un ton îndrăzneţ. Era foarte nervoasă şi îşi dorea cu disperare să înlăture tensiunile dintre ei. Ce zici, suntem din nou prieteni sau ai coborât aici doar ca să-mi spui să mă duc naibii cu planurile mele cu tot?

În loc să râdă, Orion îi zâmbi cu tristeţe. Helen înghiţi cu dificultate, încercând să scape de nodul din gât. Nu ştia ce ar fi făcut dacă Orion nu ar mai fi ajutat-o.

Poate că nu avea să-l mai vadă niciodată.

— Îmi pare rău! Foarte, foarte rău, înţelegi? Nu am vrut să te înjunghii.

Asta suna îngrozitor. Ochii lui Helen se umplură de lacrimi fierbinţi. Orion părea de-a dreptul panicat la vederea acestora. Dacă nu ar fi fost atât de supărată,

expresia de pe faţa lui ar fi fost amuzată.

— Hei! Nu trebuie să plângi. Nu sunt deloc furios pe tine. De fapt, tu ar trebui să fii furioasă pe mine.

— De ce aş fi furioasă pe tine? întrebă uimită Helen.

Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi încercă să-i vadă faţa. El nu o privi.

— Pentru că te-am forţat, Helen, rosti el încetişor. Te-am făcut să mă săruţi şi îmi pare atât de rău.

— Dar mie nu, îl întrerupse repede Helen. El deschise gura să o contrazică, dar ea nu îl lăsă. Dacă nu ai fi făcut-o, te-aş fi ucis. Nu cred că aş fi putut trăi cu asta pe conştiinţă. Aproape că te-am *ucis,* repetă Helen.

Emoţiile o năpădiră din nou la gândul că fusese la un pas de a comite o crimă pe care conştiinţa ei nu ar fi îndurat-o.

— Hei, gata acum, sunt bine. Nu plânge. Îi puse mâinile mari pe umeri şi o strânse îndelung la pieptul său. Helen se relaxă recunoscătoare în braţele lui. Crede-mă, am făcut lucruri mult mai grave, adăugă el. De aceea vreau să nu te mai învinovăţeşti şi să te gândeşti bine dacă mă mai vrei sau nu în preajma ta.

— Pricepi cam greu, nu ţi se pare? spuse ea. Cuvintele îi erau înăbuşite de pieptul lui. Se desprinse din braţele lui şi îl atinse uşor cu pumnul, râzând acum că trecuse ce era mai rău. Sigur că te vreau în preajmă. Am *nevoie* de tine. Nu vreau să fiu atacată de niciun monstru în noaptea asta.

— Helen, asta nu e o glumă. Ţi-aş putea face mult mai mult rău, nu doar să te ucid.

— Ce vrei să spui?

Helen îşi aminti cum mâna lui pătrunsese în interiorul corpului ei şi senzaţia aceea de suferinţă, care pălise din cauza unei plăceri imense. El era atât de blând! Ea îşi imagină cât de oribil s-ar fi simţit dacă nu ar fi fost el.

— E ceva legat de mâna ta invizibilă?

— Ce anume? întrebă nedumerit Orion.

Apoi roşi brusc şi privi în jos. Încurcat, se îndepărtă puţin de Helen. Ea se mişcă stânjenită de pe un picior pe celălalt, parcă neştiind ce să facă cu braţele.

— Îmi pare rău. Nu am ştiut cum altfel să-i spun, se bâlbâi ea, gândindu-se că spusese ceva prostesc. Am simţit că mi-ai pătruns cumva în piept. Mi-am imaginat o a treia mână.

— Nu, nu trebuie să-ţi ceri scuze. Spune-i cum vrei. Doar că nu am mai auzit pe cineva să o descrie în acest fel, asta-i tot. Să nu crezi că mă mândresc cu asta, adăugă el repede. Am ştiut întotdeauna că nu o astfel de dragoste e ceea ce-mi doresc. O dragoste forţată.

— Nu, nu, nici eu nu aş vrea aşa ceva. Ai un adevărat talent, zise prudentă Helen. Ea nu voia să-l jignească, dar adevărul era că asta o înfricoşa puţin. Toţi cei din Casa Romană pot face asta? întrebă ea.

— Nu, o asigură Orion. Dar ei te pot influenţa – şi să nu crezi că e puţin lucru. Uneori, diferenţa între a face ceea ce e bine şi a face ceea ce e rău este foarte mică, dar eu sunt singurul care ştiu cum se poate cuceri definitiv o inimă. Sau cum se poate distruge pe vecie. Iar acesta nu e cel mai rău lucru pe care pot să-l fac.

Helen nu-şi putea imagina ce lucruri erau mai grave decât să trăieşti cu o inimă distrusă pe vecie, dar era ceva în ochii lui – care se măreau sau se îngustau cu groază – care-i spunea că era capabil, într-adevăr, de lucruri mult mai grave.

— Deci, care e cel mai rău lucru pe care-l poţi face? întrebă ea încet.

Orion îşi încleştă maxilarul şi răspunse printre dinţi:

— Pot face pământul să se cutremure. Sunt un Earthshaker.

Orion rosti „earthshaker“ aşa cum ar fi spus cineva „criminal cu toporul“.

— În regulă, zise ea fără nicio expresie. Stai puţin, nu înţeleg. Ce-i atât de oribil în asta?

El o privi o secundă, uimit de ignoranţa ei.

— Helen, ai auzit vreodată de un cutremur *benefic?* Unul după care toată lumea să spună: Ura! E un adevărat noroc că am avut parte de acest cutremur devastator! Mă bucur atât de mult că toţi cei pe care-i cunosc au murit şi că

întreg oraşul a ajuns grămadă de moloz!

Helen nu intenţiona să facă haz de aşa ceva, dar nu-şi putu înfrâna un hohot de râs. Frustrat, Orion încercă să-i întoarcă spatele, dar ea nu avea de gând să-l lase să plece.

Îl apucă de un braţ cu ambele mâini şi îl trase cu toată puterea până când acesta întoarse capul şi se uită la ea.

— Nu pleca aşa. Vorbeşte-mi, insistă ea reproşându-şi în gând că făcuse haz de un lucru atât de grav. Explică-mi toată chestia asta cu producerea cutremurelor.

Orion lăsă capul în jos şi o apucă de mână.

În timp ce vorbea, se juca nervos cu degetele ei, răsfirându-le printre ale sale, de parcă presiunea l-ar fi calmat. Gestul îi aminti lui Helen de alte vremuri, când Lucas se jucase cu mâna ei.

Ar fi putut să şi-o retragă, dar nu o făcu.

Orion avea nevoie de ea şi realiză dintr-odată că voia să fie acolo pentru el. Întotdeauna. Cu sau fără Armistiţiu, Helen nu se putea convinge că interesul pentru Orion era ceva greşit.

— Ştii că cei din partea tatălui meu, Casa Atenienilor, sunt urmaşii lui Tezeu – un scion al lui Poseidon, începu el prudent. Ei bine, e un lucru foarte rar, ce-i drept, dar m-am născut cu *toate* abilităţile lui Poseidon, inclusiv cu cea de a produce cutremure. Atunci când un scion se naşte cu un asemenea talent, legea Casei noastre spune ca acel copil să fie expus. Dar tatăl meu nu a vrut să facă asta.

— Cum adică „expus“?

Ceva din tonul sumbru cu care rostise el acest cuvânt îi provocase fiori în tot corpul.

— Adică să fie lăsat pe coasta unui munte ca să moară din cauza expunerii în faţa elementelor naturii. Orion ridică ochii şi-i întâlni privirea. Era considerată datoria sacră a unui părinte. Cei care aveau un copil capabil să provoace cutremure trebuiau să-i facă acest lucru pentru a proteja întreaga comunitate.

— Datorie *sacră?* E o barbarie! Cei din Casa ta se aşteptau ca tatăl tău să te lase să mori pe munte?

— Ei respectau mai presus de orice această lege, Helen,

iar tatăl meu a încălcat-o. Când am împlinit trei ani şi au aflat că eram încă în viaţă, au venit după noi. Trei dintre verii mei sunt morţi din cauza deciziei tatălui meu. Nu ştii ce li s-a întâmplat? Aveau şi ei taţi care-i iubeau – unii dintre ei aveau chiar soţii şi copii care-i iubeau, iar acum sunt morţi – doar din cauza mea.

Orion avea dreptate. Tatăl lui ucisese pentru a-l proteja, dar bărbaţii aceia care veniseră după ei pierduseră exact ceea ce Daedelus ucisese pentru a proteja. Şi un nou ciclu de omoruri şi răzbunări începuse.

— Aşa a devenit tatăl tău – Daedelus, nu? – un proscris?

Helen îi pusese întrebarea cu grijă, ca să nu-l facă să se simtă rău. Orion încuviinţă cu un semn din cap, dar nu ridică privirea din pământ. Un gând şocant îi trecu prin minte. Tu *eşti de acord* cu ei! Crezi că tatăl tău ar fi trebuit să te lase acolo, să mori.

— Nu ştiu ce ar fi trebuit să facă. Ştiu doar ce a făcut. Şi ştiu ce consecinţe a avut fapta lui, spuse pe un ton sumbru Orion. Înainte de a judeca legile Casei tatălui meu, gândeşte-te doar câţi muritori – nu doar scioni, ci oameni normali şi nevinovaţi precum tatăl tău, – ar putea muri din cauza mea. Ai simţit cutremurele din peşteră? Ştii cumva câţi oameni au simţi cutremurul pe care l-am provocat noaptea trecută sau dacă a fost cineva rănit? Pentru că eu nu ştiu.

Helen îşi aminti lupta lor din peşteră şi felul în care se cutremura pământul sub ea. I se oferise un indiciu despre cât de puternic era el în realitate, iar asta o înfricoşa.

Dar, de asemenea, totul i se părea palpitant.

Orion era periculos, dar nu pe cât se credea el.

— Şi aş fi putut face şi mai mult rău. Vocea lui era scăzută şi ezitantă. Helen, aş putea să distrug oraşe întregi sau să scufund insule în ocean, ba chiar aş putea să fac să dispară marginea acestui continent dacă mi-aş pune mintea.

Helen zări o licărire disperată în ochii lui, aşa că puse mâna pe braţul lui ca să-l oprească. Trupul lui tremura violent. Ea îşi dădea seama că era îngrozit de-a binelea la

gândul că putea face asemenea lucruri şi că doar *gândul* la atâta suferinţă i se părea oribil.

Asta îi spuse tot ce voia să ştie despre el.

— Eşti capabil de lucruri monstruoase, deci *trebuie* să fii un monstru. Nici măcar nu ştiu de ce îmi petrec vremea cu tine, îi zise cu asprime Helen.

Orion ridică privirea spre ea, îndurerat, până când îi văzu zâmbetul care îi cuprindea treptat toată faţa. Helen clătină din cap plină de înţelegere, de parcă ar fi vrut să se scuze pentru vorbele acelea crude pe care spera ca el să nu le fi luat în serios.

El scoase un sunet plin de reproş şi îşi frecă fruntea cu podul palmei.

— Sunt periculos când îmi pierd controlul. Iar tu şi cu mine, împreună cu Furiile… vocea lui se stinse, nesigură. Căuta disperat cuvintele care să o facă pe Helen să-l înţeleagă. Aş putea răni o mulţime de oameni, Helen.

— Am prins ideea. Şi aşa era. Acolo, în peşteră, m-ai fi putut răni într-un milion de feluri, şi poate ai fi putut ucide un milion de oameni în tot acest timp. Dar *nu ai făcut-o.* Eşti un om mai bun decât crezi. Am deplină încredere în tine.

— Adevărat? întrebă el aproape în şoaptă. Chiar nu îţi este teamă de mine?

— Poate că ar trebui să-mi fie. Dar nu simt asta, răspunse ea cu voce scăzută. Ştii, atunci când cei din familia Delos mi-au văzut prima dată fulgerul, pentru o secundă m-au privit de parcă eram o armă de distrugere în masă. Dar nu am incendiat niciun oraş important. Nu talentele noastre ne fac periculoşi sau de încredere. E o chestiune de alegere. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii cel mai bine acest lucru.

Orion clătină din cap.

— Există profeţia asta, zise el.

— Of, nu din nou această absurditate! zise cu vehemenţă Helen. Vrei să ştii ce cred eu? Cred că toate profeţiile acelea vechi sunt atât de pline de nonsensuri poetice încât, de cele mai multe ori, oamenii nu înţeleg la ce se referă.

Tu nu eşti tiranul cel mare şi rău, Orion. Şi nu vei fi niciodată.

— Sper să ai dreptate, murmură el abia inteligibil.

— Ţi-e atât de frică de tine însuţi, remarcă ea cu adevărat tristă pentru că el nu putea să-şi dea seama ce crimă însemna acest lucru.

— Da. Ei bine, am motive să-mi fie frică.

— În regulă. Nu aveam de gând să te întreb, dar acum trebuie să o fac. Ai spus ceva mai devreme că ai făcut lucruri mult mai grave decât mine, şi asta imediat după ce am recunoscut că l-am înjunghiat în piept pe unul dintre cei mai buni prieteni. Deci ce consideri tu mai grav decât asta? Orion zâmbi îngândurat în timp ce păşea alături de ea, gândindu-se cu atenţie la întrebarea ei.

Helen îi privi chipul şi surâse. Era un tip atât de serios, şi atunci când ceva era important pentru el îşi lua răgazul necesar pentru a analiza acel lucru înainte de a deschide gura.

Lui Helen îi plăcea nespus acest aspect al personalităţii lui. Îi amintea intr-un fel de Matt.

— Am putea să vorbim altă dată despre asta? întrebă el în cele din urmă. Promit să-ţi spun într-o bună zi, doar că acum nu e momentul, înţelegi?

— Sigur. Oricând te vei simţi pregătit.

O privi cu buzele strânse, încercând să pară dur, dar ochii lui erau vulnerabili, iar asta îl făcea să pară doar un copil.

— Sunt, într-adevăr, unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi? întrebă el încet.

— Ei bine, da, răspunse emoţionată Helen, de parcă ar fi evitat să recunoască faptul că ţinea atât de mult la el. Însă era vorba doar de prietenie, nu şi de vreun angajament care ar fi putut încălca Armistiţiul, îşi spuse ea. Dar eu nu sunt una dintre cele mai bune prietene ale tale?

Orion încuviinţă din cap, dar pe faţa lui se citea o mare tristeţe.

— Eu nu am avut prea mulţi prieteni, admise el. Nu ştiam niciodată când trebuia să dispar, aşa că nu am văzut

rostul, înţelegi?

Zâmbi vesel, dar în sufletul său era încă tulburat – de parcă s-ar fi gândit la mii de lucruri în acelaşi timp.

Helen nu insistă. Probabil că se simţise teribil de singur întreaga lui viaţă. Inima i se strânse la acest gând.

Ştia că ar fi trebuit să păstreze un soi de barieră între ea şi Orion. Dar de fiecare dată când îl vedea se simţea tot mai apropiată de el. Iar ea nu voia să fie o piedică pentru el.

„Ce mai contează?“ îşi spuse ea revoltată. „Oricum, nu o să mai trăiesc destul ca să mă leg de cineva. Armistiţiul nu este în pericol.“

Continuară plimbarea fără o ţintă precisă, oriunde i-ar fi dus picioarele. Nu aveau nici limită de timp şi nici oră fixă la care să se întâlnească.

Practic, puteau sta acolo jos atât cât puteau rezista fără mâncare şi apă şi, cu toate că Helen începuse să fie chinuită de o sete teribilă, se descurca destul de bine.

În timp ce păşeau unul lângă altul, Helen era cea care vorbea cel mai mult, povestindu-i lui Orion totul despre Claire, Matt şi tatăl ei.

Ar fi trebuit să fie mult mai nerăbdătoare să îşi atingă obiectivul, dar nu se simţea deloc aşa. Era sigură că ea şi Orion aveau să găsească râul blestemat pe care îl căutau şi care avea să-i conducă până la Grădina Persefonei.

Helen se gândi la un moment dat să-i împărtăşească lui Orion vestea că era pe moarte, dar nu se simţi în stare să strice momentul. Se simţea prea bine în compania lui. Şi în afară de asta, ce ar fi putut face el ca să îi împiedice moartea? Ce ar fi putut face oricine altcineva în această privinţă? Ea nu avea nicio garanţie că descoperirea Furiilor avea să pună capăt coborârilor repetate în Lumea de Dincolo şi să ajute la salvarea vieţii ei.

Helen trebuia să accepte că acea misiune putea fi ultima pe care o avea de îndeplinit.

Cel puţin e ceva pentru care merită să mori, îşi spuse Helen.

Se uită la Orion şi înţelese că existau lucruri mai rele

care i s-ar fi putut întâmpla.

Hades nu era locul ideal pentru picnic, ce-i drept, dar cel puţin acolo jos îl găsise pe Orion.

„E bun doar pentru a dovedi că Soarta e un nonsens“, se gândi ea amuzată. „Chiar dacă cineva îţi prezice viitorul, nu ştii niciodată cu adevărat ce vei descoperi într-un anumit loc decât atunci când ajungi acolo.“

O idee ciudată îi trecu lui Helen prin minte şi o făcu să izbucnească în hohote de râs.

— Ce este? întrebă Orion aruncându-i o privire mirată.

— Nu, nimic, răspunse ea chicotind încă. Fără a se uita pe unde călca, se împiedică de nişte pietre care se iţeau din nisip şi fu nevoită să se sprijine de braţul lui Orion pentru a-şi recăpăta echilibrul. Mă gândeam doar – nu ar fi grozav dacă noi doi ne-am învârti chiar în jurul locului pe care îl căutăm?

— Da, asta ar fi chiar grozav, spuse el ajutând-o să păşească. Majoritatea oamenilor ar fi fericiţi să scape de aici cât mai repede posibil.

— Nu mă refer la asta, zise ea gânditoare. Nu aş vrea ca această călătorie să se sfârşească *în secunda asta.* Dar aş vrea ca Grădina Persefonei să apară în mod magic în faţa noastră.

Scenariul se schimbă.

Nu era niciun avertisment, nicio boare de vânt şi nici imagini sinistre, ca într-un film vechi. La un moment dat mergeau pe plaja infinită, pe timpul zilei, iar în secunda următoare se aflau într-un alt loc. Într-un loc întunecat şi înfricoşător.

Chiar în stânga lor, o structură masivă clădită în întregime dintr-o rocă neagră şi ciudată se ridica până la cerul mort, lipsit de stele. Frontoanele păreau să-i privească de sus ca nişte ochi încruntaţi, iar partea cea mai proeminentă a zidului părea să se mişte, schimbându-şi neîncetat poziţia în aburii de ceaţă care înconjurau construcţia, de parcă nu ar fi suportat prezenţa celor doi intruşi.

În spatele castelului negru, o perdea subţire de flăcări

se înălţa, luminând câmpia pustie din jur. Urmărind limbile flăcărilor până la sursa acestora, Helen realiză că se aflau pe malul Phlegethonului – râul Focului Etern, care încercuia palatul lui Hades.

Chiar în faţa lor se înălţa ceva ce semăna cu un dom ornamental din fier forjat, de mărimea unui stadion de fotbal. Era confecţionat din acelaşi material ca şi castelul, doar că în locul blocurilor masive de piatră, pereţii acestuia erau alcătuiţi din ornamente decorative.

Sub cupola amplă a domului se vedea o grădină vastă. Era ca şi cum constructorul ar fi încercat să ascundă faptul că ridicase o cuşcă uriaşă deasupra grădinii, făcând-o să arate elegant.

În profunzimea materialului negru se întrevedeau o mulţime de culori. Albastru şi violet, până şi tonuri calde de roşu şi oranj apăreau la suprafaţă şi dispăreau apoi în profunzime, ca nişte valuri de fum. Era ca şi cum ar fi privit un curcubeu cufundat în funingine – un joc miraculos de lumini captiv pe vecie în străfundurile întunericului.

— Uau, şopti Orion.

Acesta se uita în jur la fel de uimit ca şi Helen de castelul ameninţător şi de cuşca de lângă acesta. Apoi se uită în jos, spre mâinile ei, care încă îl mai ţineau de braţ, şi rânji amuzat.

— Mulţumesc că m-ai luat cu tine.

— Nu-mi mulţumi încă, îi şopti Helen.

Ea privea îngrozită poarta cuştii uriaşe. Lacătul acesteia era mai mare decât torsul ei, dar nu avea nicio gaură pentru cheie.

— Asta nu e corect, şopti Orion după ce ochii lui se opriră în cele din urmă asupra lacătului pe care Helen îl privea atât de intens.

— Nu, nu e, zise furioasă Helen.

Toată construcţia aceea o călca pe nervi. Acea minunată structură nu era nimic altceva decât o închisoare menită să izoleze o tânără femeie care fusese răpită din casa ei şi silită apoi să accepte o căsătorie detestabilă. Helen se repezi la poarta care nu se putea deschide şi dădu cu

piciorul în ea cu toată forţa de care era în stare.

— Persefona! strigă Helen. Ştiu că eşti acolo!

— Ai înnebunit?

Orion alergă după Helen şi încercă să-i acopere gura cu mâna, dar ea se feri.

— Lasă-mă să intru! strigă furioasă de parcă ar fi fost posedată de spiritul vreunei regine din Franţa prerevoluţionară. Cer permisiunea de a intra în Grădina Persefonei chiar în acest moment!

Poarta scârţâi şi se deschise larg, cu un oftat ameninţător. Orion întoarse capul şi o privi pe Helen cu gura căscată de uimire, în stare de şoc.

— Dacă spui ce-ţi doreşti, poţi face să se întâmple.

Helen făcu un semn de încuviinţare, încercând să-şi dea seama cum reuşise acest lucru.

Îşi aminti începutul conversaţiei lor şi faptul că îi spusese în glumă lui Orion că nu voia să fie atacată în noaptea aceea. Călătoriseră cale lungă fără a întâlni vreun monstru. Apoi ea ceruse ca Grădina Persefonei să apară în mod miraculos şi aşa se întâmplase.

— Dar trebuie să ştiu exact ce-mi doresc, apoi să cer cu voce tare acel lucru, zise ea.

Pe chipul ei apăru o grimasă. Scoase un oftat lung de suferinţă când îşi aminti torturile de care avusese parte. Atârnând pe pervaz, întemniţată în trunchiul copacului, apoi în casa din infern. Şi mai rău – la un pas de înec în puţ. Picioarele i se înmuiară, părăsite dintr-odată de vlagă, dar *nu* avea de gând să cadă. Nu acum.

— De atâtea ori am suferit aici jos şi aş fi putut pune capăt torturilor când aş fi dorit, continuă ea pe un ton plin de amărăciune. Simţea nevoia să repete cu voce tare acest lucru ca să poată crede. Tot ce trebuia să fac era să spun cu voce tare ce anume îmi doream să se întâmple. Parcă e prea uşor.

— Ce tânără eşti! O voce melodioasă şi plină de melancolie răzbătu până la ei de undeva din interiorul uriaşei cuşti ornamentale. Să ştii ce vrei cu adevărat şi să ai încredere să ceri cu tărie acel lucru sunt două dintre

cele mai dificile alegeri pe care trebuie să le faci în viaţă, tânără Prinţesă.

Helen analiză o clipă aceste cuvinte, apoi îşi spuse oarecum rezervată că era de acord. Dacă l-ar fi cerut pe Lucas şi l-ar fi obţinut, ar fi fost vinovată de ceva care ar fi făcut-o să se simtă mult mai rău decât în cazul unei zgârieturi sau a unui os rupt.

— Intraţi şi ne vom plimba împreună. Vă promit că nu veţi păţi nimic, continuă vocea, invitându-i cu amabilitate.

Helen şi Orion se priviră, apoi intrară hotărâţi pe poarta deschisă în Grădina Persefonei.

De jos şi până în tavanul cupolei, razele de lumină aruncau umbre dantelate pe vegetaţia din interior. Lumina suavă filtrată prin ornamentele cuştii şi coroanele dese ale arbuştilor ciudaţi din interior cădea pe frunzele întunecate, făcându-le să strălucească şi să înveselească totul în jur, iar razele jucăuşe creau iluzia unei brize plăcute şi delicate.

Helen se apropie de un grup de arbuşti – care la prima vedere păreau de liliac – şi respiraţia i se opri la atingerea lor. Aplecându-se ca să privească mai bine arbuştii, realiză că inflorescenţele erau, de fapt, pietre preţioase liliachii, şlefuite cu atâta măiestrie şi îmbinate atât de perfect încât păreau flori adevărate. Nimic nu era real. Nimic nu creştea acolo.

— Atât de frumoasă, şopti Orion.

La început, Helen crezu că Orion se referea la pietrele şlefuite în formă de floare, dar când aruncă o privire spre el, realiză că acesta se uita la cineva aflat la oarecare distanţă de ei, pe alee.

Era vorba de cea mai elegantă femeie pe care o văzuse Helen vreodată.

Foarte înaltă şi graţioasă ca o lebădă, femeia avea o piele atât de neagră încât părea aproape albăstrie. Nu arăta mult mai mare decât Helen, dar ceva în felul în care se mişca – cu răbdare şi precizie – o făcea să pară mult mai în vârstă.

În jurul gâtului ei lung şi subţire erau înfăşurate şiraguri

de diamante mari şi strălucitoare, care păleau în faţa ochilor mari şi sclipitori ai femeii.

Pe părul lucios şi lung până la genunchi, stăpâna grădinii avea o coroniţă confecţionată din tot felul de nestemate – unele de care Helen auzise şi doar câteva pe care nu le putea numi.

Femeia purta o rochie din petale parfumate şi catifelate de trandafiri, pe care sclipeau boabe de rouă. Petalele erau albe în partea de sus a rochiei şi deveneau tot mai roz spre mijloc, până ce ajungeau roşii la poale, iar trupul părea să-i plutească în mijlocul unui nor de trandafiri mari şi roşii. Sub picioarele ei goale, care sclipeau din cauza inelelor ce-i împodobeau degetele, era un covor nesfârşit de flori sălbatice care înmugureau, înfloreau şi, în cele din urmă, se ofileau, îngălbenite.

La fiecare pas al ei, o mare de flori se trezea la viaţă doar ca să se ofilească şi să moară imediat ce atingeau solul sterp al Lumii de Dincolo. Era ca şi cum sutele de flori minunate s-ar fi aruncat singure în gol de pe marginea unei stânci, precum lemingii, iar Helen ar fi vrut ca asta să nu se întâmple.

— Îngrozitor, nu-i aşa? rosti Persefona cu vocea ei melodioasă în timp ce privea florile murind la picioarele ei. Esenţa mea le creează, dar aici, în Lumea de Dincolo, nu am puterea să le menţin în viaţă. Nicio floare nu poate supravieţui aici prea mult timp.

În timp ce vorbea se uita la Helen, iar ochii ei îi transmiteau acesteia mai mult decât cuvintele.

Ea ştie că sunt pe moarte, îşi spuse Helen.

Helen aruncă o privire spre Orion, care părea orb la schimbul lor de priviri. Ea îi zâmbi reginei, exprimându-şi astfel toată recunoştinţa. Nu voia ca Orion să afle că nu mai avea prea mult de trăit. Dacă ar fi ştiut că era pe moarte, comportamentul său faţă de ea s-ar fi putut schimba.

Respectând parcă un protocol străvechi, Orion păşi în faţa reginei şi se înclină respectuos.

— Lady Persefona, regină a Hadesului, am venit să-ţi

cerem cu umilinţă o favoare, rosti el pe un ton formal.

Suna ciudat, dar foarte potrivit situaţiei. Helen constată cu surprindere că Orion, la fel ca şi copiii familiei Delos, fusese crescut ca un adevărat scion, şi că se adapta destul de uşor situaţiei, schimbându-şi modul de adresare de la jargon la vechiul limbaj convenţional.

— Putem să-ţi vorbim? întrebă el.

— Bine aţi venit! Apropiaţi-vă şi luaţi loc, zise ea făcându-le semn spre o bancă din onix situată la marginea aleii. Pentru că tu eşti binevenit aici, în grădina mea, mai mult decât în oricare altă parte, tinere moştenitor a două Case rivale.

Cu aceste cuvinte, regina făcu o reverenţă atât de graţioasă încât ar fi putut pune în inferioritate orice prim-balerină.

Buzele lui Orion se strânseră. La început, Helen se gândi că era furios pentru că-şi amintise de copilăria sa deloc fericită, dar când îl privi mai bine realiză că era copleşit de emoţii.

Înţelese în cele din urmă ceva ce nu sesizase înainte. Orion nu fusese acceptat niciodată de nimeni. Jumătate din familia sa îl ura pentru că nu fusese lăsat să moară pe munte, în timp ce cealaltă jumătate îl ura pentru că Furiile îi sileau să facă asta.

Mama lui era moartă şi doar la vederea lui Orion, tatăl său se umplea de furie. Cu excepţia lui Daphne, care avea câte un motiv tainic pentru tot ce făcea, îl invitase vreodată vreun scion pe Orion să şadă lângă el cu atâta amabilitate?

Studiind expresia gravă a lui Orion, ceva îi spunea lui Helen că singurul loc în care el fusese invitat în mod oficial în prezenţa unui scion era acela, Grădina Persefonei.

„El este bine-venit doar în Infern“, îşi spuse Helen. Numai la gândul acesta simţi o durere în piept.

Realizând că Helen stătea acolo şi se uita la ei, Persefona întinse mâna şi o invită printr-un gest plin de curtoazie să li se alăture.

Helen roşi şi clătină din cap într-un mod caraghios.

Fusese prinsă din nou pe picior greşit, ca o persoană cu minţile aiurea, şi nu-şi putea aminti când se mai simţise atât de prost.

Îşi dorea să fi acordat o atenţie mai mare acelor versuri pline de curtoazie din *Iliada,* peste care sărise de atâtea ori.

Persefona păru să-şi dea seama de stânjeneala ei şi o linişti cu un zâmbet larg de bun venit.

— Nu e nevoie de atâta ceremonie. Dacă stau să mă gândesc bine, poate că eu ar trebui să fiu cea care să se încline în faţa ta, zise Persefona fără pic de ironie.

— Hei, nu eu sunt cea care poartă o coroană, spuse râzând Helen, simţind că putea să facă o glumă.

Persefona îi zâmbi cu drăgălăşenie, dar expresia ei deveni apoi serioasă.

— Nu încă, rosti misterioasă, apoi continuă pe un ton mai ferm: Voi căutaţi o cale de a ucide Furiile.

Orion şi Helen se uitară unul la celălalt, şocaţi de afirmaţia atât de directă a Persefonei.

— Da, zise cu siguranţă Orion. Eu vreau să le ucid.

— Nu, nu vrei asta, crede-mă. Persefona îşi îndreptă ochii sclipitori de culoarea ciocolatei spre Orion, calmându-l într-o secundă. Tu vrei să le *ajuţi,* de fapt. Ele au nevoie disperată ca tu să le salvezi de suferinţă, dragul meu. Ştiţi cine sunt Furiile?

— Nu ştim, răspunse Helen deranjată de faptul că splendida zeiţă se purta atât de familiar cu Orion. Te rugăm să ne explici.

— Furiile sunt trei tinere surori – născute din sângele lui Uranus atunci când fiul acestuia, titanul Cronos, l-a atacat. Furiile au fost răpite de Parce chiar în momentul naşterii lor şi forţate apoi să-şi joace rolurile în Marea Dramă. Suferinţa pe care o simt ele este reală, iar povara pe care o duc… Persefona se opri şi îl privi pe Orion căutând parcă în ochii acestuia o urmă de compasiune. Ele sunt mai mult ca nişte copii şi nu au avut parte niciodată de vreun moment de bucurie. Înţelegi ce vreau să spun, prinţe? Tu ştii de ce suferă.

— De ură, zise el aruncându-i o privire lui Helen.

Ea îşi aminti cât de oribil fusese atunci când simţise ură faţă de Orion, în peşteră, şi era sigură că el gândea la fel.

— Trebuie să le ajutăm, îi şopti Helen lui Orion, iar el îi zâmbi în loc de răspuns. Amândoi erau de comun acord asupra acestui aspect. Trebuie să le redăm libertatea.

— Furiilor şi scionilor, rosti hotărât Orion.

— Da, încuviinţă Helen. Şi îţi promit că te voi elibera şi pe tine, Înălţimea Ta.

— Nu, asta nu! exclamă pe neaşteptate Persefona, apoi spuse repede: Grăbeşte-te, Helen, nu vei supravieţui prea mult fără vise! Trebuie să le aduci apă Furiilor de la râul…

Numele râului fu acoperit de o voce înfricoşătoare, ca de tunet:

COBORÂTOAREO, TE IZGONESC PE VECIE.

Helen îşi simţi corpul luat pe sus şi aruncat din Lumea de Dincolo, de parcă ar fi fost cules şi aruncat de o mână uriaşă. Pentru o clipă, i se păru că vede o faţă enormă care-i întuneca viziunea. I se părea cunoscută. Ochii aceia verzi erau atât de trişti…

Helen se trezi în patul ei.

Ridicându-se în capul oaselor, îndepărtă pojghiţa fină din cristale de gheaţă care acoperea cuverturile ca un strat de făină, făcând câţiva fulgi strălucitori să danseze în aerul îngheţat şi foarte uscat. Faţa ei era rigidă, aşa că trase încet mâna de sub pătură şi îşi atinse obrazul amorţit.

Cu toate că degetele ei nu simţeau aproape nimic din cauza frigului, putea să-şi dea seama că faţa îi era acoperită în întregime cu un strat din cristale de gheaţă.

Îşi duse mâna mai sus şi îşi simţi părul de asemenea acoperit cu gheaţă. Respiraţia i se precipită şi suflă câţiva norişori de abur alb în aerul îngheţat din faţa ei. Helen privi în jur, încercând să-şi controleze tremurul. Toate obiectele din încăpere păreau albastre, dar cel mai frig părea să fie în jurul patului ei. Helen ridică ceasul de pe noptieră şi fu nevoită să îndepărteze cu degetul mare pojghiţa de gheaţă depusă la suprafaţa acestuia pentru a

vedea cadranul.

Ceasul arăta 23:11 şi în timp ce se zgâia buimacă la cadran se făcu 23:12.

I se părea că petrecuse cu Orion zile întregi în Lumea de Dincolo şi totuşi în lumea reală nu gândea decât câteva secunde şi era aproape îngheţată. Frigul devenea insuportabil. Helen se întrebă dacă nu cumva avea să se congeleze de tot la următoarea coborâre.

Se gândea dacă mai avea să coboare vreodată. Fusese izgonită de Hades în persoană. Asta nu suna foarte promiţător.

Se dădu jos din pat şi păşi cu grijă pe podeaua alunecoasă pentru a-şi verifica telefonul, dar nu avea niciun mesaj de la Orion.

Probabil că acesta nu ieşise încă din peşteri. Timpul nu trecea atunci când se aflau în Lumea de Dincolo, aşa că secunda în care Orion intra prin portal avea să fie aceeaşi în care ieşea, indiferent cât de mult timp „petrecea“ acolo jos.

Dacă erau destul de norocoşi, Orion ar fi trebuit să revină chiar în acel moment, după ce-i fusese permisă şederea pe cealaltă lume destul cât să audă ce avea de spus Persefona.

Helen nu putea decât să spere că Orion reuşise acolo unde ea dăduse greş în mod atât de evident.

Începu să tremure violent şi realiză că trebuia să iasă urgent din camera ei şi să se încălzească cumva. Îşi aminti prelegerea lui Hector de pe plajă, chiar după ce el aproape că o înecase.

Poate că Helen nu putea fi rănită de arme, dar nu era complet invulnerabilă, iar frigul extrem ar fi putut să o ucidă, la fel ca şi înecul.

Forţând uşa îngheţată cât de silenţios putea, Helen o deschise şi îşi strecură capul prin deschizătură. Se uită în toate părţile, dar nu văzu pe nimeni. Din fericire, tatăl ei era încă la parter, cu televizorul deschis. Închise uşa în urma ei, apoi acoperi fanta de sub uşă cu opritorul de căldură, pentru a camufla stratul de gheaţă inexplicabil din

dormitor şi strigă la tatăl ei că avea să facă o baie ca să poată adormi.

Jerry mormăi ceva despre faptul că Helen nu ar fi trebuit decât să închidă ochii şi să aştepte mai mult de o secundă pentru a adormi, dar nu întrebă nimic şi nici nu făcu vreo aluzie.

În timp ce intra în baie, Helen se lovi de câteva ori peste frunte cu telefonul, drept pedeapsă pentru gafa teribilă pe care o făcuse în Lumea de Dincolo. Nu putea crede că fusese atât de proastă. Hades nu era probabil cel mai potrivit loc în care să se vorbească despre eliberarea unei regine captive, din moment ce „şeful suprem“ asculta probabil tot ce se vorbea acolo.

Iar Helen afirmase în gura mare că avea să-l lase fără singurul lucru din „multivers“ de care îi păsa cu adevărat – regina lui. De-a dreptul *stupid!* Acum, Helen fusese izgonită.

Cum naiba putea să-şi mai îndeplinească misiunea dacă nici măcar nu mai putea să coboare?

În timp ce se dezbrăca, iar cada se umplea cu apă fierbinte, revăzu în minte întâlnirea ei cu Persefona. I se păru ciudat că Hades nu intervenise deloc atunci când ea şi Orion pomeniseră de eliberarea Furiilor. Acesta pusese piciorul în prag abia atunci când Helen deschisese gura ei mare ca să vorbească despre eliberarea reginei lui.

Helen se cufundă încet în apa fierbinte ţinând telefonul în mână şi revizui ultimele mesaje primite. Apoi oftă şi se băgă complet în apă, încercând să se gândească la o soluţie pentru decongelarea camerei sale înainte ca tatăl ei să vadă cum arăta încăperea. Telefonul începu să-i vibreze.

„Eşti trează?“, o întreba Orion.

„OMG, ai auzit cumva numele râului?“ îi răspunse Helen.

„Ce tot vorbeşti? Am fost expulzat de acolo imediat ce Persefona a spus că ai să mori.“

„Oh, s-a mai întâmplat ceva“, replică Helen ignorând aluzia cu moartea şi sperând ca şi Orion să facă acelaşi lucru. „Ea mi-a spus că trebuie să le dăm Furiilor apă din

râul… Nu am mai auzit numele râului pentru că şi eu am fost expulzată în secunda următoare.“

„E totuşi o informaţie preţioasă. O să aflu în cele din urmă despre ce râu este vorba.“

„Cum adică o *să afli?* De ce nu *vom afla?*

„Cum rămâne cu avertismentul Persefonei, că *nu vei supravieţui?“*

„Asta doar dacă nu visez.“

„Nu visezi?“

„Nu atunci când cobor în Lumea de Dincolo.“

„Atunci nu o să mai cobori de acum încolo.“

Replica i se păru lui Helen destul de autoritară.

„NU e decizia ta, ştii?“, îi trimise ea un nou mesaj.

„NU am de gând să mă cert cu tine“, veni răspunsul lui provocator.

„Stai puţin. Nu tu eşti cel care comandă aici.“

„NU. Acum las-o baltă. Încerc să conduc.“

Preţ de zece minute, Helen se bălăci în cadă bombănind înciudată. Era ceva care-i scăpa lui Orion – un aspect pe care ştia că trebuia să-l clarifice –, dar nu-şi dădea seama exact care era acela. Încercă să-l facă să revină asupra discuţiei şi să-i trimită noi mesaje.

Îndrăzni chiar să-l ameninţe că avea să se întindă în pat pentru a coborî imediat în Lumea de Dincolo. Drept consecinţă, el reveni cu un răspuns elaborat – unul pentru scrierea căruia ar fi trebuit să oprească maşina.

„Dacă te duci din nou în pat, îţi jur că voi veni înot în Nantucket, o să-ţi sparg uşa şi o să-i spun totul lui Jerry. Îi poţi explica lui de ce vrei să mori. Stai departe de LD. Nu glumesc deloc.“

Helen nu lua în serios ameninţarea că Orion avea să-i spună totul tatălui ei – ea îi spusese că Jerry nu ştia nimic despre călătoriile ei în Lumea de Dincolo, iar acesta îi promisese că nu avea să-i divulge secretul.

Dar ea trebuia să admită, dacă se gândea mai bine, că aceasta era singura ameninţare capabilă să o oprească.

Orion o cunoştea foarte bine. Se întrebă cum reuşise el asemenea performanţă deşi se cunoşteau de foarte puţin

timp. Helen zâmbi pentru câteva clipe privind ecranul telefonului, apoi îşi impuse să se oprească. Nu-i plăcea să i se spună ce avea de făcut, dar era încântată de faptul că lui îi păsa de ea – atât de mult încât să încerce să facă asta.

„Oricum, nu pot coborî acolo jos“, admise în cele din urmă după o lungă pauză între mesaje.

„Hades mi-a interzis accesul acolo şi ne-a scos pe amândoi din LD, pentru că eu l-am ameninţat indirect că o voi elibera pe Persefona. Tu mai poţi să cobori?“

„Cred că da. Ţi-a interzis accesul? Uau! După cum se vede, există totuşi şi zei buni. Nu mă aşteptam însă la Hades.“

Ea ştia că Orion era doar preocupat de siguranţa ei, însă ceva era în neregulă cu logica lui.

Helen începu să tasteze chiar înainte de a şti ce urma să spună. Mintea ei împrăştiată descoperi, în sfârşit, de ce era atât de supărată la gândul că fusese izgonită şi de ce se certase cu Orion atât de înverşunată de la bun început.

„Dar aminteşte-ţi profeţia, tastă ea cu frenezie. Eu sunt Pogorâtoarea – singura fiinţă care se presupune că ar putea scăpa lumea de Furii. Dacă nu voi face asta, cât de mulţi vor mai suferi? Tu nu-ţi vei mai vedea niciodată tatăl.“

Helen îşi muşcă buza, dându-se de ceasul morţii din cauza nehotărârii pe care o simţea. Nu ştia dacă ar fi trebuit sau nu să-i spună ce gândea cu adevărat.

„Nu ne-am mai vedea niciodată. Nu ştiu dacă aş putea suporta acest lucru“, tastă ea în cele din urmă şi trimise mesajul, adăugând în mintea ei: *pentru cât de puţin timp mi-a mai rămas de trăit.*

Urmă o pauză lungă în care Orion nu răspunse, iar Helen se întrebă dacă nu cumva făcuse o mare greşeală. Ca să-şi alunge aceste gânduri, îi trimise un e-mail Cassandrei şi restului găştii de greci, explicându-le tot ce se întâmplase în Lumea de Dincolo.

Apoi rămase cu ochii pe ecranul telefonului ei negru până îl auzi pe tatăl ei urcând, băgându-se în pat şi începând să sforăie. Nici după asta Orion nu-i trimise

niciun mesaj.

Helen ieşi din cadă şi se şterse cu prosopul. Ea nu ştia ce avea să facă în continuare, dar era sigură că nu se putea duce înapoi în camera ei îngheţată.

Canapeaua de la parter îi era mereu la dispoziţie, dar decise că nu conta dacă se întindea sau nu. Oricum, nici nu mai ştia câte săptămâni trecuseră de când nu se mai odihnise cu adevărat.

Petrecu în baia încălzită destul de mult timp pentru a relua ritualul pe care-l neglijase aşa de mult timp. Tăie ce trebuia tăiat şi îşi frecă toate părţile flexibile ale corpului cu uleiuri aromate. Când termină, Helen şterse oglinda aburită de deasupra chiuvetei şi, pentru prima dată după atâta timp, îşi analiză cu o privire critică înfăţişarea. Primul lucru pe care-l observă fu colierul mamei sale. Acesta ieşea în evidenţă în toată splendoarea lui pe pielea ei roşie, strălucind la gâtul ei de parcă ar fi absorbit energie din toată fiinţa ei. Apoi ridică privirea şi îşi cercetă chipul.

Era aceeaşi faţă pentru care muriseră atâţia oameni cu mii de ani în urmă – şi pentru care mai mureau încă. Scionii încă se mai omorau unii pe alţii pentru a răzbuna morţii de sub zidurile Troiei – pentru prima femeie din vremurile străvechi care purta acelaşi chip la care Helen se uita acum în oglindă. Ar fi meritat vreun chip atât de mult? Era absurd.

Trebuia să mai fie ceva în povestea asta. Toată suferinţa aceea nu putea fi doar din cauza unei fete, indiferent cât ar fi fost de frumoasă. Probabil că se mai întâmplase ceva, ceva ce nu apărea în cărţi.

Auzi bâzâitul telefonului şi se repezi să-l deschidă, dând peste câteva articole de toaletă care stăteau pe chiuvetă. Prinse sticluţele şi tuburile aflate în cădere liberă înainte ca acestea să se izbească zgomotos de pardoseală şi să-l trezească pe tatăl ei.

Înăbuşindu-şi un chicotit nervos, Helen aşeză cu grijă sticluţele înapoi la locurile lor, apoi verifică mesajul.

„M-am gândit mai bine. Dacă asta trebuie să fac ca să

rămâi în viaţă, atunci sunt pregătit“, răspunse Orion la aproape jumătate de oră de la ultimul lui mesaj. „O să te las să continui, o să te susţin în toată povestea asta, dar nu te pot lăsa să mori.“

Helen se aşeză uimită pe marginea căzii. Sacrificiul acesta l-ar fi condamnat pe Orion la o viaţă de rătăcitor, fără o casă sau o familie. El era dispus să suporte toate astea doar pentru ea. Sau pentru chipul ei banal. La urma urmei, abia se cunoşteau. Care era motivul unui asemenea sacrificiu?

Daphne pomenise odată că feţele lor aproape identice purtau un blestem, iar Helen crezuse mereu că mama ei se referise la faptul că feţele lor atrăseseră blestemul asupra lor. Pentru prima dată, Helen se gândi la posibilitatea că Daphne voise să spună, de fapt, că feţele lor erau un blestem pentru persoanele care *le priveau.* Helen nu putea accepta ideea că Orion era gata să sacrifice tot ce-şi dorise vreodată doar pentru că reprezenta un pericol pentru ea. Erau mult mai multe în joc decât viaţa unei singure persoane, chiar dacă era vorba de viaţa ei.

Helen simţea că i rupe inima – şi ce dacă ea ar fi făcut o pasiune pentru el sau el pentru ea? Orion nu putea renunţa acum. Nu doar pentru că l-ar fi costat foarte mult, ci pentru cât i-ar fi costat pe ei toţi. Dacă nimeni nu ar fi scăpat lumea de Furii, ce avea să se întâmple cu Hector şi cu ceilalţi proscrişi? Ce s-ar fi întâmplat cu toţi scionii, la urma urmei?

Helen îşi aminti ce îi spusese Orion despre visul lui cu acel câmp din Hades presărat cu osemintele scionilor, şi realiză că fusese mai mult decât un simplu coşmar. Orion primise un avertisment prin intermediul acelui vis, Helen era sigură de asta.

Ciclul acela trebuia să se termine sau, în cele din urmă, scionii aveau să dispară până la unul, la fel ca Giganţii Gheţurilor.

„Eşti un fraier.“

Apăsă tastele cu furie, de parcă ar fi încercat să înfigă cuvintele direct în inima lui mare, generoasă şi incredibil

de curajoasă.

„Dacă vei renunţa la tot ce ţi-ai propus, am să te urmăresc şi am să vin CHIAR EU după tine ca să te forţez să continui! Voi găsi eu o cale să rezolv această problemă cu visele şi cu izgonirea din Lumea de Dincolo, iar când o să termin vom elibera Furiile împreună. Între timp, tu NU VEI RENUNŢA. Ai priceput?“

Apăsă butonul de trimitere şi aşteptă. Urmă o lungă pauză. Helen începu de mai multe ori să scrie un text, dar sfârşea ştergându-l de fiecare dată. Era atât de obosită încât ochii îi lăcrimau, iar urechile îi erau înfundate, forţând-o să caşte de nenumărate ori pentru a le desfunda.

În timp ce căsca, Helen simţi ceva plesnindu-i în spatele ochilor şi observă că buza de sus i se umezi dintr-odată. Îşi atinse gura şi văzu că avea sânge pe degete. Îşi puse un şerveţel la nas înainte de a păta ceva în jur şi îşi apăsă tare nările, aşteptând să i se oprească sângerarea. După ce îşi şterse sângele de pe faţă, se uită încruntată la ecranul telefonului, de parcă asta l-ar fi făcut pe Orion să răspundă mai repede. Şi într-un sfârşit, ecranul se lumină din nou.

„Mă poţi urmări cât vrei, Hamilton, dar ştii că nu mă vei găsi niciodată, nu-i aşa?“

El glumea din nou şi acesta era un semn bun. Helen ştia că această decizie fusese greu de luat pentru el, aşa că trebuia să fie sigură. Avea nevoie de un soi de promisiune în caz că nu putea să supravieţuiască acelei călătorii pe care urmau să o facă împreună.

„Avem o înţelegere, deci? Vei continua indiferent de implicaţii?“, îi scrise ea în mesaj. El nu răspunse imediat, aşa că ea adăugă: „Hello? Ne-am înţeles?“

„Scuze. Mă băgăm în pat. Da, o să continui.“

Helen zâmbi şi se ridică încet de pe marginea căzii pentru a se rezema apoi de perete. Îşi puse halatul de baie şi papucii de casă, după care se ghemui într-un cuib improvizat din prosoape calde şi umede. Şi-l imagină pe Orion în dormitorul lui, urcându-se în pat şi strecurându-se sub pături cu telefonul în mână. El avea să adoarmă aşa – îşi spuse Helen – ţinând ultima lor conversaţie în palmă.

„Ştiam că pot conta pe tine“, îi scrise ea un ultim mesaj şi lăsă apoi telefonul lângă ea.

„Oricând şi pentru totdeauna. Unde eşti?“

„În pat“, tastă Helen, cu toate că se afla mai mult pe „podea“.

„În regulă, la fel şi eu. Te poţi odihni, în sfârşit. Şi eu, de asemenea! Sunt extenuat.“

Helen nu voia ca schimbul de mesaje să se sfârşească atât de repede. Ar fi putut sta la poveşti o noapte întreagă, dar, în sfârşit, se încălzise din nou după atâtea zile – care-i păreau ani – de tremurat în frig. Ochii începeau să i se închidă.

Noapte bună, Orion.

Vise plăcute.

CAPITOLUL 11

Helen deschise ochii. Nu se simţea ca de obicei şi îşi spuse că probabil nu dormise deloc. I se părea mai degrabă că fusese lovită în cap şi îşi pierduse cunoştinţa ore întregi, iar acum abia îşi revenise. De parcă ar fi revăzut două cadre ale unui film, Helen îşi aminti că citea ultimul text al lui Orion, pentru ca în secunda următoare să privească ţintă covoraşul de pe pardoseala băii.

Soarele răsărise, părul ei era uscat şi îl putea auzi pe tatăl ei care tocmai se dădea jos din pat.

Helen îşi putea da seama după senzaţia de răceală şi tremurul care-i scutura corpul că, deşi creierul ei fusese în repaus câteva ore bune, nu obţinuse ceea ce voia de fapt. Nu coborâse în Lumea de Dincolo, ceea ce era o adevărată uşurare, dar nici nu visase. Asta era foarte rău.

Persefona îi spusese că nu mai avea mult timp, iar Helen nu ştia cât de mult putea rezista fără să viseze.

Îl auzi pe Jerry deschizându-şi dulapul şi se grăbi să se ridice. Sări din cuibul în care stătuse peste noapte, apoi începu să se spele repede pe dinţi, pentru a-l lăsa pe tatăl ei să creadă că i-o luase înainte.

Era luni, începea o nouă săptămână, şi venise rândul lui Helen să prepare micul dejun. Se duse repede în camera ei întrebându-se îngrozită ce avea să găsească acolo, dar fu plăcut surprinsă să constate că încăperea se dezgheţase aproape complet.

Realiză că frigul acela excesiv avea legătură cu faptul că-şi transformase patul într-un portal către Lumea de Dincolo. Din moment *ce* nu mai coborâse noaptea trecută, frigul se mai disipase într-o oarecare măsură. Era totuşi la fel de rece ca într-un abator şi toate obiectele erau umede din cauza dezgheţului, dar cel puţin nu trebuia să

folosească un uscător de păr pentru a putea deschide sertarele scrinului, aşa cum făcuse cu doar o zi înainte.

Până în ziua aceea reuşise să ascundă de tatăl ei cât de frig se făcuse în încăpere, dar ştia că nu putea să ţină prea mult timp secretul. Helen decise să nu facă nimic în această privinţă. Ea spera doar ca Jerry să stea departe de camera ei. Erau alte lucruri mai importante pentru care trebuia să-şi facă griji.

Se îmbrăcă în cel mai scurt timp, tremurând în cele câteva secunde în care fusese nevoită să stea dezbrăcată, apoi coborî în fugă scările ca să aprindă aragazul pentru a pregăti micul dejun.

Lăsă flacăra aragazului la maximum preţ de câteva minute – de parcă ar fi fost un foc de tabără. Atunci când aerul din încăpere se încălzi de-a binelea, ea oftă mulţumită şi închise ochii, dar simţi că ceva nu era în regulă. I se părea că nu era *singură.* Deschise ochii mari şi privi în jur. Aerul cald continuă să danseze în faţa ei pentru câteva clipe, apoi se potoli.

Nesiguranţa i se strecura treptat în suflet. Nu auzea voci, dar avea senzaţia că mai era cineva în bucătărie, iar acest lucru era imposibil, în mod evident.

Helen îşi spuse că era doar imaginaţia ei. Nu mai avea mult timp la dispoziţie, dar nu putea face nimic până la venirea nopţii. Se întoarse din nou la aragaz şi începu să prepare micul dejun.

Când termină de făcut clătitele cu dovleac, se uită la ceas. Tatăl ei cobora destul de târziu, aşa că se îndură să mai depună puţin efort şi să presare zahăr pudră deasupra mormanului de clătite folosind un dispozitiv vechi în formă de liliac, aşa cum obişnuiau să facă încă de când era mică. Când termină, se uită din nou la ceas. Tocmai se pregătea să se ducă în hol pentru a-l striga pe Jerry, când îl auzi pe acesta coborând scările.

— Ce ţi-a trebuit atâta…

Helen tăcu brusc când îl zări pe tatăl ei, care purta o rochie neagră uzată, ciorapi cu dungi albe şi roşii, avea pe cap o perucă neagră şi faţa îi era pictată în verde. Jerry

mai ţinea în mână şi o tradiţională pălărie ascuţită de vrăjitoare, cu o eşarfă lată de mătase şi o cataramă din argint în faţă. Helen îl măsură din cap până-n picioare, cu gura căscată.

— Am pierdut un pariu cu Kate, zise el ruşinat.

— Oh, Doamne. Trebuie neapărat să-ţi fac o poză. Umerii i se scuturau de râs în timp ce îşi căuta telefonul. Îi făcu repede o poză, înainte ca Jerry să apuce să fugă, şi o trimise cam tuturor cunoştinţelor. Astăzi e cumva Halloweenul? Am cam pierdut noţiunea timpului.

— Mâine, răspunse el aşezându-se la masă ca să-şi mănânce clătitele. Trebuie să petrec două zile întregi în haine de femeie, apoi promit să nu mai sărbătoresc Halloweenul niciodată.

De Halloween era întotdeauna aglomerat la New Store şi, în ciuda bombănelilor lui Jerry, care fusese obligat să poarte rochie, Helen ştia că lui îi plăceau toate sărbătorile.

Îl întrebă pe tatăl ei dacă avea nevoie de ajutor la magazin, dar el îi spuse că nici nu-i trecea prin minte să o lase să intre acolo.

— Tu pari mai verde la faţă decât mine, zise el îngrijorat. Nu vrei să stai acasă astăzi?

— O să fiu bine, zise Helen ridicând din umeri şi uitându-se apoi în farfurie pentru a-şi ascunde vinovăţia pe care o simţea. De fapt, nu avea de unde să ştie dacă urma să se simtă bine sau nu, dar nu-l putea privi pe tatăl ei în ochi în timp ce spunea o minciună.

Maşina silenţioasă a lui Claire se apropie de casă, iar când ajunse în dreptul intrării, aceasta coborî geamul din dreapta ei preferând să dea mai tare melodia de la radio în loc să claxoneze.

— Ar fi mai bine să plec înainte ca vecinii să cheme poliţia, zise veselă Helen.

Îşi adună lucrurile şi alergă spre uşa din faţă.

— Să vii direct acasă după ore. Trebuie să te odihneşti! strigă Jerry după ea.

Helen îi făcu un semn evaziv cu mâna în timp ce ieşea pe uşă, ştiind că nu avea cum să-i respecte rugămintea.

Trebuia să se antreneze cu Ariadne pentru reîntoarcerea în Lumea de Dincolo.

Numărătoarea inversă începuse pentru Helen, iar ea avea o mulţime de promisiuni de îndeplinit înainte ca aceasta să se oprească.

Lucas o zări pe Helen ieşind pe uşa casei şi urcând în maşina lui Claire. Părea epuizată şi mai slabă ca de obicei, dar, chiar şi aşa, zâmbetul ei pentru Claire era strălucitor, minunat şi plin de dragoste.

Asta era Helen. Indiferent de situaţiile prin care trecea, avea un obicei magic de a-şi deschide inima pentru cei dragi. Era de ajuns să fie în preajma ei şi *se simţea* iubit, chiar dacă ştia că dragostea ei nu mai era acum îndreptată asupra lui.

Aproape că-l prinsese asupra faptului în dimineaţa aceea, iar el avea senzaţia că o speria. Ea tot îi mai putea simţi prezenţa. Lucas trebuia să ghicească de ce, pentru că, în mod sigur, nu avea de gând să renunţe – trebuia să o păzească în continuare. Măcar până când s-ar fi asigurat că Automedon nu mai reprezenta un pericol, dispărând pentru totdeauna.

Claire şi Helen începură să fredoneze în timp ce maşina se punea în mişcare, distrugând una din melodiile sale favorite ale lui Bob Marley. Helen cânta oribil. Era unul din lucrurile care îi plăceau cel mai mult la ea. De fiecare dată când mieuna ca o pisică ce tocmai fusese călcată pe coadă, lui îi venea să o ridice în braţe şi să… mă rog.

Amintindu-şi că Helen era verişoara lui, îşi dădu jos mantia care-l făcea invizibil şi se arătă în lumină. Îşi deschise telefonul, ca de fiecare dată. Avea un mesaj în aşteptare.

„Ştiu că ai fost acolo jos, cu noi. Şi cred că ştiu cum ai putut să faci asta. Trebuie să vorbim“, citi el mesajul.

„Cine eşti?“, răspunse Lucas, deşi bănuia cine îi trimisese mesajul. Cine altcineva putea fi după cele întâmplate? Dar nu voia să-i dea satisfacţie celuilalt. Nu putea. Era prea furios pe el.

„Orion.“

Faptul că primise mesaj de la el era şi mai greu de suportat pentru Lucas. Numele tipului acela şi gândul că Helen îl rostise de atâtea ori îl măcina pe dinăuntru.

Furia era din ce în ce mai greu de potolit şi avu nevoie de câteva clipe să se stăpânească, pentru a nu-şi arunca telefonul dincolo de Atlantic.

„Grozav. Ce vrei?“, tastă Lucas atunci când degetele sale crispate se dezmorţiră destul cât să poată scrie mesajul.

Era destul că fusese nevoit să o lase pe Helen să plece şi că suferea încă; de ce trebuia să mai primească acum mesaje de la un individ care îşi petrecea cu ea fiecare noapte?

„Ar trebui să fii tâmpit – înţeleg foarte bine. Dar nu este timp. Helen e pe moarte.“

— Eşti într-o dispoziţie bună! îi spuse Helen cu o voce piţigăiată.

— Sunt! îi răspunse Claire mai mult ţipând.

— Ooh, nu-mi spune! Obraji roşii, ochi umezi… Ar putea fi dragostea? Oh, da?

Helen cântă ultima parte a melodiei lui Bob Marley pe care Claire o interpreta lălăind – sau, mai bine spus, urlând. Lălăiala ilustra perfect starea extatică a lui Claire, care o acompanie la partea cu „oh, yeah“, răspunzând la întrebarea tacită a lui Helen.

— Ce pot să spun? El chiar este un fel de zeu, oftă afectată Claire, apoi chicoti amuzată în timp ce executa un viraj pentru a ieşi în strada principală.

— Ce s-a întâmplat? strigă ameţită Helen.

Se simţea atât de bine să râdă din nou, încât uită de toate ultimele evenimente văzând chipul radiant al lui Claire.

— M-a sărutat, ÎN SFÂRŞIT! Noaptea trecută, zise ea atât de entuziasmată de parcă ar fi cântat. S-a căţărat pe balconul *casei* mele! Îţi poţi imagina?

— Hm, da!

Helen zâmbi, apoi ridică din umeri.

— Oh, da, cred că poţi, zise Claire schimbând elegant vorba. Aşadar, am deschis fereastra ca să ţip la el şi să-l cert că exista pericolul să o trezească pe bunica – ştii că ea poate auzi şi vântul tras de un câine la două case distanţă. Dar el mi-a spus că *trebuia* să-mi vorbească. Mi-a mărturisit că nu mai *poate* sta departe de mine şi apoi *m-a sărutat!* Nu e acesta primul meu sărut – cel mai grozav din viaţa mea?

— În sfârşit! Ce i-a luat atât de mult? râse Helen.

Râsul se transformă într-un icnet scurt în momentul în care Claire puse piciorul pe frână pentru a opri la un stop. Claxoanele începură să urle la ele de pe ambele părţi ale străzii.

— Oh, nu ştiu. Claire porni mai departe, ignorând faptul că aproape cauzase un accident în trafic. El crede că sunt prea fragilă şi că nu ştiu pericolul la care mă expun – bla, bla. De parcă nu mi-aş fi petrecut toată viaţa în preajma unui scion. Ridicol, nu crezi?

— Da, ridicol, zise Helen făcând o grimasă de teamă – atât faţă de atitudinea nonşalantă a lui Claire când era vorba de scioni, cât şi faţă de modul nebunesc în care conducea maşina. Ştii ce, Gig? Dragostea nu te face imună la accidentele de maşină.

— Ştiu asta! Dumnezeule, parcă ai fi Jason, răspunse Claire topită atunci când îi pronunţă numele. Parcă în cele din urmă pe locul obişnuit din faţa şcolii, opri motorul maşinii şi se întoarse către Helen oftând: Sunt atât de îndrăgostită!

— Aparent! rânji Helen. Ea ştia că nu mai era persoana favorită a lui Jason, dar, indiferent de felul în care o tratase acesta, îşi dădea seama că prietena ei Claire avea nevoie de tot sprijinul ei în această poveste. Jason este, într-adevăr, un băiat grozav, Gig, adăugă ea. Mă bucur atât de mult pentru voi.

— Dar nu e japonez, zise ea posomorâtă. Cum se presupune că am să-l duc acasă pentru a-l prezenta părinţilor?

— Poate că nu-i va deranja atât de mult acest lucru, o linişti Helen ridicând din umeri. Hei, doar s-au obişnuit cu mine, nu-i aşa?

Claire îi aruncă o privire nesigură, întinse mâna cu palma în jos şi îi făcu semn că „aşa şi aşa“.

— Chiar aşa? exclamă Helen. Nu putea să creadă. Ce naiba, suntem prietene dintotdeauna şi părinţii tăi *tot* nu mă plac?

— Mama mea *te iubeşte!* Dar, Lennie, trebuie să înţelegi – eşti foarte înaltă şi zâmbeşti prea des. Asta nu-i place deloc bunicii.

— Nu pot să cred, bombăni iritată Helen în timp ce se dădea jos din maşină şi se îndrepta spre parcare. Am petrecut mai mult timp cu tine decât baba aceea ţăcănită…

— Aşa e tradiţia! sări Claire în apărarea ei.

— E o rasistă! o contrazise Helen, iar Claire dădu înapoi, pentru că ştia că prietena ei avea dreptate. Jason e perfect pentru tine, Gig. Să nu îndrăzneşti să strici totul doar pentru că nu e japonez! Băiatul ăsta a fost gata să-şi dea viaţa pentru tine.

— Ştiu, zise Claire, iar vocea ei deveni răguşită de emoţie.

Se opri dintr-odată, chiar dacă toţi cei din jurul ei alergau spre intrarea în şcoală ca să nu întârzie. Helen se opri cu ea, mişcată de vulnerabilitatea pe care Claire o afişa atât de rar.

— Am fost atât de speriată acolo jos, Len. Atât de pierdută şi însetată, ştii? Şi apoi… a apărut el. Tot nu pot să cred că a venit după mine în locul acela oribil.

Helen aşteptă ca fata să se calmeze. Autenticitatea emoţiilor pe care le trăise Claire atunci când fusese în primejdie de moarte îi amintea lui Helen cât de îngrozitoare era de fapt Lumea de Dincolo. Orion schimbase atât de mult lumea aceea pentru ea încât nu mai considera o pedeapsă faptul că trebuia să coboare acolo. Atât timp cât era cu el, putea chiar să-i placă acolo.

— Dar nu-l iubesc doar pentru că m-a salvat, continuă Claire smulgând-o pe Helen din gândurile despre Orion.

Jason e unul dintre cei mai grozavi oameni pe care i-am cunoscut. Îl admir necondiţionat.

— Atunci uită ce crede bunica ta, o sfătui Helen cu o încuviinţare fermă.

— Of, aş vrea să pot face asta! Dar băbătia nu tace din gură, vorbeşte întruna, se lamentă Claire în timp ce deschidea uşa şcolii şi intra alături de Helen.

Amândouă izbucniră din nou în râs. Helen uitase cât de grozav se simţea în compania lui Claire. Îşi începu ziua foarte binedispusă.

Restul dimineţii, oricum, era ca o scufundare lentă într-o stare de epuizare totală. Helen trebui să facă eforturi ca să rămână trează şi de câteva ori profesorii ei o mustrară că moţăia la ore.

Cu chiu cu vai, reuşi să treacă de orele dimineţii şi se întâlni din nou cu Claire la prânz.

În timp ce stăteau la masa lor obişnuită, Helen îl văzu pe Matt în capătul opus al sălii de mese şi îi făcu semn să li se alăture. În timp ce acesta îşi croia drum către masa lor, Claire îi făcu lui Helen semn cu cotul. O mulţime de fete îl fixau cu privirea pe Matt, şuşotind în timp ce băiatul trecea prin dreptul lor.

Acesta avea o tăietură deasupra buzei, iar încheieturile îi erau zgâriate, în urma unei lupte, în mod evident. Cămaşa lui, care îi fusese puţin cam largă cu o lună în urmă, părea destul de strâmtă acum. Prin materialul perfect întins pe corp se vedeau numai pătrăţele – pectoralii şi muşchii umerilor. Matt nu mai avea obrajii rotunzi de altădată, iar acum părea mai cizelat şi matur; până şi mersul i se schimbase – era sigur pe el, de parcă ar fi fost gata pentru orice.

— Oh, Doamne, făcu surprinsă Claire. Lennie, Matt a devenit un păpuşel?

Helen aproape că se înecă în timp ce îşi mânca sandviciul şi trebui să înghită repede ca să răspundă.

— Aşa e. Matt a devenit peste noapte un tip fermecător!

Claire şi Helen tăcură, se priviră, apoi făcură la unison: „EEEWWW!“ Şi izbucniră din nou în râs.

— Ce este? întrebă Matt când ajunse la masa lor, aruncându-le priviri ciudate. Făcu un semn către sandviciul lui Helen. Lasă-mă să ghicesc: Castravete şi vegemite?

— Nu, ding-dong, nu e sandviciul, zise Claire ştergându-şi lacrimile şi abţinându-se să nu râdă. Eşti chiar tu! Eşti în mod oficial un tip sexy acum!

— Oh, termină, zise el, iar faţa şi gâtul i se înroşiră. Ochii lui o căutară pe Ariadne, care vorbea cu un alt coleg de clasă, apoi se uită repede în altă parte.

— Ar trebui să faci o mişcare, îi şopti Helen lui Matt în timp ce Claire îi făcea disperată semne Ariadnei.

— Şi să fiu respins? întrebă el trist clătinând din cap. Nu, la naiba.

— Nu ai de unde să ştii… începu Helen, dar Matt o opri cu fermitate.

— Ba ştiu, crede-mă.

Atunci când Ariadne li se alătură, Helen nu mai avu încotro şi tăcu, dar nu înţelegea care era, de fapt, problema lui Matt. Ştia foarte bine că Ariadne ţinea foarte mult la el şi poate că tot ce ar fi trebuit să facă era să îşi ia inima în dinţi şi să o sărute, pur şi simplu, aşa cum Jason făcuse cu Claire. Helenei îi reveni în minte imaginea lui Orion şi a buzelor lui.

— Helen? o strigă Ariadne. Helen ridică ochii şi îi văzu pe toţi zgâindu-se la ea.

— Da? răspunse, tresărind nedumerită.

— Nu ai auzit un cuvânt din ceea ce am spus, nu-i aşa? întrebă Cassandra.

— Scuze, răspunse prudentă Helen.

„Oare când a mai apărut şi Cassandra?“ se întrebă ea.

— Ai visat ceva noaptea trecută? o întrebă aceasta, de parcă ar fi repetat la nesfârşit acelaşi lucru.

Helen clătină din cap. Cassandra se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi încrucişă braţele. Buzele ei de un roşu aprins erau strânse din cauza îngrijorării.

— De ce nu ai spus nimic? o întrebă Claire pe Helen cu îngrijorare, dar şi cu o oarecare vinovăţie.

— Nu ştiu, murmură ea. Nu am mai visat de aşa de mult timp, încât am uitat să vă pomenesc despre asta.

— Ei bine, Orion nu a uitat, zise Cassandra cu calmul ei obişnuit, apoi se schimbă radical la faţă şi se apropie încet de Helen, pentru o secundă comportându-se la fel ca orice fată normală. Orion e întotdeauna aşa de… începu ea, dar tăcu încurcată, nefiind în stare să termine întrebarea.

— Amuzant? Încăpăţânat? Masiv? spuse pe nerăsuflate Helen încercând să răspundă la întrebarea Cassandrei, toate cuvintele care-l descriau pe Orion ivindu-se din senin în mintea ei tulbure.

— Chiar e atât de puternic? întrebă curioasă Ariadne. La fel ca adevăratul Orion?

— E enorm, răspunse repede Helen, spunându-şi că nu trebuia să roşească. Alte câteva cuvinte descriptive ieşiră la suprafaţă din noianul de amintiri, gândindu-se la Orion, dar le păstră doar pentru ea. Ajută-mă te rog, Cass. El e întotdeauna *cum?*

— Imprevizibil, se decise în cele din urmă Cassandra.

— Da. Acesta e un cuvânt foarte potrivit pentru a-l descrie. Stai puţin, de unde ştii asta?

— Nu l-am văzut venind, zise ea mai mult ca pentru sine.

— Ce vrei să spui? Ţi-a trimis vreun mesaj? întrebă Helen din ce în ce mai confuză. Eu nu i-am dat niciodată numărul tău.

— Mi l-a dat Lucas.

Cassandra se purta de parcă toată lumea ar fi ştiut acest lucru.

— Cum?

— Orion i-a trimis mesaj lui Lucas în dimineaţa asta.

— De unde a aflat Orion… începu Helen, dar se fâstâci, cu respiraţia tăiată.

Ea nu putea rosti cele două nume – Orion şi Lucas – în aceeaşi propoziţie. Pentru nimic în lume. Clopoţelul începu să sune, şi toată lumea îşi strânse lucrurile, în timp ce Helen rămase cu privirea pierdută în gol. Nu-şi putea lua gândul de la Lucas.

Helen era sigură că din cauza lipsei de somn capacitatea

ei cerebrală avusese de suferit, dar, chiar şi aşa, ştia că numele lui Lucas, şi nu cel al lui Orion, fusese lovitura de graţie pentru sistemul ei nervos.

— De ce nu ai spus nimic, Len? întrebă Claire cu reproş.

Când văzu că Helen nu reacţionează la sunetul clopoţelului, Claire o apucă cu un gest automat de braţul lipsit de vlagă şi o trase după ea spre sala unde avea să se ţină următorul curs.

— Ce să spun? murmură Helen încă buimacă.

— În dimineaţa asta! Nu ai spus nimic despre… ştii tu… m-ai lăsat să vorbesc vrute şi nevrute despre Jason, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Gig, nu are rost, îi spuse cu blândeţe Helen. Aş prefera de o mie de ori să aud că *tu* eşti fericită decât să vorbesc despre necazurile mele. Crede-mă. Îmi face bine să aud că se mai întâmplă şi lucruri bune în lume – mai ales când ţi se întâmplă ţie. Vreau să fii revoltător de fericită pentru tot restul vieţii, indiferent de ce se va întâmpla cu mine. Ştii asta foarte bine, nu?

— Dumnezeule, chiar eşti pe moarte, nu-i aşa? şopti Claire. Jason a spus asta, dar eu nu l-am crezut.

— Nu am murit încă, zise Helen râzând încet când ajunseră în faţa sălii de curs. Du-te la ore, Gig. Sunt sigură că am să supravieţuiesc cursului de ştiinţe sociale, cel puţin.

Claire îi făcu tristă un semn cu mâna, apoi o luă la fugă pe coridor, în timp ce Helen intră în clasă şi se aşeză la locul ei. De parcă ar fi fost în stare de şoc, îl văzu pe Zach intrând după ea şi aşezându-se în banca alăturată. Încercă să-i spună ceva, dar ea îl opri.

— Nu pot să cred că ai asemenea tupeu, zise Helen.

Se ridică imediat şi îşi adună lucrurile, dar Zach o apucă de braţ.

— Te rog, Helen. Eşti în pericol. Mâine… îi şopti el îngrijorat.

— Nu mă atinge, îi spuse printre dinţi Helen trăgându-şi repede mâna.

Zach se schimbă la faţă şi o privi disperat. Pentru o

clipă, lui Helen îi păru rău pentru el. Apoi îşi aminti că din cauza lui Hector era să fie ucis la competiţia sportivă, iar inima ei care începea să se înduioşeze împietri din nou. Poate că-l cunoştea pe Zach din şcoala primară, dar acele zile trecuseră de mult. Helen se aşeză în altă bancă şi nu-l mai privi deloc.

După terminarea orelor, Helen şi Claire făcură câteva ture de alergări, apoi merseră împreună la locuinţa familiei Delos. Când ajunseră acolo, nu era nimeni acasă. Nici măcar Noel, care lăsase un mesaj pe frigider anunţând toate persoanele flămânde care ar fi intrat în bucătărie că nu era nimic de mâncare şi că în câteva ore avea să se întoarcă de la cumpărături cu tot ceea ce era necesar.

Claire şi Helen se priviră dezamăgite după ce citiră biletul, apoi făcură o razie prin bufet căutând orice lucru comestibil care ar fi putut să le potolească foamea nebună de după antrenamente.

După mica gustare improvizată, înţeleseră de ce era casa atât de goală. Pallas şi Castor erau încă în New York, luând parte la nesfârşitele întruniri ale Conclavului. Conform ultimei lor scrisori, nu fusese luată nicio decizie în legătură cu eliminarea mirmidonului, deşi fusese stabilit ca el să nu primească permisiunea de a locui pe teritoriul insulei. Ceea ce, oricum, era inutil, pentru că se dovedi că, în tot acel timp, el locuise pe un iaht. Jason şi Lucas erau la un antrenament de fotbal şi din moment ce violoncelul Cassandrei lipsea din bibliotecă, Helen şi Claire presupuseră că ea şi Ariadne erau la repetiţia pentru piesa de la şcoală.

Într-un fel, cele două fete Delos fuseseră implicate într-un proiect muzical pentru spectacolul de iarnă cu piesa *Visul unei nopţi de vară.* Niciuna nu avea timpul necesar şi în special Cassandra era furioasă din această cauză. Ea nu mai vedea rostul încercărilor de a părea normală din moment ce trupul ei nedezvoltat şi calmul ei deosebit de ciudat semnalau atât de evident că nu era aşa. Helen ştia că menţinerea aparenţelor era importantă, dar se vedea

nevoită să le dea dreptate. Nicio activitate de voluntariat nu ar fi făcut-o pe Cassandra să pară o fată normală de paisprezece-spre-cincisprezece ani, aşa că pentru biata fată nu avea niciun rost tortura cu teatrul.

— Hei, Gig? o strigă amuzată Helen pe Claire după ce terminară provizia secretă a lui Jason de fursecuri cu ciocolată. Ce greutate ai?

— În momentul ăsta? Probabil vreo patruzeci şi cinci de kilograme, zise ea scuturându-şi ultimele firimituri de ciocolată din poală. De ce?

— Aş vrea să încerc ceva ce poate fi periculos. Ai chef de un joc?

— Am atâta chef încât ar trebui să-mi schimb numele în Yahtzee, răspunse ea liniştită, rânjind provocator.

Foarte entuziasmată, Helen o conduse pe Claire afară, în arenă, în timp ce aceasta încerca – şi dădea greş de fiecare dată – să o împingă cu şoldul, să-i pună piedică cu piciorul sau să o ridice în spate pe prietena ei cu puteri supranaturale.

Când ajunseră, în cele din urmă, în mijlocul arenei cu nisip, după atâtea chicoteli şi îmbrânceli, Helen abordă o mină serioasă şi îi spuse lui Claire să stea nemişcată.

Ea rămase aproape de Claire şi se concentră asupra greutăţii micuţei sale prietene.

— Len, simt nişte furnicături! chicoti Claire. Ce faci?

— Încerc să te fac imponderabilă ca să vezi ce simţi când zbori, murmură Helen cu ochii încă închişi. Ar trebui să-ţi pui mâinile pe umerii mei.

Nerăbdătoare, Claire făcu ceea ce-i ceru Helen. Îşi dorea de ceva vreme să ştie ce simţeau Lucas şi Helen atunci când se ridicau în aer fără niciun efort, dar până atunci Helen fusese prea nesigură de abilităţile ei pentru a încerca asta cu ea.

Lucas o avertizase că ar fi fost dificil să care pe cineva, dar acest lucru nu o mai speria atât de mult pe Claire.

Dacă nu încerca acum – îşi spuse –, era posibil să nu mai aibă vreodată o asemenea şansă.

Imediat ce Claire se rezemă de Helen, amândouă se

ridicară la trei metri deasupra solului. Claire rămase cu gura căscată.

— Mă simt… e *nemaipomenit!*

Vocea lui Claire tremura de exaltare şi, cu toate că Helen se concentra încă asupra tuturor elementelor variabile care le ţineau pe amândouă în aer, nu se putu abţine să nu zâmbească.

Zborul era cu adevărat ceva uimitor şi, în ciuda celor spuse de Lucas, Helen era surprinsă să constate că, deşi i se părea destul de complicat să o care pe Claire în văzduh, lucru acesta nu era imposibil. Ştia că Lucas nu ar fi minţit-o în legătură cu un astfel de lucru, aşa că trebui să recunoască în sinea ei ceea ce îi spusese el. Era mai puternică decât el. Încurajată de acest gând, Helen se ridică şi mai sus.

— Ce naiba faceţi? ţipă Jason de undeva de jos, făcându-le să tresară.

Claire scoase un strigăt şi Helen îşi pierdu concentrarea. Înainte să se poată redresa, se treziră în cădere liberă. Privind în jos, Helen realiză că se ridicaseră ceva mai sus decât crezuse. Cu toate că ea şi Claire străbătuseră deja câţiva metri în cădere, se aflau la vreo nouă metri deasupra lui Jason, Cassandra, Ariadne şi Matt, care se uitau în sus cu expresii panicate.

— Adu-o imediat jos! se răsti furios Jason.

— Jason, sunt bine, îi strigă Claire cu o voce liniştitoare, dar el nu o ascultă.

— *Acum,* Helen, mârâi el.

Chiar dacă erau atât de sus, Helen îşi dădea seama Jason era roşu de furie. Decise că era mai bine să-l asculte înainte să-i plesnească vreo venă sau altceva, apoi începu să aterizeze lin, ca să o lase pe Claire chiar lângă el. Când mai avea doar trei metri până la sol, Jason făcu un salt şi o prinse pe Claire cât încă era în aer, forţând-o pe Helen să-i dea drumul.

Era atât de furios încât nu putea nici măcar să o privească pe Claire în timp ce o lăsa pe nisip. Se întoarse spre Helen imediat ce aceasta ateriză.

— Cum ai putut fi atât de egoistă? o întrebă Jason cu vocea gâtuită de o furie nestăpânită.

— Egoistă? exclamă uimită Helen. Eu *sunt* egoistă?

— Te-ai gândit vreodată cât de grav ai fi putut să o răneşti pe Claire dacă ai fi scăpat-o? Vocea lui Jason devenea tot mai puternică şi mai gravă. Ai cumva *idee* cât de mult suferă un muritor atunci când îşi rupe piciorul, chiar şi după ce se vindecă? Îi poate cauza dureri pentru tot restul vieţii!

— Jason! încercă Claire să intervină, dar Helen deja ţipa la el.

— Ea e prietena mea cea mai bună! Nu aş permite să i se întâmple ceva rău vreodată!

— Nu poţi promite aşa ceva. Niciunul dintre noi nu-i poate promite asta pentru că suntem ceea ce suntem! urlă el drept răspuns.

— Jase… îl linişti Ariadne pe fratele ei geamăn punându-i mâna pe braţ.

El se scutură furios şi apoi se întoarse spre ea.

— Tu nu eşti cu nimic mai bună, Ari. Nu te întâlneşti cu Matt, dar consideri că *antrenându-l* îl vei ajuta foarte mult? Acuzaţiile începură să curgă din gura lui. De câte ori va mai trebui să asistăm la asemenea demonstraţii ca să recunoaştem adevărul? Muritorii nu trăiesc foarte mult timp în preajma scionilor. Sau nu aţi observat că nu avem o mamă?

— Jason! Destul! exclamă Ariadne.

Din cauza şocului, lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji.

Dar Jason nu mai spuse nimic. Cu o mişcare bruscă, se răsuci pe călcâie, ferindu-se de mâinile lui Claire care se întindeau rugătoare spre el şi se îndreptă direct spre plaja întunecată. Claire făcu câţiva paşi după el, aruncându-i lui Helen o privire rugătoare. Drept răspuns, aceasta îi spuse din buze „îmi pare rău“, iar Claire oftă, ridicând neputincioasă din umeri, de parcă ar fi fost sigură că niciuna dintre ele nu putea face nimic. Apoi plecă după Jason, care se retrăgea rapid în întunericul din ce în ce mai

profund al plajei.

— Aici e mama mea, Aileen, împreună cu mătuşa Noel, pe vremea când erau la colegiu, în New York, zise Ariadne sărind pe podea şi arătându-i lui Helen o poză pe care o păstra între paginile unei cărţi de pe un raft, deasupra patului ei.

Fotografia înfăţişa două tinere superbe în spatele unui bar aglomerat, turnând băuturi în pahare.

Fetele aveau un aer impertinent, care lui Helen îi plăcea nespus, şi râdeau împreună în timp ce serveau mulţimea de clienţi din faţa lor cu cocktailuri multicolore.

— Ia te uită la Noel! exclamă surprinsă Helen. Purta cumva pantaloni de piele?

— Fii convinsă, zise Ariadne făcând o grimasă. Cred că ea şi cu mama erau destul de rebele în tinereţe. Au lucrat în cluburi de noapte şi restaurante la modă din oraş pentru a-şi putea plăti şcoala. Aşa i-au cunoscut, de fapt, pe tata şi pe unchiul Castor. Într-un *club de noapte.*

— Mama ta era foarte frumoasă, zise Helen plină de admiraţie.

Aileen era suplă, dar cu forme pline şi ultrafeminină. Avea părul lung şi des şi o piele măslinie specifică femeilor latine.

— Dar ea nu… începu Helen.

— Nu seamănă deloc cu noi? Nu. Scionii arată la fel ca scionii din vechime. Noi nu moştenim nimic de la părinţii noştri muritori, spuse cu tristeţe Ariadne. Cred că i-ar fi fost mai uşor tatălui meu dacă atunci când ne-ar fi privit ar fi regăsit ceva din ea. A iubit-o foarte mult – şi o mai iubeşte şi în ziua de astăzi.

— Da, ştiu, murmură Helen, şi fu surprinsă să realizeze că ştia, într-adevăr. Putea simţi cât de intens fusese iubită acea persoană străină din fotografie. Văzând cât de vesele erau Aileen şi Noel, Helen se gândi la ea şi Claire. Erau foarte apropiate, nu?

— Cele mai bune prietene de când erau mici, zise Ariadne. Există un tipar, un fel de ciclu în vieţile noastre,

Helen. Anumite lucruri se repetă la nesfârşit pentru scioni. Doi fraţi sau doi veri care au fost crescuţi ca fraţii, îndrăgostindu-se de două surori, sau de nişte fete apropiate ca nişte surori, este unul dintre aceste tipare.

— Şi numai una dintre aceste două femei mai este în viaţă, spuse încet Helen, înţelegând, în sfârşit, grija exagerată a lui Jason. Ei bine, adăugă ea, Jason nu are de ce să se îngrijoreze. O să mor înainte să i se întâmple ceva lui Claire.

— Din păcate, scionii nu ajung să aleagă astfel de lucruri, zise Ariadne îngustând ochii. Tatăl meu şi-ar fi dat viaţa pentru mama, dar nu întotdeauna se sfârşeşte totul într-o bătălie plină de eroism pentru a salva persoana pe care o iubeşti, înţelegi? Uneori, oamenii ajung să fie ucişi, pur şi simplu. Mai ales în preajma unora ca noi.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta?

Se cunoşteau de atât timp şi Helen nu îi întrebase acest lucru pe niciunul dintre copiii familiei Delos. Poate că Jason avea dreptate, îşi spuse Helen. Poate că era egoistă.

— S-a aflat la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, răspunse Ariadne luând înapoi fotografia veselei sale mame şi punând-o cu grijă înapoi între paginile cărţii *Anne of Green Gables.* Majoritatea scionilor ar face orice pentru a evita moartea unui muritor. Dar, de cele mai multe ori, muritorul va muri, pur şi simplu, accidental, doar pentru că el sau ea se află *în preajma* unui scion. De aceea tatăl şi fratele meu cred că ar trebui să stăm departe de oricine ar putea fi rănit.

— Dar tu îl antrenezi pe Matt.

— Nu mi-am cunoscut niciodată mama. Toată lumea îmi spune că avea o gură mare şi un temperament vulcanic, latin. Ariadne clătină din cap frământată de remuşcări. Dar nu e destul să fii dur. Tata nu a învăţat-o niciodată pe mama cum luptă scionii, şi cred că asta trebuie să fi avut legătură cu moartea ei. Nu îmi fac iluzii. Ştiu că Matt nu ar putea *învinge* niciodată un scion, dar nu despre asta e vorba, de fapt. Dacă nu-l învăţ măcar o parte din stilul nostru de luptă, nu voi avea conştiinţa liniştită în caz că va

fi rănit. Are vreun sens ce spun?

Helen încuviinţă cu un semn din cap şi luă mâinile tremurătoare ale Ariadnei între ale sale.

— Da, are sens. Nu aveam idee că lucrurile erau atât de serioase între tine şi Matt.

— Nu e chiar atât de simplu, zise repede Ariadne, dar apoi îşi lăsă capul pe spate, exasperată, şi oftă privind în tavan. Era un gest pe care Helen îl văzuse de multe ori la Jason atunci când acesta se certa cu Claire. Sincer? Nu ştiu ce este între noi. Nu mă pot decide dacă sunt ofensată pentru că nu a încercat nimic sau ar trebui să fiu fericită pentru că nu m-a tentat încă.

Era evident cât de tulburată se simţea Ariadne. Helen nu ştia ce să-i spună şi, în cele din urmă, decise că poate nu avea nevoie de nimeni care să-i spună ce să facă. În loc să încerce să-i dea sfaturi, Helen se aşeză, pur şi simplu, ţinând-o de mână în timp ce analiza în gând întreaga problemă.

— Ari, tu ştii unde… începu Lucas deschizând uşa dormitorului, dar încremeni când o zări pe Helen. Îmi cer scuze, zise el. Ar fi trebuit să bat la uşă.

— Pe cine cauţi? întrebă Ariadne de parcă l-ar fi testat.

Lucas lăsă ochii în pământ şi închise uşa fără să-i răspundă.

Helen îşi spuse că trebuia să respire şi se strădui să-şi mişte corpul într-un anumit fel, astfel încât să nu pară atât de afectată, dar Ariadne observase, oricum.

— Şi tu? întrebă ea. Încă? întrebă ea cu o notă de dezgust în glas. Helen, e *vărul* tău.

— Ştiu asta, zise Helen cu o voce încordată, întinzând mâinile împreunate într-un gest de rugă. Tu crezi că eu vreau să simt asta? Tu ştii *că prefer* să fiu acum în Lumea de Dincolo pentru că acolo cel puţin ştiu că sunt departe de acest sentiment bolnăvicios? Cât de greşit este!

— Este foarte, foarte greşit, zise Ariadne plină de compasiune, dar aproape implorând-o pe Helen. Îmi pare nespus de rău pentru amândoi, dar trebuie să-i puneţi capăt. Incestul, chiar dacă este unul neintenţionat – în care

cei doi scioni implicaţi nu ştiu că sunt rude –, este un alt subiect care se repetă la nesfârşit. Întotdeauna se termină în cel mai rău fel posibil. Ştii asta, nu-i aşa?

— Da, am citit *Oedipus Rex* – ştiu cum se termină povestea asta – dar ce opţiuni am? Ai cumva nişte poţiuni antice care să mă facă să nu-l mai iubesc? întrebă Helen, fiind doar într-o mică măsură sarcastică.

— Staţi departe unul de celălalt, spuse repede Ariadne.

— Erai acolo când şi-a pierdut minţile şi mi-a spus că nu aveam voie nici măcar să mă *uit* al el, strigă Helen. Iar asta a ţinut – cât timp? Nouă zile? Nu putem sta departe unul de altul. Circumstanţele ne aduc întotdeauna faţă în faţă, indiferent cât rău ne facem unul altuia.

Disperarea năpădi pieptul lui Helen şi privirea plină de compătimire a Ariadnei fu de ajuns ca să o facă să izbucnească. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră.

— Am fost practic până în Infern şi înapoi căutând un loc în care să pot scăpa de sentimentele astea pe care le am pentru el, dar nu am găsit o groapă destul de lată sau de adâncă în care să le îngrop. Aşa că spune-mi, te rog, dacă nu ai tu vreo idee, pentru că eu am rămas în pană, şi dacă ceea ce spune Cassandra este adevărat, nu mai am nici prea mult timp la dispoziţie.

Helen simţi o pulsaţie în spatele ochilor şi ridică o mână pentru a opri jetul de sânge cald care-i inundă buzele. Ariadne stătea tăcută pe marginea patului ei, privind-o stupefiată pe Helen care fugi la fereastră, o deschise larg şi sări afară.

Helen acceleră, înălţându-se tot mai sus. Voia să mai vadă o dată cum stratul fin şi subţire de culoare albastră care înconjura Pământul dispărea treptat lăsând loc cerului etern, negru ca smoala. Voia să păstreze în minte această imagine pentru momentul în care avea să adoarmă în noaptea aceea.

Era sigură că nu avea să mai ridice capul din nou dacă nu ar fi avut un soi de revelaţie miraculoasă.

Curăţându-şi cu marginea bluzei sângele rece de pe faţă,

Helen privi îndelung Pământul, care se rotea încet. Era noapte pe partea ei de planetă, dar tot putea să zărească stratul fin al atmosferei. Era doar o curbă diafană de lumină – aproape nimic – care întreţinea viaţa pe una din emisfere, lăsând cealaltă emisferă pradă obscurităţii glaciare. Helen se minună. Ceva ce părea atât de fragil putea fi atât de puternic. *Un alt dar de la Lucas,* îşi spuse ea zâmbind în faţa acelei privelişti delicate.

Închise ochii şi se lăsă să plutească. Era sus de tot, mai sus decât zburase vreodată, iar forţa de atracţie a Pământului era atât de insesizabilă încât pentru o clipă se întrebă dacă nu ar fi putut tăia definitiv ultimul fir de atracţie gravitaţională care o mai lega de această lume, ca să poată pluti până la Lună.

O mână ca de oţel o prinse de partea din spate a jachetei, trăgând-o înapoi şi aproape sfâşiindu-i hainele. Helen se răsuci în timp ce cădea înapoi spre Pământ şi zări chipul îngrijorat al lui Lucas care o trase spre el.

— Ce faci? îi şopti el în ureche lipind-o speriat de pieptul său în timp ce se rostogoleau rapid înapoi spre Pământ. Lucas era gâtuit de emoţie. Îşi pierdu de mai multe ori suflul în timp ce încerca să vorbească. Încercai să zbori în spaţiu? Ştii că asta te-ar putea ucide, nu-i aşa?

— Ştiu, Lucas. Eu… *îmi face bine* să nu mă mai gândesc la nimic şi să plutesc aşa, până departe.

Realiză că pentru prima dată, după atâta timp, îi rostise numele cu voce tare. Era o adevărată uşurare să simtă numele lui pe buze, aşa că îi spuse râzând: Îmi place să fac asta uneori. Tu nu ai făcut-o niciodată?

— Ba da, am făcut-o, recunoscu el ţinând-o strâns şi îngropându-şi faţa tot mai adânc în gâtul ei în timp ce o purta spre Pământ, departe de cerul rece al nopţii. Îi şopti în ureche: Dar ochii tăi erau închişi. Am crezut că ţi-ai pierdut cunoştinţa.

— Îmi pare rău. Credeam că eram singură, îi şopti la rândul ei.

Ştia că ar fi trebuit să-l întrebe, dar nici măcar nu-i păsa cum ajunsese acolo. Se ţinea strâns de el şi se lipi tot mai

mult de trupul lui, ca şi cum ar fi încercat să devină o singură fiinţă şi să-l protejeze cu trupul ei.

Acesta era Lucas şi ea voia să rămână cu el, să rămână cu cel care era cu ea în momentul acela, înainte de a se transforma din nou în străinul acela furios. El oftă adânc şi îi rosti numele înainte de a se retrage din îmbrăţişarea ei şi de a căuta din priviri acoperişul lui Helen.

— Unde e Jerry? întrebă el în timp ce planau deasupra casei.

Maşina acestuia lipsea de pe alee şi nicio lumină nu era aprinsă.

— E încă la lucru, probabil, zise Helen fără să-şi ia ochii de la el. Vrei să intri? Sau o să faci urât din nou?

— Nu o să mă mai port aşa, îţi promit. Oricum, nu a folosit la nimic, zise Lucas şi o trase după el pe Helen, aterizând lin pe terasa de pe acoperişul casei.

— Ai făcut asta intenţionat, nu-i aşa? Pentru o clipă, rămaseră pe loc privindu-se în tăcere, destul de stânjeniţi. Tatăl tău are vreo legătură cu toate astea?

— A fost alegerea mea, zise el cu o voce scăzută.

Ea aşteptă să continue, dar el nu mai spuse nimic. Lucas nu încerca să se scuze sau să arunce vina pe altcineva. În schimb, el o lăsă pe Helen să decidă ce urma să se întâmple între ei în continuare. Ea îl lovi în piept, frustrată, nu atât de tare pe cât ar fi putut, dar destul cât să-l facă să simtă ceva. El nu încercă să o oprească.

— Cum ai putut să-mi *faci* asta! ţipă ea, iar strigătul ei era sfâşietor.

— Helen! El o prinse de încheieturi şi îi apăsă pumnii pe pieptul lui, acolo unde-l lovise. Ce altceva puteam să fac? Eram împreună tot timpul. Stăteam împreună, ne împărtăşeam toate secretele, iar asta te tulbura nespus. Ai lucruri mai importante de făcut decât să te gândeşti la mine.

— Ai idee cât de mult m-a durut asta? întrebă ea cu vocea gâtuită de emoţie, încercând să-l lovească din nou, dar descoperind că mâinile ei se relaxaseră într-un mod firesc, atingându-l în schimb cu blândeţe.

— Da. Lucas vorbea atât de tandru încât Helen înţelese că despărţirea lor îl făcuse să sufere la fel de mult ca pe ea. Iar consecinţele vor rămâne în inima mea pentru tot restul vieţii.

Helen se încruntă, îngrijorată. Ştia că nu exagera deloc – Lucas se schimbase, într-adevăr. Faţa îi era atât de palidă în lumina lunii, iar ochii lui de un albastru închis păreau negri ca smoala.

I se părea că-l avea în faţă pe fratele geamăn de la miezul nopţii al luminosului ei Lucas. Era la fel de frumos, dar atât de trist încât era dureros pentru ea să-l privească.

După tot ce o făcuse să simtă, Helen ştia că ar fi trebuit să-l pedepsească, dar nu o făcu. Ea îi încolăcise deja gâtul cu braţele, iar el îşi plimbase mâinile pe spatele ei, alungându-i orice urmă de supărare.

Privind în ochii lui, Helen îi văzu năpădiţi de o tristeţe ciudată, o negură care încerca să distrugă lumina pe care ea o găsea mereu în sufletul lui. Dar înainte ca ea să se poată gândi cum să-l întrebe la ce se referise spunând „consecinţe“, Lucas schimbă subiectul şi se retrase din braţele ei.

— Astăzi am avut un lung schimb de mesaje cu Orion, zise el deschizând uşa terasei care ducea în casă, pe nişte scări, şi ţinând-o deschisă pentru Helen. Crede că nu ne-ai spus totul despre ceea ce se petrece în Lumea de Dincolo. Mi-a cerut ajutorul. Este foarte ataşat de tine.

— Ştiu asta. Helen îl conduse pe Lucas mai întâi în casă, apoi în dormitorul ei îngheţat. Dar se înşală, nu ascund nimic faţă de nimeni. Mi-am dat seama însă că nu este nicio speranţă pentru mine, aşa că la ce bun să mai intrăm în detalii? Eu nu *visez,* Lucas. Cum poate crede Orion că tu sau ceilalţi m-aţi putea ajuta în această privinţă?

Lucas se trânti pe marginea patului, apoi îşi scoase jacheta şi pantofii în timp ce se gândea la acest lucru. Se simţea atât de confortabil în camera ei de parcă ar fi locuit acolo de-o viaţă. Toate instinctele lui Helen strigau în gura mare că Lucas chiar făcea parte din viaţa ei, cu toate că amândoi ştiau că nu ar fi trebuit.

— Am coborât în Lumea de Dincolo acum două nopţi. La început, pentru a vedea dacă te puteam ajuta în vreun fel – fără să intervin, desigur. Apoi, după câteva ore, am coborât doar ca să vă privesc împreună. Din mai multe motive, recunoscu Lucas în cele din urmă, dând cărţile pe faţă. Oricum, m-am murdărit îngrozitor. Orion m-a văzut acolo şi şi-a dat seama cum am reuşit să fac asta. A luat legătura cu mine astăzi ca să-mi spună că eşti pe moarte şi am realizat împreună că eu aş putea avea un lucru care te-ar putea salva. Cred, aşadar, că am găsit o cale să te ajut, în cele din urmă.

Lucas îşi ridică picioarele pe pat şi se sprijini cu spatele de pernele ei.

Helen rămase mută de uimire. Ar fi vrut să-l privească o noapte întreagă stând întins aşa în patul ei, atât de perfect, dar nu putea trece cu vederea ceea ce tocmai îi spusese.

— Ai coborât în Lumea de Dincolo? Când? Cum? întrebă ea încercând să-şi păstreze cumpătul.

— Sâmbătă noapte. Ares m-a văzut când mă ascundeam în cimitirul acela şi mi-a vorbit. Eu eram celălalt „mic semizeu“. Îţi aminteşti? Apoi i-am atras atenţia cerberului când *aceasta* alerga după voi.

— Tu erai cel care chiuia? întrebă surprinsă Helen. Stai puţin, cerberul e o *ea?*

— Da, răspunse el chicotind. Eu chiuiam şi cerberul e, de fapt, o lupoaică. Acum, du-te şi te spală. O să te aştept aici.

— Dar…

— Repede, o zori el. A trebuit să aştept până te-ai îndepărtat de familia mea ca să-ţi aduc această veste, dar nu suport să te mai văd multă vreme atât de bolnavă.

Helen intră în baie şi fu cât pe ce să-şi spele dinţii cu săpun şi faţa cu periuţa de dinţi, atât de tare tremura. Se dezbrăcă, se spălă, folosi aţa dentară şi se pieptănă, aşa cum făcea întotdeauna, apoi se schimbă într-o pereche de pijamale curate şi fugi înapoi în dormitor.

El era încă acolo, aşa cum îi promisese, iar îndoielile lui

Helen se spulberară pe loc.

Despărţirea impusă se încheiase, iar ei nu mai aveau de ce să mai strige unul la altul sau să se evite.

— Oh, în regulă. Nu am halucinaţii, zise amuzată Helen. Şi nici nu visez, adăugă ea.

— Dar trebuie să visezi, spuse el încet, privind-o pătrunzător.

Helen clătină din cap.

— Aşa e mai bine, rosti ea cu fermitate. Chiar dacă asta mă va ucide, să stau trează şi să te privesc în patul meu e mai mult decât orice vis.

— Nu ar trebui să spui astfel de lucruri, îi aminti el.

Lucas închise ochii pentru o clipă. Când îi deschise din nou, zâmbi îndrăzneţ şi ridică un colţ al cuverturii. Helen sări în pat şi se strecură sub pături, fericită.

Nu-i mai păsa ce era rău sau bine. Era pe moarte, îşi spuse, nu ar fi meritat cel puţin să moară fericită? Helen se lăsă pe spate şi întinse braţele spre el, dar Lucas îi puse mâinile pe obraji şi îi aşeză capul pe pernă. El se ridică deasupra ei, plutind, şi o înveli cu grijă.

— Acesta e un obol, îi spuse el arătându-i o mică monedă din aur. Noi, scionii, le punem sub limbile morţilor noştri înainte de a le arde trupurile pe rug. Obolul este moneda cu care morţii obişnuiesc să-l plătească pe Chiron, luntraşul, pentru a părăsi pământul umbrelor şi pentru a trece râul Styx ca să pătrundă în Lumea de Dincolo. Dar acest obol e special şi foarte rar. Nu a fost făcut pentru luntraş. E pentru un alt locuitor din ţinutul umbrelor.

Lucas ridică moneda astfel încât Helen să o vadă cât mai bine. Pe una dintre feţe erau stele, iar pe cealaltă o floare.

— Acesta-i un mac? întrebă Helen încercând să-şi amintească unde mai văzuse această monedă din aur. Un titlu dintr-un ziar îi apăru în minte. Ai furat aceste monede de la Muzeul Getty! Lucas, ai spart un muzeu!

— De aceea nu vreau ca familia mea să afle că sunt aici, încercând acest lucru. Dar tu ştii care este motivul principal pentru care fac asta… verişoară, zise Lucas.

Pe neaşteptate, el se aplecă spre ea şi îi atinse obrazul

cu buzele, dar nu o sărută. Părea mai degrabă că voia să-i simtă parfumul. Simţindu-i buzele atât de aproape de piele, Helen începu să tremure.

Ea ştia de ce Jason era nevoit să ţină totul secret de familia lui. Jaful nu însemna nimic în comparaţie cu imoralitatea comportamentului lor. Era conştientă că ar fi trebuit să se simtă dezgustată că stătea în pat cu o rudă atât de apropiată, dar părea să nu-şi poată convinge trupul că nu ar fi trebuit să-l dorească pe Lucas.

Pe Matt îl vedea ca pe un frate, pe Orion – ca pe cineva nou, străin şi atât de puternic încât i se părea chiar periculos, dar Lucas era *cel potrivit.* Dacă toţi ceilalţi bărbaţi ar fi fost case, Lucas ar fi însemnat „acasă“ pentru ea.

Cum putea fi atât de nesăbuită? Îl împinse uşurel într-o parte, ca să-l facă să stea pe spate şi să o privească. Avea nevoie de nişte răspunsuri şi nu se putea concentra când faţa lui era atât de aproape.

— Lucas, de ce le-ai furat?

— Obolul acesta nu e pentru Chiron. A fost forjat pentru Morfeu, zeul viselor. Când vei adormi, obolul îţi va purta corpul acolo jos, în lumea viselor.

— Ţinutul viselor şi cel al morţilor sunt învecinate, zise Helen înţelegând, în cele din urmă, de ce Lucas procedase astfel. Tu le-ai furat ca să mă urmezi acolo jos, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap şi îşi plimbă încet degetele pe faţa ei.

— Este o legendă veche care spune că, dacă îi dai lui Morfeu un obol cu floarea de mac, acesta te va lăsa să vizitezi Ţinutul Viselor *în carne şi oase.* M-am gândit că, dacă i-aş oferi o astfel de monedă, poate că mi-ar da voie să-i vizitez ţinutul şi să ajung în acest fel în Lumea de Dincolo. Nu ştiam dacă ar fi putut funcţiona, dar ce altceva puteam să fac? Când te-am văzut sâmbătă dimineaţă în hol…

— Ai sărit pe fereastră, îi aminti Helen.

Un zâmbet îi lumină faţa când îşi aminti că şi ea făcuse cam acelaşi lucru când vorbise cu Ariadne.

— Pentru a fura aceste monede, zise el zâmbindu-i. Ştiam că erai bolnavă şi îmi dădeam seama că nu servea la nimic faptul că te evitam. Nu puteam sta cu mâinile încrucişate, aşteptând să mori. Trebuia să cobor în Lumea de Dincolo ca să aflu de ce. Orion m-a zărit în timp ce vă urmăream şi şi-a dat seama cine eram. Dar m-a uimit că şi-a dat seama cum am reuşit să ajung în Lumea de Dincolo.

— Te-a uimit? întrebă Helen.

— El s-a gândit că, din moment ce sunt fiul lui Apollo, am o oarecare tangenţă cu muzica. Ceea ce nu a fost departe de adevăr, admise Lucas cu o urmă de invidie în glas.

— Ai o voce frumoasă, ce-i drept, zise Helen. Voia ca Lucas să-i vorbească la nesfârşit, doar ca să audă vocea aceea şi să-l simtă întins lângă ea, în patul ei, oricât ar fi fost nevoie. Dar de ce cu muzica? întrebă ea curioasă.

— Orion a crezut, iniţial, că am procedat la fel ca Orfeu atunci când a urmat-o pe soţia lui moartă în Lumea de Dincolo pentru a încerca să o aducă din nou la viaţă. Dar, în cele din urmă, a făcut legătura între obolurile furate şi numele meu, iar *Orfeu* l-a dus cu gândul la *Morfeu* şi a ghicit cum procedasem. Apoi mi-a spus de ce eşti atât de bolnavă şi mi-a cerut să încerc cu tine această metodă, spuse Lucas într-un asemenea fel încât Helen îşi spuse că acele mesaje fuseseră mult mai interesante decât o lăsa el să înţeleagă. E un tip deştept, adăugă el.

— Cum? Voi doi sunteţi buni prieteni acum? întrebă Helen ridicând din sprâncene.

Lucas înghiţi cu dificultate, de parcă asta l-ar fi ofensat. Îngrijorată, Helen întinse mâna spre el şi îi mângâie obrajii, încercând parcă să şteargă tristeţea care îi întunecase dintr-odată.

— Îl respect. Chiar dacă nu va face ceea ce o să-i cer. Vocea lui era aspră şi gravă. E timpul să dormi.

— Nu mi-e somn, zise ea repede smulgându-i un zâmbet lui Lucas.

— Eşti epuizată! Nu vreau să mai aud niciun cuvânt, o întrerupse autoritar, deşi privirea lui amuzată îndulcea

duritatea cuvintelor. Cere-i lui Morfeu să-ţi dea înapoi visele. A fost foarte bun cu mine. Nu mă îndoiesc că te va ajuta dacă poate.

— Vei rămâne aici? întrebă Helen. Îl privi cu multă dragoste. Te rog, rămâi cu mine.

— Atât cât voi putea, promise el tremurând de frig. Eu nu răcesc niciodată, la naiba! E îngrozitor de frig aici.

— Mie-mi spui? spuse Helen dându-şi ochii peste cap. Vino mai aproape şi încălzeşte-mă.

Lucas izbucni în râs şi clătină din cap, de parcă ar fi spus că nu ştia ce să mai facă.

Culcat deasupra cuverturii, Lucas se aşeză pe perne, permiţându-i lui Helen să se ghemuiască într-o poziţie confortabilă. El îi încrucişă braţele pe piept şi îi netezi părul, de parcă ar fi pregătit-o pentru mormânt. O privi apoi intens şi îi şopti:

— Deschide gura.

Helen îl putea simţi tremurând şi văzu emoţia întipărită pe chipul lui în timp ce-i băga sub limbă moneda grea din aur.

Moneda era caldă încă de la mâna lui şi puţin sărată, iar greutatea pe care o simţea sub limbă era impresionantă şi mângâietoare.

Lucas întinse mâna şi îi închise cu blândeţe ochii. Rămase cu palma peste ochii ei închişi, iar Helen îi simţi buzele atingându-i uşor obrazul în timp ce îi şoptea la ureche:

— Nu-l lăsa pe Morfeu să te seducă…

Cer înstelat şi fâşii întunecate de mătase. Asta văzu Helen când se trezi. Se afla în interiorul unui cort care nu avea acoperiş – doar nişte fâşii negre şi lucioase în loc de pereţi, care se ondulau foşnind şi păreau să respire încet în bătaia unei brize schimbătoare.

Din loc în loc, între valurile de material diafan, se ridicau coloane dorice sculptate, cu aspect auster, din marmură neagră lucioasă.

Mici luminiţe discrete dansau de-a lungul coridoarelor,

pâlpâind jucăuş în aerul nopţii. Una dintre aceste lumini se apropie de Helen şi ea văzu că semănau cu nişte flăcări mici de lumânare radiind în interiorul unor bule fluorescente.

Iarba de sub tălpile ei era acoperită cu un covor de maci, capetele lor gingaşe mişcându-se încet în bătaia vânturilor fugare. În ciuda întunericului, Helen simţea picăturile reci de rouă de pe petalele macilor şi vedea polenul auriu care scânteia în interiorul florilor roşii ca sângele.

După ce făcu vreo doisprezece paşi din locul în care se trezise în lumea aceea întunecată, o altă imagine îi atrase atenţia. Cearşafuri de mătase şi perne voluminoase de culoare bleumarin, cenuşiu şi mov intens se revărsau peste marginile celui mai luxos şi mai mare pat pe care îl văzuse vreodată în viaţa ei. Stelele sclipeau deasupra, iar fâşiile de mătase păreau să le facă din ochi, ca nişte pete lucioase de petrol în lumina fantomatică a lunii albastre.

O pereche de braţe de un alb-ivoriu, apoi pieptul gol al unui bărbat se iviră din masa întunecată de material ce ţinea loc de aşternut. Acesta se întinse, leneş, apoi i se adresă:

— Te-am strigat de atâtea ori, Frumoaso. Sunt atât de fericit că eşti aici, în sfârşit. Vocea bărbatului părea familiară. Frumoasa şi Somnul, adăugă el. Frumoasa Adormită. Am fost făcuţi unul pentru altul, ştii asta? Toate zicalele menţionează acest lucru. Acum, vino şi întinde-te lângă mine.

Tonul lui vesel reuşi să o atragă pe Helen până la marginea patului. Vocea aceea i se părea atât de dulce şi reconfortantă, încât îşi spuse că trebuia să aparţină celui mai blând suflet din univers.

Privi în jos, spre patul gigantic, şi-l văzu pe Morfeu, zeul viselor. Acesta avea cea mai albă piele pe care o văzuse ea vreodată, valuri strălucitoare de păr negru ondulat şi membre lungi, suple, cu muşchi ce păreau sculptaţi.

Gol până la mijloc, bărbatul purta nişte pantaloni de pijama din mătase de un roşu atât de aprins încât – ca toate celelalte culori din palatul somnului – părea aproape

negru, dar nu egala profunzimea acestuia.

Morfeu ridică privirea spre Helen. Ochii lui erau surprinzători, de un albastru deschis, care te pătrundeau până în adâncul sufletului. El se cuibări între cearşafurile de mătase întunecată ca noaptea.

Tu, zi în noapte; pe-aripile nopţii

Vei odihni mai alb ca fulgii uşori

De nea, pe negrul spate-al unei ciori[3]*,* îşi aminti Helen observând contrastul dintre pielea zeului şi cearşafuri, întrebându-se unde auzise acele versuri.

Cel care le scrisese – îşi spuse ea – petrecuse probabil multe nopţi în compania lui Morfeu.

— Vocea ta e cea pe care o tot auzeam în minte. Secătură mică ce eşti, îi spuse Helen zâmbindu-i superbului bărbat pe jumătate dezbrăcat. Şi eu care credeam că-mi pierd minţile.

— Aşa e, Frumoaso. De aceea mă puteai auzi atât de clar. Te-am tot strigat, dar tu m-ai ignorat cu desăvârşire, aşa că am renunţat în cele din urmă. Acum, vino şi întinde-te, se lamentă el şăgalnic, întinzând spre ea una din mâinile sale albe ca laptele. A trecut prea mult timp de când nu mi-ai mai căzut în mreje.

Helen nu avea de ce să stea la îndoială. Ea nu se mai gândise la acest zeu înainte, dar îl cunoştea foarte bine. La urma urmei, petrecuse aproape fiecare noapte din viaţa ei ghemuită în braţele lui. Morfeu ştia totul despre ea, nu exista niciun mic secret ruşinos pe care să-l poată ascunde de el, iar el, oricum, părea să o îndrăgească.

De fapt, după felul în care ochii lui sclipitori priveau în sus spre ea, Helen putea jura că o adora de-a dreptul.

Ea îi zâmbi uşurată, strecurându-şi mâna în mâna lui, şi oftă, lăsându-şi capul să cadă pe pieptul lui catifelat, luminat de razele lunii. Toţi muşchii ei se destinseră, în timp ce valuri îmbietoare de relaxare îi năpădiră membrele epuizate de efort. Pentru prima dată de atâtea luni de zile, Helen avea parte de odihnă adevărată.

Câteva secunde în braţele zeului compensau toate acele

[3] William Shakespeare, *Romeo şi Julieta*, actul III, scena II

săptămâni lipsite de vise. Din pieptul lui Morfeu ieşi un suspin adânc de plăcere, apoi el îi mângâie obrajii.

Deschizându-i uşor gura, el strecură două degete sub limba ei şi îşi revendică moneda.

— Dar nu era nevoie să mă plăteşti ca să mă vizitezi. În numeroasele ore pe care le petreci cu ochii închişi – înainte sau după coborârea în Lumea de Dincolo –, eşti liberă să visezi. Ai fi putut pluti alături de oricare alte minţi adormite de câte ori ai fi vrut, zise el făcându-i semn către vânturile jucăuşe care umflau constant pânzele cortului şi care se furişau la răstimpuri în interior ca să-i răvăşească părul lung şi moale. Cu toate că, trebuie să recunosc, prefer să te am aici în carne şi oase, adăugă stăpânul viselor.

— Dar eu nu te pot vizita, protestă Helen uşor nedumerită. Chiar şi atunci când nu mai cobor în Lumea de Dincolo, nu mai pot visa.

— Pentru că ţi-e frică de ceea ce ai putea găsi în visele tale, şi nu pentru că te împiedică vreo forţă din afară. Simţi atâta vinovăţie pentru ceea ce vrei, încât nici măcar în vis nu poţi lupta pentru acel lucru.

Morfeu o ridică uşor pe Helen şi o aşeză deasupra lui, astfel încât să-l privească în ochi. Îşi îngropă apoi degetele în părul ei şi îl răsfiră, ca pe o perdea de aur care-i acoperea pe amândoi.

— Şi pot visa oricând vreau? întrebă Helen ştiind deja răspunsul.

În momentul în care aflase că Lucas era vărul ei, nu mai visase pentru că asta fusese alegerea ei, deşi nu recunoscuse acest lucru până atunci.

— Frumoasa mea tulburată de gânduri. Urăsc să văd pe cineva suferind, şi pe tine mai mult decât pe oricine altcineva. Rămâi aici, cu mine, ca să fii regina mea, iar eu îţi voi împlini toate visele.

Chipul şi trupul de sub ea se preschimbară, transformându-se într-o fiinţă mai familiară. Helen scoase un strigăt şi se trase înapoi. Era chiar Lucas cel care stătea acum în capul oaselor şi o strângea uşor de braţe.

— Aş putea fi el ori de câte ori vrei, iar tu nu trebuie să te simţi vinovată, pentru că eu nu sunt în realitate el, spuse fiinţa.

Helen îl simţi trăgând-o mai aproape şi nu mai rezistă. Era totul un vis, nu-i aşa? Îşi plimbă mâinile pe pieptul lui şi îl lăsă să o sărute încet în timp ce continua: Sau aş putea fi altcineva. Celălalt pe care îl doreşti atât. Poate chiar mai mult...

Helen simţi buzele lipite de gura ei mai pline şi mai moi, iar umerii goi de sub mâinile ei crescând mai mari şi mai musculoşi. Deschise ochii şi-l descoperi pe Orion sărutând-o. Helen se retrase brusc, întrebându-se îngrijorată ce voia să spună Morfeu cu această schimbare. El îi ştia cele mai ascunse vise, de aceea îl transformase pe Lucas în Orion.

Orion o împinse pe spate, iar ea nu se putu abţine să nu izbucnească în râs atunci când el sări peste ea cu un rânjet obraznic. Orion era atât de *vesel*, iar atunci când era cu el, nimic nu i se mai părea complicat. Cu Lucas putea fi ea însăşi, pe deplin, dar cu Orion ar fi putut fi oricine şi-ar fi dorit pe moment. Gândul acesta era tulburător.

Orion îi ridică braţele deasupra capului, imobilizând-o sub trupul lui. Senzaţia de beatitudine dispăru la fel de repede cum se ivise, iar chipul acestuia deveni serios.

Helen înţelese brusc ultimul avertisment al lui Lucas. Ea nu-şi putea permite să fie sedusă sau nu mai avea să părăsească niciodată acel pat. Cu toate că nu voia acest lucru, Helen clătină din cap, împiedicându-l pe Orion să o sărute. Morfeu luă din nou propria formă şi se propti în coate deasupra ei cu un oftat copilăros.

— Eşti de-a dreptul tulburător. Dai dependenţă, îi spuse tristă Helen.

Îşi permise chiar să se gândească cum ar fi fost dacă ar fi ales să trăiască pe vecie în acel palat al viselor, cu acel zeu. Îşi trecu degetele prin părul lui, improvizând un cort întunecat din buclele sale lungi în jurul chipurilor lor, reversul gestului făcut de el când se jucase cu părul ei blond cu câteva minute în urmă.

— Dar eu nu pot rămâne aici, zise ea împingându-l şi

ridicându-se în capul oaselor. Sunt prea multe lucruri pe care trebuie să le fac pe lumea asta.

— Lucruri periculoase, se opuse el cu îngrijorare nedisimulată. Ares te-a căutat în tărâmul umbrelor.

— Tu ştii de ce mă caută Ares?

— Ştii tu de ce, râse uşurel Morfeu. Îţi urmăreşte acţiunile. Ceea ce faci tu aici, în Lumea de Dincolo, va schimba multe vieţi, inclusiv ale zeilor. Dar nimeni nu poate spune dacă în bine sau în rău.

— Cum a ajuns Ares aici jos, Morfeu? Hades îl ajută să încalce Armistiţiul?

Helen ştia că Morfeu avea să fie onest cu ea.

— Lumea de Dincolo, uscatul şi tărâmul umbrelor nu fac parte din Armistiţiu. Cei Doisprezece Olimpieni nu pot merge pe Pământ, iar asta e singura lege pe care au jurat să o respecte. Multe zeităţi minore colindă după bunul lor plac Pământul, şi toţi zeii vin şi pleacă de aici spre Olimp şi… spre alte locuri. Morfeu se încruntă la acest gând, apoi se năpusti asupra lui Helen, răsturnându-se pe spate şi ridicând-o din nou în braţe. Rămâi cu mine. Te pot proteja aici, în regatul meu, dar nu şi în afara lui. Eu văd toate visele, ştii asta, până şi visele altor zei, şi ştiu foarte bine că Ares nu e altceva decât un animal. Singurul său ţel este să provoace cât mai multă suferinţă şi distrugere, doar pentru că poate, şi ştiu că-şi doreşte foarte mult să-ţi facă rău.

— Este îngrozitor, sunt de acord. Dar tot nu pot rămâne aici ca să mă ascund în patul tău. Helen scoase un oftat, ştiind că avea să-şi reproşeze asta mai târziu. Indiferent de pericole, trebuie să mă întorc.

— Frumoasa mea vitează. Zeul viselor o privi cu un zâmbet plin de admiraţie. Acum te vreau şi mai mult, îi spuse el.

— Mă vei ajuta, Morfeu? îl întrebă Helen mângâindu-i pletele sclipitoare. Trebuie să mă întorc în Lumea de Dincolo. Au suferit prea mulţi, de prea multă vreme.

— Ştiu. Morfeu îşi feri privirea, gândindu-se la rugămintea ei. Nu sunt în măsură să-ţi spun dacă toate

acţiunile tale sunt bune sau rele. Eu îţi pot spune doar că admir curajul cu care ai acceptat această misiune. Urăsc să te pierd, dar îmi place motivul pentru care ai ales să pleci.

Ştiind foarte bine că îşi forţa norocul, Helen decise să rişte şi să mai ceară o mare favoare.

— Tu ştii la ce râu a făcut referire Persefona? Cel din care trebuie să iau apa pentru a elibera Furiile, zise ea.

Morfeu îşi înclină capul într-o parte, de parcă ar fi încercat să-şi amintească ceva.

— Ceva îmi spune că *ştiam* acest lucru, zise el încruntându-se. Dar nu-mi amintesc, Frumoaso, îmi pare rău. Va trebui să descoperi asta pe cont propriu.

Morfeu îi sărută vârful nasului şi se ridică din pat. Se întoarse spre ea şi o ridică uşor dintre cearşafurile răsucite înainte de a o lăsa jos, pe iarba răcoroasă, cu o privire încărcată de regret.

Mână în mână, ei se plimbară liniştiţi prin palatul său.

Trecură prin multe încăperi minunate pline imagini de vis. Helen zări cascade care împroşcau şuvoaie lichide multicolore şi sclipitoare, dragoni fioroşi cu nări fumegânde stând deasupra unor comori uimitoare şi elfi înaripaţi dansând printre luminiţele incandescente.

Dar cea mai spectaculoasă încăpere era o cavernă mare şi luminată, umplută cu munţi întregi de monede.

Deasupra fiecăruia se zărea câte un cilindru mare plutind pe cerul nopţii. Cilindrii păreau lipsiţi de greutate, dar erau făcuţi din cărămidă sau piatră. Unii păreau să aibă mii de ani vechime şi erau acoperiţi cu muşchi de pământ. Alţii păreau abia construiţi şi foarte moderni. Unu sau doi aveau chiar la un capăt nişte găleţi atârnate de funii, iar Helen găsea imaginea aceea ciudată şi de prost gust în tot luxul acela.

— Ce reprezintă locul acesta? întrebă ea uimită.

Spaţiul acela părea să nu se mai termine nicăieri. Se pierdea în întuneric şi nu i se vedea capătul.

— Ai aruncat vreodată un bănuţ într-o fântână punându-ţi o dorinţă? o întrebă Morfeu. Toate aceste fântâni ale

dorinţelor – din trecut şi prezent – sfârşesc aici, în ţinutul viselor. Dar totul e o eroare. Nu pot face ca visele să se îndeplinească în viaţa reală, indiferent de câţi bani îmi aruncă oamenii. Singurul lucru pe care-l pot face pentru ei este să le dăruiesc în somn viziuni intense care să le satisfacă cele mai profunde dorinţe. Încerc doar să le fac să pară cât mai reale.

— Foarte înţelept din partea ta.

— Nu mi se pare corect să iau banii oamenilor fără să le ofer ceva în schimb, zise el cu un zâmbet viclean. Toate astea pot fi ale tale, ştii?

— Vrei să-ţi spun ce cred? întrebă Helen ridicând o sprânceană. Patul tău cald a fost mult mai tentant decât toate monedele reci din lume.

Ca la un semnal dinainte stabilit, Helen auzi un clinchet şi văzu o sclipire îndepărtată, iar unul dintre munţi se mări primind încă o dorinţă strălucitoare.

— Sunt flatat.

Plecară din camera fântânilor, iar Morfeu o conduse până la ieşire. Înainte de a părăsi palatul, Helen aruncă o privire în jur şi văzu un copac înalt care străjuia împrejurimile palatului – singur în mijlocul unei câmpii întinse.

— După copacul acela începe tărâmul morţilor. Stai sub crengile acestuia şi spune-i lui Hades că nu vei încerca să-i eliberezi regina. Dacă vei spune adevărul, el nu va împiedica descinderile tale în Lumea de Dincolo.

— Şi cum va şti Hades că eu spun adevărul? întrebă surprinsă Helen. Este cumva un clarvăzător?

— Da, într-un fel. El poate citi în inimile oamenilor – un talent necesar pentru cineva care stăpâneşte peste Lumea de Dincolo. Stăpânul acestei lumi trebuie să poată judeca sufletele morţilor pentru a decide unde trebuie trimise acestea.

Răspunsul lui Morfeu veni însoţit de un zâmbet ciudat.

— Ce e? întrebă Helen amuzată de expresia neobişnuită întipărită pe faţa lui.

Dar Morfeu nu făcu altceva decât să clatine din cap şi să

surâdă ca pentru sine drept răspuns la întrebarea ei. El o conduse până la copacul masiv şi se opri sub ramurile arcuite ale acestuia, apoi se întoarse spre Helen.

— Când vei sta sub copac, indiferent ce se va întâmpla, să nu te uiţi în sus, printre crengi, o avertiză el pe un ton grav.

— De ce nu? întrebă Helen, fiindu-i parcă frică de răspuns. Ce se vede printre crengi?

— Coşmaruri. Dacă nu le dai importanţă, nu vor putea să-ţi facă rău. Morfeu îi eliberă încet mâna, spunându-i: Trebuie să te părăsesc acum.

— Adevărat? întrebă Helen aruncând peste umăr o privire încărcată de groază spre copacul coşmarurilor. Morfeu făcu un semn din cap şi porni înapoi spre palat. Dar cum ajung din nou acasă? îl întrebă ea înainte ca el să se îndepărteze prea mult.

— Tot ce trebuie să faci este să te trezeşti. Şi, Helen – strigă el ca şi cum ar fi vrut să o avertizeze –, în zilele ce vor urma, încearcă să-ţi aminteşti că visele pot deveni realitate, doar că nu prea uşor.

Morfeu dispăru în amestecul de stele şi lumini plăpânde ce sclipeau în întunericul pajiştii.

Fără el, Helen se simţea foarte singură. Se întoarse către copacul coşmarurilor şi strânse din pumni pentru a prinde curaj. Era important să înfrunte cât mai repede acest obstacol. Cu cât trecea mai repede peste asta, cu atât mai bine.

Cu privirea în pământ, ea păşi sub crengile copacului.

Imediat, Helen simţi o masă de *lucruri* mişcătoare undeva deasupra ei. Scâncete ciudate şi zgomot de gheare care scrijeleau scoarţa copacului în timp ce creaturi fantomatice alergau împrejur. Ramurile începură să freamăte, apoi să tremure şi să scârţie sinistru, în timp ce coşmarurile ţopăiau frenetic printre crengi pentru a-i capta atenţia.

Helen avu nevoie de toată puterea ei de concentrare ca să nu ridice ochii. Pentru o clipă, simţi o umbră coborând pe o cracă şi apropiindu-se de faţa ei. Putea simţi prezenţa

aceea pândind-o de aproape, fixând-o cu înverşunare.

Helen îşi spuse că nu trebuia să se uite în direcţia aceea şi strânse din dinţi, pentru a-i împiedica să clănţăne de frică.

Inspiră adânc şi privi spre hotarul Lumii de Dincolo.

— Hades! Promit că nu voi încerca să o eliberez pe Persefona, strigă Helen în câmpia pustie.

Cu toate că ura ideea de a abandona pe cineva, Helen ştia ce trebuia să facă. Persefona era o prinţesă care avea să găsească singură o cale de scăpare din turnul castelului, fără un cavaler în armură strălucitoare care să o salveze.

Asta nu însemna că Helen trebuia să agreeze această idee.

— Dar eu *ţi-aş sugera insistent* să faci ceea ce este bine şi să o laşi să plece de bunăvoie, adăugă ea.

Freamătul coşmarurilor încetă. Helen auzi zgomot de paşi în faţa ei. Cineva se apropia, dar ea nu ridică privirea, ci fixa în continuare ţărâna hotarului Lumii de Dincolo – pentru orice eventualitate, în caz că ar fi fost un truc.

— Ce ştii tu despre bine şi rău? auzi o voce surprinzător de blândă.

Helen îndrăzni să ridice privirea, simţind că visele urâte dispăruseră.

Văzu un bărbat foarte înalt şi robust care stătea în faţa ei. Umbrele agăţate de silueta acestuia se legănau în jurul lui ca nişte mâini mari şi întinse. Helen mai văzuse aceste umbre. Era acelaşi tip de linţoliu funebru creat de Maeştrii Umbrelor.

Umbrele se împrăştiară şi Helen putu să îl vadă pe Hades, stăpânul lumii celor morţi.

Acesta era înveşmântat într-o togă simplă, de culoare neagră. Avea o glugă trasă pe ochi, iar pe sub aceasta se vedea un coif negru şi lucios ce-i acoperea toată faţa, cu excepţia nasului şi gurii.

Helen îşi aminti ce studiase. Coiful se numea Helm of Darkness[4] şi îl putea face pe Hades invizibil oricând ar fi

[4] Coiful întunericului

vrut.

Privirea ei trecu de la ceea ce nu putea să vadă la restul corpului său. Hades era extrem de masiv, dar se mişca şi păşea cu infinită graţie. Toga lui era drapată cu eleganţă deasupra braţelor goale şi musculoase, iar buzele lui erau pline, roşii şi foarte frumoase.

Cu toate că faţa lui era în mare parte ascunsă, după cum arăta în rest părea un bărbat tânăr, sănătos şi uimitor de senzual.

Helen nu-şi putea lua ochii de la el.

— Ce poate şti o fată atât de tânără despre dreptate? întrebă el în timp ce Helen îl privea cu gura căscată.

— Nu prea multe, presupun, răspunse ea în cele din urmă cu o voce tremurătoare, încercând încă să descifreze enigmele zeului misterios ce stătea în faţa ei. Dar tot ştiu că nu e bine să ţii o femeie sub lacăt, izolată complet de lume. Mai ales în vremurile *astea* şi în secolul ăsta.

În mod surprinzător, gura zeului schiţă ceva ce semăna cu un zâmbet, iar Helen se relaxă. Gestul îl făcu să-i pară uman şi destul de abordabil.

— Nu sunt monstrul pe care-l crezi, nepoată, zise el cu sinceritate. Am fost de acord să-mi onorez jurământul şi să fiu stăpân peste tărâmul morţilor, dar acest loc e complet opus firii soţiei mele. Ea poate supravieţui aici doar câteva luni pe an.

Helen ştia că spunea adevărul. Poziţia lui ca stăpân al ţinutului morţilor îi fusese impusă, pentru că aşa deciseseră sorţii. Hades trăsese băţul mai scurt şi în vreme ce fraţii lui îşi disputau marea şi cerul ca ţinuturi peste care să stăpânească, el fusese condamnat să conducă Lumea de Dincolo. Singurul loc în care dragostea vieţii lui nu putea supravieţui prea mult timp. Era ceva tragic, o teribilă ironie, dar fusese decizia lui să o închidă pe Persefona – indiferent cât de rău îl osândiseră Parcele.

— Atunci de ce o obligi să stea acolo, dacă ştii că asta îi provoacă numai suferinţă?

— Cu toţii avem nevoie de fericire în vieţile noastre, de un motiv să mergem mai departe. Persefona este singura

care mă face fericit, iar atunci când suntem împreună, eu sunt fericirea ei. Tu eşti tânără, dar cred că ştii cum este să fii despărţit de cel pe care-l iubeşti din cauza obligaţiilor.

— Îmi pare rău pentru voi doi, rosti cu tristeţe Helen. Dar tot cred că ar trebui să o laşi să plece. Dă-i libertatea de a alege cu demnitate. Ea trebuie să decidă dacă vrea să fie aici, cu tine, sau nu.

Mai amuzant era că Helen putea simţi că Hades urmărise toate inflexiunile vocii ei în timp ce vorbea. Probabil că-i citise toate emoţiile. Ea era sigură că-i putea citi inima şi nu ştia dacă ar fi trebuit să se teamă sau să fie fericită că el avea să o aştepte la judecată în ziua morţii ei.

— Poţi coborî când vrei, nepoată, îi spuse el cu amabilitate. Dar eu *ţi-aş sugera insistent* să-ţi întrebi Oracolul ce părere are despre aceste descinderi.

Helen se simţi luată pe sus de mâna uriaşă a zeului şi plasată cu grijă înapoi în patul ei. Mai târziu se trezi în camera ei, înfrigurată din cauza cristalelor de gheaţă, dar alertă şi vioaie pentru prima dată după atâta vreme.

Locul de lângă ea era gol.

Lucas dispăruse, dar, într-un fel, Helen se simţea uşurată. Să se trezească alături de el ar fi fost greu de suportat pentru amândoi, mai ales după ceea ce experimentase cu Morfeu.

Când îşi aminti evenimentele din cursul nopţii, vina o copleşi, chiar dacă încerca să-şi spună că nu avea sens să-şi facă mustrări de conştiinţă. Ea nu-l putea înşela pe Lucas cu Orion, pentru că din start nu putea fi cu Lucas. Nu mai conta care dintre ei era doar o casă, „acasă“ sau un nenorocit de motel pentru ea. Ea şi Lucas nu puteau fi împreună. Punct.

Trebuia să devină mai dură, îşi spuse. Unii oameni nu erau făcuţi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi, indiferent de ceea ce simţeau unii pentru alţii. Hades şi Persefona erau un exemplu perfect în această privinţă. Hades îi spusese că el şi Persefona erau totul unul pentru celălalt, dar amândoi erau trişti. „Dragostea“ lor îi ţinea

închişi ca într-o închisoare, unul dintre ei fiind pe jumătate mort când erau împreună, iar celălalt – pe jumătate mort când erau despărţiţi.

Asta nu era fericire. Fericirea era opusul unei închisori. Ea deschidea inimile în loc să le închidă şi să le condamne la izolare. Fericirea însemna eliberare – eliberarea de tristeţe, amărăciune şi ură…

Helen avea o idee. Dând la o parte păturile îngheţate, alergă şchiopătând – din cauza picioarelor amorţite de frig – până la măsuţa de toaletă şi puse mâna pe telefon.

„Cred că ştiu ce le trebuie Furiilor“, îi scrise ea un mesaj lui Orion. „Fericire. Trebuie să ajungem la râul Fericirii. Ne vedem la noapte.“

Daphne turnă vinul şi îşi spuse că trebuia să stea dreaptă, pe ambele picioare, la fel ca femeia masivă şi vânjoasă cu care semăna acum, în loc să se sprijine pe un singur picior, cu şoldul ieşit în afară.

Putea simţi povara trupului masiv, care îi provoca dureri de spate. Avea peste 1,80 în înălţime şi cântărea vreo 90 kg, iar adaptarea vigilenţei sale interne la tot acel surplus de muşchi şi de oase era foarte complicată.

Încercă să-şi înăbuşe un căscat. Conclavul nu era niciodată amuzant, iar participarea la întrunirile acestuia purtând trupul gorilei lui Mildred Delos era al naibii de obositor – nu numai din cauza greutăţii în exces, ci şi pentru că aceasta era o adevărată căţea.

Ea reacţiona exagerat la orice, ca un căţel nerăbdător care latră şi mârâie constant pentru că ştie că este înconjurat de animale mult mai puternice care l-ar devora bucuroase în loc de gustare.

— Scylla! Ai deschis sticla de pinot gris? întrebă arţăgoasă Mildred. Eu am spus *grigio*, nu *gris.* E vorba de cu totul alt soi.

— Greşeala mea, răspunse calmă Daphne alias Scylla. Ea ştia foarte bine diferenţa dintre cele două vinuri şi le încurcase intenţionat. Nu se putea abţine să nu o enerveze pe Mildred. Să deschid sticla de grigio? întrebă supusă.

— Nu, las-o pe asta, spuse Mildred pe un ton indiferent. Du-te şi stai undeva într-un colţ. Nu suport să-mi stai tot timpul în spinare.

Daphne se îndepărtă şi rămase în picioare, lângă perete. Mildred putea bombăni cât voia, dar nu mai prostea pe nimeni. Era inutilă acum, când Creon era mort. Ea nu avea niciun urmaş scion care să-i confere anumite drepturi printre Cei O Sută, şi dacă nu avea să mai facă un alt copil cu Tantalus era în pericol să rămână fără nicio putere – nimic altceva decât o notă de subsol fără importanţă în istoria Casei Teba. Mildred era o femeie ambiţioasă, şi Daphne era sigură că avea să facă imposibilul pentru a rămâne din nou însărcinată. Asta necesita prezenţa soţului său.

Dacă ar fi existat alte metode de a-i da de urmă lui Tantalus, Daphne le-ar fi aplicat bucuroasă, dar infiltrându-se în interiorul Conclavului ca gardă de corp pentru Mildred, împuşcase doi iepuri dintr-un foc.

Daphne voia să fie de faţă în caz că ar fi trebuit să-i ajute pe Castor şi Pallas în încercarea lor de a-l îndepărta pe Automedon din preajma fiicei ei.

Castor şi Pallas nu ştiau că ea se afla acolo, desigur, şi nici că Hector stătea câteva nopţi pe săptămână într-una din casele conspirative pe care le deţinea în partea de sud a Manhattanului, dar asta nu conta. După ce scăpase de Furii cu mai mult de zece ani în urmă, Daphne putea să poarte orice chip de femeie ar fi vrut şi fusese întotdeauna capabilă să conducă celelalte Case din interior pentru a-şi atinge scopurile.

Odată ce Castor şi Pallas ar fi reuşit să îndepărteze ameninţarea pe care o reprezenta Automedon pentru fiica ei, Daphne ar fi putut, în sfârşit, să-l ucidă pe Tantalus.

Telefonul lui Mildred începu să sune. Aceasta văzu numele de pe ecran şi răspunse repede.

— Tantalus. Ai primit înregistrările mele? întrebă Mildred ridicând vocea mai mult decât de obicei.

Ea îi trimisese lui Tantalus înregistrările zilnice ale întrunirilor Conclavului şi, chiar dacă telefoanele erau

interzise, el o suna pentru a afla detalii în fiecare noapte.

Daphne putuse auzi finalul ambelor conversaţii telefonice nocturne pentru că Tantalus trebuia să vorbească foarte tare ca să poată fi auzit de soţia lui muritoare – adică destul de tare pentru ca un scion să fie *asurzit,* chiar şi din celălalt capăt al încăperii.

Până la momentul acela, Tantalus nu-şi dezvăluise locaţia soţiei sale, iar ea nu-l întrebase nimic despre asta. În aparenţă, niciunul dintre ei nu prezenta încredere când era vorba de asemenea informaţie – nici măcar garda lui Mildred.

— Le-am primit, replică el pe un ton glacial. Daphne îşi spuse că ar fi fost de ajuns să se poată micşora, astfel încât să poată intra în telefonul lui Mildred şi să iasă dintr-al lui Tantalus – mâinile ei materializându-se la loc din tastele unu şi zero pentru a-l strangula. Ei încă mă consideră un proscris. Parcă spuneai că te vei ocupa de reabilitarea numelui meu.

— Cum? Cei O Sută nu vor mai asculta ce le spun. Toată lumea îl ascultă pe Castor acum, şi de când a aflat că eşti un proscris, el continuă să o spună în gura mare. Ai pierdut sprijinul multora, îi zise ea pe un ton acuzator. Iar eu nu pot face nimic în această privinţă, aşa stând lucrurile.

— Nu din nou, oftă el. Nu a trecut nici măcar o lună de când a murit fiul nostru şi tu vrei deja să-l înlocuieşti.

Urmă o lungă şi stânjenitoare tăcere.

— Automedon abia a binevoit să-mi răspundă, zise furios Tantalus, spulberând liniştea deranjantă. Iar când îmi răspunde, are câte o scuză jalnică.

— Nu se poate, zise Mildred ridicându-se pe jumătate din scaun. Şi ce înseamnă asta?

Daphne trebui să facă eforturi pentru a-şi păstra faţa impasibilă. Mirmidonii erau nişte soldaţi desăvârşiţi. Ei nu îşi ignorau *niciodată* stăpânii.

— Nu sunt sigur, oftă Tantalus. Poate că m-am înşelat sau poate că lucrează pentru altcineva. Este posibil să fi avut deja un alt stăpân atunci când i-am cerut să lucreze

pentru mine. Oricum ar fi, nu cred că mai am vreun control asupra lui şi, dacă este aşa, nu-l pot opri să o ucidă pe Helen – dacă asta e ceea ce vrea celălalt stăpân. Asta *nu se poate* întâmpla. Sunt un om mort în acest caz. Daphne a făgăduit…

— De ce trebuie să o aduci mereu în discuţie? întrebă Mildred. Un rânjet dispreţuitor îi schimonosi buzele. O faci doar ca să-i rosteşti numele?

— Păstrează-ţi ochii mari şi urechile ciulite, *nevastă,* o avertiză Tantalus pe un ton sumbru. Sau nu voi mai fi în viaţă ca să-ţi dăruiesc acel copil scion de care ai atâta nevoie ca să-ţi recapeţi tronul.

CAPITOLUL 12

Dimineaţa zilei de Halloween era urâtă şi ploioasă – aşa cum trebuia să fie, de fapt.

Norii ameninţători de furtună care întunecau cerul adăugau nuanţa potrivită de gri perlat pentru ziua aceea, făcând culorile autumnale să iasă în evidenţă ca nişte pete de acuarelă pe o minunată pânză imaculată. Era foarte frig. Nu atât de frig încât să fie insuportabil de stat în aer liber, dar de ajuns cât oricine să-şi dorească o supă la prânz şi ceva dulce la cină.

Helen le trimise grecilor un mesaj amplu, în care le spunea că Hades fusese de acord să o lase din nou în Lumea de Dincolo şi că era în afara oricărui pericol. Nu menţionă nimic despre obolul lui Lucas şi nu le dădu detalii despre întâlnirea ei cu Morfeu. Ea îl lăsase pe Lucas să decidă ce urma să spună familiei.

Primi câteva mesaje de răspuns, cerându-i să le explice cum reuşise să coboare după ce fusese izgonită, dar ea le ignoră şi îi întrebă altceva. Voia să ştie de unde provenea talentul Maestrului Umbrelor.

„S-a dezvoltat în Epoca Medievală, şi de atunci a făcut parte din Casa Teba“, răspunse Cassandra.

Asta însemna că talentul avea doar o mie de ani vechime. O mie de ani era o perioadă considerabilă, dar nu pentru scioni, ai căror strămoşi trăiseră cu mai mult de patru mii de ani în urmă.

„În regulă, am înţeles. Dar de unde provine?“, insistă Helen.

Nimeni nu putea să-i răspundă.

Helen se îmbrăcă şi se pregăti pentru şcoală, apoi coborî la parter pentru a pregăti micul dejun pentru tatăl ei, „vrăjitoarea“.

După ce petrecuse o zi întreagă în rochie, Jerry învăţase repede că singurul lucru jenant la costumul lui era simplitatea: rochia nu era *destul* de elaborată. După mai multe sugestii din partea clienţilor săi privind modul în care ar fi trebuit să intre mai uşor în spiritul sărbătorii, el hotărâse să renunţe la toate prejudecăţile. Ataşase un corset rochiei şi îşi vopsise buzele cu ruj albastru, apoi adăugase nişte cercei şi cizme cu vârfuri întoarse la ţinuta astfel improvizată, pentru un plus de farmec.

— Tată, cred că ar trebui să purtăm o mică discuţie despre ţinuta asta bizară, zise Helen pe un ton ironic în timp ce-şi turna nişte cafea. Doar pentru că toţi ceilalţi copii fac asta…

— Ştiu, ştiu, zise el rânjind în timp ce îşi mânca felia de şuncă. Doar că nu mă pot da bătut în faţa lui Tanis – cel de la magazinul de menaj. El e pirat anul acesta. Ar trebui să-i vezi peruca! Cred că a cheltuit o avere pe ea! Ca să nu mai spun ce au făcut cei de la cinematograful din colţ. Au descărcat treizeci de pungi de popcorn caramelizat pentru spectacolul din noaptea asta. Kate’s e un local mult mai atractiv, desigur, dar trebuie să fim pregătiţi în faţa concurenţei.

Helen îşi mânca încet clătitele ei cu dovleac – ultima şarjă pe anul acela – şi sorbea din cafea ascultând lamentările tatălui ei, ştiind că el era, de fapt, foarte încântat de cele întâmplate.

Aproape că se simţea bine. Capul nu-i mai vuia, ochii nu-i lăcrimau, şi pentru prima dată de câteva săptămâni bune nu o mai durea tot corpul. Chiar dacă nu era de deplin fericită, avea o senzaţie de pace.

Acest sentiment avea legătură într-o oarecare măsură şi cu faptul că era convinsă că mai era cineva în încăpere. Asta nu o mai speria deloc. Din contră, o alina nespus. Uitase să-l întrebe pe Morfeu dacă el era „soarele invizibil“ care o însoţea, dar ultima dată când îi simţise prezenţa îi auzise clar şi vocea, deci cine altcineva ar fi putut fi?

— Helen? o strigă Jerry.

— Da, tată?

Reveni brusc cu picioarele pe pământ.

— Ai putea rămâne astăzi la magazin după ore? o întrebă el. E în regulă dacă nu poţi, doar că Luis ar fi vrut să-i ducă pe Juan şi pe mica Marivi la colindat în seara asta. Asta ar fi prima dată pentru ea…

— Bine! Nicio problemă! zise repede Helen. Urează-i lui Luis distracţie plăcută alături de copiii lui. O să fiu acolo.

Helen visase cu ochii deschişi la Morfeu. Sau se gândise la el sub forma lui Lucas… sau Orion? Obrajii ei erau fierbinţi şi roşii. Se ridică brusc şi începu să-şi adune lucrurile pentru şcoală.

— Eşti sigură că te simţi mai bine? o întrebă uimit Jerry privind-o cum îşi îndesa cărţile într-un ghiozdan şi îşi verifica telefonul.

Claire îi lăsase un mesaj.

— Da, sunt bine, răspunse distrată Helen în timp ce citea. Claire nu venea să o ducă la şcoală, pentru că fusese solicitată ceva mai devreme pentru decoraţiunile de Halloween. La naiba, făcu ea după ce văzu mesajul. Va trebui să merg cu nenorocita mea de bicicletă, mormăi iritată Helen în timp ce se îndrepta spre uşa din spate.

— Eşti sigură că poţi…

— Da! O să ajung la timp, îl întrerupse morocănoasă Helen.

Îşi scoase fără nicio tragere de inimă din garaj bicicleta ei antică, observând că stratul de rugină de pe aceasta se îngroşase alarmant în ultimele luni.

— O zi bună, strigă Jerry în urma ei.

Helen îşi dădu ochii peste cap, spunându-şi *da, sigur,* şi pedală mai departe.

Nu mai avea mult până la şcoală când fu la un pas să fie lovită de o maşină în viteză. Ca să o evite, trebui să vireze brusc, se ciocni de bordură, nimeri dincolo de pavaj şi ateriză în cea mai mare băltoacă cu noroi pe care o văzuse în viaţa ei.

Helen se trezi împroşcată cu apă murdară şi noroi pe picioare şi până la mijloc. Puse frână şi se opri, fiind nevoită să aştepte un moment pentru a-şi reveni din şoc.

Rămase perplexă, încercând să asimileze situaţia catastrofală în care se afla. Era mânjită până la brâu de noroi scârbos şi mâzgă rece ca gheaţa.

Întoarse capul şi privi balta prin care tocmai trecuse. La suprafaţa acesteia plutea cadavrul unui animal. Îşi mirosi hainele şi constată că simţea duhoarea de veveriţă în stare de putrefacţie.

— Incredibil, bombăni furioasă Helen.

Nu era o persoană neîndemânatică de obicei – cel puţin nu după o noapte întreagă în care visase, şi nu putea să creadă ceea ce i se întâmplase.

Se uită la ora afişată pe ecranul telefonului şi văzu că nu mai avea timp să se întoarcă acasă ca să se schimbe. Dacă trecea pe acasă, Hergie avea să o trimită la camera de detenţie pentru că întârziase atât de mult şi ea promisese deja să lucreze în locul lui Luis după ore.

Helen decise că era de preferat să meargă la şcoală mirosind a veveriţă moartă decât să îşi reproşeze tot restul vieţii că nu lăsase doi copii sensibili să se bucure de compania tatălui lor în noaptea de Halloween. În afară de asta, îi adora pe copiii lui Luis. Erau atât de mici, iar Juan avea cea mai adorabilă voce răguşită de băieţel.

Oftând de necaz, Helen se pregăti să pedaleze până la şcoală, doar ca să constate că nici nu mai putea să facă asta. Roata din faţă a bicicletei era dezumflată. Coborî de pe bicicletă şi auzi un pârâit. Printr-o împrejurare nefericită, tivul blugilor ei se agăţase de lanţ şi cracul pantalonilor era sfâşiat aproape până sus. Încercând să-şi ajusteze poziţia pentru a evita ruperea completă a materialului, Helen alunecă pe nişte pietricele şi căzu în balta noroioasă infestată cu putregai, bicicleta ei antică rămânând agăţată în continuare de cracul blugilor.

Bicicleta căzu peste ea înainte să se poată ridica şi se contorsionă iremediabil când Helen încercă să se desprindă de cadrul metalic.

— Ce naiba se întâmplă aici? strigă cu voce tare.

Auzi un chicotit şi se uită peste drum. Văzu o femeie înaltă şi subţire care rânjea la ea. Helen înţelese imediat

că ceva nu era în regulă cu femeia aceea. Avea nişte pomeţi înalţi şi proeminenţi, şi valuri unduitoare de păr blond, care-i ajungeau la genunchi. La început i se păru a fi o vedetă de cinema sau ceva de acest gen, pentru că având acele trăsături şi un păr atât de frumos *ar fi trebuit* să fie o frumuseţe. Dar rânjetul de pe buze şi privirea hipnotică de şarpe o făceau înfiorător de urâtă. Indiferent cât de frumos i-ar fi fost trupul, spiritul ei malefic o făcea hidoasă.

— Ce eşti tu? îi strigă Helen.

Pielea i se înfioră – mai mult din cauza apariţiei spectrale decât din cauza frigului.

Femeia macabră legănă ciudat capul de la stânga la dreapta, precum o cobră care se pregătea să atace un şoarece inofensiv. Apoi întrerupse contactul vizual şi se îndepărtă în salturi. Helen se uită şocată după ea, întrebându-se: *Cine naiba poate să facă asemenea salturi?*

Foarte atentă, ca să nu mai nimerească şi vreo capcană de urs, Helen se ridică din băltoaca buclucaşă şi se aşeză lângă bicicleta distrusă. Ştia că ceea ce văzuse nu era un costum şi că mica ei neînţelegere cu Legile lui Murphy nu era o coincidenţă. Ceva ciudat se întâmplase, dar nu avea idee despre ce era vorba.

Ridică bicicleta contorsionată şi o puse pe umăr, apoi îşi continuă drumul către şcoală. Îşi abandonă „fosta-bicicletă“ lângă un stativ de pe hol şi intră în sala de clasă cu hainele rupte şi mânjite de noroi – exact aşa cum ieşise din baltă.

În clasă văzu un grup de persoane costumate, şi mai multe dintre acestea purtau haine sfâşiate şi machiaj strident care imita murdăria. Chiar şi aşa, era evident că Helen era udă până la piele, tremura şi era mânjită cu noroi adevărat.

În timp ce trecea prin clasă, toţi ochii se întoarseră spre ea. Matt şi Claire o priviră alarmaţi, gata să se ridice de la locurile lor. Ea le făcu semn că era în regulă, iar Matt se lăsă din nou pe spătarul scaunului său – mai liniştit, dar încă încruntat, întrebându-se ce se întâmplase cu ea.

— Miss Hamilton? Trebuie să presupun că mirosul oribil pe care-l detectez face parte din costumul dumitale de Halloween? întrebă Hergie cu obişnuita lui nonşalanţă. Ceva convingător, specific unui zombie?

— Mă gândeam să denumesc acest parfum „cadavru în putrefacţie“, răspunse ea la fel de ironică precum el.

De obicei, Helen era mult mai respectuoasă, dar simţea că ar fi trebuit să-l pună la punct pe Hergie.

— Te rog să vizitezi toaleta şi să scapi de acest miros. Deşi apreciez că ai intrat în spiritul sărbătorii, nu pot permite un astfel de comportament. În această instituţie există câţiva studenţi care vor *să înveţe,* o pedepsi el, de parcă ar fi fost un erou. Helen rânji. Profesorul era unic în felul său. O să-ţi dau un permis de trecere… adăugă el.

— Dar, domnule Hergesheimer, nu am haine de schimb. Voi avea nevoie de ajutor…

— Nici nu mă aşteptam la altceva. Un permis pentru dumneata şi unul pentru complicea dumitale, miss Aoki.

Profesorul rupse două preţioase bucăţi de hârtie care le puteau asigura fetelor trecerea liberă pe holuri în următoarele două ore. Claire o privi entuziasmată pe Helen, înăbuşindu-şi un chiot de bucurie, iar cele două prietene se ridicară şi îşi luară permisele cu capetele umil plecate.

Să obţină un astfel de permis de la Hergie era ca şi cum ar fi fost ridicate la rangul de cavaler: asta nu le îmbogăţea, dar le oferea nobleţe şi drepturi pentru tot restul anului.

— Lennie, duhneşti îngrozitor, murmură Claire în timp ce se îndreptau spre uşă.

— Nici *nu* ai idee ce mi s-a întâmplat, îi şopti Helen şi se apucă să-i povestească întâlnirea cu femeia spectrală de pe marginea drumului.

Claire ascultă cu atenţie în timp ce o conducea pe Helen la sala de teatru.

— Stai puţin, de ce ne aflăm aici? întrebă Helen când văzu care era destinaţia lor.

— Trebuie să te schimbi, zise Claire ridicând din umeri.

Intrară în camera unde se ţinea recuzita, iar Claire se duse direct la raftul unde erau agăţate costumele diafane şi sclipitoare de zână şi începu să i le arate lui Helen, comparând mărimile.

— Eşti sigură că nu era doar o turistă nebună în costum de Halloween? Uite, ăsta ţi s-ar potrivi, doar că are aripi.

— Îmi place cu aripi. Şi sunt sigură că femeia aceea nu era om. Era foarte înaltă şi se deplasa în *salturi,* spuse Helen, schimbând cu mare uşurinţă subiectul. Nu o să avem probleme dacă luăm costumul fără să anunţăm pe nimeni?

— Fac parte din comitetul de organizare. În afară de asta, o să le returnăm, o linişti Claire cu un rânjet viclean, în timp ce lua de pe raft un al doilea costum pentru ea. Acum să mergem la vestiar. Duhoarea ta incredibilă mă face să lăcrimez.

Helen făcu un duş şi îşi spălă părul, în timp ce Claire se schimba în costumul sustras din garderobă şi se machia în faţa unei oglinzi cu nişte culori sclipitoare care să se asorteze cu ţinuta.

Apoi o rugă pe Helen să-i descrie în detaliu chipul femeii pe care o văzuse, dar ea nu reuşi să adauge mai multe.

— Nu am putut să mă uit bine la ea, Gig. Eram ocupată să înot cu faţa în jos într-o băltoacă, cu o veveriţă moartă alături.

Helen se şterse bine cu prosopul şi se îmbrăcă în rochia diafană şi sidefie, ferindu-şi ochii de aripile ascuţite.

— O să le povestesc lui Matt şi lui Ari când ne vom întoarce la ore. Să vedem dacă nu au vreo idee. Acum ieşi afară şi lasă-mă să te privesc!

— Ce personaje din *Midsummer* se presupune că suntem? Helen rămase cu gura căscată când văzu costumul lui Claire. Oo, îmi place! exclamă ea. Imprimeul cu pânza de păianjen e uimitor!

— Eu sunt păianjenul, evident, iar tu eşti fluturele. Sunt frumoase, nu? Bunica mea a cusut paietele.

— Aripile astea sunt *bestiale.* Helen se înălţă puţin în aer prefăcându-se surprinsă că putea zbura. Şi văd că

funcţionează, adăugă ea!

Claire o apucă repede de picior şi o trase înapoi pe podea cu o expresie îmbufnată.

— Jason m-a pus să-i promit că nu voi mai zbura niciodată cu tine. Iar acum că ştiu ce pierd, îmi este foarte greu să mă uit cum zbori.

— O să stau de vorbă cu el, se oferi Helen. Poate dacă îi arăt cât de uşor îmi este să car un pasager îşi va da seama că nu e atât de periculos şi se va răzgândi.

— Mă îndoiesc, zise Claire. Clătină din cap şi încruntă sprâncenele. Nu că ar avea vreo importanţă, dar cred că astăzi suntem, practic, despărţiţi. De unde să ştiu?

— Ce vrei să spui? întrebă contrariată Helen, punându-şi o mână în şold.

— La un moment dat îmi spune că nu ne mai putem vedea, iar în secunda următoare îmi depăşeşte maşina şi mă imploră să mă întorc la el. Apoi, zece minute mai târziu, mă părăseşte din nou.

— Asta s-a întâmplat noaptea trecută? o întrebă Helen.

— Apoi, chiar atunci când plecam furioasă, m-a sărutat. Oftă şi încleştă pumnii, exasperată. Mi se pare că Jason se tot joacă cu mine şi asta mă face să-mi pierd minţile.

Claire îşi alungă aceste gânduri tulburi cu un gest de lehamite şi o împinse pe Helen spre uscătorul de mâini. Apăsă butonul aparatului şi o făcu să-şi aplece capul către sursa de căldură, împiedicând-o să-i mai pună vreo întrebare despre Jason.

Helen înţelese că prietena ei era furioasă şi nu voia să mai vorbească despre asta şi o lăsă să-i „aranjeze“ părul.

Rezultatul fu o coafură rebelă pe care Claire insistă să o dea cu fixativ cu sclipici auriu. În mod obişnuit, Helen ar fi spus nu la atâta sclipici, dar trebui să admită că se potrivea de minune cu acel costum. În afară de asta, era Halloweenul.

Erau sute de persoane la şcoală în ziua aceea şi toţi purtau costume care de care mai ostentative. Helen nu mai văzuse în viaţa ei atâţia oameni costumaţi. Energia din aer părea să capete proporţii, transformându-se în haos. Elevii

alergau de colo-colo izbindu-se entuziasmaţi de pereţi, iar profesori îi lăsau.

— E Parkour? o întrebă Helen pe Claire când unul dintre elevi se urcă în fugă pe un perete şi făcu un salt pe spate.

— Da, îi răspunse îngrijorată Claire. Hm… nu are de gând nimeni să-l oprească?

— Cred că nu, zise Helen, apoi amândouă se uitară una la alta şi izbucniră în râs.

Ce le păsa lor? Aveau permisele date de Hergie. Erau asigurate.

Până când îşi îmbunătăţiră machiajul şi costumele, adăugând încă un strat de sclipici sau făcură câteva drumuri până la garderobă, vestiare şi automatul cu răcoritoare şi inventaseră numeroase scuze pentru a cutreiera holurile şcolii, era aproape ora prânzului.

Câteva ore mai târziu se plimbau în costumele lor grozave pe lângă cabinetul de ştiinţe sociale, unde preda miss Bee, când clopoţelul începu să sune. Toţi puştii năvăliră afară pe uşa clasei din care ar fi trebuit să iasă şi Claire – asta dacă s-ar fi deranjat să ia parte la oră.

— Oops, se pare că am întârziat, zise Claire cu un rânjet obraznic.

Helen râdea amuzată, când simţi pe cineva că o apucă strâns de braţ şi o trage înapoi. Aerul din jurul ei era înceţoşat şi refracta lumina, de parcă ar fi fost micşorată şi pusă în interiorul unui diamant. Când pupilele i se adaptară la lumină, constată că se afla în celălalt capăt al holului, iar Lucas îşi folosea trupul pentru a o bloca între el şi un dulap lipit de perete.

— Unde ai fost? întrebă el în şoaptă aproape de urechea ei. Nu te mişca, altfel o să ne vadă. Stai nemişcată şi spune-mi ce ţi s-a întâmplat în dimineaţa asta.

— În dimineaţa asta? repetă stupefiată Helen.

— Matt a spus că arătai ca şi cum ai fi fost atacată. Apoi tu şi Claire aţi dispărut pentru tot *restul zilei.* Orele aproape s-au terminat. Ne-am făcut multe griji.

— Trebuia să fac un duş şi să mă schimb. Am cam pierdut noţiunea timpului.

Scuza ei suna destul de jalnic – chiar şi ei i se părea patetică. Nu avea idee de ce nici ea şi nici Claire nu se gândiseră să revină în clasă.

Aruncă o privire peste umărul lui Lucas, încercând să-şi dea seama ce se petrecea, şi văzu privirea speriată a lui Jason. Acesta o luă de mână pe Claire şi o conduse pe coridor, trăgând-o mai aproape de el. Nimeni nu părea să le acorde atenţie lui Helen şi Lucas. Ei stăteau atât de aproape unul peste altul, iar Matt trecu chiar pe lângă ei de parcă nu i-ar fi văzut. La fel şi Ariadne.

Ceva nu era în regulă. Ar fi fost imposibil ca Ariadne să treacă pe lângă Helen şi Lucas fără să le arunce o privire dezgustată dacă i-ar fi văzut stând strâns lipiţi.

— Ce se întâmplă? întrebă încet Helen.

— Am redirecţionat lumina, astfel încât să nu ne vadă nimeni, zise încet Lucas.

— Acum suntem invizibili? şopti Helen.

— Da.

O mulţime de momente confuze îşi găsiră pe loc justificarea în mintea ei. Zilele în care vedea ca prin ceaţă, sentimentul ciudat că mai era cineva cu ea în cameră, dispariţiile lui Lucas şi felul în care se ivea din senin când nu se aştepta nimeni – toate astea erau posibile pentru că *el era acolo tot timpul.*

— Tu eşti soarele meu invizibil, nu-i aşa?

Îi simţi abdomenul – care era lipit de al ei – scuturat de un râs tăcut. Îi văzu buzele mişcându-se în tăcere şi pronunţând cuvintele rostite de ea: „soarele invizibil“. Îşi luă privirea de la buzele lui şi-i întâlni ochii.

— Lucas, îl dojeni cu blândeţe Helen. Am tras o sperietură zdravănă. Mai întâi am crezut că era ceva în neregulă cu vederea mea, apoi am crezut că eram pe cale să-mi pierd minţile.

— Îmi pare rău. Ştiu că te-am speriat şi am încercat să mă opresc, dar nu am putut, recunoscu el stânjenit.

— De ce nu?

— Uite ce e, chiar dacă te-am alungat de lângă mine, asta nu înseamnă că pot sta departe de tine, zise el

recunoscând în cele din urmă. Totul a început atunci când am învăţat cum să curbez lumina, dar acum s-a transformat în altceva. Ceva ce nu credeam că voi putea să fac *vreodată.* Tăcu, iar privirea lui era plină de suferinţă. Am învăţat cum să devin invizibil ca să pot sta aproape de tine, iar tu să-ţi vezi în continuare de viaţa ta.

— Ai fost întotdeauna aproape de mine? întrebă îngrijorată Helen, gândindu-se la o mie de lucruri intime la care fusese probabil martor.

— Sigur că nu. Îmi este dor de tine, dar nu sunt un pervers, spuse el roşind şi ferindu-şi privirea. Ţi-ai *dat mereu seama* că eu eram acolo, Helen. Spre deosebire de toţi ceilalţi, tu încă îmi poţi simţi prezenţa când sunt invizibil. Nimeni nu ştie că pot face asta, cu excepţia ta.

Helen nu ştia cum să reacţioneze. Singurul lucru pe care voia să-l facă era să-l sărute, dar ştia că nu se cuvenea. Tot ce putea să facă era să stea nemişcată şi să-l privească.

Clopoţelul se auzi din nou şi zeci de uşi se închiseră aproape simultan, dar nici Helen şi nici Lucas nu făcură vreo mişcare.

Câţiva puşti întârziaţi cutreierau holurile, în căutarea aventurii. În mod straniu, niciun profesor nu era prin preajmă ca să-i oprească. Părea o zi lipsită de reguli. Lui Helen nu-i păsa de nimic. Dintr-odată, i se păru că distrugea ceva preţios. Nu-şi amintea să fi avut vreodată o astfel de senzaţie.

Peste umărul lui Lucas zări dintr-odată femeia spectrală pe care o văzuse pe marginea drumului. Aceasta se îndepărta pe unul dintre coridoarele şcolii.

— Chiar în spatele tău, şopti Helen. Lucas se întoarse foarte încet şi se uită în spate. Am văzut-o în dimineaţa asta şi mi s-au întâmplat numai lucruri ciudate. De aceea arătam de parcă aş fi fost atacată.

— Nu e o muritoare, şopti Lucas la urechea lui Helen atunci când femeia spectrală trecu pe lângă ei.

— Nu ne poate vedea? întrebă Helen, dar Lucas clătină din cap, neatent.

Helen văzu că nările lui fremătau, iar câteva clipe mai

târziu simţi şi de ce.

Femeia fantomatică răspândea o duhoare greu de suportat, o combinaţie oribilă de ouă putrede şi lapte stricat. Era, de fapt, putoarea pe care Helen o confundase cu mirosul unei veveriţe în putrefacţie – miasmele care-i intraseră în haine şi de care nu scăpase decât abia după duşul din dimineaţa aceea.

Mirosul părea să pătrundă în pereţi şi în fiecare clasă pe lângă care trecea femeia spectrală izbucnea zarva. La început se auziră doar câteva voci puternice, strigăte, apoi chiote şi zgomote răsunătoare, de parcă toată lumea începuse să răstoarne piese de mobilier. Caiete şi ghiozdane pline cu cărţi erau aruncate în aer. În câteva secunde, uşile începură să se deschidă şi elevii ieşiră puhoi, urmaţi îndeaproape de profesori. Însă aceştia nu încercau să restaureze ordinea. Ei păreau la fel de rebeli precum copiii.

Înfăşuraţi în coconul lor de invizibilitate, Helen şi Lucas priviră uimiţi cum miss Bee, profesoara lor de ştiinţe sociale – o femeie solidă şi iubitoare de logică –, trase câteva şuturi în uşa unui dulap de pe hol, deşi era încălţată cu nişte pantofi fini.

Helen ridică ochii spre Lucas şi observă cu stupoare că acesta se lupta cu impulsul de a li se alătura celorlalţi în acea campanie de distrugere.

Simţea şi ea acelaşi impuls. Realiză că simţise toată ziua acest lucru. De aceea fusese de acord cu costumul şi cu sclipiciul sau cu chiulul de la cinci ore în loc de două. Lui Helen i se părea că iadul se dezlănţuise pe pământ.

— Nici să nu te gândeşti, îi şopti Lucas încruntat.

— Cum? îl întrebă încet Helen. Îşi muşcă buza inferioară simulând inocenţa. Nu simţi nevoia să faci ceva *rău?*

— Da, simt, zise el, şi o trase pe Helen ceva mai aproape de el.

Ea simţi cum trupul lui genera un val de căldură, de parcă ar fi deschis uşa unui cuptor încins, şi se lipi şi mai tare de el. Lucas îşi ţinu respiraţia şi încercă să nu se mai uite la ea.

— Trebuie să ieşim de aici.

O prinse pe Helen de mână şi ţâşni trăgând-o după el. Ea înţelese imediat de ce. Dacă se mişcau destul de rapid, puteau rămâne invizibili în timp ce ieşeau din ascunzătoarea din spatele mantiei lui Lucas mişcându-se atât de repede încât niciun muritor nu i-ar fi putut zări.

Era atât de palpitant să alerge pe coridoarele liceului cu viteză „scionică“ încât aproape că strigă de bucurie.

Odată ajunşi afară, porniră pe calea aerului şi ţâşniră în înalt deasupra insulei, departe de influenţa malefică ce transformase şcoala lor într-o cuşcă de maimuţe de la grădina zoologică.

Plutind la mare înălţime deasupra oceanului, Lucas se întoarse spre ea şi o privi îndelung cu un surâs în colţul buzelor.

— Să adaugi aripi acelor picturi nu a fost o idee atât de proastă.

Ea înţelese imediat la ce se referea. Prima dată când el o învăţase să aterizeze după zbor, ea plutise deasupra lui în timp ce el stătea pe pământ. Helen îi spusese că văzuse o pictură care înfăţişă două persoane la fel ca ei, doar că cea care zbura în tablou era un înger. El îi spusese atunci că aripile de înger erau un nonsens. Acum nu mai părea însă tot atât de convins.

Lui Helen i se părea că trecuse o eternitate din ziua în care Lucas o învăţase să zboare, dar fiecare secundă a acelor vremuri perfecte îi reveni în minte, clară şi detaliată. Se miră cât de mult o durea încă.

Realiză că vechea zicală „Timpul vindecă toate rănile“ era o prostie şi probabil că funcţiona doar pentru cei care stăteau prost cu memoria. Timpul pe care-l petrecuse departe de Lucas nu vindecase nimic. Distanţa nu făcuse decât să-i sporească dorul. Până şi distanţa dintre ei în acel moment era groaznică. Incapabilă să o suporte, Helen pluti în zbor până la el şi încercă să-l îmbrăţişeze.

— Lucas, eu…

Helen întinse mâna, dar el se feri, cu o privire panicată, înainte ca ea să poată spune ce avea de spus sau să-l

atingă.

— Trimite-i mesaj lui Orion şi spune-i ce s-a întâmplat, zise el pe un ton ridicat şi arţăgos. Îi luă un moment să reducă volumul înainte de a continua: A fost plecat şi a văzut o mulţime de lucruri. Poate că el ştie cine este femeia aceea sau ne poate lămuri cu ce ne confruntăm.

— Bine. Helen îşi lăsă mâinile să-i cadă stângaci pe lângă corp. Îşi spuse că nu trebuia să arate cât de devastată era. Ar trebui să plec. I-am promis tatălui meu că voi lucra la magazin astăzi.

— Ar trebui să o caut pe sora mea ca să-i spun că suntem teferi, zise Lucas pe un ton sever. Nici măcar nu se uită la ea. O să le spun tuturor ce am văzut pe coridorul şcolii, să vedem dacă are cineva vreo idee. Şi, Helen?

— Da, răspunse ea cu o voce subţire.

— Să păstrăm doar pentru noi chestia cu invizibilitatea deocamdată. O să spunem doar că nu ne-a văzut nimeni din cauza agitaţiei.

— Dar ce vei spune despre oboluri? întrebă într-un stil destul de oficial, încercând să se separe de el şi prefăcându-se mult mai calmă decât era de fapt. Am evitat întrebările tuturor când mi-au cerut să le explic cum am coborât în Lumea de Dincolo noaptea trecută, dar nu o să-i pot ascunde prea mult timp Cassandrei ce s-a întâmplat. Ea nu îmi poate vedea chiar acum viitorul, dar mai devreme sau mai târziu o să citească ceva despre tine şi acele oboluri.

— Cred că am să le spun totul despre ele. Am să mărturisesc că le-am furat, oftă el. Dar poate că nu ar trebui să le povestim celor din familia mea cum ţi-am pus unul sub limbă astă-noapte, în pat.

Helen înţelese că Lucas adăugase acest detaliu doar ca să-i amintească faptul că procedase corect retrăgându-se. Ştia că tocmai o salvase dintr-o situaţie dezastruoasă, dar, chiar şi aşa, asta o durea foarte mult.

Se despărţiră, iar Helen se întoarse la şcoală ca să-şi adune lucrurile. Încercă să şi-l scoată pe Lucas din gânduri. *El este vărul meu,* îşi tot repeta ea încet, până

când sentimentul de abandon fu înlocuit cu cel de vinovăţie. Se simţea ca o idioată că încercase să-l atingă. La ce se aştepta?

Helen avea sentimentul că Lucas o sfătuise să-i trimită mesaj lui Orion doar ca să o facă să se gândească la el, la fel ca un băiat care întreba o fată dacă prietenul ei ştia că erau singuri. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se simţea mai ofensată. Oare Lucas credea că ea şi Orion ieşeau deja împreună? Helen era curioasă ce vorbiseră cei doi despre ea.

Aruncând bicicleta distrusă la tomberon cu ceva mai multă ostilitate decât ar fi fost necesar, Helen intră în holul şcolii folosind intrarea laterală şi străbătu grăbită coridoarele pustii ale clădirii. Peste tot erau mese rupte, scaune răsturnate şi coşuri de gunoi revărsate. Locul acela era un adevărat dezastru şi mirosea la fel ca femeia-spectru. Helen se duse la dulapul ei, îşi luă ghiozdanul şi îşi puse un pulover pe umeri pentru a lupta contra frigului fără a-şi distruge costumul împrumutat, apoi plecă direct către News Store.

Nu voia să mai piardă vremea prin şcoală ca să o mai vadă din nou pe femeia care duhnea înfiorător. Mergând pe stradă, Helen simţi o bruscă şi periculoasă schimbare de dispoziţie.

Lumina cu tonuri arămii a toamnei adăuga vitalitate şi exuberanţă străzilor decorate deja de sărbătoare. În centrul oraşului, afişe de Halloween în două culori, oranj şi negru, fluturau în bătaia vântului rece, iar dovlecii pâlpâiau jucăuş, aruncând umbre sinistre pe uşile caselor vechi din lemn sau pe drumurile pavate cu piatră.

Helen îşi strânse puloverul mai bine pe umeri şi privi suspicioasă în jur, căutând sursa ameninţării pe care o simţea.

Zeci de grupuri colindau deja pe străzi. Fiind destul de devreme, erau mai mult părinţi cu copii mici, dar, cu siguranţă, una sau două dintre hoardele costumate nu căutau bomboane.

Aceste grupuri aveau o energie ieşită din comun,

agresivă, de parcă măştile lor de monştri ar fi împrumutat oamenilor care le purtau sufletele personajelor pe care le reprezentau.

Lucru ciudat, Helen nu reuşi să recunoască niciunul dintre tinerii din grupurile acelea. În loc să avanseze, i se părea că bătea pasul pe loc, dar străzile păreau să fie invadate de străini, ceea ce era aproape imposibil. Ce naiba, sezonul turistic se încheiase.

Ceva era cu siguranţă în neregulă. Helen nu se temea pentru ea, dar era totuşi îngrijorată. Era încă atât de devreme şi atât de mulţi copii mici se aflau pe străzi, căutând bomboane, încât şi-ar fi dorit ca oamenii mai interesaţi de farse să fi avut mai multă răbdare.

Intră la News Store cu o expresie îngrijorată, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i telefoneze lui Luis şi să-i spună să-i ducă pe Juan şi pe Mivi mai devreme acasă anul acesta.

— Frumoase aripi, Prinţesă, auzi o voce cu accent tărăgănat.

— Hector! exclamă Helen aruncându-se în braţele lui, în ciuda faptului că el folosise una dintre poreclele care-i plăceau cel mai puţin.

El o prinse fără pic de efort şi ea se agăţă de gâtul lui.

— Într-o bună zi am să-ţi interzic să-mi mai spui aşa.

— Nu în viaţa asta.

El încerca să glumească, dar ea înţelese imediat că ceva nu era în regulă. Hector părea încordat. Făcu un pas în spate şi-l privi cu luare aminte.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă ea plimbându-şi degetul pe o cicatrice roz şi subţire care nu se vindecase complet pe obrazul lui.

— Familia, zise el cu un zâmbet trist.

— Cei O Sută încă te mai vânează?

— Desigur, spuse Hector ridicând din umeri. Tu eşti singura persoană cu care mă simt în siguranţă. Tantalus nu va risca să pună în primejdie singura lui şansă de a scăpa de Furii.

Helen se încruntă, întrebându-se dacă ar fi trebuit sau

nu să fie fericită pentru asta. O parte din ea nu ar fi vrut să le dea satisfacţie lui Tantalus sau Celor O Sută, dar ce altceva putea să facă? Să nu-l ajute pe Hector pentru că l-ar fi ajutat în acest fel şi pe Tantalus? Era într-o situaţie dificilă şi ştia foarte bine.

— Ai îngheţat! exclamă el încercând să o încălzească cu mâinile sale. De obicei prefer să fac asta atunci când femeile poartă cât mai puţine haine, dar nu e valabil şi în cazul tău. Unde îţi sunt restul de haine, verişoară?

— E o poveste lungă, chicoti ea. Aşa că relaxează-te, pentru că am să te pun la curent.

— Şi eu am ceva să-ţi spun, îi spuse el grav în timp ce Helen îşi lăsa ghiozdanul în spatele tejghelei.

Ridică ochii spre Hector şi fu surprinsă de expresia lui îngrijorată.

— Eşti bine? întrebă Helen făcându-și griji pentru sănătatea lui.

— Dă-i drumul, zise el. Avem ceva timp, dar nu destul.

Helen se duse mai întâi să-i salute pe Kate şi pe tatăl ei, apoi trebui să facă monetarul înainte de a putea vorbi cu Hector. Kate îl servi pe Hector cu cidru fierbinte şi cu o mulţime de rulouri cu alune caramelizate, în timp ce Helen îşi verifica monetarul şi organiza bonurile cardurilor de credit în partea din faţă a magazinului, care era relativ pustie.

După ce totul fu pus la punct şi Kate plecă să se ocupe de clienţii gălăgioşi din spate, Helen îl puse la curent pe Hector cu ultimele evenimente din Lumea de Dincolo. Ea schimbă puţin povestea cu obolurile, ca să facă să pară că Lucas le furase strict în folosul ei şi nu al lui, apoi termină cu dezmăţul de la şcoală. El o ascultă fără să o întrerupă, apoi o privi cu tristeţe.

— Numele ei este Eris, zise el. Este zeiţa discordiei sau a haosului, depinde ce traducere foloseşti. Pe unde trece, lasă dezordine, scandaluri, chiar dezmăţ. Orice poate provoca haos. Este sora şi partenera lui Ares şi e foarte, foarte periculoasă.

— Hector. Ce se petrece?

— Am venit aici să te avertizez. Acum două ore l-am văzut pe Thanatos pe Madison Avenue în New York, chiar lângă clădirea în care cei din Casa Tebei au convocat Conclavul.

— Cine este Thanatos?

— Thanatos e zeul morţii, îi explică Hector. El este Moartea – mantia neagră şi toate oasele acelea, cu excepţia coasei. Acel echipament de fermier a fost adăugat în Evul Mediu. Din fericire, mulţi oameni de pe stradă au crezut că era doar un tip într-un costum grozav, cu toate că erau şi câţiva mai *sensibili* prin preajmă, care şi-au dat seama cine era şi au luat-o la fugă ţipând de mama focului.

— Ce făcea el acolo?

— Nu termina de vorbit. E de ajuns ca Thanatos să te atingă ca să te omoare, aşa că l-am lăsat în seama mamei tale şi a fulgerelor ei. Hector ridică din umeri, apoi continuă: Noi nu ştim de ce zeii minori sunt restabiliţi în cele din urmă. Daphne m-a trimis înapoi imediat ca să te rog să întrebi Oracolul dacă vede ceva.

— O sun chiar acum.

Helen îşi scoase telefonul.

— Un singur lucru mai trebuie să-ţi spun, zise Hector fără prea multă tragere de inimă. Nu credem că Automedon mai lucrează pentru Tantalus. Nu ştim cine-i trage sforile acum. E posibil să te fi urmărit pentru o vreme, să fi văzut ce poţi să faci şi poate a decis că nu merită să rişte. Nu el te-a atacat, aşa că nu trebuie să intri în panică. Stai în alertă, atâta tot.

— Grozav, zise Helen cu un zâmbet trist. Nu mai vrei să-mi spui altceva? Pentru că tocmai am început să visez din nou şi mi-ar fi de folos nişte imagini de coşmar.

Hector râse împreună cu ea în timp ce Helen forma numărul Cassandrei. Ea întinse mâna şi o puse pe mâna lui Hector, zâmbindu-i cu înţelegere.

Observă că el evitase să rostească numele Cassandrei, preferând în schimb să o numească „Oracolul“. Lui Hector îi lipseau toţi foarte mult. Îi zâmbi lui Helen cu mâhnire şi lăsă ochii în jos.

— Nu va mai dura prea mult, îi promise în şoaptă Helen în timp ce asculta semnalele apelului sonor. Te vei întoarce cât de curând la familia ta.

— Ai descoperit ceva, nu-i aşa? întrebă el ridicând fruntea. De ce nu mi-ai spus imediat?

— Orion şi cu mine suntem siguri că ştim ce ne trebuie. Singura problemă este că eu tot nu ştiu cum să găsim Furiile odată ce vom ajunge acolo, răspunse ea, după care închise telefonul şi formă în schimb numărul lui Matt. Nu am vrut să-ţi spun nimic, în caz că planul va da greş, dar o să facem prima încercare în noaptea asta.

Apelul către Matt se duse direct pe căsuţa vocală a acestuia. Ea încercă să-i sune pe Claire, Jason, Ariadne şi, în cele din urmă, pe Lucas, dar de fiecare dată apelul era direcţionat pe căsuţa vocală sau era abandonat complet.

— Nu răspunde niciunul? întrebă Hector din ce în ce mai alarmat când văzu că apelurile erau în zadar.

— E cel mai ciudat lucru pe ziua de azi! pufni înciudată Helen şi începu să scrie un e-mail. Hector întinse mâna şi o opri, luându-i telefonul din mână şi ştergând e-mailul.

— Helen, du-te acasă, zise el cu o voce scăzută şi tensionată.

Îi înapoie telefonul, se ridică şi începu să privească alarmat în jur. Du-te chiar acum acasă şi apoi coboară acolo jos.

O masă de laborator de la departamentul de ştiinţe al Liceului Nantucket zbură prin fereastra din faţă a magazinului, făcând sticla ţăndări şi trimiţând aranjamentele la pământ. Duhoarea râncedă a lui Eris se făcu simţită imediat după asta.

Helen se împotrivi impulsului de a da foc la ceva, ştiind că emoţiile ei nu erau reale şi că era manipulată de o zeiţă malefică. Îi auzi pe clienţi strigând în camera din spate, iar asta îi spulberă dispoziţia aceea periculoasă. Se repezi după colţ, dar Hector întinse o mână şi o opri să ajungă în spate.

— Eu îi voi proteja pe Kate şi pe Jerry – chiar şi de ei înşişi dacă va fi necesar. Tu vei coborî, zise el pe un ton

ferm, dar calm. Helen îi aruncă o privire blândă şi încuviinţă din cap ca să-i arate că-i înţelesese ordinele.

— Nu trebuie să faci pe eroul, îi spuse ea. Dacă Cei O Sută sau familia ta vor veni după tine, trebuie să fugi.

— Grăbeşte-te, Prinţesă, zise Hector şi o sărută pe frunte. Contăm pe tine.

Helen ieşi în fugă din News Store. În urma ei îl auzi pe Hector explicându-i lui Jerry că se ducea la poliţie. Evitând mulţimea înfricoşătoare, ea ţâşni pe o alee întunecată unde nu putea fi văzută, apoi se ridică în aer. Intrând în zbor pe sub prelata albastră care-i acoperea încă fereastra, Helen ateriză direct în pat, sperând că avea să se calmeze în cele din urmă, destul cât să poată adormi.

Tălpile ei se loviră de o suprafaţă dură, aterizând între rânduri infinite de flori albe şi sterile. Nu-şi amintea să fi avut parte de o aterizare atât de dură în Lumea de Dincolo, şi asta pentru că îşi dorise cu atâta disperare să ajungă acolo. Helen se întoarse privind în jur şi descoperi că se afla într-un loc înfricoşător: Câmpiile lui Asfodel.

Din fericire, nu era singură. Nu-şi dădu seama de asta până când nu zări silueta masivă a lui Orion la câţiva metri distanţă, dar îşi făcuse griji că nu avea să-l întâlnească.

— Orion! strigă uşurată.

Alergă spre el printre florile funerare. El se întoarse şi o prinse în braţe, cu o expresie îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă după ce-şi îngropă faţa în gâtul ei în timp ce o îmbrăţişa. Eşti rănită?

— Sunt bine, zise ea râzând la gândul că fusese atât de emoţionată de acea revedere, dar fără a se desprinde din braţele lui. În cele din urmă, când se calmă, se îndepărtă de el şi îl privi în ochi. Am multe să-ţi spun.

— Iar eu ard de nerăbdare să aud, dar nu vrei să faci ceva pentru mine mai întâi? Spune cu voce tare că nu vrei să fim atacaţi de niciun monstru cât suntem aici, îi ceru el amuzat.

— Nu vreau să fim atacaţi de niciun monstru cât suntem aici! repetă Helen cu mult patos. Bună idee.

— Mulţumesc. Îmi place rochia ta. Dar ştii ce? Cred că ţi-ar fi mai cald în acei pantalonaşi scurţi cu pisici. Te acoperă mai mult.

Helen îşi luă o expresie revoltată şi îl privi cu reproş. Nu îi venea să creadă că Orion îşi amintea de pantalonaşii ei de pijama de culoarea dovleacului.

— Nu ai idee ce mi s-a întâmplat în dimineaţa asta! Am *fost nevoită* să port asta, spuse încurcată, făcând eforturi să nu roşească.

— Eşti încântătoare. Nu că asta ar fi ceva nou pentru mine, zise încet Orion.

Helen îl privi stânjenită, apoi se uită în altă parte şi rămase cu ochii la o floare anostă de asfodel, de parcă ar fi interesat-o în mod aparte.

Îl simţi pe Orion apropiindu-se şi îşi spuse că ar fi trebuit să se relaxeze. Nu pe Orion îl sărutase cu o noapte în urmă, îşi aminti ea. Acela era Morfeu cu chipul lui Orion. O diferenţă enormă. Iar adevăratul Orion nu ştia nimic despre asta, aşa că nu exista niciun motiv să se simtă stânjenită în preajma lui. Doar că aşa se simţea. Îşi aminti vorbele lui Hector, care-i spusese că se putea distra pe cinste în compania lui Orion dacă aşa ar fi vrut, dar îşi pierdu şirul gândurilor.

— Spune-mi ce ţi s-a întâmplat în dimineaţa asta, zise el şi îngrijorarea îi încreţi fruntea.

Helen reveni la realitate şi îi povesti despre accident, revolta elevilor provocată de Eris la şcoală, faptul că Thanatos se plimba pe străzile din Manhattan şi despre nebunia care se declanşase la New Store chiar înainte de a coborî. Orion ascultă în linişte, scrâşnind din dinţi în timp ce Helen îi povestea.

— Eşti teafără? întrebă el destul de calm.

— Da, dar mă simt îngrozitor! exclamă Helen. I-am lăsat pe Kate şi pe tata în mijlocul unei încăierări. Cum am putut să fac aşa ceva?

— Hector nu va permite să li se întâmple ceva, zise încrezător Orion. O să-i apere cu preţul vieţii.

— Ştiu că va face asta, dar într-un fel e chiar mai rău,

spuse cu amărăciune Helen. Orion, dacă cei din familia Delos mă caută la magazin şi-l găsesc pe Hector acolo?

— Mai bine spus, dacă *Lucas* te caută şi-l găseşte pe Hector. Nu eşti îngrijorată pentru Jason sau Ariadne, o contrazise el pe un ton plin de frustrare.

— Cu gemenii e o altă poveste. Înainte ca Hector să devină un proscris, el şi Lucas se certau în mod frecvent, şi uneori totul se termina destul de urât, spuse cu o voce tremurândă. Neînţelegerile lor pare să nu se mai termine şi mă gândesc că e din cauza unui alt ciclu de răzbunări între scioni, care sunt menite să se întâmple.

— Lucas şi Hector sunt fraţi, practic, iar fraţii se înfruntă întotdeauna, zise Orion de parcă ar fi fost ceva normal. Nu tot ceea ce se întâmplă în vieţile noastre face parte dintr-un ciclu.

— Ştiu. Dar e vorba de Furii! Ei nu vor putea să se oprească din proprie iniţiativă.

— De aceea suntem aici. Avem tot timpul din lume acum şi să sperăm că ne vom putea ocupa de Furii chiar în noaptea asta.

O opri şi îi atinse încheietura mâinii cu vârfurile degetelor. Era o atingere suavă, aproape insesizabilă, dar îi atrase atenţia.

— Dacă le pot găsi, admise Helen cu o privire rugătoare. Orion, nu am idee unde ar putea fi.

Orion se îndepărtă puţin şi îşi aranjă rucsacul în spate, privind-o.

— Ai intrat în panică, nu-i aşa? Nu trebuie. Tonul lui era foarte serios. Acesta e locul în care trebuie să te afli acum, în Lumea de Dincolo, şi nu înapoi în lumea reală, ţinând piept unei mulţimi isterice. Orice membru al familiei Delos poate face asta, dar tu eşti singura care poate găsi Furiile. Hai să căutăm apa aceea mai întâi şi vom vedea.

Orion avea dreptate. Trebuiau să facă tot ce puteau în Lumea de Dincolo sau nimic din lumea reală nu avea să meargă mai bine.

— Bine. Să mergem. Întinse braţele şi îi încolăci gâtul lui Orion, iar el îi puse mâinile lui mari pe şolduri. Rosti foarte

clar, cu voce tare: Vreau să ajungem pe malurile râului Fericirii din Câmpiile Elizee.

Raze jucăuşe de lumină se strecurau printre pletele dese ale unor gigantice sălcii plângătoare. Un covor verde de iarbă deasă şi atât de vie le înăbuşea paşii, iar Helen auzi în apropiere susurul mângâietor al unui râu curgând năvalnic printre pietre. Undeva la distanţă, văzură o câmpie întinsă cu iarbă până la genunchi şi flori de câmp în culori pastelate care păreau nişte steluţe pentru albinele şi fluturii care orbitau în jurul lor.

Nu se vedea niciun soare deasupra câmpiei. În schimb, lumina părea să radieze direct din aer, creând senzaţia că fiecare zonă corespundea unui moment diferit al zilei. După lumina blândă care răzbătea prin pâlcul de sălcii în care se aflau Orion şi Helen, părea să se însereze, dar în câmpie era o lumină specifică dimineţii, fragilă şi înrourată.

Orion se desprinse din îmbrăţişare, dar o luă uşor de mână, apoi se întoarse şi privi împrejur. O adiere plăcută îi mângâie obrajii, răvăşindu-i părul ondulat şi dezvelindu-i fruntea.

Helen îl văzu cum întoarse capul şi închise ochii ca să primească în faţă adierea blândă, inspirând cu nesaţ. Ea îi urmă exemplul şi constată că vântul era proaspăt şi răcoros, de parcă ar fi fost încărcat cu oxigen. Nu-şi amintea să fi simţit vreodată ceva atât de plăcut.

Când deschise ochii, Orion o privea cu o expresie tandră. Îi atinse costumul clătinând din cap.

— Ai plănuit să-ţi pui aripi special pentru acest loc, nu-i aşa? întrebă el amuzat.

Helen izbucni în râs.

— Îmi pare rău, dar nu sunt chiar atât de deşteaptă.

— Oho. Vino, Tinker Bell. Cred că aud clipocitul râului pe care-l căutăm.

Orion o conduse în direcţia zgomotului.

— Dar cum vom şti că e într-adevăr râul Fericirii? întrebă ea.

Înainte de a termina întrebarea înţelese că ştia deja

acest lucru.

Când ajunseră la malul apei cristaline, Helen simţi un freamăt în piept. Trebui să facă eforturi ca să nu înceapă să danseze din senin, dar îşi spuse că nu avea niciun rost să se abţină şi se dezlănţui. Îşi ridică braţele în lateral şi făcu o piruetă, începând să valseze. Orion îşi puse rucsacul pe pământ.

Îngenunche şi trase fermoarul rucsacului, dar se opri brusc şi duse mâna la inimă. Îşi apăsă palma pe piept de parcă ar fi încercat să-şi împingă inima înapoi la locul ei.

Orion ridică privirea spre ea şi începu să râdă încet, dar lui Helen i se părea că-i venea mai degrabă să plângă. Se opri din dans şi merse lângă el.

— Nu am mai simţit asta niciodată, mărturisi el aproape apologetic. Nici nu-mi trecea prin cap să aş *putea* să simt aşa ceva.

— Nu te-ai gândit că ai putea simţi fericire?

Helen se lăsă în genunchi în faţa lui, privindu-i chipul entuziasmat. Orion clătină din cap şi înghiţi cu dificultate, apoi întinse brusc braţele şi o îmbrăţişă pătimaş pe Helen.

— Înţeleg acum, şopti el, apoi o eliberă din strânsoare la fel de brusc cum o îmbrăţişase.

Ea nu ştia ce anume „înţelesese“, dar Orion nu părea dispus să-i mărturisească.

Îi întinse lui Helen o ploscă goală, apoi se duse pe malul râului. Cufundă în apa sclipitoare alte două recipiente pe care le scosese din rucsac. Imediat ce degetele lui atinseră pânza apei, lacrimi mari cât picăturile de ploaie începură să-i curgă şiroaie pe obraji şi pieptul îi fu scuturat de suspine. Urmându-l până la marginea apei, Helen cufundă plosca în apă şi simţi atingerea fericirii. Pentru ea nu era prima dată, ca în cazul lui Orion, dar după atâtea săptămâni de tristeţe şi suferinţă, începu să plângă, la fel ca el.

După ce îşi umplură ploştile, le sigilară. Lui Helen nu îi trecu nicio clipă prin gând să bea din apa fericirii, iar după felul în care Orion înşurubă capacele vaselor înţelese că nici el nu se gândise la această posibilitate. Helen ştia că

ar fi fost de ajuns o singură înghiţitură din apa aceea ca să nu mai plece de acolo niciodată. În realitate, simţea un dor nespus încolţindu-i în inimă, ştiind că acel moment perfect aproape trecuse.

Ar fi vrut să poată rămâne aşa o veşnicie, cu degetele cufundate în râul Fericirii.

— O să te întorci într-o bună zi.

Întreruptă din reverie, Helen ridică ochii şi-l văzu pe Orion zâmbindu-i. Acesta întinse mâna şi o ajută să se ridice. Lumina filtrată îl învăluia în raze aurii, iar părul lui părea un halou. Ochii lui verzi erau calzi şi luminoşi, adumbriţi de gene negre – umezite din cauza lacrimilor. Îşi strecură mâna udă într-a lui şi se ridică în picioare alături de el, respirând precipitat după valul de extaz care tocmai trecuse.

— La fel şi tu, rosti ea printre suspine.

El coborî privirea, stânjenit.

— A fost destul să simt asta, măcar o dată în viaţă. Nu voi uita niciodată clipa asta, Helen. Şi nu voi uita că tu ai fost cea care m-a adus aici.

— Nu crezi că te vei întoarce, nu-i aşa? întrebă nesigură Helen, privindu-l cum îndesa în rucsac recipientele cu apă.

El nu-i răspunse.

— O să ne revedem aici peste opt sau nouă decenii, zise hotărâtă.

Orion izbucni în râs şi îşi puse rucsacul în spate.

— Opt sau nouă? Realizezi că suntem scioni, nu? întrebă el luând-o de mână şi trăgând-o după el în câmpia însorită. Avem o durată scurtă de viaţă, toată lumea ştie asta.

— Noi vom fi diferiţi, îl contrazise Helen. Nu doar tu şi cu mine, ci întreaga noastră generaţie.

— Va trebui să fim, zise încet Orion cu o privire contemplativă.

Helen îi aruncă o privire, spunându-şi că avea din nou gânduri negre, dar nu era aşa.

Era zâmbitor, iar privirea lui părea plină de speranţă. Ea zâmbea, de asemenea, şi se simţea fericită doar pentru simplul fapt că se plimba pe pajişte alături de el. Fericirea

pe care o simţea nu era atât de intensă ca extazul de pe malul râului, dar ştia că nu putea suporta prea multă vreme. Înţelese că inima ei nu ar fi rezistat dacă ar fi rămas acolo.

Cu cât se îndepărtau mai mult de râul Fericirii, cu atât mintea lui Helen devenea mai limpede. Îşi privi mâna. Stătuse în apă atâta timp încât avea cute. Cât timp stătuseră, de fapt, îngenuncheaţi acolo?

Cu fiecare pas, îi era din ce în ce mai recunoscătoare lui Orion că o luase de acolo. El fusese probabil la fel de transpus ca şi ea. Şi totuşi reuşise să-şi recapete controlul, şi găsise cumva puterea necesară să o desprindă şi pe ea de acel loc magic.

— Cum ai făcut asta? întrebă încet Helen. Cum ai putut să te îndepărtezi singur de apă?

— Există ceva ce doresc mai mult, răspunse el cu simplitate.

— Ce îşi poate dori cineva mai mult decât fericirea eternă?

— Dreptate. Orion se întoarse către Helen şi îi luă ambele mâini în mâinile sale. Există trei surori inocente care suferă de secole – şi nu pentru că ar fi făcut ceva, ci pentru că atunci când s-au născut, Parcele au decis că suferinţa trebuia să fie soarta lor. Asta nu e corect. Niciunul dintre noi nu merită să se nască pentru suferinţă şi intenţionez să lupt pentru cei care au fost condamnaţi să aibă un asemenea destin. Asta e mult mai important pentru mine decât fericirea. Ajută-mă. Tu *ştii* unde sunt Furiile – sunt sigur de asta. Gândeşte-te, Helen.

Orion vorbea cu atâta convingere şi pasiune, încât Helen rămase cu gura căscată, privindu-l.

Preţ de câteva secunde, creierul ei nu mai recepţionă nimic, apoi o voce din subconştient începu să ţipe la ea, înşirându-i numeroasele eşecuri pe care le avusese ca persoană.

Nu era atât de perseverentă precum Claire şi nici atât de răbdătoare ca Matt. Nu avea instincte impecabile precum Hector şi nici măcar jumătate din inteligenţa lui

Lucas. Cu siguranţă, nu era atât de generoasă ca gemenii şi nici altruistă sau blândă precum Orion.

Helen era doar Helen. Nu avea idee de ce fusese aleasă să coboare în Lumea de Dincolo tocmai ea, dintre atâţia scioni plini de virtuţi.

Cum naiba permisese de la bun început această misiune şi sfârşise acolo jos? se întrebă ea. Nu ştia decât că adormise într-o noapte şi se trezise apoi rătăcind într-un deşert.

Un deşert atât de arid, cu pietre şi spini atât de ascuţiţi, încât am lăsat urme de paşi însângeraţi pe unde am trecut, îşi aminti ea cu claritate. *Un deşert cu un singur copac contorsionat agăţat pe coasta unui deal, iar sub acel copac erau trei surori disperate care păreau nişte bătrâne, dar şi fetiţe în acelaşi timp. Ele şi-au întins mâinile spre mine, plângând în hohote.*

Helen simţi că nu mai avea aer şi apucă strâns mâinile lui Orion în mâinile ei. Într-adevăr, ea ştiuse întotdeauna unde erau Furiile. Acestea se rugaseră de ea să le ajute de la bun început.

— Vreau să ajungem lângă copacul de pe coasta dealului din deşert, rosti ea uitându-se la Orion, care o privea perplex.

CAPITOLUL 13

Lucas plutise deasupra apei urmărind-o pe Helen în timp ce se îndepărta în zbor spre centrul oraşului. Rochia aceea şi blestematele de aripi îl tulburaseră nespus. Se întrebă – şi nu pentru prima dată – cum de muritorii alături de care crescuse Helen nu bănuiseră că era o fiinţă supranaturală. Chiar dacă era atât de practică şi pământeană în interior, frumuseţea ei nu putea fi umană. Mai ales atunci când ridicase braţele spre el şi îi rostise numele în felul acela.

Aproape că se pierduse cu firea. Iar gândul la ce ar fi putut face dacă s-ar fi *lăsat* în voia sentimentelor îi întoarse stomacul pe dos – doar pentru că o dorea atât de mult. Fuseseră la un pas de a încălca o limită periculoasă şi dacă ea nu înceta să-l tenteze în felul acela tulburător de inocent, Lucas era sigur că asta se va întâmpla în cele din urmă.

Lucas o minţise pe Helen. Adevărul era altul. Intrase în mai multe nopţi la rând pe fereastra ei spartă, pe sub prelata albastră care ţinea loc de geam, şi o privise în timp ce dormea.

Întotdeauna se simţea prost după ce făcea asta, dar nu putea să se abţină.

Chiar dacă încerca din răsputeri să stea departe, în final ajungea în dormitorul lui Helen şi după aceea se ura pentru că făcuse asta.

Lucas ştia că într-o bună zi avea să cedeze, ajungând cu ea în pat, şi nu s-ar fi putut mulţumi doar să o ţină în braţe.

De aceea trebuia să se asigure că în ziua aceea – dacă aceasta ar fi venit vreodată – Helen avea să-l trimită la plimbare. Lucas încercase orice, chiar şi să o sperie, dar nimic nu funcţiona. Orion era ultima lor şansă. Închise ochii pentru o clipă şi îşi dori ca Orion să facă ceea ce

trebuia. Lucas îi ceruse lui Orion să o facă pe Helen să nu-l mai iubească.

Astfel nu ar mai fi încercat să-l atingă sau să-l privească aşa cum tocmai făcuse. Lucas încerca să se convingă că era mai bine ca Helen să-şi vadă de viaţa ei, chiar dacă asta însemna ca în viaţa ei să fie altcineva. Dar ceva totuşi nu era în regulă.

Helen nu putea fi nici cu Orion – cel puţin nu pentru totdeauna. Acesta era singurul lucru datorită căruia nu-şi pierduse minţile. Cei doi nu puteau fi împreună. Dar asta nu însemna că nu puteau să… îşi întrerupse brusc şirul gândurilor simţind că era copleşit. Umbrele se adunaseră deja deasupra lui, întunecându-l. Încercă să se calmeze şi să nu-şi mai închipuie cum arătau Orion şi Helen împreună, pentru că imaginaţia lui o lua razna.

Chiar dacă Lucas nu-l văzuse niciodată pe Orion în persoană, avea idee cum trebuia să arate. Era urmaş al lui Adonis – iubitul favorit al Afroditei. Pentru că îl preferase pe Adonis în faţa tuturor celorlalţi, moştenitorii Casei Romane erau aproape identici cu arhetipul Adonis – aceasta fiind o regulă generală, la fel cum cei din Casa Tebei repetau arhetipul Hector generaţii la rând.

O mare parte din operele Renaşterii arătau ca Adonis, pentru că vechii maeştri precum Caravaggio, Michelangelo şi Rafael îi pictaseră şi sculptaseră în mod obsesiv pe strămoşii lui Orion.

Florenţa era ticsită cu imagini ale fiilor Casei Romane.

Dar nu numai aspectul fizic devenise legendar, mai ales în materialul genetic al scionilor atât de înzestraţi. Exista un motiv pentru care Casanova şi Romeo – cei mai controversaţi şi mai faimoşi amorezi din istorie – proveneau din Italia.

Expresia „al naibii de chipeş“, cu toate că l-ar fi descris întocmai pe Orion, nu ar fi reuşit nici pe departe să reproducă efectul pe care l-ar fi putut avea înfăţişarea acestuia asupra unei femei.

Copiii Afroditei erau irezistibili când era vorba de farmec, şi cei mai mulţi puteau influenţa într-o anumită

măsură emoţiile oamenilor, însă Orion îi mărturisise lui Lucas că darul lui era deosebit de puternic.

El avea o abilitate rară. O putea face pe Helen să-l uite pe Lucas cu o atingere magică.

De parcă asta nu ar fi fost destul, după ce sentimentele ei pentru Lucas s-ar fi stins, Orion i-ar fi putut controla inima, astfel încât să poată avea cu Helen genul de relaţie obişnuită care nu ar fi încălcat regulile Armistiţiului – fără angajamente sau relaţii de rudenie, doar o relaţie de ordin fizic.

Ticălosul acela putea face orice şi-ar fi dorit cu Helen, iar Lucas nu avea dreptul să spună nimic.

La gândul acela, simţea că-şi pierde minţile, dar îşi aminti în schimb că familia lui era probabil îngrijorată pentru el şi îşi spuse că ar fi fost mai bine să se întoarcă acasă.

Din fericire, Orion nu părea prea dornic să-şi folosească talentul pentru vreun motiv – nici măcar în legitimă apărare.

El se simţise foarte ofensat atunci când Lucas îi sugerase că atinsese inima lui Helen în peştera aceea pentru a o sensibiliza. Iar după ce-i văzuse pe amândoi în Lumea de Dincolo, Lucas înţelese că Orion nu ar fi forţat-o pe Helen pentru nimic în lume. De fapt, era convins că avea să o protejeze cu preţul vieţii lui. Asta îl făcu să-l urască mai puţin, ceea ce complica lucrurile. Lucas voia să-l urască pe Orion, dar, din moment ce nu putea să simtă aşa ceva pentru el, nu-i mai rămăsese decât să se urască pe sine.

Îndreptându-se spre coasta estică, zbură chiar deasupra apei, astfel încât să nu fie nevoit să zboare prea sus şi să îngheţe bocnă. Îşi lăsase haina în vestiar, dar nu îi păsa. Era de ajuns să-şi dorească şi putea să se încălzească oricând ar fi vrut. De fapt, Lucas începea să creadă că ar fi putut să se înfierbânte până la incandescenţă dacă s-ar fi concentrat, dar nu avea timp acum să-şi încerce acea nouă şi ciudată abilitate. Îi luă o secundă să aterizeze în curtea din spatele casei sale.

Senzaţia de vină îl copleşi imediat ce ateriză. Se uită în jur după sora lui mai mică.

Nu ar fi trebuit să o lase singură la şcoală pentru Helen. Acum, că Parcele o chinuiau în fiecare zi, Cassandra era chiar mai fragilă decât copilul unui muritor.

Avea nevoie de toată energia ei ca să supravieţuiască fiecărei posedări, iar faptul că supravieţuia deşi atât de mulţi muriseră înaintea ei, îl făcea pe Lucas să înţeleagă că sora lui era chiar mai puternică decât el.

Dar oricât de tare era, după fiecare posedare abia mai avea putere să respire. Cu o zi în urmă o găsise pe Cassandra căzută pe scări şi aproape fără suflare.

După şase trepte fusese atât de epuizată, încât se văzuse nevoită să se odihnească un minut ca să-şi revină. Lucas o purtase pe braţe până în camera ei, dar fusese foarte greu pentru el să stea alături de ea. Cassandra avea încă aura Parcelor şi, cu toate că Lucas o iubea nespus pe sora lui, acestea îi provocau fiori pe şira spinării, îngrozindu-l de moarte.

Până şi Cassandrei îi era frică de ele, iar ea trebuia să le suporte prezenţa în trupul ei de câteva ori pe săptămână. Lucas nu putea şti exact ce tip de intruziune – fizică şi mentală – era aceasta şi ce simţea sora lui, dar după felul în care arăta Cassandra după fiecare posedare, el îşi spuse că era un soi de viol.

Faptul că acest lucru i se întâmpla surioarei sale şi că nu putea face nimic pentru ca acest coşmar să se termine îl înfuria *peste măsură.*

Străbătând cu paşi mari peluza, Lucas se îndreptă spre casă încercând să-şi controleze furia, spunându-şi că trebuia să fie mult mai atent. Atât de multe lucruri îl înfuriaseră în ultima vreme.

De la acea cină de coşmar când îl lovise pe tatăl lui, el dezvoltase un „efect secundar“ care avea legătură cu furia sa.

Îl descoperise la competiţia sportivă, când o văzuse pe Helen înconjurată de Cei O Sută, dar nu acela fusese momentul declanşării acestuia. Totul începuse din cauza

tatălui său, şi fusese o mică sămânţă de scandal la început.

Dar acum creştea.

O parte din el se întreba dacă nu ar fi fost mai simplu să vorbească cu Jason sau cu Cassandra despre asta, dar nu se putea hotărî să facă asta. Nu ar fi făcut decât să-i îngrijoreze şi mai mult pe cei din familie. La naiba, îl îngrijora şi *pe el.*

Lucas fusese pe punctul de a-i mărturisi acest lucru lui Helen în ziua aceea, dar nu reuşise să meargă până la capăt. Helen se temuse atât de mult de Creon, iar Lucas nu ştia dacă ar fi putut îndura ca ea să-l privească la fel.

Încă nu se hotărâse să vorbească sau nu cu cineva despre asta, cu toate că sora lui atotștiutoare şi clarvăzătoare urma să afle totul.

— Cassandra! strigă Lucas intrând în bucătărie. Jase?

— Suntem aici, strigă Jason din bibliotecă.

Vocea lui Jason suna ciudat. Era tensionată, dar Lucas presupuse că acesta era încă furios pe Claire pentru că dispăruse împreună cu Helen o zi întreagă şi le dăduseră emoţii.

Felul în care se purta Jason cu Claire îl nedumerea pe Lucas. Ar fi vrut ca vărul său să se trezească odată la realitate şi să realizeze că primise un dar. Se îndrăgostise de o fată cu care putea fi împreună fără probleme.

Uşile masive ale bibliotecii erau larg deschise şi înainte să intre în încăpere, Lucas sesiză tensiunea şi furia abia controlată din vocile politicoase ale celor prezenţi.

— Unde ai fost? îl întrebă Cassandra privindu-l suspicioasă.

Îl întreba destul de des în ultima vreme despre peregrinările sale, deşi de cele mai multe ori ştia deja răspunsul.

— Ce se întâmplă? întrebă Lucas în loc să-i răspundă.

— Matt a decis, în sfârşit, să ne împărtăşească ceva, spuse nervos Jason.

Era atât de furios încât obrajii lui păreau în flăcări. Lucas mai văzuse acea nuanţă de roşu în obrajii lui Jason şi ştia din proprie experienţă cât de greu era să-l enerveze

cineva atât de tare.

Întoarse capul spre Matt şi ridică întrebător din sprâncene.

— Am ţinut legătura cu Zach. El m-a sunat noaptea trecută şi m-a avertizat că astăzi urma să se întâmple ceva, dar nu ştia cu exactitate ce anume, răspunse încurcat Matt.

— De ce nu ai spus nimic, Matt? îl întrebă tristă Ariadne. Chiar dacă Zach nu ştia despre ce era vorba, de ce nu ne-ai avertizat?

Încă o problemă pe cale să se complice, îşi spuse Matt. Dar relaţia aceea nu avea nicio şansă. De obicei, scionii se îndrăgosteau de tineri pentru că mureau tineri. Cel puţin Lucas nu avea obiecţii în privinţa gusturilor Ariadnei. Matt îşi dovedise loialitatea faţă de Casa Tebei de nenumărate ori, iar asta făcea ca situaţia să fie ciudată. De obicei, Matt făcea alegeri mai bune şi arăta mai multă înţelepciune.

— Nu aţi fi înţeles, replică Matt supărat.

— Pune-ne la încercare, zise Lucas simţind că temperatura începuse să-i crească.

Ura să-i vadă pe muritori comportându-se ca şi cum ar fi fost atât de diferiţi de scioni, ca şi cum nu ar fi avut aceleaşi sentimente.

— Dacă ţi-aş fi spus ce mi-a spus el, ce i-ai fi făcut? L-ai fi luat la întrebări sau l-ai fi bătut? explodă Matt. Tipul e un mincinos compulsiv. Tot ce spune e de cele mai multe ori o minciună, şi am crezut că avertismentul lui era fals. Nu are idee în ce s-a băgat!

— Şi asta ar însemna că totul este în regulă? interveni Jason.

Discuţia continuă, devenind din ce în ce mai aprinsă cu fiecare schimb de replici.

Lucas nu mai fusese de mult în Nantucket, dar se întâlnise cu Matt la şcoală, la fiecare oră de curs. Petrecea mai mult timp cu Matt decât cu propriul său tată şi nu-şi amintea să-l fi văzut furios până atunci. La fel ca Jason, Matt era foarte chibzuit, dar în acel moment, acei oameni de obicei atât de calmi erau atât de nervoşi încât abia

vedeau în faţa ochilor.

Toţi cei prezenţi făceau spume la gură de furie.

Atâta discordie nu e semn bun, îşi spuse Lucas. *Discordie.* Încăierările, furia necontrolată – până şi angelica şi virtuoasa *Helen* simţise impulsul de a face ceva rău. Era o coincidenţă prea mare.

— Eris, rosti el cu voce tare. Aproape că-i părea rău că vorbise. Ascultaţi-mă. Dacă Ares încearcă să işte un conflict provocând-o pe Helen în Lumea de Dincolo, atunci este de înţeles că sora lui încearcă acelaşi lucru în lumea reală. Armistiţiul nu o include pe ea – Eris nu e una dintre cei Doisprezece. Îşi poate folosi puterile aici, pe Pământ.

— Oh, Doamne! Fireşte! Cassandra îşi trecu mâna peste faţă şi îl privi pe Lucas zâmbind. Cum de mi-a scăpat aşa ceva?

— Ei bine, eu am avut mai multe indicii. Am văzut-o cu ochii mei, îi explică el. Pe coridorul şcolii, cu Helen, în timp ce ne ascundeam. Eris şi Ares arată aproape la fel, de parcă ar fi gemeni, doar că Ares are trupul vopsit în albastru. Asta m-a pus pe gânduri.

— De unde ştii cum arată Ares? întrebă Claire privindu-l pătrunzător. Grecii l-au urât atât de mult încât abia dacă l-au menţionat în legende, fără a mai aminti de cea care-l descrie doar ca o figură autoritară.

Mi-am imaginat că Claire va fi cea care va aminti de asta, îşi spuse Lucas. Oftă şi mărturisi:

— L-am văzut pe Ares. Am găsit o soluţie pentru a ajunge în Lumea de Dincolo, şi am fost acolo atunci când acesta i-a provocat pe Helen şi Orion.

Toţi îl priveau cu gurile căscate, aşa că trebui să le spună cum furase obolurile de la Muzeul Getty, ce putere aveau acestea şi cum îi dăruise unul lui Helen.

Nu se scuză pentru nimic.

— Şi de ce nu ne-ai spus şi nouă toate astea? întrebă Ariadne printre dinţi.

— Nu aţi fi înţeles, zise el conştient că repeta ceea ce le spusese Matt ceva mai devreme. Tot ceea ce contează este că Helen poate visa din nou.

— Uite ce e, cu toţii dorim să o ajutăm pe Helen şi dacă ai fi venit la noi cu ideea asta, tu *ştii* că am fi fost de acord cu furtul ca să-i salvăm viaţa. Deci, de ce ai făcut asta de unul singur? Luke, dacă te vedea cineva? întrebă grav Jason. Muzeul Getty are o mulţime de camere de supraveghere.

— Nu are importanţă, răspunse ferm Lucas.

Jason îl privi neîncrezător, dar Lucas clătină din cap de parcă l-ar fi avertizat să nu intervină. Jason îl cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că Lucas încerca să-i spună ceva. Tăcu şi îşi spuse că avea să afle la momentul potrivit, dar Lucas ştia că secretul invizibilităţii sale avea să fie probabil descoperit chiar în noaptea aceea dacă Jason era atât de suspicios. Nu-l deranja să le dezvăluie acel secret atât timp cât celălalt – mult mai înfricoşător – era în siguranţă.

— Copii! strigă nerăbdătoare Noel de la uşa din faţă.

Toţi reacţionară la tonul ei alarmat.

— Mamă? strigă Lucas ridicându-se din scaun.

O clipă mai târziu, Noel apăru în prag, cu respiraţia tăiată. Privi disperată în jur şi începu să-i numere pe cei prezenţi în bibliotecă. Nu obţinu numărul la care se aştepta.

— Unde e Helen? întrebă încordată.

— Am lăsat-o la lucru, răspunse repede Lucas.

— Oh, nu, şopti Noel.

Scoase telefonul şi tastă un număr. Numărul tatălui său, constată Lucas. Castor era încă la Conclav împreună cu Cei O Sută. Părăsirea Conclavului ar fi fost considerată o încălcare a regulilor. Toate deciziile pe care le luase până atunci ar fi fost compromise, iar mama lui ştia acest lucru.

— Mamă! Eşti sigură că vrei să faci asta?

— La naiba cu Conclavul! Castor şi Pallas trebuie să se întoarcă acasă *acum.* S-a iscat o încăierare de proporţii în centrul oraşului, Lucas. Chiar în faţă la News Store!

Dogoarea irită pielea lui Helen, care începu să transpire şi să usture. Aerul uscat mirosea a chibrituri arse şi

tremura ca suprafaţa unui lac. Lumina o orbea, cu toate că acolo nu era un soare adevărat. Orion se desprinse de Helen ca să se întoarcă spre singurul copac din ţinutul acela arid.

Trei fetiţe stăteau la umbra acestuia, iar umerii lor firavi se scuturau de plâns.

Orion îi făcu semn lui Helen să-l urmeze, pentru a se apropia de Furii împreună. Cele trei surori se prinseră de mâini, înfricoşate.

Orion mai făcu un pas şi ele se cuprinseră într-o îmbrăţişare plină de suspine.

— Aşteaptă. Helen puse o mână tremurătoare pe braţul lui Orion. Nu vreau să le speriem.

— Ai venit să ne ucizi, Pogorâtoareo? întrebă cea din mijloc. Vocea ei părea de copil, chiar dacă era răguşită din cauza plânsului.

Acum, că Helen le putea vedea clar, fără a le simţi puterea, se întrebă cum de putuse să creadă că acestea erau nişte femei bătrâne. Erau doar nişte copile.

— Ştim că voi, scionii, ne urâţi şi ne doriţi moartea, scânci fetiţa din stânga. Dar nu vei putea.

— Nu vrem să vă facem niciun rău. Am venit să vă ajutăm, le spuse Helen cu mâinile ridicate într-un gest paşnic. Nu asta aţi aşteptat de la mine prima dată când m-aţi condus aici? Să mă întorc într-o bună zi ca să vă salvez?

Furiile se smiorcăiau şi băteau în retragere strângându-se în braţe, la fel de îngrozite.

Orion îşi scoase încet rucsacul şi-l puse pe pământ, privindu-le cu cea mai mare blândeţe, ca să se asigure că niciuna nu avea să se sperie.

Lui Helen i se părea că Orion încerca să se apropie de o turmă de căprioare sperioase, dar tactica lui părea să funcţioneze. Furiile îl urmăreau prudente, cu ochii mari şi buzele strânse, dar păreau mult mai liniştite.

— V-am adus ceva de băut, zise el cu blândeţe în timp ce deschidea rucsacul şi scotea cele trei recipiente.

— Otravă? întrebă cea plângăcioasă din stânga. Un truc ca să ne trimiţi direct în Tartar, fără îndoială. V-am spus

deja. Nu va funcţiona.

— Surioarelor. Poate că ne vor binele, spuse cea mai mică din dreapta cu o voce subţire şi plăpândă, abia şoptită. Sunt atât de obosită.

— Ştiu că eşti, zise Helen cu inima deschisă spre cele trei fete. Şi ştiu ce înseamnă să fii cu adevărat obosit.

— Nu vrem decât să vă alinăm suferinţa, zise Orion.

Părea atât de blând încât fetiţa din stânga şovăi şi făcu jumătate de pas către el.

— Suferinţa noastră nu are sfârşit, spuse lidera lor – cea din mijloc –, potolindu-şi surorile. Poate că voi, scionii, vă găsiţi pacea, poate chiar fericirea câteodată, dar noi, *Eriniile,* suntem tulburate mereu. Neam născut din sângele vărsat de un fiu care şi-a atacat propriul tată. Suntem sortite să răzbunăm moartea nedreaptă.

Conducătoarea grupului îl privi acuzator pe Orion, iar el ridică spre Furii nişte ochi rugători. Helen făcu un pas spre el. Acesta părea să fi uitat motivul pentru care se aflau acolo. Nu părea deloc Orion.

— Nu mi-am ucis tatăl, chiar dacă Parcelor le-ar fi plăcut asta, declară el cu o voce puternică. Am fost născut pentru nefericire, dar nu aleg să fiu nefericit.

— Dar noi nu putem alege, prinţe, şopti cea mai mică. Crimele sunt întotdeauna în minţile noastre.

— Noi, Eriniile, nu putem uita niciodată sângele pe care l-au vărsat cei ca voi. Ne amintim în fiecare clipă, rosti lidera cu tristeţe profundă.

Cele trei fete izbucniră din nou în plâns.

— Tocmai de aceea suntem aici. Eu şi prietena mea credem că aţi suferit destul pentru păcatele scionilor, le linişti cu vocea lui blândă Orion. Nu vrem decât să vă oferim nişte apă. Nu vă este sete?

— Nu am băut un singur strop de apă de peste trei mii de ani, spuse cea din stânga.

Fetele erau tentate să bea, asta era evident. Era atât de cald şi aerul era atât de uscat – chiar şi la umbra copacului care fusese martorul nefericirii celor trei fete –, încât Helen, care crescuse obişnuită cu lipsurile, îşi dorea cu

disperare să simtă pe limbă un strop de apă.

În cele din urmă, cea mai mică dintre fete făcu un pas în faţă. Picioarele ei erau atât de subţiri şi fragile încât păreau gata să se frângă.

— Mi-e foarte sete, zise ea. Vreau să beau, rosti cu vocea ei nefiresc de subţirică.

Braţele ei fragile tremurau când se întinseră după apă. Orion deşurubă capacul, apoi o ajută să ţină plosca şi să o ridice la buze.

Fata luă o înghiţitură, apoi ridică ochii spre Orion, şocată. Apucă plosca şi o bău cu înghiţituri lungi şi zgomotoase, apoi leşină în braţele lui Orion. Acesta o ridică şi privi sugestiv spre Helen.

— Aţi ucis-o! se văită cea plângăcioasă.

— Nu ne poate ucide, interveni lidera. Priveşte, sora noastră respiră.

Cea mică se prinse de marginea bluzei lui Orion, îngropându-şi faţa în pieptul lui puternic.

El îi mângâie părul cu mâna pe care o avea liberă şi-i vorbi încetişor la ureche, iar umerii ei începură să tremure.

Helen înţelese după tonul lui că-i spunea fetiţei să se liniştească, pentru că era în siguranţă şi totul era în regulă. Cea mai mică dintre Furii aruncă dintr-odată capul pe spate. Ea nu plângea şi nici nu era tristă, ci râdea în hohote.

— Surioarelor, oftă ea. Este… raiul! Moştenitorii ne-au adus să bem raiul!

Helen le întinse celorlalte două Furii recipientele cu apă şi privi cu stupoare cum acestea urmară exemplul celei mai mici, devenind dintr-odată euforice.

Cea mai mică îl sărută pe Orion pe obraz, plină de recunoştinţă, apoi se aruncă în braţele celor două surori mai mari, care aşteptau cu nerăbdare să o îmbrăţişeze.

Cele trei Furii se îmbrăţişară în chiote de bucurie, ţopăind, strigând şi râzând în hohote. Păreau trei fetiţe vesele la o petrecere în pijamale.

Helen privi spre Orion şi văzu că acesta le privea pe fete

cu emoţii intense şi contradictorii. Se apropie de el încercând să-l încurajeze. Părea tulburat de ceea ce-i spuseseră fetele despre tatăl său, iar ea voia să-i transmită că asta nu mai conta acum. Scionii scăpaseră de Furii şi în curând el şi tatăl său puteau fi din nou împreună.

— Ai avut dreptate, îi spuse Helen. Orion o privi cu un zâmbet mirat. Să le eliberăm a fost mai mult decât fericirea eternă.

Se întoarseră din nou spre fete şi le urmăriră cum ţopăiau de bucurie. Helen ridică din umeri şi scoase un „eh“ ca să le atragă din nou atenţia asupra lor. Orion râse la gluma ei, dar nu spuse nimic. O cuprinse doar cu braţul pe după umeri, apoi le priviră în continuare pe fete dansând şi îmbrăţişându-se.

Cea mai mică fu prima care se desprinse din grup.

La început crezură că obosise şi că avea nevoie să se aşeze undeva să-şi mai tragă sufletul.

Fata se îndepărtă puţin de celelalte două surori şi îşi acoperi ochii cu o mână. Orion se desprinse de Helen pentru a-i sări în ajutor fetiţei atunci când o văzu clătinându-se pe picioare, gata să se prăbuşească. Fata plecă fruntea. Câteva picături roşii îi pătară rochia albă, pentru că vărsa lacrimi de sânge. Nu după mult timp, celelalte începură să plângă la fel.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Helen pe Orion.

— Nu ştiu. Tot ce am auzit a fost că nu-şi poate scoate din minte chipurile lor, răspunse îngrijorat.

Fetele se adunară din nou şi vorbiră între ele.

După ce ajunseră la un consens, lidera lor se apropie de Helen şi Orion şi le spuse:

— Se pare că fericirea asta nu a fost menită să dureze.

Celelalte două fete se ţineau în continuare în braţe, plângând, iar Helen îşi dorea cu disperare să le ajute.

Orion se aplecă şi ridică de pe jos ploştile, verificând disperat dacă nu mai rămăsese în ele nicio picătură de apă, dar acestea erau goale.

— O să vă aducem mai multă apă, le promise el, dar lidera fetelor clătină din cap.

— Oricât de mult mi-aş dori să simt asta din nou, mă tem că nu o să dureze, zise cu amărăciune fata. Nu vă putem răsplăti pentru acest dar, însă vrem să vă oferim ceva în schimb pentru clipele de fericire.

— Un dar pentru un alt dar pe care ni-l vom aminti mereu, murmură cea plângăcioasă.

— Vă eliberăm pe amândoi de toate datoriile de sânge, zise lidera şi flutură mâna în aer în semn de binecuvântare. Nu o să vă mai torturăm pe niciunul din voi.

Fata se alătură surorilor ei, apoi toate trei se retraseră în umbra copacului lor.

— Staţi puţin! Nu renunţaţi atât de uşor, insistă Orion. Poate nu v-am adus destulă apă. Dacă vă aducem mai multă…

— Orion, nu are rost, zise Helen punându-şi mâna pe braţul lui pentru a-l opri să le urmărească. Au dreptate. Am putea pierde o eternitate aducându-le apă, dar, în ultimă instanţă, fericirea este doar o experienţă – se presupune că nu ţine prea mult. Înţeleg acum. Persefona s-a referit poate la alt râu.

— Şi dacă nu-i aşa? întrebă Orion. Glasul lui tremura din cauza frustrării. Dacă aceasta este singura şansă de a le ajuta?

Helen privi în ochii lui verzi şi clătină încet din cap. Nu ştia ce să facă mai departe. Cea mai mică dintre surori se ivi de undeva din umbra deasă a copacului.

— Mulţumim, şopti ea înainte de a dispărea în întuneric, după trunchiul copacului.

— Trebuie să le ajutăm, zise hotărât Orion. Nu le putem lăsa să sufere aşa pe vecie!

— Nu le vom lăsa. Şi îţi jur, vom încerca până vom descoperi râul care trebuie!

Dintr-odată, Helen nu mai văzu nimic în faţa ochilor şi se prinse de bluza lui Orion ca să nu se prăbuşească.

— Ce se întâmplă? întrebă el mirat încercând în acelaşi timp să-şi păstreze echilibrul.

În jurul lor totul începu să se deruleze cu încetinitorul –

era aceeaşi senzaţie pe care Helen o avea atunci când trebuia să se trezească.

— Cred că încearcă să ne alunge, spuse ea.

Se prinse de gâtul lui Orion şi se lipi de el…

Matt şi Claire îşi abandonară maşina când descoperiră că traficul era oprit pentru noaptea aceea şi o luară la fugă pe strada pustie şi întunecată, îndreptându-se spre centrul oraşului. Practic, nu ar fi trebuit să facă asta, dar niciunul nu ar fi putut să stea cu mâinile încrucişate la reşedinţa Delos din moment ce scionii plecaseră la luptă.

Matt se simţise ofensat de rugăminţile Ariadnei, care-l implorase să nu intervină, de parcă ar fi fost un copil lipsit de apărare.

Protestase, dar Ari, Lucas şi Jason dispăruseră atât de repede, încât Matt nu mai avusese timp să spună nimic. Îl enerva la culme când făceau asta.

Cassandra îi avertizase să nu se ducă acolo. Bunul-simţ îi spusese că nu făceau decât să toarne gaz pe foc.

Matt prefera ca ea să-şi folosească izvorul nesecat şi neobişnuit de bun-simţ – atât de diferit de talentul ei de Oracol – pentru a prezice viitorul. El nici nu se mai putea uita la ea atunci când Parcele puneau stăpânire pe trupul ei, de parcă şi-ar fi croit drum din interior până la suprafaţa pielii ei. Era unul dintre numeroasele aspecte care-l făceau pe Matt să pună la îndoială valoarea acelor „daruri“ ale scionilor şi bunele intenţii ale aşa-zişilor zei care îi înzestraseră pe aceştia cu astfel de talente de la bun început.

La ce erau bune Parcele dacă foloseau oamenii ca pe nişte cupe care erau umplute şi apoi golite, ca să fie într-un final aruncate ca nişte gunoaie?

Oricât de mult ura Matt violenţa, când se gândea la ce le făcuseră Parcele scionilor, îi venea să comită un act de eroism – ceva atletic, de preferat purtând câte un box metalic pentru pumni.

În timp ce el şi Claire se apropiau de centrul oraşului, auziră hărmălaie şi câteva persoane urlând ca din gură de

şarpe, dar vocile erau incoerente. Într-un anumit loc se auzeau ţipete de groază, iar în altele chiote triumfătoare de victorie, de parcă mulţimea ar fi urmărit filme diferite.

— Stai puţin, Claire, zise Matt după ce trecură de colţul slab luminat al străzii. Nu este lumină deloc pe strada asta.

— Dar News Store este în direcţia asta, protestă ea.

— Ştiu, dar hai să ocolim zona asta şi să intrăm în magazin pe aleea din spate. Vreau să văd mai întâi ce se întâmplă înainte de a da năvală în mijlocul străzii.

Claire acceptă şi împreună cu Matt se strecurară până la intrarea din spate a magazinului. Acolo era linişte cu toate că se auzeau vocile ridicate ale mulţimii. Se simţeau de parcă s-ar fi furişat pe coridoarele lăturalnice ale unui stadion în timpul unui concert rock. Aveau senzaţia că foarte aproape de ei se întâmpla ceva de proporţii, dar se simţeau separaţi în mod ciudat de acel eveniment.

— Dumnezeule, e întuneric, zise Claire şi vocea îi tremura de frică.

— Da, şi nu e un întuneric firesc, murmură nervos Matt în timp ce intrau prin spatele magazinului.

— Cred că am mai văzut asta înainte, şopti Claire frecându-şi braţele de frig – sau de frică. Atunci când Hector a fost atacat de Automedon şi Cei O Sută la competiţia sportivă, totul a fost acoperit de aceeaşi negură ameninţătoare. Înseamnă că un Maestru al Umbrelor a trecut pe aici.

În interior, magazinul era devastat. Mesele erau răsturnate, vase de cristal pline cu bomboane zăceau sparte pe podea, şi totul era acoperit cu un strat de făină care trebuie să fi fost vărsată intenţionat din mai multe pungi rupte.

Matt şi Claire străbătură magazinul îndreptându-se spre uşa din faţă, uitându-se în jur după oameni răniţi care să nu fi zăcut inconştienţi pe podea. Sperau să nu-i găsească în starea asta chiar pe Jerry sau Kate. Din fericire, magazinul era complet gol.

Întunericul începea să devină mai dens în timp ce înaintau spre uşa din faţă, iar Matt şi Claire ajunseră să

orbecăie până ieşiră afară, în stradă. Se opriră şi aşteptară ca ochii lor să se obişnuiască cu întunericul asemănător cu ceaţa lăsat de Stăpânul Umbrelor.

Pe stradă văzură o mulţime de oameni în costume care înaintau spre ei, conduşi de o femeie înaltă. Imediat ce negura se împrăştie, Matt bătu în retragere.

— Trebuie să fie Eris, îi spuse încet lui Claire.

— Şi cine-i acela? întrebă ea întorcându-se spre strada opusă.

Claire se referea la un băiat înalt şi deşirat, care părea făcut din părţi nepotrivite. Braţele păreau prea lungi pentru trupul său şi mergea crăcănat, cu paşi mari, iar umerii îi erau încovoiaţi. În ciuda înălţimii sale impresionante, părea *să se târască* în loc să meargă. Cu degetul întins spre ciudatul personaj şi mută de frică, Claire făcu un pas în spate, lipindu-se de Matt.

Tremura îngrozitor, iar respiraţia ei precipitată ameninţa să se transforme în ţipăt.

Matt o cunoştea de la grădiniţă şi ştia un lucru – Claire Aoki nu se speria prea uşor. Privind în jur şi analizând comportamentul mulţimii, Matt zări oameni alergând peste măsură de înfricoşaţi, de parcă fiecare ar fi fost urmărit de cel mai negru dintre coşmarurile sale.

— Trebuie să fie tot un zeu, ca Eris. Vocea lui Matt tremura. Gândeşte-te, Claire! Eris e sora lui Ares şi întruchipează haosul – ea îi face pe oameni să-şi dorească să distrugă. Deci ce simţim noi când îl privim pe tipul acela înfiorător?

— Panică? reuşi să îngaime Claire, încercând să-şi revină. Dar credeam că zeul Pan era ţap!

— Nu, nici vorbă. Nu e blestematul acela de satir! Mai era unul, bombăni Matt încercând să-şi aducă aminte. Arborele genealogic al familiei zeilor – complicat şi ramificat cum era – îi apăru dintr-odată în minte. Ares, zeul războiului, merge cu Eris, zeiţa discordiei, iar cu ei este fiul lor, Terror. Băiatul acela ciudat trebuie să fie Terror.

— Matt, icni Claire îndreptând braţele în direcţii opuse pentru a-i arăta lui Matt ce se întâmpla pe stradă. Cele

două cete se îndreaptă una spre alta!

Lui Matt i se strânse inima. Eris şi Terror mânau cele două grupuri dezlănţuite pe două străzi adiacente care se uneau într-o intersecţie mare – pe direcţie diagonal opusă cu News Store.

Cu fiecare pas, oribilii zei îi duceau pe bieţii lor adepţi tot mai aproape de o ciocnire inevitabilă.

Până şi Matt şi Claire, care făceau un efort conştient pentru a-şi controla reacţiile, se simţeau tot mai rău pe măsură ce zeii se apropiau.

În cele din urmă, la fel ca un dop ieşind zgomotos dintr-o sticlă de şampanie agitată în prealabil, grupul din jurul lui Terror întâlni ceata condusă de Erin şi bătălia începu. În mijlocul încăierării, Matt o zări pe Eris râzând în hohote alături de Terror, care rânjea satisfăcut.

Oameni îngroziţi dădeau piept cu scandalagii costumaţi, încăierându-se într-o frenezie de distrugere şi de teamă. Matt şi Claire nu puteau face altceva decât să se retragă. Matt o prinse de mână şi o trase după el în spatele unei maşini parcate, unde se ghemui şi îşi folosi trupul în loc de scut ca să o apere de cioburile de sticlă şi proiectilele improvizate.

Cei doi se ţineau de mână încercând să-şi controleze emoţiile, astfel încât să nu li se alăture celorlalţi care se încăieraseră. Aerul duhnea a lapte stricat şi plastic ars, iar Matt observă că mirosul acela groaznic părea să se joace cu emoţiile oamenilor – cu cât era mai puternic, cu atât era mai intensă emoţia pentru el şi pentru mulţime.

Lumina de deasupra lor, ce provenea de la stâlpul de iluminat de pe stradă, începu să pălească şi apoi dispăru, în vreme ce o ceaţă neagră ca smoala se lăsă deasupra intersecţiei.

Matt descoperi că nu mai putea vedea decât până la jumătate de metru în faţa lui.

— Ce căutaţi voi doi aici? se auzi o voce supărată din întuneric.

„Vocea lui Lucas“, îşi spuse Matt tresărind.

— Veniţi, zise Lucas ţinându-şi mâinile întinse spre ei,

printre faldurile unduioase ale mantiei sale de umbre, şi făcându-le semn să-l urmeze. O să vă ascund aici până o să vă pot duce într-un loc sigur.

Matt şi Claire ezitară. Niciunul nu voia să se apropie de el. Până să se hotărască, umbrele se risipiră şi Lucas se ivi în faţa lor.

Era ceva ameninţător în vocea lui şi în felul în care fâşiile de negură atârnau încă de braţele lui. Ochii lui albaştri deveniseră negri şi părea atât *de furios.*

— Ah, Lucas? întrebă Claire cu o sfială neobişnuită. Eşti şi tu un Maestru al Umbrelor?

Prins asupra faptului, Lucas încuviinţă cu tristeţe.

— Câte secrete mai ascunzi de noi? întrebă stupefiat Matt.

Lucas deschise gura şi îi privi pe rând, încurcat, dar nu apucă să spună ce-şi propusese, pentru că fu întrerupt. Mişcându-se mai repede decât ar fi putut percepe ochii lui Matt, Jason şi Ariadne apărură lângă ei, punând deja o mulţime de întrebări în acelaşi timp. Lucas ridică mâinile şi încercă să le explice că îşi descoperise acest talent ca Maestru al Umbrelor cu foarte puţin timp în urmă, dar cineva îi întrerupse a doua oară.

— Copii! Unde e Helen? strigă Kate cu ochii mari de groază.

Se întoarseră şi priviră spre ea cum şchiopăta, încercând să alerge spre magazinul vandalizat. Avea hainele sfâşiate şi părul răvăşit, şi era murdară de praf şi faină de parcă s-ar fi rostogolit pe pământ, ţinând piept agresorilor.

Hector era alături de ea, cărându-l pe Jerry. Acesta îşi pierduse cunoştinţa şi sângera tare dintr-o rană la cap. Hector făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată de uimire.

Matt se întoarse şi-i văzu pe Lucas, Ariadne şi Jason privindu-l încordaţi pe Hector. Acesta nu putea auzi ceea ce auzeau ei, dar înţelese după expresiile lor că toţi scionii căzuseră pradă Furiilor.

— Jason, nu! strigă Claire aruncându-se în faţa lui înainte ca acesta să-şi poată ataca fratele.

— Eu mă ocup de Ari! strigă Matt năpustindu-se asupra ei.

Ariadne mârâi la el şi îi zgârie gâtul şi pieptul, dar se opri imediat când văzu sângele lui Matt care începuse să curgă. Făcând abstracţie de rănile pe care le avea, Matt îi acoperi ochii cu mâna şi o lipi de el, în timp ce ea se zbătea cu furie.

Ridicând ochii, Matt îl zări pe Lucas luând poziţia unui leu care îşi vâna prada făcând un pas spre Hector.

Nimeni nu putea să-l oprească.

CAPITOLUL 14

Helen deschise ochii. Văzu perna îngheţată lângă ea şi înţelese că se afla în camera ei. Era întuneric – mai bine spus, o penumbră albastră specifică înserării şi nu întunericul profund al nopţii.

Stătea întinsă cu faţa în jos pe ceva denivelat şi cald – ceva ce nu aducea în mod sigur cu salteaua ei.

Proptindu-se în coate, Helen privi în jos şi văzu chipul lui Orion, care dormea. Îşi spuse că ar fi trebuit să se dea la o parte, dar ezită. El încruntă uşor sprâncenele în somn şi, dintr-un anumit motiv, lui Helen i se păru adorabil.

În Lumea de Dincolo, chipul lui fusese, pur şi simplu, fermecător, dar acolo, în lumea reală, era de-a dreptul hipnotic. Tot ce ţinea de aspectul său fizic era armonios şi echilibrat, o adevărată simfonie vizuală.

Linia curbă a obrazului era continuată de lungimea gâtului, care se îmbina perfect cu muşchii pieptului. Ca fiu al Afroditei, Helen ştia prea bine că atracţia irezistibilă era unul din harurile scionilor, dar acest lucru nu-l făcea mai puţin atrăgător în ochii ei.

Avea totuşi nevoie de frizer, îşi spuse, dar, chiar şi aşa, era un adevărat Adonis, idealul frumuseţii masculine. Mereu fusese aşa, realiză Helen, şi cu cât se uita mai mult la el, cu atât i se părea mai greu să privească în altă parte.

Fără să se poată abţine, Helen îşi plimbă curioasă un deget pe buza lui inferioară. Voia doar să vadă dacă era la fel de moale cum îşi amintea, sau la fel de moale ca în jocul lui Morfeu.

Trupul lui Orion se înfioră sub ea, iar ochii lui se deschiseră la atingerea delicată. Înainte să realizeze unde se afla, o apucă pe Helen şi o împinse cu putere într-o parte.

— Sunt eu! ţipă Helen agăţându-se de umerii lui, ca să nu zboare până în peretele cel mai apropiat.

În patru labe, Orion privi buimac în jur, de parcă ar fi fost în stare de şoc.

Îi dădu drumul lui Helen şi întinse mâna ca să atingă cu vârfurile degetelor stratul de gheaţă aproape topită de deasupra patului.

Buzele lui schiţară un zâmbet în timp ce strivea între degete cristalele de gheaţă. Helen îşi dădea seama doar privindu-l că făcea legătura între frigul pe cale de dispariţie din camera ei şi răceala constantă şi nepământeană de lângă portalul peşterii. Se mira că era atât de familiarizată cu expresiile lui, încât ajunsese, practic, să-i citească gândurile. De parcă l-ar fi cunoscut de o viaţă. *Sau mai mult chiar,* îşi spuse cutremurându-se.

— Acesta e dormitorul tău? întrebă el. Helen zâmbi şi făcu un semn de încuviinţare. O privi suspicios. Atunci… ce-i cu folia asta de protecţie pe pat?

Amândoi izbucniră în râs.

— Aveam nevoie de ea. Îmi murdăream mereu cearşafurile cu noroi din Lumea de Dincolo, zise ea lovindu-l cu palma pe picior. El îi prinse fulgerător mâna şi o păstră acolo, lipită de coapsa lui.

— Helen, spune sincer. Încă mai faci pipi în pat, nu-i aşa?

Ea zâmbi şi clătină din cap, aruncându-i o privire care îl avertiza să nu-şi forţeze norocul. Râsul jucăuş se stinse repede, iar amuzamentul fu înlocuit cu o tensiune delicată.

Dintr-un motiv inexplicabil, Helen ţinea încă mâna pe coapsa lui Orion. Ea îşi smulse mâna, dar constată cu stupoare că mâna i se lipise de gambă.

Orion se lungi pe perne şi întinse mâna să-i atingă braţul în aceeaşi clipă, de parcă ar fi vrut să se asigure că Helen era acolo în carne şi oase.

— Nu te atac, îi şopti el cu o privire îngândurată. Îşi plimbă degetele pe braţul ei, până la cot, şi îi cuprinse cotul în palmă. Furiile ne-au eliberat cu adevărat.

— Au făcut-o, şopti la rândul ei. Acum poţi să te întorci

acasă. Privirea plină de veneraţie se stinse.

— Poate că am scăpat, dar nu s-a terminat, înţelegi? zise el.

— Nu încă, spuse Helen cu voce stinsă. Dar înţeleg dacă ai ceva mai important de făcut.

— Despre ce vorbeşti? întrebă el cu o expresie curioasă.

— Eşti liber. Acum poţi fi cu tatăl tău.

Helen nu se putea uita la el. Privi în jur sperând să găsească ceva de care ar fi putut să se agaţe şi realiză că purta încă aripile de zână. Şi le desprinse de pe umeri şi vorbi cât putea de calm:

— Am să înţeleg dacă nu vei mai putea veni cu mine în Lumea de Dincolo.

Orion deschise gura privind-o surprins şi se încruntă.

— Incredibil, şopti el. După tot ce ţi-am povestit despre mine. Furios, Orion aruncă în lături cuverturile şi încercă să se ridice, dar Helen îl apucă de mâini şi-l opri.

— Hei, nu ţi-ai văzut tatăl de la zece ani, iar asta nu este povara ta. E a mea. Trebuie să o pot duce singură, zise ea pe un ton grav.

— Ţi-am mai spus, sunt alături de tine până la capăt, orice s-ar întâmpla.

— Speram să spui asta, zise ea zâmbindu-i cu recunoştinţă. Expresia lui severă dispăru, îmblânzită de un zâmbet, şi o lăsă pe Helen să-l împingă cu blândeţe înapoi în patul ei.

Nu se putea abţine, trebuia să-l atingă. Orion îşi petrecuse probabil întreaga viaţă alungând fetele cu un băţ din preajma lui, şi era jenant să constate că ea nu era cu nimic mai diferită.

— Să nu pui încă deoparte asta, zise ea atingând cu mâna Creanga lui Eneas – brăţara de aur de la încheietura lui Orion.

Îndrăzni apoi să-i mângâie îndelung şi delicat palma şi degetele, apoi se strădui să-şi ia mâinile de pe el.

— Oricum, nici nu cred că mai pot să o dau jos, zise el încet.

Respiraţia lui se precipită în timp ce se uitau unul la

altul. Părea să se relaxeze în patul ei şi era din ce în ce mai alert, în acelaşi timp, iar ea se întrebă dacă el putea să-i vadă inima bătându-i în piept. Pentru o clipă, Helen fu sigură că Orion avea de gând să se aplece să o sărute.

O cuprinse panica şi se întreba ce avea să facă dacă s-ar fi întâmplat asta. Nu era un vis, iar Helen nu ştia sigur dacă era pregătită pentru un contact fizic, indiferent cât de mult l-ar fi dorit. Ochii lui Orion se opriră asupra pieptului ei şi expresia lui răbdătoare dispăru.

— E în regulă. Nu mă grăbesc, Helen, spuse el cu o voce răguşită. De fapt, aş prefera să aşteptăm un timp.

La menţionarea cuvântului „timp“, un val de panică încordă fiecare muşchi din trupul lui Helen. Sări din pat, fugi la fereastră şi ridică prelata albastră. Auzi zgomotele neobişnuite care veneau dinspre centrul oraşului.

— Oh, Doamne, nu pot să cred că am uitat! ţipă ea isteric. Se repezi la pat şi-l apucă pe Orion de braţ, apoi îl trase după ea şi sări pe fereastra fără geam. Mi-am lăsat familia în toiul unei încăierări!

Aterizară împreună şi o luară la fugă, Helen fiind cea care deschidea drumul.

Un minut mai târziu ajunseră în centrul oraşului şi se opriră. Helen abia putea să-şi creadă ochilor. Oameni pe care ea îi vedea în fiecare zi, oameni cu care stătea de vorbă şi pe care îi servea cu brioşe şi cafea espresso încercau să se rupă în bucăţi. Până şi ofiţeri de poliţie în uniforme sau pompieri alergau bezmetici, spărgând parbrizele maşinilor sau luându-se la bătaie pe stradă.

— Ce vrei să faci? o întrebă Orion gata de luptă. Nu cunosc nici locul şi nici pe oamenii aceştia. Cine-i personajul negativ?

Helen ridică neputincioasă din umeri, urmărind încăierarea generală. Se uită în jur, încercând să-şi dea seama pe cine trebuia să protejeze şi împotriva cui să lupte. Dar acolo erau toţi vecinii ei şi, din câte putea vedea, majoritatea acestora se răneau reciproc ca scoşi din minţi. Observă un culoar format în mulţimea de bătăuşi şi se îndreptă într-acolo.

Automedon, urmat îndeaproape de vechiul ei prieten Zach, îşi făcea loc lovindu-i pe oamenii neajutoraţi care-i stăteau în cale. Cu puterea sa inumană, el lovea pe oricine apărea în calea lui, făcându-l să zboare prin aer asemenea unui zmeu scăpat în văzduh.

Mirmidonul nu urmărea să rănească pe cineva – lui nu-i păsa dacă oamenii din preajma lui mureau sau trăiau, atâta tot.

Un bărbat era întins pe jos, chiar în calea lui. O fetiţă în costum de prinţesă şi un băiat costumat în urs stăteau lângă bărbat, pe un morman de bomboane de Halloween împrăştiate pe jos. Fetiţa ţipa şi plângea neconsolată, trăgându-l de mână pe bărbat şi încercând inutil să-l trezească. Băieţelul curajos se întoarse să-l înfrunte pe Automedon, cu pumnii strânşi în spatele labelor păroase de urs ale costumului, gata să-l apere pe bărbatul căzut la pământ şi pe biata fetiţă. Bărbatul era Luis, realiză Helen apropiindu-se, iar copiii erau Marivi şi Juan.

Automedon nu privea în jos. Îl înlătură din calea lui pe Juan ca pe un vis urât şi trimise trupul său mic şi fragil în zbor deasupra mulţimii. Orion dispăru în aceeaşi secundă de lângă Helen, iar ea rămase pe loc, împietrită, în stare de şoc.

Faţa lui Zach se crispă de groază. Încercă să se adăpostească în momentul în care din cestul lui Helen ţâşni un fulger alb ca de gheaţă în direcţia lui Automedon.

Ea nu se mai gândea la nimic în momentul acela. Nu-i mai păsa că era văzută de o lume întreagă şi uitase complet că ar fi vrut să păstreze insecta în scopuri strategice.

Helen nu avea în faţa ochilor decât imaginea micului Juan în adorabilul său costum de urs, zburând neputincios prin aer. Ridică mâna dreaptă şi se concentră, trimiţând un şuvoi de energie spre Automedon, care se transformă într-o torţă vie cu formă vag umană, în timp ce ea se apropia cu paşi repezi de el.

Automedon se zvârcolea în agonie ca o insectă strivită. Din roşiatică, pielea lui deveni de un roşu incandescent.

Căzu în genunchi, apoi se prăbuşi – complet carbonizat – şi în cele din urmă rămase ţeapăn.

— Helen, opreşte-te! strigă Orion. E mort!

Oprind şuvoiul de energie cu un pârâit scurt, Helen îşi lăsă mâna stângă în jos şi coborî privirea spre movila fumegândă carbonizată care fusese Automedon.

Zach se ridică speriat şi o luă la fugă. Helen îl lăsă să plece întorcându-se spre Orion.

Acesta îl ţinea în braţe pe Juan. În nişte braţe atât de mari şi puternice, micuţul părea un ursuleţ de pluş. Helen îşi duse mâna la gură, neavând curaj să întrebe în ce stare era copilul.

— E în regulă, o linişti Orion înaintând cu paşi mari spre ea. L-am prins înainte să cadă. Dar ar trebui să-i ducem pe copiii ăştia în altă parte.

O privi pe Marivi. Aceasta o studia pe Helen cu ochii mari şi cu gura căscată de uimire.

— Îţi mai aduci aminte de mine? întrebă Helen. Marivi încuviinţă din cap, deşi părea în stare de şoc. Vrei să vii cu noi? Fetiţa încuviinţă din nou, privind-o în continuare cu ochii ei mari.

Helen întinse mâna spre ea, iar copila îi sări în braţe, agăţându-se de gâtul ei şi încolăcind-o cu picioarele, ca o lipitoare. Cu mare grijă, Orion i-l încredinţă şi pe Juan, pe care Helen îl luă cu celălalt braţ, apoi se aplecă să vadă în ce stare era Luis, care părea să respire.

— E inconştient, dar se va face bine, zise Orion ridicându-l în grabă. Este vreun loc sigur în apropiere? Spitalele vor fi supraaglomerate în noaptea asta.

— Ah… ce spui de News Store? zise Helen confuză. Acolo există o trusă de prim ajutor şi poate că şi familia mea va fi acolo.

— Perfect, zise Orion şi îi făcu semn lui Helen să-i arate drumul.

În timp ce se îndepărtau, trupul înnegrit al lui Automedon se mişcă. Auziră un pârâit înfiorător şi pe spatele cadavrului apăru o crăpătură lungă care dezvăluia pielea roz de dedesubt. Trupul *respira.* Marivi îşi îngropă

faţa în gâtul lui Helen, ferindu-şi privirea.

Orion şi Helen se uitară unul la altul, perplecşi.

Dintr-odată, crusta carbonizată care-l acoperea pe Automedon crăpă în două, iar trupul din interior ieşi afară, ca un crab care-şi abandona carcasa exterioară.

Acoperit de mucus, ghemuit lângă rămăşiţele crustei arse, Automedon ridică privirea spre Helen şi se uită la ea cu ochii lui înfiorători, acoperiţi cu o membrană albicioasă, şi zâmbi.

— Asta a durut, articulă cu o voce stranie, de robot, printre balele vâscoase. Se uită la Orion şi privirea i se opri asupra brăţării de aur de la încheietura acestuia. Ochii greţoşi şi umezi i se îngustară înainte de a rosti: al treilea moştenitor. Mă bucur să te revăd, generale Eneas.

Un soi de tub lipicios şi lung se desfăşură pe neaşteptate de sub limba lui umană şi păru să ţâşnească în direcţia lui Orion, apoi se retrase fulgerător şi se rulă, intrând înapoi în gura lui Automedon. Pentru o clipă, Helen se temu că avea să vomite.

— Să mergem! Înainte să-şi recapete puterile şi să se ridice în picioare, murmură Orion la urechea ei, şi amândoi o rupseră la fugă cât puteau de repede, cărându-şi răniţii.

Înainte ca News Store să apară în faţa lor, Helen simţi că ceva nu era în regulă. Putea simţi pământul cutremurându-se şi aruncă o privire spre Orion.

— Nu sunt eu de vină! îi spuse acesta. Sunt vibraţii de impact.

Trecând de colţul străzii, se treziră într-o negură densă.

— Maestrul Umbrelor! strigă Helen. Cei O Sută trebuie să fie pe aici pe undeva. Au un nou membru. L-am văzut la competiţia sportivă…

Helen rări pasul în timp ce întunericul părea să se împrăştie uşor. Ştia foarte bine ce era negura aceea. Printre umbrele prelungi care se întindeau în toate direcţiile ca nişte braţe de fum, îl văzu pe Hector pocnind de mai multe ori pe cineva – sursa acelui întuneric, realiză Helen – care era întins pe caldarâm. Era Lucas. Într-o clipă, Lucas îşi schimbă poziţia, preluă controlul şi se

năpusti asupra lui Hector, pocnindu-l sălbatic.

Reuşind să-şi revină din şoc, Helen strigă ceva neinteligibil şi alergă mai departe, cu Orion după ea.

— Helen! ţipă Kate, iar Helen se opri brusc.

Luându-se după vocea lui Kate, Helen o căută cu privirea şi o descoperi în cele din urmă ghemuită lângă Jerry, care era inconştient şi sângera destul de rău.

Alături de ei, Claire şi Matt îi placau pe Jason şi pe Ari, acoperindu-le ochii şi urechile, astfel ca aceştia să nu poată vedea sau auzi. Helen îi lăsă pe copii în grija lui Kate, îi aruncă tatălui ei o privire îngrijorată, apoi se aruncă asupra lui Lucas.

În timp ce se băga între Hector şi Lucas, îl zări pe Orion ţâşnind să o ajute şi imobilizându-l pe Hector cu un braţ în jurul gâtului. Helen îşi folosi puterea superioară pentru a-l trânti pe Lucas la pământ, încercă să-l imobilizeze sub ea, dar el era foarte bun la astfel de lupte şi reuşi să se strecoare cu uşurinţă pe sub ea, schimbând poziţia în avantajul lui.

Prinse mâinile lui Helen deasupra capului ei şi chiar dacă era mai puternică, înţelese că fusese păcălită. Se hotărî să-l electrocuteze cu un fulger de-al ei, dar era slăbită după confruntarea cu Automedon şi ştia că nu ar fi putut să-şi controleze pe deplin fulgerele.

— Te rog, Lucas, opreşte-te! îl imploră Helen ca ultimă soluţie.

La auzul vocii ei, el se opri şi păru să iasă din transă. Privirea lui era confuză şi în cele din urmă se ridică, eliberând-o.

— Trebuie să-l iau pe Hector de aici, strigă Orion ţinându-l strâns pe Hector, care se zbătea, încercând să se elibereze. Haide, haide, voinicule. E timpul pentru o baie!

Cu o viteză fantastică, Orion reuşi să-l ridice pe Hector şi să-l care înspre ocean. Imediat ce proscrisul se îndepărtă destul cât să nu-i mai afecteze pe membrii familiei Delos, comportamentul acestora se schimbă. Furia se transformă în regret.

Claire şi Matt îi eliberară pe Jason şi Ari, iar Lucas îşi

îngropă capul în mâinile însângerate şi îşi acoperi ochii. Helen simţea nevoia să întindă mâna şi să-l consoleze, dar ştia că nu ar fi trebuit să-l atingă, în schimb, rămase cu ochii la el şi cu inima în gât.

— Am ştiut întotdeauna că era ceva *mai mult* în tine. Ceva ascuns, dar eu, niciodată… Ce se petrece? întrebă Kate, vocea ei fiind răguşită şi stinsă. Helen se întoarse spre ea şi văzu că abia mai putea respira. Tatăl tău ştie?

— Nu, Kate. Te rog, bâigui Helen.

Văzând capul însângerat al lui Jerry, se simţi copleşită de nelinişte. Nu avea idee ce trebuia să facă sau să spună.

— Să intrăm cu toţii înăuntru, zise calm Matt privind peste feţele şocate din jurul lui, în stradă, unde încăierarea continua, devastând oraşul. Nu mai avem timp de pierdut. Trebuie să intrăm.

Transportară răniţii pe canapelele din cafenea, în spatele magazinului, iar gemenii îi luară în primire, verificând gravitatea rănilor fiecăruia.

Luis avea doar o contuzie, dar micul Juan avea patru coaste rupte, un braţ rupt şi capul spart.

Gemenii se uitară grav unul la celălalt şi se pregătiră de treabă.

— Staţi la distanţă, le avertiză Claire pe Kate şi Marivi atunci când cele două rămaseră cu gura căscată la vederea mâinilor incandescente. E în regulă, nu vă speriaţi. Vindecarea e unul dintre talentele lor.

— Cum adică talente? întrebă Kate. Helen, trebuie să-mi spui ce se petrece!

Helen nu ştia ce să spună.

Se uita când la tatăl ei, când la Kate, depăşită de situaţie.

— Sunt un semizeu, spuse în cele din urmă. Îmi pare nespus de rău, dar nu am timp să-ţi explic acum.

— Prea bine, atunci! interveni cu voce sonoră Claire când văzu reacţia lui Kate, care rămăsese împietrită de uimire. Am înţeles-o pe asta, Helen. Apropo, tu nu te pricepi deloc să dai veşti. Kate, ţine-te bine. O să fie destul de urât.

Claire începu să-i ţină bietei Kate un curs stângaci de mitologie, în timp ce Helen îi spuse un „mulţumesc“ mut şi le făcu semn lui Matt şi Lucas să se apropie. Le povesti despre întâlnirea cu Automedon, felul în care îl prăjise şi cum îşi lepădase acesta pielea carbonizată chiar în faţa ei.

— Zach e teafăr? o întrebă Matt.

— Ultima dată când l-am zărit se îndrepta spre Surfside, răspunse indiferentă Helen. El era *cu* Automedon, Matt; nu a fost înlăturat din calea acestuia, precum Luis şi copiii lui, deci sunt sigură că va fi bine.

Matt se întoarse spre Lucas.

— Pot supravieţui mirmidonii fulgerelor sau impulsurilor electrice?

— Nu, răspunse Lucas. Ei nu au abilităţi precum scionii, dar *sunt* puternici. Mai puternici decât majoritatea scionilor.

— Chiar dacă ar fi fost de zece ori mai puternic decât tine, nu ar fi putut supravieţui unui asemenea şoc, zise mohorâtă Helen. Automedon trebuie să fi devenit nemuritor cumva. Poate că s-a făcut frate de sânge cu un zeu, aşa cum a spus Cassandra. Lucas, l-am lovit cu un fulger care ar fi putut topi *plumbul.*

Lucas se încruntă, gânditor.

Helen ar fi vrut să-l întrebe milioane de lucruri, majoritatea legate de felul în care devenise Maestru al Umbrelor, dar un fulger extrem de luminos îi atrase atenţia şi decise că trebuia să mai aştepte. Ea, Matt şi Lucas se apropiară de răniţi.

Gemenii deciseseră să-l vindece pe micul băiat mai întâi, astfel că Juan îşi revenise fără să se sperie. Ariadne şi Jason îl monitorizară câteva momente pe Luis şi deciseră că era teafăr.

Ameţit, dar neavând răni grave, Luis îşi luă copiii în braţe şi ieşi în grabă din News Store, disperat să vadă dacă soţia lui mai era acasă. Înainte ca tatăl ei să ajungă la uşa din spate, Marivi lipi arătătorul de buze, de parcă ar fi vrut să le transmită că avea să ţină totul secret.

Epuizaţi deja şi cenuşii la faţă după atâta muncă de

concentrare cu Juan, gemenii îşi îndreptară atenţia spre Jerry. După o verificare de rutină, cei doi schimbară una dintre acele priviri care lăsau să se înţeleagă că erau de acord asupra diagnosticului.

Dar înainte ca Helen să deschidă gura pentru a-i întreba cât de grav era, Orion se întoarse de pe mare.

Vizibil tulburat, se apropie de ei cu paşi mari şi grei, scuturându-şi părul ud leoarcă, apoi se uscă în câteva secunde.

— Ce face Hector? întrebă şovăielnic Lucas.

— E supărat, dar teafăr, zise Orion.

Lucas plecă fruntea, încuviinţând din cap.

— Cum de eşti aici? întrebă uimit Jason. De ce nu te atacăm?

— Ei bine, versiunea scurtă este că eu şi Helen am înţeles ceva greşit – dar tot răul a fost spre bine. Am reuşit să obţinem ceea ce s-ar putea numi „iertarea“ din partea Furiilor. Nu-i aşa, Helen?

— Dar nu am rezolvat cea mai importantă problemă. Încă, adăugă Helen incapabilă să privească pe cineva.

Se simţea vinovată că ea şi Orion fuseseră eliberaţi de Furii, în timp ce restul familiei ei trebuia încă să sufere.

— Tu eşti sora mai mică a lui Hector? o întrebă Orion pe Ariadne zâmbindu-i cu căldură. M-a rugat să-ţi transmit că nu trebuie să-ţi faci griji. A spus că-ţi faci prea multe griji pentru alţii.

Ariadne încercă să zâmbească la rândul ei, în schimb începu să plângă. Se întoarse către Jerry ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. Helen observă expresia lui Lucas. Acesta era devastat.

El era singurul care-l atacase pe Hector. Ceilalţi rezistaseră, dar el nu se putuse abţine. Povara avea să fie mereu cea mai grea pentru el. Lucas era Paris pentru generaţia aceea, destinat a fi ţapul ispăşitor în acea epopee.

Sorţii erau mereu împotriva lui, iar acum, că mai avea de purtat şi stigmatul de Maestru al Umbrelor, totul avea să fie mai rău.

Un întuneric sumbru creştea în el.

Helen se întreba dacă întunericul fusese acolo de la bun început, aşteptând doar să iasă la suprafaţă, sau dacă ceea ce se întâmplase între ei provocase totul.

Putea să-şi dea seama că Lucas abia se putea controla. Fusese atât de încrezător, atât de viu. Obişnuia să *radieze*, iar acum era în întuneric.

Simţi cum i se strânge inima. Era sătulă să vadă cum oamenii pe care-i iubea sufereau din cauza unor lucruri pe care nu le puteau controla. Nu putea face nimic să-şi ajute tatăl, însă putea face ceva pentru a-şi ajuta restul familiei.

— Am terminat cu asta. Tu? îl întrebă pe Orion.

— Oh, da. Nu mai am altceva de făcut, răspunse el înţelegând imediat la ce se referea Helen.

Privirea ei îl sfredeli, de parcă ar fi depus un jurământ şi ar fi aşteptat un altul de la el.

— Vom merge acolo jos. Vom *sta* acolo până când vom găsi râul cu pricina, rosti cu fermitate Helen. Nu contează cât va trebui să petrecem în Lumea de Dincolo, toţi cei din neamul nostru vor fi eliberaţi în *această noapte.*

Orion schiţă un zâmbet suav, iar maxilarul încleştat i se relaxă.

— Nu pot alerga cu viteza unui scion prin peşteri, altfel risc să se năruie. În câteva minute voi ajunge în peşterile de pe continent, apoi o să mai dureze jumătate de oră până ajung în Lumea de Dincolo prin portal, rosti el de parcă s-ar fi pregătit să atace o citadelă. Ne vedem atunci.

Orion le întoarse spatele şi dispăru.

— Aveţi grijă de tatăl meu, le spuse Helen gemenilor şi lui Kate, apoi se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci? întrebă Lucas prinzând-o de braţ atunci când trecu pe lângă el.

— Acasă. În pat. Spre Lumea de Dincolo, zise Helen de parcă i-ar fi înşiruit o listă cu arme mortale.

— Te pregăteşti să te întinzi liniştită în pat, într-un dormitor cu fereastra spartă, după ce ai enervat de moarte un mirmidon? În ochii lui Lucas se citea frustrarea. Ţi se pare că aşa vei fi în deplină *siguranţă*?

— Ei bine, eu… bâigui Helen întrebându-se cum de nu se gândise la aceste detalii majore.

Lucas o opri supărat, bombănind ca pentru sine că avea să-i provoace o criză de nervi.

Ţinând-o în continuare de braţ, cu fermitate, o trase după el, îndreptându-se către uşă.

— O voi păzi pe Helen în timp ce coboară, îi strigă peste umăr lui Jason. Dacă se întâmplă ceva, sună-mă pe mobil.

— În regulă. Cu siguranţă, Jason făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a-şi lua revanşa. O să-i ducem pe toţi la noi acasă. Acolo putem avea grijă mult mai bine de Jerry, în timp ce-i vom proteja pe ceilalţi.

— Bună idee, răspunse Lucas.

— Să ne ţii la curent, frăţioare, adăugă Jason, folosind intenţionat cuvântul „frăţioare“. Lucas îi evită privirea, dar zâmbi recunoscător înainte de a se întoarce din nou spre uşă.

Helen şi Lucas ieşiră pe străzile unde domnea haosul şi îşi luară zborul privind mulţimea de oameni care se vânzolea sub ei.

Îl simţi pe Lucas încetinind şi înţelese ce anume îi atrăsese atenţia. Eris alerga pe o stradă lăturalnică pustie, urmărită de doi bărbaţi masivi înarmaţi cu săbii.

— Tata şi unchiul, strigă Lucas încercând să acopere vuietul vântului.

— Să-i ajutăm? întrebă Helen cu dinţii clănţănindu-i de frig.

Lucas o cuprinse cu un braţ şi începu să-i frece umerii goi cu mâinile lui calde. Nu pentru prima dată, Helen se întrebă cum putea să emane întotdeauna atâta căldură.

— Se descurcă ei, zise Lucas trăgând-o mai aproape de el ca s-o încălzească şi zburând mai departe spre casa ei. Concentrează-te asupra misiunii tale, nu a lor.

Helen nu înţelegea cum putea să-şi controleze astfel emoţiile. Tatăl lui era acolo jos, luptându-se cu o zeiţă, în timp ce el îşi continua liniştit misiunea. *Ca un soldat,* se gândi Helen. O uimea autodisciplina ieşită din comun de care dădea dovadă Lucas şi încercă să-i urmeze exemplul,

dar nu reuşi. Gândurile ei zburau la Jerry, la gemeni, la Hector, dar mai ales la faptul că Lucas o încolăcise cu braţul.

Îl urmă pe sub prelata albastră şi ateriză în dormitor. El o conduse direct spre patul răvăşit şi încercă să o întindă pe perne.

— Nu ştiu ce să fac, protestă Helen refuzând să se întindă.

— De ce nu stai jos mai întâi? sugeră el cu voce scăzută.

— La ce bun toată bravada mea că totul se va termina în noaptea asta dacă nu am nicio idee? Nu ştiu cum se va termina.

Helen făcea eforturi să nu izbucnească în lacrimi.

— Vino aici, zise el luând-o de mână şi trăgând-o lângă el, pe marginea patului.

— Ştii care e partea mai proastă?

— Care?

— Nu prea îmi pasă de nimic în momentul acesta, zise ea cu lacrimi în ochi. Nu-mi pasă că eşti un Maestru al Umbrelor şi că ai păstrat *şi acest* secret faţă de noi.

— Am încercat să-ţi spun astăzi, pe coridorul şcolii. Chiar am vrut, doar că nu am putut. Cred că nu am putut înfrunta nici eu acest adevăr, şi spunându-ţi aş fi recunoscut că totul era real.

— Dar mie nu-mi pasă ce eşti! strigă ea abia reuşind să-şi păstreze cumpătul. Nu-mi pasă că eşti un Maestru al Umbrelor sau că eşti vărul meu. Nu-mi pasă nici măcar că trebuie să cobor şi să-i salvez pe scioni în aproximativ zece minute. Lucas, lumea întreagă ar putea fi în flăcări acum, dar singurul lucru la care mă gândesc e cât de fericită sunt să fiu singură cu tine. Cât de dezgustător ţi se pare?

Lucas închise ochii şi oftă.

— Ce putem face?

— Nu ştiu, murmură ea pierdută. Se îmbrăţişară. Nu putem face nimic.

— *Trebuie* să mergi mai departe, Helen, rosti el disperat.

— Ştiu, spuse ea plângând, cu bărbia pe umărul lui. Cu

cât se gândea mai mult să-i dea drumul, cu atât îl strângea mai tare în braţe. Dar nu pot, zise în cele din urmă.

— Uită de mine, insistă el. Aceasta e singura cale să putem trece peste asta.

— Cum aş putea să te uit? întrebă Helen râzând încetişor la o sugestie atât de absurdă. Eşti o parte prea importantă din mine. Ar trebui să uit cine sunt ca să te uit *pe tine.*

Aşa cum stăteau îmbrăţişaţi, Helen zări imaginea lor în oglinda din faţa patului şi se cutremură. Chiar atunci când pronunţa cuvântul „uit“ văzu cuvântul AMINTI.

Uitase complet până şi că avea o oglindă în dormitor.

De mai bine de o lună nu se privise deloc în ea şi nici nu realizase că o avea în cameră. Pe oglindă erau scrise cu creion dermatograf de culoare verde cuvintele RÂUL PE CARE NU MI-L POT AMINITI şi L-AM VĂZUT DIN NOU. Era amuzant. Ea şi Orion căutau un râu, nu-i aşa?

— Stai puţin, zise Helen trăgându-se înapoi şi privindu-l pe Lucas. Este vreun râu în Lumea de Dincolo care te face să uiţi *totul*?

— Da, râul Lethe, răspunse repede Lucas. Sufletele scionilor morţi beau apă din acest râu pentru a uita vieţile lor anterioare înainte de a renaşte.

— Furiile se definesc drept „cele care nu pot ierta şi uita niciodată“, nu-i aşa? Dar ce s-ar întâmpla dacă ar fi forţate să uite totul, chiar şi cine sunt ele?

— Ar uita de toate datoriile de sânge. Scionii ar fi liberi, spuse Lucas atât de încet, de parcă ar fi oftat.

O clipă mai târziu, amândoi se plimbau prin încăpere, îngânduraţi. Lui Helen i se părea că trenul gândurilor ei deraiase şi ieşise de pe şine.

— Ce râu era acela? întrebă ea din nou, zâmbind jenată. E chiar râul pe care am navigat până acolo jos. Trebuie să ştiu precis, altfel nu o să ajung niciodată acolo.

— Ah… *ştiu…* Lucas şovăi pentru câteva clipe, râzând de el însuşi că fusese atât de distrat. Lethe! Vrei să ajungi la râul Lethe!

— Lethe! Aşa e, în regulă. Bine… aşadar. Şi ce fac odată

ce ajung acolo?

— Nu ştiu, răspunse el îngrijorat. Vezi ce se întâmplă?

— Da, zise Helen strângând din pumni şi încercând să rămână la subiect. Râul acesta nu mă va lăsa să-mi amintesc nimic odată ce încep să vorbesc despre el. Asta înseamnă că nici nu ar trebui să încerc să mă gândesc la el, nu-i aşa?

— Aşa e. Nu te mai gândi la el, fă doar ce trebuie să faci.

Lucas începu să caute ceva în sertarul noptierei. Scoase un pix vechi şi scrise cuvintele *Lethe* şi *Furii* pe antebraţul ei, apoi se aşeză şi o privi confuz. Nu am idee de ce am făcut asta, îi spuse.

— Bine. Grozav. O să cobor acum, îl anunţă hotărâtă Helen, simţindu-se deja confuză şi spunându-şi că trebuia să acţioneze înainte de a se gândi prea mult la asta. Şi în caz că voi uita totul, inclusiv să vin înapoi, vreau să ştii că încă te mai iubesc.

— Şi eu te iubesc. Un zâmbet înflori pe buzele lui. Ai întârziat cumva undeva?

— Aşa cred. Ar fi mai bine să plec.

Helen se întinse pe spate, privindu-l cum îi zâmbea liniştit.

Nu avea de ce să-i fie frică acolo, dar Helen avea o suspiciune supărătoare care-i spunea că ar fi trebuit să se teamă.

— Să nu-i spui lui Orion! zise repede Lucas de parcă tocmai şi-ar fi amintit. Asta îl va face să uite. Tu trebuie doar să-ţi aduci aminte unde mergi, apoi spune-i să-ţi amintească ce trebuie să faci odată ce ajungi acolo.

— Bine, oftă Helen cuibărindu-se sub pături. Îi era atât de frig. Asta e cheia pentru a câştiga o bătălie.

— Să ştii că da, zise el îngândurat.

Lucas îi privi chipul, zâmbind înduioşat.

— De ce ne chinuim să stăm departe unul de celălalt? întrebă Helen abia reuşind să-şi ţină ochii deschişi. Ne simţim perfect împreună.

— Aşa e, zise gânditor Lucas cutremurându-se brusc. Se face frig, de parcă temperatura ar fi scăzut dintr-odată.

— Întotdeauna e al naibii de frig aici, zise supărată atingând cristalele de gheaţă care se formau instantaneu pe pătura ei. De ce nu te bagi sub pătură să-mi ţii de cald?

— Bine, zise el şi, cu toate că se încruntă la gândul că trebuia să se urce lângă ea în pat – de parcă ceva nu era în regulă –, îi respectă rugămintea. Se lipi cu pieptul de spatele ei, iar Helen oftă când el o strânse în braţe. Încercă să se întoarcă şi să-l sărute, dar el o opri, reuşind să spună – deşi dinţii îi clănţăneau îngrozitor: Eşti obosită. Dormi, Helen.

Era într-adevăr obosită – epuizată chiar. Aproape că adormise. Oricât de mult şi-ar fi dorit să stea cu Lucas, care o ţinea în braţe, ochii ei se închideau treptat, păstrând senzaţia plăcută a braţelor lipind-o de el. Totul se topi şi Helen alunecă cu capul în jos în Lumea de Dincolo.

Nu trebuia să mă întâlnesc cu cineva? se întrebă ea. *Oh, da! Orion…*

CAPITOLUL 15

Automedon ieşi la suprafaţă de pe fundul oceanului, mişcându-şi cât putea de repede mâinile şi picioarele – ca un păianjen – ca să-l poată ajunge din urmă pe cel de-al treilea moştenitor.

Sub apă, scionul cel masiv era foarte rapid – cel mai rapid pe care-l văzuse vreodată, şi avea nevoie de toată energia ca să nu-l piardă. Îi luase mirosul şi acum îi putea da de urmă oriunde pe uscat, dar sub apă mirosul dispărea într-o clipă. Nu putea să-l lase pe Orion să-i scape.

Automedon trebuia să găsească portalul pe care-l folosea scionul, pentru a îndeplini ordinul stăpânului său – indiferent cât de ciudat i se părea acest lucru.

Stăpânul lui avea un mod aparte de a vedea lucrurile, surprinzător şi „poetic“. Din câte auzise Automedon la magazin, în timp ce moştenitorii îşi promiteau atât de bravi că aveau să-şi îndeplinească misiunea cu preţul vieţii (lucru care era iminent, în opinia lui), tânărul prinţ era pe drum. Erau atât de tineri şi încrezători, încât povestiseră fără să se teamă că puteau fi auziţi despre succesul lor parţial şi ce li se întâmplase cu Furiile.

Nici măcar nu verificaseră dacă îi asculta cineva. „Faţa“ era o persoană atât de deschisă şi neobişnuită cu viclenia – nu semăna deloc cu mama ei.

Aceasta îşi schimba înfăţişarea, mirosul şi toate caracteristicile la primul semn de pericol.

Era imposibil de localizat – cu atât mai mult acum, când avea un nou Hector de antrenat. Era ca şi cum ar fi avut un novice care-i intensifica instinctele.

Noul Hector era formidabil, şi pentru prima dată în trei mii cinci sute de ani, Automedon nu-l putea dispreţui pe scionul care purta numele marelui războinic.

El era primul care-l merita pe deplin, deşi mai avea încă multe de învăţat.

Nici prinţul nu era uşor de biruit. Şi nici iubitul. Ei bine, ca şi stăpânul morţilor, avea mâna lui Nyx la el şi la fel ca acesta, exercita o magie care exista din cele mai vechi timpuri – înainte de zei, chiar şi de titani. Era extrem de periculos scionul acela.

Cu cât Automedon urmărea mai mult această serie de eroi, cu atât era mai convins că stăpânul său avea dreptate. Trebuiau să se ocupe de această întreagă generaţie înainte ca ea să ajungă la potenţialul maxim. Aceştia erau mai puternici decât cei de dinaintea lor, în special Faţa.

Ea era mult mai talentată decât ceilalţi. Mica fracţiune de putere pe care această nouă Helen o folosise împotriva lui cu doar câteva minute în urmă fusese o minunăţie de agonie – un adevărat moment de renaştere pentru Automedon. Spera să simtă din nou această senzaţie – şi cât mai curând. Sărind pe nisipul plajei din Massachusetts – aproape în acelaşi loc în care europenii îşi construiseră primele aşezări şi îşi începuseră invazia –, Automedon detectă mirosul lui Orion, dar imediat îl pierdu din nou. Acesta dispăruse, pur şi simplu. Încercă să-şi păstreze calmul, căutându-l în continuare.

Acesta nu putea să zboare, nu-i aşa?

Automedon făcu un salt în aer şi după mai mult timp detectă mirosul tânărului prinţ într-o rafală de vânt. Sărind cât de departe putea, Automedon descoperi că urma descria un arc mare de cerc care ducea înapoi pe pământ.

La rândul său, Orion făcuse un salt în aer imediat ce ajunsese pe plajă. Făcuse asta pentru că ştia că fusese urmărit. *Foarte inteligent,* îşi spuse impresionat Automedon. *Evident, el a mai fost urmărit înainte. Dar niciodată de mine.*

Odată ajuns din nou pe uscat, Automedon se trezi că încerca din răsputeri să se ţină după scion. Mirosul era mai uşor de detectat pe uscat, ce-i drept, decât fusese sub apă. Tânărul prinţ avusese mai multe tentative de a-şi

schimba direcţia şi de a-l induce în eroare pe cel care-l urmărea. Un copoi ar fi fost păcălit de oricare dintre trucurile lui Orion, dar mirmidonii nu erau copoi.

Ei se pricepeau să ia urma cuiva mai bine decât orice dulău. Automedon îl urmări pe tânărul prinţ până în adâncul unei peşteri întunecoase. Orion înainta urmărind firul apei, iar Automedon fu nevoit să încetinească, pentru a nu fi trădat de ecou pe culoarele peşterii.

El nu-şi făcea griji din cauza întunericului. Se orienta după gust, luându-se după urmele lăsate de prinţ pe pământ. Aerul deveni dintr-odată nefiresc de rece, semn că portalul era aproape.

Automedon făcu un salt şi ajunse chiar lângă Orion, unde rămase nemişcat, chemându-l în tăcere pe stăpânul lui printr-o rugăciune străveche.

Mintea i se tulbură, gândurile începură să i se rotească în minte ca nişte vulturi înfometaţi, şi înţelese că stăpânul său îl auzise. Moştenitorul deschise portalul şi sări pe tărâmul stăpânului morţilor. Într-o fracţiune de secundă, înainte ca portalul să se închidă în faţa lor, Automedon ţâşni şi îl trase pe stăpânul său de cealaltă parte, în zona neutră.

Helen ateriză cu zgomot alături de Orion. Păşeau pe o plajă întinsă, care părea să se termine fără a conduce la apa unui ocean şi nici la uscat, în orice direcţie ar fi mers.

Helen se uită în jur, sperând să găsească unele indicii care să-i spună ce trebuia să facă mai departe. Ceva în legătură cu un râu îi tot frământa mintea. Îşi spuse că nu avea idee ce căuta acolo, mergând pe o plajă pustie alături de un individ, când nu se mai vedea nimeni prin preajmă.

Lucas era singurul care se plimbase cu ea pe plaje pustii. Acesta era „secretul“ lor.

Îl înşela oare pe Lucas? Imposibil! Nici măcar tipul atrăgător care o însoţea (şi al cărui nume îi scăpa, pe moment, cu toate că avea impresia că-l cunoştea) nu o putea face să simtă ce simţea pentru Lucas. Deşi, trebuia să recunoască, în clipa aceea nu-şi putea aminti exact cum

o făcea să se simtă Lucas, pentru că nu-şi mai amintea chipul lui.

Şi unde naiba era soarele, luna sau stelele, de exemplu? Nu trebuia să fie totuşi *ceva* pe cerul acela?

— Mi se pare că am fost urmărit de ceva, dar nu cred că a reuşit să treacă prin portal, îi spuse frumosul ei însoţitor. Nu l-am putut vedea bine, dar oricine ar fi tipul ăsta, e al naibii de bun.

„Sunt în Lumea de Dincolo“, îşi aminti Helen înainte să se îngrozească de tot. *„Şi mă aflu aici pentru că am ceva important de făcut.“*

— Bună, rosti nesigură.

— Bună, îi răspunse stânjenit Frumuşelul. Helen? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu ce caut aici cu tine, răspunse cu sinceritate, uşurată că el o recunoscuse, cel puţin, şi că o striga pe nume. Dar tu ştii, nu-i aşa?

— Da, ştiu, îi răspunse tânărul cu un aer uşor ofensat. Trebuie să…

— Nu-mi spune! exclamă Helen sărind să-i acopere gura cu mâna înainte de a mai rosti alt cuvânt. Trebuie să facem ceva, nu ştiu ce, sau ceva asemănător. Într-un fel, ştiu unde mergem, dar trebuie să-ţi aminteşti ce avem de făcut când vom ajunge acolo, sau nu vom reuşi niciodată să facem ceea ce ne-am propus. Oricum, cred că aşa a spus Lucas.

— În regulă. Pot să fac asta. Dar ce-i cu tine? Ai păţit ceva rău? Te rog, spune-mi… o imploră Frumuşelul. Eşti rănită?

— Nu-mi amintesc! spuse râzând Helen, vag conştientă că părea teribil de ciudată, în vreme ce el părea atât de îngrijorat. El îşi făcea griji pentru ea, iar asta i se părea nespus de frumos. Totul va fi bine, îl linişti ea. Tu îţi aminteşti partea ta – dar nu-mi spune care e aceea –, iar eu o să fac partea mea. Ştii tu, lucrul pe care trebuie să-l fac pentru că aceasta e mica mea misiune?

— Pentru că tu eşti Pogorâtoarea? presupuse el.

— Da, eu sunt, nu-i aşa? făcu Helen cu un entuziasm

copilăresc. Dar, *mai exact,* de ce numai eu pot să fac ce nu mai poate nimeni altcineva?

— E de ajuns să spui cu voce tare denumirea râului pe care-l căutăm şi, ca prin minune, noi doi am ajunge acolo, spuse el şovăielnic.

— Aşa!

Din instinct, Helen îl cuprinse de gât pe Frumuşelul, dar nu avea idee ce să facă mai departe. Luându-şi cu greu ochii de la gura lui nespus de atrăgătoare, văzu chiar în faţă cuvintele *Lethe* şi *Furii,* care fuseseră scrise pe partea inferioară a antebraţului ei.

Se hotărî pe loc să le rostească – ce naiba, erau şanse să reuşească.

— Vreau să ajungem într-o clipită pe malul râului… Lethe?

Helen se pomeni pe malul unui râu, în mijlocul unui ţinut arid, privind un bărbat uimitor. Ea avea braţele încolăcite după gâtul lui, iar el o ţinea de mijloc, dar Helen nu-şi mai amintea cum ajunseseră acolo.

— Eşti fermecător, îi spuse tânărului pentru că nu vedea niciun motiv să nu o facă.

— La fel şi tu, rosti el surprins. Mi se pare că te cunosc, dar nu-mi aduc aminte unde ne-am întâlnit. Ai fost vreodată în Suedia?

— Nu ştiu! râse Helen. Poate.

— Nu, nu e asta! zise el încruntat încercând să-şi amintească. Sunt sigur că avem ceva de făcut. Apa! exclamă el lăsând-o pe Helen din braţe şi scoţându-şi rucsacul.

Helen ştia că mai văzuse undeva acest gest, chiar dacă nu-şi amintea cine-l făcuse.

— Mi se pare că am cea mai puternică senzaţie de *déjà-vu* din viaţa mea, zise nerăbdătoare Helen. Am impresia că te cunosc, sau aşa ceva.

— Mă cunoşti. Nu-ţi poţi aminti pentru că asta e cheia problemei. Uitarea, zise el răguşit în timp ce, cu o expresie îngrijorată, scotea din rucsac trei ploşti. Ştii, Helen, dacă ideea asta a ta nu mi s-ar părea atât de terifiantă, aş spune

că a fost cel mai inteligent plan de care am auzit vreodată. Îi aruncă o privire profundă. Eu sunt Orion, iar tu eşti Helen şi ne aflăm aici pentru a lua puţin din această apă specială pe care trebuie să o ducem unor fetiţe foarte însetate, trei la număr.

— Nu ştiu de ce, dar asta mi se pare *în regulă.* Stai puţin, zise ea întinzând mâna după ploşti. Ţinu mâna ridicată până când el binevoi să i le dea. Cred că eu trebuie să fac asta, adăugă Helen.

— Ai dreptate, e misiunea ta. Partea mea e alta. Orion îşi încleştă maxilarul, încercând să se concentreze. Eu trebuie doar să-ţi *amintesc.*

Helen privi suspicioasă în jos. Apa râului era tulbure. Peşti palizi ţâşneau de colo-colo pe sub pânza apei, ca nişte fantome obraznice. Nu păreau destul de deştepţi să se teamă de ea, iar Helen era sigură că ar fi putut prinde unul cu mâinile goale dacă ar fi vrut, însă gândul că trebuia să atingă apa aceea era de nesuportat.

Ştia că trebuia să umple ploştile, doar că nu-şi putea imagina cine ar fi vrut să bea aşa ceva, indiferent cât de însetat ar fi fost.

Ţinând ploştile de cureluşele lor, Helen le scufundă în apă şi le lăsă la umplut înainte de a le scoate.

Frumuşelul întinse mâna spre una dintre ele, pentru a-i pune dopul, dar Helen se feri.

— Nu o atinge! Nu atinge apa! strigă ea când o picătură de apă aproape că atinse mâna lui. Văzu privirea perplexă a însoţitorului ei şi se simţi stupid pentru că izbucnise aşa. Îmi pare rău. Doar că nu e deloc igienic, se scuză ea pe un ton ceva mai rezervat.

— Trebuie să ne grăbim, Helen, zise el pe un ton înţelegător. Trebuie să le punem capacele.

— O să fac eu asta.

Helen puse capacele, apoi băgă ploştile în rucsacul pe care el îl ţinea deschis pentru ea. Simţi un strop de apă între degete. El închise rucsacul cu fermoarul, şi-l puse în spate şi îşi încolăci mâinile în jurul mijlocului ei, aşteptând răbdător următoarea mişcare. Ea se retrase, intimidată,

fără să înţeleagă gestul lui.

Era incredibil de arătos, dar *totuşi.* Nu ar fi trebuit să se prezinte, mai întâi?

— Îmi pare rău, dar cine eşti tu? întrebă ea suspicioasă.

— Orion, zise el de parcă s-ar fi aşteptat la asta, apoi o privi cu tristeţe. Întrebare rapidă: Tu ştii cine eşti?

Fata tresări speriată.

— Cât de ciudat, zise. Cred că mi-am uitat numele.

— Claire, du-te şi ajut-o pe Kate, zise Matt lăsându-l pe Jerry ceva mai jos, ca să-l poată căra mai uşor. Are probleme.

Claire se execută şi luă unul din picioarele lui Jerry din mâinile lui Kate, împărţind povara cu ea. Aveau de mers mai mult decât îşi amintea Matt până la maşina lui Claire. Dacă aveau noroc, ar fi trebuit să se afle acolo unde o abandonaseră. Matt spera din tot sufletul să nu-i fi dat cineva foc sau să-i fi sfâşiat cauciucurile. Dacă nu mai putea fi folosită, el ştia că ar fi trebuit să-l care pe Jerry înapoi la News Store de unul singur. Kate şi Claire abia se mai ţineau pe picioare, iar gemenii erau epuizaţi.

Ari şi Jason încercaseră să-l vindece pe Jerry, destul cât să-l stabilizeze, dar starea lui nu era prea bună. Trebuiau să-l ducă de urgenţă la reşedinţa familiei Delos pentru ca gemenii să se poată ocupa de el treptat în loc să încerce o vindecare bruscă – lucru care-i secătuia complet.

Chipul Ariadnei avea deja o nuanţă periculos de roşie.

Matt voia să o ajute mai mult ca orice pe lume, însă nu ştia cum, şi senzaţia de neputinţă îi strângea stomacul. Dacă era scion, poate că i-ar fi fost mai folositor. În cele douăzeci de minute în care căutară maşina lui Claire, gemenii se sprijiniseră unul de altul vorbind în şoaptă – de parcă s-ar fi încurajat reciproc – cu fraze scurte şi intime pe care le înţelegeau doar ei. Părea să dureze o eternitate până când îi urcară pe toţi în maşină, apoi Matt trebui să se ducă în faţă şi să închidă portiera lui Claire – pentru că ea abia putea să-şi mai mişte braţele.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, îi spuse Matt.

— Ce tot vorbeşti? întrebă Claire, care se prăbuşise peste volan, extenuată. Nu vii cu noi?

— Nu. Mă duc să-l caut pe Zach.

— Cum? protestă Ariadne fără vlagă de pe bancheta din spate. Matt, e un trădător!

— Un trădător care m-a contactat încercând să-mi spună ce urma să se întâmple. Eu i-am întors spatele. Zach e prietenul meu, Ari, zise Matt. Nu-l pot lăsa să se afunde. Trebuie să-l ajut.

— Nu e vina ta, începu Ariadne, dar Jason o opri cu blândeţe.

— Păstrează-ţi energia. Ştii că trebuie să avem grijă acum, îi şopti el cu capul lipi de al ei. Ariadne îi întâlni privirea şi renunţă să mai protesteze. Jason întoarse capul spre Matt. Du-te şi-l caută pe prietenul tău. Mult noroc, Matt.

Făcând din cap un semn scurt de salut, Matt bătu uşurel în capota maşinii, apoi se întoarse şi porni alergând spre centrul oraşului.

Oraşul *lui*, nu al zeiţei nebune – îşi spuse iritat înainte de a începe să-l caute pe Zach printre membrii mascaţi ai gloatelor frenetice.

— Cuprinde-mă cu braţele, îi spuse tânărul cel înalt.

— De ce? întrebă ea agitată, abţinându-se să nu chicotească.

El rânji amuzat.

— Ţine-te de gâtul meu, doar, o încurajă el. Ea se conformă. Acum repetă după mine… Vreau să ajungem… hm, se opri el încurcat, muşcându-şi buza inferioară.

— Vreau să ajungem… hm? îl imită ea făcând haz de el.

— Nu-mi pot aduce aminte ce voiam să spun, zise el râzând stânjenit.

— Atunci probabil că nu era ceva foarte important, nu? deduse ea. Ce căutăm noi, de fapt, aici?

— Nu ştiu. Dar oricare ar fi motivul, îţi mulţumesc.

De pe mijlocul ei, mâinile lui începură să-i exploreze spatele, lipind-o de trupul lui.

— Ieşim cumva împreună? întrebă fata.

— Nu ştiu, dar mie aşa mi se pare, zise el ţinând-o în braţe. Mai bine să verificăm.

Îi căută gura şi o sărută.

Genunchii ei se muiară. Tipul ăsta săruta *al naibii* de bine. Singura problemă era că ea nu avea idee cine putea fi. Se trase puţin mai departe şi clipi nedumerită de câteva ori, simţind că ceva îi scăpa.

— Stai puţin. Nu te cheamă Lucas? întrebă ea.

— Nu, eu sunt… stai puţin. Ştiu să răspund la întrebarea asta. Eu sunt Orion, se decise el în cele din urmă.

— Cu riscul de mă da de ceasul morţii mai târziu pentru asta, trebuie să-ţi mărturisesc că nu eşti prietenul meu, sau cel puţin aşa cred.

— Adevărat? întrebă el mirat. Pentru că m-am simţit al naibii de bine.

— Da, şi eu la fel, zise îngândurată. Ştii ce? Mi-ar părea rău să mă înşel, aşa că nu vrei să mai încercăm o dată?

Îl sărută din nou şi de această dată se lăsă în voia plăcerii, doar ca să fie sigură. O voce subţirică din capul ei îi spunea insistent: *Nu e el,* dar în rest îi făcea cu adevărat plăcere să-l sărute pe tânărul acela pe nume Orion.

El o întinse pe pământ, atent să nu o strivească sub greutatea lui. Vocea subţirică începu să ţipe în mintea ei. Ea încercă să o ignore, pentru că tânărul i se părea nemaipomenit, dar indiferent de ceea ce spunea trupul ei, vocea aceea nenorocită nu se opri până nu se dezlipi de trupul lui Orion.

— Îmi pare rău, dar nu cred că e bine, zise ea şovăielnică, trecându-şi degetele prin buclele lui moi încă o dată, fără să se poată abţine.

Gestul acesta i se părea ciudat de familiar.

Ridică ochii spre chipul lui nedumerit şi observă că purta ceva în spate – lucru care fetei i se părea ciudat, având în vedere că erau pe jos, sărutându-se.

— De ce porţi rucsac?

— Nu ştiu, zise el întinzând mâna să-l atingă, de parcă abia atunci l-ar fi observat şi el.

Ochii lui scânteiară. Inspiră adânc, simţind forma obiectelor din interior. Conţinutul rucsacului plescăi sonor.

— Apa! exclamă el. Helen, lasă-mă să-ţi văd braţul, zise el aplecându-se şi citind cuvintele scrise pe pielea ei.

Fata auzi numele *Helen* şi îşi aminti că era al ei.

— Îmi pare rău. Aproape că am uitat de mine, spuse el cu o voce nesigură, sărind în picioare şi ajutând-o să se ridice, la rândul ei.

Orion îi luă braţele şi i le puse pe după gâtul lui, apoi îşi plasă mâinile pe şoldurile ei într-un mod oficial. Romantismul dispăruse.

— Spune după mine: Vreau să ajungem acolo unde sunt Furiile.

Helen văzu cu ochii minţii un copac contorsionat şi coasta unui deal cu spini şi pietre ascuţite. Ceva îi spunea că imaginea aceea era importantă şi că ar fi trebuit să se gândească la ea.

— Vreau să ajungem pe coasta dealului, sub copacul Furiilor, rosti cu claritate.

Căldura era insuportabilă, dar lumina orbitoare care părea să inunde totul era şi mai sâcâitoare. Helen îşi puse mâna pavăză la ochi şi clipi de câteva ori, încercând să scape de senzaţia enervantă că pupilele ei se revoltau împotriva luminii atât de puternice.

Aerul era atât de uscat încât avea un gust amar şi caustic – de parcă ar fi vrut să înlăture toată umezeala vitală din gura lui Helen.

Îşi trecu limba peste buzele uscate şi privi în jur. La mică distanţă se afla un copac atât de bătrân şi uscat încât părea mai degrabă o sfoară groasă şi contorsionată decât o plantă. La umbra acestui copac stăteau trei fete care tremurau la unison.

— V-am spus să nu vă pierdeţi timpul, zise fata din mijloc. Suntem o cauză pierdută.

— Prostii, zise vesel Orion. El o luă pe Helen de mână şi o conduse până la copac. Cele trei Furii se retraseră speriate din faţa lor.

— Nu, nu înţelegeţi! Nu cred că aş putea suporta să simt

acea fericire doar ca să o pierd din nou, şopti repede cea mai mică, iar vocea ei era mai scăzută decât freamătul frunzelor.

— Nici eu, zise conducătoarea lor.

— Şi nici eu, admise cea de-a treia.

— Nu cred că ar trebui să bem, surioarelor, decise cea mai mică. Povara noastră este şi aşa mult prea grea pentru noi.

Furiile încercară să se retragă mai mult în umbra neagră a copacului lor, îndepărtându-se de cei doi. Helen realiză că ele fugeau de un lucru care le-ar fi adus fericirea, chiar dacă aceasta ar fi durat doar câteva momente.

Se recunoscu pe ea însăşi în renunţarea aceea, şi ceva în sufletul ei se aprinse din nou. Lucas. L-ar fi putut uita complet? Porţile ecluzei se deschiseră larg şi amintirile o năpădiră, în imagini tridimensionale. Revăzu farul din Great Point, locul ei de întâlnire cu Lucas.

Mai văzu apoi un alt far, înalt cât un zgârie-nori, în formă de octogon. Lucas o aştepta acolo, aproape implorând-o să fugă cu el. Aşa cum stătea în lumina piezişă a iernii, el strălucea ca soarele în armura lui. *Armura*?

— Ştiu exact ce vreţi să spuneţi. Chiar ştiu, îi zise ea celei mai mici, încercând să-şi alunge din minte imaginea lui Lucas care-şi scotea platoşa de bronz. Şi în ceea ce mă priveşte, nu am luat o decizie în privinţa raţionamentului „este mai bine să fii iubit şi pierdut“. Dar aici e vorba de altceva. Asta nu o să vă consume ca apoi să vă abandoneze, aşa cum se întâmplă întotdeauna cu fericirea. V-am adus ceva care va dura – sperăm noi – pentru totdeauna.

— Ce anume? întrebă curioasă lidera fetelor.

— Liniştea sufletească.

Orion o privi pătrunzător, iar ea îi făcu semn din cap. Încă nesigur, dar respectând decizia ei, aceasta înaintă şi îşi scoase rucsacul. În timp ce scotea din el cele trei recipiente, Furiile auziră clipocitul lichidului din interior, care se dovedi irezistibil pentru urechile lor.

— Mi-e atât de sete, se văită cea de-a treia Furie,

repezindu-se disperată să apuce o ploscă. Celelalte două surori cedară la rândul lor tentaţiei şi o urmară, iar Furiile băură în cele din urmă pe nerăsuflate lichidul uitării.

— Tu chiar crezi asta? Ignoranţa înseamnă linişte sufletească? o întrebă în şoaptă Orion.

După privirea complicată pe care i-o aruncă Orion, ea înţelese că şi el îşi recăpătase amintirile.

— Pentru ele? Cu siguranţă.

— Şi pentru tine? insistă el, dar Helen nu avea niciun răspuns. El se uită în altă parte, destul de încordat, apoi îi spuse: Eu nu vreau să uit nimic din ce s-a întâmplat în noaptea asta. Sau despre tine.

— Nu, nu m-am referit la asta, începu Helen realizând că-l rănise. Tocmai se pregătea să-i explice că nu vorbea despre uitare în cazul sărutului lor, cu toate că numai gândul la acest lucru o făcea să se înroşească din cap până-n picioare, dar Orion clătină din cap şi îi făcu semn către cele trei Furii.

Acestea îşi goliseră recipientele şi priveau în jur cu sfială, râzând şi ridicând din umeri, de parcă ar fi aşteptat să se întâmple ceva.

— Bună, zise Helen.

Furiile se priviră cu teamă.

— E în regulă, interveni Orion cu vocea lui specifică de dresor de animale sălbatice. Suntem prietenii voştri.

— Bună, prieteni? îi salută lidera, apoi ridică mirată din umeri. Iertaţi-mi confuzia. Nu ne îndoim de faptul că ne sunteţi prieteni, doar că nu ştim nici cine suntem *noi.*

Surorile ei zâmbiră şi priviră în pământ, uşurate, acum că motivul neliniştii lor fusese dezvăluit.

— Sunteţi trei surori care se iubesc foarte mult. Sunteţi cunoscute drept Eumenide. Cele paşnice, le spuse Helen, amintindu-şi ceva din *Oresteia,* de Eschil. Era prima carte din literatura greacă pe care o citise, şi asta înainte de a afla că era scion. I se părea că trecuse o eternitate de atunci. Voi aveţi o misiune foarte importantă. Care este…

— Voi auziţi oamenii care au fost acuzaţi de crime teribile, iar dacă aceştia sunt nevinovaţi, le oferiţi

protecţie, termină Orion fraza în locul lui Helen atunci când aceasta se fâstâci.

Eumenidele se uitară una la alta şi zâmbiră, simţind că acesta era adevărul. Se îmbrăţişară şi se salutară una pe alta ca surori, fără să înţeleagă pe deplin ce li se întâmplase, iar asta o nelinişti pe Helen.

— Am sărit pasaje întregi din piesa asta. Nu ştiu atât de multe lucruri despre Eumenide, admise în şoaptă Helen.

— Nici eu, şopti el drept răspuns. Ce facem în continuare? Nu le putem lăsa aşa.

— Te pot duce la cineva care poate explica mai bine situaţia asta, zise ea ridicând puţin vocea ca să se adreseze fetelor. Luaţi-vă de mâini, toate trei. O să vă duc la regină.

Cele trei fete roşiră sfioase la gândul că aveau să apară în faţa unei regine, dar se supuseră, şi se prinseră de mâini cu toţii într-un cerc. Helen nu încercase niciodată să mute din loc atâţia oameni odată, dar ştia că putea să o facă.

Persefona părea să-i aştepte. Sau poate că stătea în grădina ei, privind undeva în spaţiu – Helen nu avea de unde să ştie. Orice ar fi făcut, ea nu fu surprinsă de apariţia lui Helen şi a lui Orion, însoţiţi de cele trei proaspăt-numite Eumenide.

Persefona îi întâmpină cu politeţea ei obişnuită. Fără să piardă timpul şi fără să le ceară prea multe explicaţii celor doi, le luă în grija ei pe cele trei surori şi promise să le pregătească pentru noua lor viaţă, în care aveau să joace un rol asemănător – în opinia lui Helen – cu cel al unor avocaţi supranaturali ai apărării.

Primul lucru pe care-l oferi Eumenidelor fu refugiul în palatul ei, iar cel de-al doilea – o baie.

Cele trei surori suspinară de fericire la gândul că aveau să scape de tot praful acela din câmpia aridă.

Persefona îşi conduse oaspeţii înapoi la marginea grădinii, în faţa unei scări maiestuoase ce făcea legătura cu palatul negru al lui Hades. La baza scărilor de diamant, ea se opri şi îi informă politicos pe Helen şi Orion că nu puteau merge mai departe. Când ajunse pe la mijlocul scării, ea se întoarse şi li se adresă într-o manieră oficială.

Helen avea senzaţia că era un soi de ritual, ca o binecuvântare, sau poate ca un blestem.

— De-a lungul mileniilor, mulţi au descoperit că era soarta lor să încerce să facă ceea ce aţi făcut voi. Toţi au dat greş. Majoritatea celor care au coborât aici şi Scuturile lor au vrut doar să ucidă Furiile sau să rupă blestemul folosindu-se de trucuri magice şi chiar de şantaj. Voi doi aţi fost singurii suficient de umili pentru a asculta sfatul meu, şi apoi destul de curajoşi să folosească compasiunea drept leac, şi nu forţa. Sper că vă veţi aminti aceste lecţii în zilele ce vor urma.

Dintr-odată, Persefona ridică vocea, de parcă ar fi făcut un anunţ în faţa unei audienţe:

— Am fost martora întrupării celor doi moştenitori, şi spun că au avut succes. Ca regină a Lumii de Dincolo, îi găsesc pe amândoi vrednici.

Vorbele Persefonei căzură ca nişte pietre.

Helen avea senzaţia stranie că milioane de ochi fantomatici îi urmăreau şi erau martorii acestui jurământ. Urmând exemplul lui Orion, Helen încrucişă braţele în formă de „X“ deasupra pieptului şi făcu o plecăciune în faţa reginei. Un val subit de gânduri trecu pe lângă ei ca un vânt plin de şoapte, lăsând o parte din fricile, îndoielile şi speranţele morţilor atârnând în aer asemenea unor întrebări neterminate.

Ritualul era complet.

— Vrednici de ce anume? îl întrebă Helen pe Orion, dar acesta ridică îngândurat din umeri, atenţia lui fiind concentrată asupra uşii negre pe care se intra în palat.

O siluetă în mantie lungă se ivi din spatele uşii încuiate, în capul scărilor.

Cu toate că îi fusese interzis accesul în palat, Orion începu să urce treptele atras ca de un magnet de apariţia ciudată.

— Nu, Orion! îl dojeni înfricoşată Helen apucându-l de braţ şi trăgându-l înapoi. Este Hades. Nu te apropia de el.

Se agăţă de Orion, sigură că ceva teribil avea să se întâmple dacă omul şi zeul ar fi ajuns faţă-n faţă. Auzind

tonul ei disperat, Orion se potoli şi coborî înapoi, pentru a i se alătura lui Helen la baza treptelor.

— Pogorâtoareo, i se adresă Hades cu amabilitate, netulburat de comportamentul agresiv al lui Orion. Zeul vorbea încet, şi totuşi sunetul vocii lui se auzea de pretutindeni şi tonul său era dezaprobator. Nu ai procedat cum ţi-am sugerat.

O mulţime de imagini confuze îi inundară mintea. Imaginea unei călătorii pe un feribot din Nantucket spre continent se suprapunea cu imaginea punţii de lemn a unei corăbii gigantice de luptă şi cu scârţâitul ramelor. O plimbare pe o plajă cu nisip alb, care se preschimbă într-o plajă roşie de sânge sub tălpile ei.

Ea clipi şi încercă să scape de imaginile acelea ciudate. Era sigură că le mai văzuse şi înainte, dar nu ştia cum şi unde.

— Ai grijă să îndrepţi aceste lucruri, nepoată. Scionii nu mai au timp, o avertiză cu tristeţe Hades, după care el şi regina lui dispărură în întunericul palatului lor.

— Ce vrea să spună? o întrebă Orion întorcându-se spre ea. Cum adică scionii nu mai au timp?

— N-n-nu înţeleg, bâigui ea.

— Ei bine, ce ţi-a sugerat Hades?

Orion încerca să-şi păstreze calmul, dar ea vedea că era în mod clar frustrat din cauza ei. Helen, gândeşte-te!

— Ar fi trebuit să-i cer ceva Oracolului! izbucni ea pe un ton exasperat. Ceva despre misiunea mea.

— Despre *ce* era vorba?

— Ar fi trebuit să o întreb pe Cassandra ce părere avea despre eliberarea Furiilor, dacă era o idee bună. Dar asta e stupid, pentru că ea m-a ajutat să fac asta. Sigur că era de acord cu asta!

Orion se încruntă îngrijorat, iar Helen înţelese că nu procedase corect. Acum că se gândea la asta, să nu urmeze sfatul unui zeu i se părea o greşeală incredibilă.

— Îmi pare rău, murmură, simţindu-se ca o ticăloasă.

— Ei bine, oricum e prea târziu. În afară de asta, nu am prea multă încredere în Oracole. Nu trebuie să-ţi faci griji,

zise el pe un ton indiferent.

Şi îi evita în continuare privirea. Helen se scuză din nou şi promise să o întrebe pe Cassandra cât de curând, dar Orion continua să stea cu capul plecat, adâncit în gânduri.

Ea întinse mâna să-l atingă pe braţ, ca să-i atragă atenţia. Dar înainte să poată face asta, Helen se simţi trasă de o mână enormă. Se întinse brusc spre Orion, agăţându-se de el.

Matt ridică de pe caldarâm o femeie inconştientă, deschise portiera unei maşini abandonate şi o aşeză pe banchetă. Avea să fie mult mai în siguranţă acolo decât întinsă pe stradă. Erau o mulţime de oameni care-şi reveniseră după ce fuseseră călcaţi în picioare de hoardele frenetice, şi strigau la el după ajutor. Matt făcu tot ce-i stătea în putinţă, dar imediat ce ultimul rănit fu încredinţat în grija cuiva, plecă mai departe, alergând, cu senzaţia că-i trăda pe toţi cei lăsaţi în urmă. El voia să-i ajute pe toţi, dar ştia că mai întâi trebuia să-l găsească pe Zach, acum cât mai avea ceva putere.

Toţi muşchii pieptului şi braţelor îl dureau, şi câţiva începeau să-i zvâcnească – doar ca să-i dea de ştire cât de nefericiţi erau după noul hobby al stăpânului lor, acela de a căra persoane inconştiente de colo-colo.

Matt începu să-şi palpeze uşor una dintre numeroasele contuzii şi se învârti în cerc. Nu avea idee încotro s-o apuce. Îşi aminti că Helen îi spusese ultima dată că-l văzuse pe Zach îndreptându-se spre Surfside, poate spre Nantucket High.

Hotărând să meargă în direcţia aceea, Matt o luă din loc şi îşi urmă instinctul, care-l duse în împrejurimile şcolii. Cineva era pe terenul de fotbal, executând lovituri perfecte în spirală într-o poartă de fotbal. Matt începu să alerge pe iarba ţepoasă şi îngheţată – la timp să-l vadă pe Zach introducând mingea în poartă.

— Ai văzut-o pe asta? îl întrebă acesta abia uitându-se în direcţia lui. A fost chiar grozavă.

— Da, a fost. Dar tu ai avut întotdeauna un braţ

puternic. Puteai arunca aşa şi când erai în primul an, răspunse Matt destul de aproape acum să-l poată vedea clar pe Zach în lumina strălucitoare a lunii. Acesta arăta îngrozitor – palid, transpirat şi bântuit. Dacă Matt nu l-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi crezut că Zach avea o problemă serioasă cu drogurile. Despre asta a fost vorba? Despre fotbal?

— Cum reuşeşti? întrebă Zach cu o căutătură încruntată. Cum suporţi să-ţi pierzi vremea cu ei, să-i vezi ce pot face şi să nu-i urăşti pentru asta?

— E destul de greu uneori, recunoscu Matt. La naiba. Mi-aş dori să pot zbura.

— Adevărat? întrebă Zach râzând, dar erau şi lacrimi în glasul lui, iar Matt înţelese că stăteau să răbufnească. E ca şi cum te-ai trezi într-o bună zi şi i-ai descoperi pe toţi invadatorii ăştia, spulberându-ţi toate şansele. Ei nu sunt de aici, dar se presupune că noi ar trebui să încercăm să concurăm cu ei, nu-i aşa? Nu e drept.

În glasul lui Zach se distingea o notă periculoasă. Deşi părea calm, Matt era sigur de contrariu. Matt îşi schimbă poziţia corpului, în caz că Zach ar fi încercat ceva nebunesc.

— Ştiu un grup de scioni care ar spune acelaşi lucru despre ce li se întâmplă lor, zise liniştit Matt. Înţeleg cum te simţi, Zach, crede-mă. I-am invidiat de atâtea ori, chiar i-am urât puţin. Dar de fiecare dată îmi amintesc că ei nu au ales să fie aşa şi nu am întâlnit unul care să nu sufere din pricina asta. Nu-i pot învinui că s-au născut ceea ce sunt, mai ales când toţi au pierdut atât de mult din cauza asta.

— Ei bine, tu ai fost întotdeauna tipul cel bun, nu? spuse cu dispreţ Zach pregătindu-se să plece.

— Vino cu mine la reşedinţa familiei Delos. O să găsim noi o soluţie, zise Matt apucându-l de braţ şi făcându-l pe acesta să-l privească.

— Eşti nebun? Priveşte-mă, omule! zise Zach îmbrâncindu-l cu putere şi ridicându-şi bluza, astfel încât prietenul său să-i poată vedea vânătăile mari şi negre care-

i acopereau coastele. Aşa mă tratează el când îi sunt *loial.*

— Ei te vor proteja. Toţi o vom face, îi promise Matt îngrozit de ceea ce i se întâmplase prietenului său, dar încercând să-l liniştească. Ochii lui Zach se îngustară în timp ce-şi trăgea bluza în jos.

— Aha, deci acum îţi pare rău şi vrei să mă ajuţi. Lasă-mă să ghicesc. Ai nevoie de ceva.

— Vreau doar să rămâi în viaţă! Matt se simţea atât de insultat încât simţea nevoia să-l pocnească pe Zach, dar se mulţumi să strige la el. M-am înşelat. Ar fi trebuit să te ajut încă de prima dată când mi-ai cerut să te ascult. Înţeleg acum şi îmi pare sincer rău. Dar chiar dacă nu mă vei ierta niciodată şi îmi vei arunca în faţă acelaşi lucru şi în următorii cincizeci de ani, tot nu vreau să *mori,* idiot nenorocit! Crezi că aş avea nevoie de un motiv ca să te ajut?

— Nu, răspunse umil Zach. Tu eşti singurul om din lume pe care-l cred că vrea să mă ajute, dar nu are rost. Mai devreme sau mai târziu, mă va ucide.

Îi întoarse spatele lui Matt şi se îndreptă spre marginea terenului.

— Înseamnă că va trebui să-l ucidem noi primii, strigă Matt după Zack.

— Nici nu ai idee cum, îi răspunse Zack peste umăr cu o urmă de ironie în glas.

— De ce? Pentru că e frate de sânge cu un zeu?

Zack se încordă şi rări pasul.

— Cu care dintre ei? insistă Matt, făcând câţiva paşi spre Zach. Spune-mi cu care zeu e frate de sânge şi poate că vom găsi o cale să scăpăm de el!

Zach se întoarse spre Matt ridicând mâinile de parcă ar fi vrut să-l oprească pe acesta să-l urmeze. Făcu câţiva paşi cu spatele, privindu-l pe Matt cu asprime, dar şi lipsit de speranţă.

— Du-te acasă, omule. Şi nu-i mai *ajuta* pe scioni! Încăierarea din noaptea asta nu se compară cu ce va urma şi nu vreau să ţi se întâmple ceva rău. Zeii au pregătit un loc special în iad pentru muritorii care luptă împotriva lor,

înţelegi?

— De unde ştii tu ce au plănuit zeii? strigă Matt după el. Automedon nu lucrează pentru Tantalus? Zach, răspunde-mi! Care dintre zei este frate de sânge cu Automedon?

Dar Zach dispăru în întuneric.

CAPITOLUL 16

— Helen? o strigă Orion de foarte, foarte departe.

— Doamne, sunteţi îngrozitor de grei, mârâi Lucas.

Helen nu înţelegea de ce făceau cei doi atâta larmă când ea încerca să doarmă. Nu era politicos.

— Îmi pare rău, dar nu mă aşteptam să fie atât de *aglomerat* aici, răspunse iritat Orion.

Helen încerca să-şi amintească ce însemna „aici“.

— Nu e ceea ce crezi. Am venit să o păzesc în timp ce avea să coboare, protestă Lucas. Ştii ce? Dacă nu se trezeşte, arunc-o jos din pat.

— De ce faceţi atâta gălăgie? mormăi arţăgoasă Helen deschizând, în sfârşit, ochii.

Constată că stătea cu faţa în jos deasupra lui Orion, iar acesta, la rândul lui, îl ţintuise pe Lucas sub el. Toţi trei erau blocaţi în micul ei pat, încurcaţi în pături şi acoperiţi cu un strat de gheaţă precum glazura de pe o prăjitură. După tot se întâmplase în Lumea de Dincolo, Helen uitase că ultima dată coborâse în timp ce Lucas o ţinea în braţe, şi chiar dacă se petrecuseră atât de multe în celălalt univers, trecuseră doar câteva milisecunde în universul real înainte ca ea să-şi facă din nou apariţia în patul ei, cu Orion în braţe.

Helen privi în jos la acel sandvici de scioni şi îşi spuse că nu trebuia să roşească. Ea nu avea niciun motiv să se simtă jenată, nu?

— La naiba, de ce sunteţi atât de grei? întrebă Lucas cu respiraţia tăiată. Am ridicat autobuze şcolare cu mai puţin efort.

— Nu ştiu, bombăni Helen, şi încercă să se elibereze de gravitaţie. Nu prea funcţiona, deşi se simţea mai uşoară. Ce naiba se întâmplă?

— Ce nu este în regulă? întrebă Orion.

— Nu mai pot pluti!

Începu să tremure, pentru că gheaţa din părul ei se topise, transformându-se în apă rece, care i se prelinse pe gât.

— Calmează-te şi încearcă din nou, o linişti Lucas.

Ea făcu întocmai şi după câteva clipe funcţionă. Se ridică în aer deasupra lui Orion şi adună păturile mototolite, pe care le aruncă într-un colţ al camerei.

— E absolut uimitor, zise Orion privind-o perplex pe Helen în timp ce se ridica de pe trupul lui Lucas şi se dădea jos din pat.

— Nu ai văzut-o niciodată pe Helen zburând? întrebă Lucas, apoi înţelese de ce şi făcu un semn de încuviinţare. Nu are puteri în Lumea de Dincolo, nu-i aşa? murmură el ca pentru sine, holbându-se îngândurat la gheaţa care se topea rapid pe patul lui Helen.

— Lucas, am reuşit, zise Helen. El ridică privirea spre ea, renunţând repede la gândurile sale. Suntem liberi cu toţii – scionii, Furiile. Noi toţi.

— Eşti sigură? o întrebă el cu un zâmbet nesigur pe buze.

— Există o singură cale să aflăm, interveni Orion. Îşi scoase telefonul, formă numărul şi aşteptă până se auzi cineva la celălalt capăt. Hector? Noi credem că s-a terminat. Vino acasă la Helen cât de repede poţi.

Orion închise telefonul şi îi privi impasibil pe Helen şi pe Lucas. Ochii lui Lucas se făcură mari de îngrijorare.

— Eşti sigur că a fost o idee bună? îl întrebă nesigură Helen pe Orion.

— Nu, are dreptate, zise Lucas. El părea să se pregătească pentru o nouă întâlnire cu vărul său. E mai bine fim martori doar noi patru la testul acesta. E mai sigur.

— În regulă. Dar nu putem face asta afară? întrebă cu sfială Helen. Tata chiar ţine la casa asta.

În momentul în care Helen aminti de tatăl ei, inima i se umplu de grijă.

Evitase să se gândească la asta, astfel încât să se poată concentra la ce avea de făcut, dar acum că nu mai alerga peste tot ca o nebună – pentru prima dată, în cea care trebuia să fie cea mai lungă zi din viaţa ei –, Helen era disperată să afle ce se întâmplase cu tatăl ei.

Coborî împreună cu Lucas şi Orion până în curtea din faţa casei şi îşi scoase telefonul pentru a o suna pe Claire.

— Ce face tata? întrebă Helen.

— Ah, trăieşte, răspunse Claire şovăielnică. Uite ce e, Lennie, nu o să te mint. E grav. Suntem în drum spre casă. Jason şi Ari se vor ocupa de el, dar nu ştiu ce să-ţi mai spun. Eu conduc, aşa că ar fi mai bine să închid. Te sun mai târziu dacă se întâmplă ceva, bine?

— Bine, încercă Helen să spună, dar nu reuşi decât să şoptească.

Închise telefonul şi îşi şterse obrajii uzi de lacrimi înainte de a ridica privirea. Orion şi Lucas se uitau îngrijoraţi la ea.

— Jerry este…? începu Orion.

— Nu e bine deloc, zise Helen, şi în vocea ei se simţea disperarea.

Făcu câţiva paşi, tulburată. Îşi atinse buzunarele inexistente, îşi trecu mâna prin părul răvăşit şi se trase încurcată de haine. I se părea că toate extremităţile i se ridicau în aer şi fluturau în bătaia vântului, ca nişte mascote gonflabile din faţa unor reprezentanţe auto.

Fără Jerry nu mai era ea însăşi, ci doar un pai în bătaia vântului.

— Jason şi Ariadne sunt foarte talentaţi, Helen, îi zise Lucas cu voce scăzută. Ei vor lupta pentru el. Ştii asta, nu?

— Da, făcu Helen păşind îngândurată. Iar dacă nu-l pot salva, am să mă duc acolo jos şi am să…

— Nu spune asta, Helen, o întrerupse repede Orion. Tu eşti, într-adevăr, Pogorâtoarea, dar Hades e stăpânul morţilor. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat când ai spus că o vei elibera pe Persefona. Cât de uşor a scăpat de tine. Nici să nu-ţi treacă prin minte să încerci să-i furi ceva.

— El nu-l poate avea pe tatăl meu, zise ea liniştindu-se

brusc. Ridică privirea spre Orion, provocându-l parcă să o înfrunte. Dacă va fi nevoie, am să întorc pe dos Lumea de Dincolo şi am s-o zdruncin până când Jerry va ieşi de acolo, dar Hades *nu-l poate avea* pe tatăl meu.

— Helen – zise Lucas, alb ca varul de groază – niciun muritor nu-l poate înşela sau învinge. Te rog, ascultă…

— Luke? se auzi o voce din întuneric.

Lucas se întoarse şi se trezi în faţa lui Hector, care traversa cu paşi mari peluza lui Helen, apropiindu-se.

Orice ar fi avut de gând să-i spună lui Helen dispăru din mintea lui într-o clipă. Hector se opri la câţiva paşi de Lucas. Se priviră încordaţi câteva secunde, aşteptând Furiile. Care nu veniră.

— La naiba, şopti Lucas prea uimit să poată face vreo mişcare. O privi şocat pe Helen. Ai reuşit! exclamă el.

Cei doi veri se îmbrăţişară călduros, amândoi scuzându-se pentru neînţelegerile avute. Helen simţi privirea lui Orion. Se uită la el şi constată că o urmărea îngrijorat.

— Prinţesă! exclamă Hector desprinzându-se din braţele lui Lucas şi luând-o în braţe pe Helen. Ştiam eu că ai să reuşeşti.

— Am avut un ajutor de nădejde, chicoti Helen în timp ce Hector o ridica în braţe şi o strângea bucuros la piept.

— Am auzit, zise Hector lăsând-o jos şi întorcându-se spre Orion. Îl îmbrăţişă apoi pe Orion bătându-l prieteneşte pe spate şi se întoarse din nou spre Lucas. Unde e restul familiei?

— O parte din ei sunt la noi acasă, dar acum o oră i-am zărit pe taţii noştri luptându-se cu Eris. Când i-am văzut ultima dată, mi s-a părut că o încolţiseră, dar nu am observat pe nimeni să-l înfrunte pe Terror. S-ar putea să fi scăpat, îi raportă Lucas cu o precizie demnă de un soldat.

— Mi-aş dori să ştiu de ce zeii aceştia minori au iscat azi o asemenea vâlvă după atâtea decenii de linişte. Hector îşi muşcă buza.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Helen, iar ea înţelese dezamăgită la ce se gândea. De ce era mereu vina ei?

— Staţi puţin. Unde au mai fost văzuţi zeii astăzi?

interveni Orion schimbând o privire cu Lucas.

Hector le spuse despre Thanatos care se afla în New York, unde spărsese Conclavul, şi despre Automedon, care renunţase probabil la contractul cu Tantalus.

— Unde este Daphne? întrebă Orion îngrijorat pentru soarta ei.

— Ultima dată când am văzut-o, îl electrocuta pe Skeletor. De ce? Cauţi o luptă pe cont propriu? îl întrebă Hector pe Orion cu un zâmbet viclean.

— Da, la naiba, răspunse imediat Orion rânjind.

Helen îşi spuse că ideea unei confruntări cu zeii minori îi entuziasma cam prea mult. Clătină din cap, încercând să-şi limpezească mintea. Dintr-un anumit motiv, îi vedea mereu pe Hector şi pe Orion în armuri. Când Hector se întoarse spre Lucas, acel *déjà-vu* al ei se intensifică. Pentru o clipă, i se păru că Lucas purta ceva ce semăna cu o togă.

— Staţi puţin, băieţi. Tatăl lui Helen a fost rănit. Şi nu sunt prea sigur că agreez ideea ca ea să se afle în mijlocul unei încăierări când Automedon e încă liber, zise Lucas înainte de a pleca cu toţii. Întoarse capul spre ea şi fruntea i se încreţi de îngrijorare când îi văzu chipul. Ah, Helen? Te simţi bine?

— Da, zise ea clătinând din cap şi masându-şi tâmplele. Sunt atât de obosită. Cred că încep să am vedenii. *Un palat de marmură iluminat de torţe şi toţi cu podoabe din piele şi bronz.*

— Atunci, du-te la tatăl tău, îi spuse Hector. Personal, cred ar trebui să te ocupi de mirmidon, dar nu mai contează. Ai grijă. Noi trei putem rezolva asta şi fără tine.

— Nu, ar trebui să vă ajut.

— Du-te, interveni ferm Orion. Dacă vom avea probleme, poţi veni să ne salvezi cu fulgerele tale magnifice, bine?

— Sunteţi siguri? întrebă ea cu un zâmbet recunoscător în timp ce-şi lua zborul.

— Asta e de-a dreptul extraordinar! exclamă Orion uitând de toate când o văzu pe Helen trecând în zbor pe deasupra lui.

Cedând unui impuls, el întinse mâna şi îşi plimbă dosul

degetelor pe piciorul lui Helen. Aceasta simţi un nod în gât şi privi spre Lucas, care se uita intenţionat în altă parte.

Orion observă privirea lui Helen şi lăsă mâna jos, realizând ce făcuse.

— Grăbeşte-te, Prinţesă! interveni Hector. Du-te şi ai grijă de Jerry.

Helen mai aruncă o ultimă privire spre Lucas, spunându-i din buze „ai grijă“, în timp ce Hector şi Orion porneau spre centrul oraşului.

— Şi tu la fel, îi şopti la rândul lui, privind-o înduioşat.

Stomacul ei era deja plin de fluturi după atingerea delicată a lui Orion, iar acei fluturi aveau proporţii inimaginabile.

Lucas o luă la fugă pentru a-i ajunge din urmă pe Hector şi Orion, lăsând-o aproape fără suflare, plutind în aer. În timp ce-i privea îndepărtându-se, nu se putea decide pe cine ar fi vrut să privească mai mult – pe Lucas sau pe Orion. Era atât de nehotărâtă încât i se părea că asistă la un meci de tenis.

Foarte confuză, Helen zbură la Siasconset, ateriză în curtea din spate a reşedinţei Delos şi îşi impuse să se concentreze asupra tatălui ei. Intră grăbită în casă şi merse direct la Noel, care era în bucătărie, pregătind o masă copioasă.

— Helen! o întâmpină ea abia ridicând ochii de la oala de peste şaizeci de litri în care mesteca. Du-te jos, treci de sala de antrenamente şi intră în pivniţă. Vei găsi trei congelatoare. Deschide-l pe cel mai mic şi scoate bucata cea mare de friptură. Repede-repede! La toţi trebuie să le fie foame.

— Cel mai mic. Friptura cea mare. Am înţeles, repetă Helen şi se grăbi să îndeplinească misiunea dată de Noel. Nici măcar nu încercă să se împotrivească. Poate că nu mai fusese de mult în compania celor din familia Delos, dar îi cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că atunci când se afla în bucătăria lui Noel era mai bine să facă aşa cum i se spunea.

Reveni într-o fracţiune de secundă şi puse friptura de

mărimea unui bou în chiuveta pe care Noel i-o indicase gesticulând frenetic.

— Ei se ocupă de Jerry în camera de oaspeţi, acolo unde rămâi tu de obicei, zise Noel întorcându-se într-un final spre Helen cu o privire plină de compasiune. Încearcă să nu faci zgomot. Dacă gemenii dorm, să nu-i trezeşti. Le-ar putea face rău.

— Bine, mulţumesc, spuse Helen.

Îşi frământa mâinile şi se lăsa de pe un picior pe altul, neştiind ce să facă. Ştia că ar fi trebuit să urce scările şi să vadă ce făcea tatăl ei, dar nu voia să-l vadă în starea aceea. Se simţea din nou ca o mascotă ale cărei membre lungi fluturau în bătaia vântului. Sesizând atacul ei de panică, ochii lui Noel se făcură mari. Lăsă deoparte lingura lungă de lemn, îşi şterse mâinile de şorţ şi o îmbrăţişă cu blândeţe pe Helen. La început, Helen rămase ţeapănă, dar după câteva secunde se rezemă de Noel şi reuşi să-şi revină. Noel mirosea a pudră de talc şi aluat de pâine. Doar îmbrăţişările lui Kate mai erau atât de calde şi relaxante, îşi spuse Helen. Era ca şi cum ar fi îmbrăţişat o brioşă caldă.

— Te simţi mai bine? o întrebă Noel lăsându-se pe spate şi privind-o cu luare aminte. Pari extenuată. Iarăşi nu poţi să visezi?

— Nu, pot visa, zise Helen râzând încet în timp ce-şi netezea rochia murdară şi ruptă, întrebându-se de unde ştia Noel despre lipsa viselor ei. Doar că a fost o zi tare *lungă.*

— Ştiu, draga mea. Iar tu ai făcut atât de multe, o linişti Noel cuprinzându-i obrajii cu mâinile şi privind-o intens, cu multă dragoste. Îţi mulţumesc că l-ai adus pe Hector al meu înapoi acasă.

Noel o sărută pe frunte şi acest gest îi aminti lui Helen de Lucas. Lucru care-i aminti lui Helen…

— Stai puţin. De unde ştii despre Hector? Asta s-a întâmplat acum cinci minute.

— Sunt prima pe care o anunţă băieţii mei – fie că au veşti foarte bune, fie foarte rele. Numai veştile mai puţin

importante nu ajung la urechile mele, zâmbi cu subînţeles Noel. Te vei convinge de asta într-o bună zi.

Femeia se întoarse apoi spre masă, luă un cuţit enorm şi începu să toace ceva – cu înverşunare, de parcă lucrul acela i-ar fi făcut un rău major –, după care introduse bietele bucăţi în oala care clocotea.

Până şi ea surprinsă de gestul ei, Helen fură o îmbrăţişare afectuoasă dintr-o parte de la Noel. Preocupată, aceasta o sărută pe Helen în creştetul capului şi o mângâie pe păr în timp ce cu cealaltă mână amesteca în oală, de parcă ar fi fost obişnuită să împartă şi să primească gesturi întâmplătoare de afecţiune de la toţi copiii din anturajul ei. Mult mai relaxată şi gata să înfrunte situaţia, Helen urcă la etaj să-şi vadă tatăl.

Automedon îl lăsă pe stăpânul său în zona ciudată dintre tărâmuri, la intrarea în peşteră, apoi ieşi la suprafaţă şi îşi chemă sclavul. Tânărul muritor nu era obişnuit cu noua lui viaţă de rob, dar din fericire pentru el, era destul de inteligent şi nu făcea prea multe greşeli. Imediat ce Automedon îi dădu indicaţii despre localizarea peşterii şi ceru informaţii despre măsurile luate, el se întoarse în Nantucket, neştiind dacă blestemul Furiilor fusese ridicat.

Voia să profite de această ocazie şi să continue planul, oricare ar fi fost situaţia, dar avu nevoie de treizeci şi opt de minute ca să se întoarcă şi să localizeze Faţa.

Mai întâi, Automedon o căutase acasă, dar descoperi doar mirosul ei – persistent încă – în curtea din faţă. Ştia după gust că Faţa nu fusese singură. Până şi proscrisul fusese acolo cu ea. După o scurtă verificare a peluzei, înţelese că nu avusese loc nicio luptă, nicio confruntare indusă de Furii. Exista o singură explicaţie pentru asta.

Pogorâtoarea reuşise! După atâta aşteptare şi vigilenţă, după atâtea generaţii care se dovediseră nedemne, venise în sfârşit timpul. Stăpânul lui avea dreptate. Tot ce-i trebuise fusese un mic impuls, o mică încurajare ca să-şi dea seama. Şi reuşise!

Nu era nicio urmă de îndoială, ea nu era o sosie.

Pogorâtoarea era prinţesa pe care o aştepta adevărata Helen.

Entuziasmat de noua sa victorie, Automedon gustă urmele.

Erau încă atât de proaspete încât putea simţi emoţiile scionilor care le lăsaseră. În aer nu era nimic altceva decât dragoste frăţească – şi dragoste eternă. Gustul dragostei se simţi mai tare, apoi dispăru în vâltoarea vânturilor. Probabil că plecase în zbor de acolo. Era sigur că bărbaţii plecaseră împreună în centrul oraşului, înapoi la distracţia atent orchestrată pentru a ţine ocupată mica armată de scioni puternici care o păzeau pe această nouă – şi Automedon era gata să jure în faţa zeilor – şi *adevărată* Helen. Până în acel moment, totul mergea conform planului, cu excepţia celei mai importante părţi.

Locuinţa celor din Casa Tebei, din Siasconset.

Gemenii dormeau, încadrându-l pe Jerry în acelaşi pat mare şi alb în care se vindecase şi Helen după căderea ei cu Lucas. Jerry era palid şi slăbit, de parcă ar fi fost dezumflat. Deasupra cuverturilor, gemenii dormeau ghemuiţi ca nişte pisici la celălalt capăt al patului, însă somnul lor era agitat.

Gâfâiau şi îşi încovoiau degetele ca nişte gheare, iar frunţile lor se încreţeau la unison, de parcă ar fi împărtăşit acelaşi coşmar. Aerul din încăpere era teribil de uscat, ca într-un deşert. Helen ştia ce însemna acest lucru. Gemenii îl urmăreau pe Jerry până la marginea deşertului aflat înainte de Lumea de Dincolo, încercând să-i îndrume spiritul înfricoşat înapoi în trup.

Ei se luptau cu înverşunare, asta era evident, dar amândoi erau scăldaţi de sudoare şi mai albi decât nişte coli de hârtie. Helen ştia că nu aveau să mai reziste mult timp.

Kate se ridică de pe un scaun din colţul camerei şi se grăbi să o îmbrăţişeze pe Helen când aceasta intră în încăpere. În timp ce se îmbrăţişau, Helen o zări pe Claire care stătea pe podea, lângă pat, pe partea lui Jason.

Claire îi aruncă lui Helen o privire tristă şi se ridică cu greutate, de parcă picioarele ei adormiseră cu mult timp înainte. Toate trei se înţeleseră prin semne să coboare în hol şi să caute o altă cameră în care să poată vorbi, ca să nu deranjeze trioul din patul de suferinţă.

Din întâmplare, Kate alese tocmai camera lui Lucas. Helen avu o reţinere, dar se trezi că nu putea rezista tentaţiei de a fi aproape de lucrurile acestuia.

— Ce se întâmplă? întrebă Helen.

— Jason a spus că Jerry s-a pierdut undeva acolo jos. A zis că toate astea trebuie să se fi petrecut înainte să ne urcăm în maşină şi să venim aici, rosti calmă Claire.

Kate interveni, nerăbdătoare:

— Dar s-a întâmplat ceva groaznic. Un zeu a intervenit. El trebuie să fi condus spiritul lui Jerry în direcţia greşită în timp ce noi îl căram la maşină, zise Kate cu o voce stinsă. Iar acum gemenii nu-l pot găsi.

— Morfeu s-a întâlnit cu Ariadne la marginea ţinutului său şi i-a spus că Ares a fost cel care l-a îndrumat greşit pe tatăl tău, îi şopti Claire şi o privi apoi pe Kate, care încuviinţă de câteva ori din cap.

— Helen. De ce încearcă zeul războiului să-l ucidă pe tatăl tău? întrebă Kate în pragul isteriei.

Kate era o femeie practică, neobişnuită cu izbucnirile emoţionale, dar încerca să se convingă că tot ceea ce considera ea mit era acum realitate. Helen o strânse de mână.

— Ar fi trebuit să vă spun, reuşi să îngaime Helen. Îi era ruşine să o privească pe Kate. Am crezut că vă puteam proteja dacă vă ţineam departe de toate astea, că tu şi tata vă puteaţi vedea de vieţile voastre dacă nu ştiaţi. Sună atât de stupid acum, când o spun cu voce tare, dar am crezut cu adevărat că era mai bine aşa şi îmi pare rău. Ares încearcă să ajungă la mine. Nu ştiu de ce face asta, dar sunt sigură că-l foloseşte pe tata ca momeală.

— Bine, zise Kate ştergându-şi o lacrimă şi ţuguindu-şi buzele, plină de hotărâre. Ce putem face? Cum îl putem salva pe Jerry?

— Nu „noi“, şopti tristă Helen amintindu-şi avertismentul lui Morfeu că Ares visa să-i facă rău. Eu, nu noi. Ares mă vrea pe mine.

— Şi tu te pregăteşti să cobori acolo ca să-l înfrunţi, nu-i aşa? întrebă Cassandra din prag. Helen se întoarse. Cassandra stătea furioasă în spatele ei, cu braţele încrucişate. Chiar dacă ştii că este probabil o capcană pentru tine?

— Da. Şi trebuie să plec chiar acum.

— Lennie, asta e cea mai mare prostie pe care ai spus-o vreodată, zise mirată Claire. Până şi Matt e un luptător mai bun decât tine, iar el nici măcar nu e scion. Iar tu crezi că poţi să-l înfrunţi pe Ares de una singură?

— Da, zise Helen privind expresiile şocate din jurul ei. Eu sunt Pogorâtoarea. Eu pot controla Lumea de Dincolo, iar Ares nu poate să o facă. Nu ştiu de ce, dar am putere asupra acelui loc – aşa stau lucrurile. Aici, sus, nu aş putea avea supremaţie în faţa lui, dar în Lumea de Dincolo îl pot învinge – cel puţin cât să-l pot aduce pe tata înapoi. Sunt sigură.

Helen se apropie de patul lui Lucas şi trase cuverturile.

— Helen, tatăl tău nu ar fi vrut să-ţi pui viaţa în pericol pentru el, zise cu fermitate Claire punându-şi mâna pe umărul lui Helen şi întorcând-o cu faţa spre ea.

Helen nu-şi amintea când i se adresase Claire în acest fel, folosindu-i tot numele.

Ea, Kate şi Cassandra erau hotărâte să o oprească, şi ar fi putut să o facă. Dacă nu reuşea să le convingă, ele ar fi făcut tot ce le-ar fi stat în putinţă să o ţină trează.

— Ştiu că tata nu ar fi vrut asta, dar… ei bine, foarte rău! izbucni Helen încercând să-şi păstreze cumpătul. Va muri dacă nu-l iau din calea lui Ares, iar dacă gemenii stau acolo jos prea mult timp, vor muri şi ei. Ştii că am dreptate, Claire. Ştii că fiecare secundă la graniţa Tărâmului Umbrelor pare o eternitate pentru sufletele care rătăcesc pe acolo.

Claire coborî privirea şi întoarse capul, încuviinţând cu tristeţe. Ştia, iar amintirea aceea încă îi dădea fiori.

— Măcar aşteaptă-l pe Orion. Ar fi bine să te însoţească, se rugă de ea Cassandra traversând camera până la patul lui Lucas, în care Helen se urcase deja.

— Nu pot. Din Nantucket până pe continent, lui Orion îi trebuie o jumătate de oră să coboare până la portal. În Lumea de Dincolo, timpul se scurge diferit, dar spiritul tatălui meu nu este încă acolo. Timpul nu s-a oprit, dar este *prelungit* pentru el şi pentru gemeni, şi fiecare secundă pe care o irosesc aici ar putea fi zile întregi pentru ei. Jason, Ari şi tata nu vor rezista în deşertul acela mai mult de jumătate de oră. Trebuie să cobor *acum.*

Claire, Kate şi Cassandra se priviră cu tristeţe. Ştiau că Helen avea dreptate.

— Aş vrea să pot spune că totul va fi bine, dar nu am reuşit să mai văd viitorul tău de o bucată de vreme încoace. Îmi pare rău, zise Cassandra aplecându-se repede să o sărute pe obraz. Mult noroc, verişoară, şopti ea cu gingăşie, agăţându-se de gâtul lui Helen.

Helen întinse celălalt braţ şi le îmbrăţişă pe Kate şi pe Claire.

— Ar fi mai bine să plecaţi acum şi să închideţi uşa după voi, zise cu fermitate, lăsându-le să plece. O să se facă foarte frig aici.

Oracolul era aproape. Asta era o problemă. Dragele ei muritoare puteau muri fără a încurca planurile Celor Doisprezece, dar Oracolul era aproape la fel de important ca Helen în persoană, şi din păcate, mult mai fragilă.

Adevăratele Oracole care fuseseră destul de puternice să suporte greutatea zdrobitoare a viitorului erau preţioase, şi cu toate că zeii erau supuşi Furiilor la fel ca muritorii, nu avuseseră niciodată un Oracol al lor. Să facă rost de unul fusese mereu o prioritate. Această Cassandra era favorita lui Apollo. El o aşteptase milenii întregi.

Ascultând conversaţia dintre Helen şi Oracol, el înţelese că muşcase momeala. Indiferent cât de periculos era pentru ea, avea să-l urmeze pe tatăl ei pe Tărâmul Umbrelor, exact aşa cum prevăzuse stăpânul lui.

Automedon avea la dispoziţie foarte puţine oportunităţi. Putea lovi numai după ce ea crea un portal, dar înainte de a coborî. Dacă nu o înţepa atunci, amuleta zeiţei – cea pe care ea o purta mereu la gât – avea să prevină orice penetrare. Şi mai rău de atât, ea putea să-l anihileze cu fulgerele ei – destul cât să dispară în zbor. Era vulnerabilă doar un moment – frigul Abisului era semnalul – şi atunci avea la dispoziţie o fracţiune de secundă să acţioneze.

Plimbându-se prin faţa clădirii, Automedon adulmecă aerul pentru a detecta mirosul ei sau al protectorilor, dar, din fericire, aceştia erau ocupaţi în centrul oraşului. O auzi pe moştenitoare – adevărata prinţesă din legendă – despărţindu-se de apropiatele ei cu o îmbrăţişare călduroasă, pentru a se retrage în pat aşteptând somnul – starea mentală în care prefera să deschidă portalul. Era timpul.

Făcu un salt şi dărâmă uşa de la intrare, apoi ţâşni pe scări, folosindu-şi toate cele patru picioare. Mama muritoare ridică mâna ca să arunce asupra lui blestemul Hestiei, dar era prea înceată. Sărind peste preţiosul Oracol – pentru a nu-i face rău –, Automedon le înlătură din calea lui pe cele două drăguţe, dar inutile apropiate ale lui Helen.

Sparse uşa îndrăgostiţilor în bucăţi, se năpusti spre pat şi cuprinse capul fetei adormite în mâna lui dreaptă cu o fracţiune de secundă înainte de a descinde – momentul în care era cel mai vulnerabilă. Minunaţii ei ochi de culoarea ambrei se deschiseră.

Din interiorul încheieturii mâinii stângi, Automedon îşi scoase ţepuşa din teacă şi străpunse gâtul moale al lui Helen. Pleoapele ei se zbătură şi buzele îi fremătară în timp ce veninul lui îi invada sângele. El auzi ţipete dinspre hol şi de la baza scărilor, dar zgomotul nu-l mai îngrijora. Îşi luase trofeul şi niciunul dintre ei nu era prin apropiere ca să-l împiedice.

Helen rămase inertă. Automedon o ridică şi transportă trupul ei paralizat pe fereastra îndrăgostiţilor departe de insulă.

Lucas îl văzu pe Hector ţâşnind în căutarea tatălui său, în timp ce el şi Orion rămaseră în urmă pentru a da o mână de ajutor mai multor oameni răniţi care zăceau pe caldarâm. Se formase un centru de prim ajutor, iar oamenii care locuiau în zonă ieşeau grăbiţi din case aducând apă, bandaje sterile şi truse de prim ajutor pentru a ajuta răniţii. Lucas şi Orion intenţionau să-l urmeze pe Hector, dar se opriseră la auzul strigătelor de ajutor.

— Ar trebui să verificăm şi strada următoare, zise Orion după ce se ocupară şi de ultimul rănit, şi amândoi o luară la fugă – cu viteză normală – spre aleea următoare.

— Stai puţin, îl strigă Lucas pe Orion în timp ce-şi scotea telefonul care bâzâia din buzunarul blugilor. Lucas se uită la ecran şi văzu că era mama lui. Răspunse imediat, simţind deja un gol în stomac.

— Lucas, a luat-o, zise ea cu respiraţia tăiată. Helen era pe punctul de a coborî pentru a-i ajuta pe tatăl său şi pe gemeni, când Automedon a spart uşa, a înţepat-o, apoi a sărit cu ea pe fereastră.

— Cu cât timp în urmă? întrebă rece Lucas.

Ochii lui Orion se aprinseră când simţi emoţiile haotice ale lui Lucas.

— Acum câteva minute. Claire şi Kate au fost doborâte de creatură, iar eu abia reuşisem să mă conving că erau în viaţă, răspunse mama lui disperată. Nu pot să înţeleg, Lucas. Cum poate să o înţepe pe Helen? Cestul…

— Trebuie să plec.

Lucas îi închise telefonul mamei sale – nu pentru că era furios, ci pentru că trebuia să se gândească. După ce-i împărtăşi informaţia lui Orion, rămase tăcut.

— Ar trebui să ne întoarcem la tine acasă? Să căutăm o urmă? sugeră Orion.

— Nu vom găsi niciuna, zise încet Lucas dorindu-şi ca Orion să tacă.

— Atunci ce sugerezi? continuă Orion privindu-l atent.

Când văzu că Lucas nu spunea nimic, ridică din sprâncene şi vorbi tot el:

— Lucas, îţi pot citi emoţiile, ştii asta. Spune-mi la ce te gândeşti ca să putem rezolva totul împreună.

— Încerc să înţeleg cum ar *putea* cineva să o captureze pe Helen! Ai încercat vreodată să lupţi cu ea? Până şi atunci când dă înapoi e o bestie! Lucas era pe punctul de a se dezlănţui. Ar fi vrut să-l pocnească pe Orion, dar se mulţumi să scoată un urlet. Eu abia îi pot ţine piept, şi cred că mi-a demonstrat doar o mică parte din tot ce poate să facă. Îţi poţi imagina ce le-ar face unor indivizi care ar încerca să o răpească şi ar ţine-o împotriva voinţei ei? Jumătate din Massachusetts ar fi în flăcări!

Orion privi îngrijorat pieptul lui Lucas.

— O iei razna. Trebuie să te calmezi imediat. Pentru Helen. Orion puse mâna pe umărul lui Lucas, iar acesta se simţi inundat de un val de căldură. Inima lui îşi încetini ritmul şi un noian de sentimente suave puse stăpânire pe el.

Ştia că Orion era fiul Afroditei şi că putea manipula emoţiile, dar nu mai simţise niciodată ceva asemănător. Era o schimbare fizică, aidoma unui drog instantaneu care lucra asupra trupului şi minţii sale, şi pentru o clipă Lucas se întrebă cât de mult l-ar fi putut influenţa Orion şi în ce fel.

Dacă Orion îl putea face să se simtă atât de bine, era rezonabil să presupună că îl putea face să se simtă şi la fel de rău. Implicaţiile erau uluitoare.

— Îmi pare rău, zise Orion ridicându-şi mâna de pe umărul lui Lucas. Nu vreau să fac asta fără să-ţi cer întâi permisiunea.

— Nu, e în regulă. Aveam nevoie, spuse încet Lucas, ştiind că lui Orion nu-i plăcea să-şi folosească talentul pentru a controla inimile – oricare ar fi fost circumstanţele – chiar dacă asta i-ar fi adus avantaje majore. El continuă pe un ton mult mai calm: Ai observat gheaţa din patul lui Helen atunci când te-a adus în noaptea asta din Lumea de Dincolo? Ea nu a reuşit să plutească imediat, iar eu nu am putut să vă dau la o parte de pe mine. Această pierdere a puterii de scion e normală atunci când Helen coboară?

— E normală în preajma tuturor portalurilor din Lumea de Dincolo. Acestea sunt zone moarte. Nu există căldură, nici organisme vii care să trăiască pe ziduri şi nici puteri de scion. Cred că Helen creează un portal temporar atunci când coboară, care durează preţ de câteva secunde până dispare complet, spuse gânditor Orion.

— Crezi că Automedon ştie toate astea despre portaluri?

— Nu mă îndoiesc. Au fost mai multe Pogorâtoare, iar el are o vârstă considerabilă. Monstrul acesta a văzut probabil multe la viaţa lui, zise Orion. Cu toate astea, nu ar avea prea mult timp la dispoziţie. Aminteşte-ţi, după câteva secunde ea putea zbura din nou.

— Nu pentru mult timp, desigur. Dar dacă el ar *aştepta* momentul, asta ar fi destul. A urmărit-o timp de câteva săptămâni. Cu siguranţă, ar şti că şi-ar urma tatăl în Lumea de Dincolo, zise Lucas simţind că era pe calea cea bună. Totul trebuie să fi fost plănuit. Automedon trebuia doar să se asigure că Jerry avea să fie grav rănit – lucru destul de simplu într-o încăierare –, apoi, când fiecare scion de pe insulă i-ar fi vânat pe Eris şi Terror…

— Nu ar mai fi rămas niciunul în preajma ei, să o protejeze, în timp ce ar fi plecat după tatăl ei, termină Orion fraza începută de Lucas. Apoi clătină din cap sesizând o lipsă în logica lor. Dar Automedon ar fi putut face asta în orice moment de câteva luni încoace. Ea cobora în fiecare noapte şi nimeni nu o proteja. De ce a aşteptat?

— Ei bine, zise Lucas privind încurcat în altă parte. Am fost alături de ea cam în fiecare noapte, de obicei pe acoperişul ei. Dar nimeni, nici măcar Automedon, nu ar fi putut să mă vadă.

— De unde ştii?

— Sunt un Maestru al Umbrelor. Şi mă pot face, de asemenea, invizibil. Orion făcu ochii mari, dar Lucas părea că-şi pierduse răbdarea. Nu asta e important acum. Automedon trebuia să aştepte ca Helen să-şi termine misiunea în Lumea de Dincolo înainte de a o lua. Tantalus nu ar îndrăzni să facă vreo mişcare împotriva lui Helen

înainte de a face asta.

— Dar de ce să o ia acum? Tantalus ştie despre mine şi probabil despre zeci de alţi proscrişi. Nu poate spera să obţină Atlantisul dacă nu ne ucide pe toţi. Crezi că vrea să înceapă cu Helen?

Axa lumii păru să se încline în momentul în care Lucas se gândi la această posibilitate. Dacă Helen era deja moartă? Era posibil ca jumătate din inima lui să moară fără ca el să simtă? Lucas îşi băgă o mână în buzunar şi dădu peste ultimul obol cu floare de mac rămas pe lume. Îl frecă între degetul mare şi arătător. Ştia deja ce avea de făcut dacă Helen murea.

— Nu ştiu, şopti el alungând pentru moment acea idee. Ridică ochii spre Orion şi-l privi pătrunzător. Ai dreptate. Nu ar avea sens ca Tantalus să o răpească acum, dar, aminteşte-ţi, el nu e singurul care face jocurile acum. Şi noul stăpân al lui Automedon a vrut probabil să scape de Furii înainte de a-i ordona să o răpească pe Helen. Chiar dacă Automedon a aşteptat atât, există doar un singur loc în care mi-aş putea imagina că cineva *ar fi capabil* să o ţină prizonieră.

— Un portal permanent. Portalul meu e cel mai apropiat, şi am fost urmărit în noaptea asta, ceva mai devreme, zise trist Orion de parcă ar fi vrut să se ia singur la palme. O luă din loc, îndreptându-se spre vest. Vrei să-i aştepţi aici pe cei din familia ta în timp ce mă duc după ea?

Lucas zâmbi fără a se mai deranja să răspundă la întrebare.

El ştia că lucrul cel mai inteligent ar fi fost să-l contacteze pe Hector şi să pornească toţi trei împotriva mult-mai-puternicului mirmidon, dar nu putea să mai aştepte prea mult. Ţâşni după Orion şi o fracţiune de secundă mai târziu erau la capătul insulei.

— Oh, Dumnezeule, Matt! Trebuie să ajungi aici! îngăimă Zach la telefon. Respiraţia lui era precipitată, iar receptorul i se tot atingea de bărbie, de parcă alerga sau mergea foarte repede. El o are pe Helen şi o va răni!

— Stai puţin. Unde „aici“? îl întrerupse Matt. Flutură din mână spre Hector, Pallas şi Castor – toţi cei care aveau relaţii cu familia Delos, încercând să-şi dea seama unde o dusese Automedon pe Helen.

Zach vorbea în continuare, cuvintele ieşind bolborosind din gura plină de salivă, aşa cum se scurge un gălbenuş dintr-un ou crăpat.

— Trebuia să-i sun pe Lucas şi pe tipul acela, Orion, bâigui Zach. Asta ar fi trebuit să fac în momentul acesta – ceea ce se presupune că fac întotdeauna – şi am s-o fac, pentru că el mă omoară dacă nu fac asta –, dar ştiu că acesta e planul lui, aşa că-l pot urma fără reţineri, nu? M-am gândit să-ţi spun şi ţie, ca să ne gândim amândoi la o soluţie.

— Stai puţin. Ce vrei să spui cu „planul lui“?

— Planul de a începe războiul! El are nevoie de toţi trei ca să facă asta.

CAPITOLUL 17

Obrajii lui Helen erau fierbinţi – în flăcări chiar.

Dar restul trupului ei era rece – realiză ea, făcându-și cu disperare drum prin întunericul care o trăgea la fund şi încercând să ajungă la suprafaţă, în starea de conştienţă.

Era mai rece decât fusese vreodată şi ceva lângă ea mirosea îngrozitor, a putregai şi rugină.

— Iat-o, a venit să se joace! Mai sunt doi care trebuie să ni se alăture, apoi se vor auzi bubuiturile! chicoti o voce linguşitoare. Frumoasă, frumoasă, frumoasă mică zeitate.

Helen rămase nemişcată şi încercă să-şi păstreze cumpătul, ca să nu înceapă să ţipe. Trebuia să gândească. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era faţa lui Automedon deasupra ei, o înţepătură în gât şi apoi o durere lichidă invadându-i trupul până când creierul ei se predase, în semn de autoapărare.

— Te văd, să ştii, jucărie mică şi drăguţă, zise Ares fără să mai râdă. Nu te poţi ascunde în spatele pleoapelor. Hai, deschide ochii. Lasă-mă să văd ochii tatălui nostru.

Ea sesiză furia care răzbătea din vocea zeului şi simţi ameninţarea atunci când se apropie de ea. La provocarea lui, deschise ochii, îngrozită. Renunţă la gravitaţie, ca să-şi poată lua zborul, dar constată că nu funcţiona şi înţelese de ce în secunda următoare. Până şi aerul era saturat de cristale de gheaţă. Frigul era atât de cumplit, încât îi întindea simţurile dincolo de limitele suportabile şi le dădea peste cap, iar gheaţa o ardea ca focul.

La lumina flăcărilor ce pâlpâiau într-un vas din bronz, Helen văzu că Ares o legase cu sfori groase şi o ţintuise la pământ la intrarea într-un portal. Privi disperată în jur, dar în inima ei ştia deja că se afla în închisoarea perfectă. În Lumea de Dincolo s-ar fi putut transporta singură,

îndepărtându-se de Ares doar rostind câteva cuvinte.

Pe Pământ ar fi reuşit cel puţin să-şi ia zborul şi poate să scape. Dar în faţa unui portal – în situaţia în care nu se afla nici într-o parte şi nici în cealaltă – era doar o adolescentă legată, aflată la mila unui maniac. Totul fusese plănuit, Helen era sigură de asta. Şi fusese plănuit de secole.

— Lacrimi! *Ador* lacrimile! exclamă entuziasmat Ares de parcă ar fi văzut nişte căţeluşi. Ia te uită cum plânge micuţa zeitate… Şi e tot atât de frumoasă, da, da! Să schimbăm asta.

Ares o lovi peste gură, iar Helen simţi ceva plesnind. Inspiră adânc. Deci asta era. Scuipă şi ridică ochii spre el, fără a mai vărsa vreo lacrimă. Acum că începuse, ştia că nu avea să dureze prea mult, şi într-un fel era mai bine decât să aştepte. Cel puţin, dacă Ares era acolo, torturând-o, asta însemna că nu conducea spiritul tatălui său în Lumea de Dincolo.

Nu acesta era rezultatul la care sperase atunci când închisese ochii pentru a-l urma pe tatăl ei acolo jos, în Lumea de Dincolo, dar era mai bun decât nimic. Helen ridică ochii spre Ares şi făcu un semn din cap, pregătită pentru orice i-ar fi făcut acesta – acum că era convinsă de siguranţa tatălui ei. Ares o lovi din nou peste faţă, apoi se ridică şi o lovi în stomac.

Aerul ieşi printre muşchii îngheţaţi ai abdomenului ei până scoase un zgomot ciudat şi aspru, ca şi cum ar fi zbierat un măgar. O lovi iar şi iar. Dacă încerca să evite loviturile ghemuindu-se şi întorcându-se cu spatele la el, Ares o lovea cu piciorul. Osul antebraţului ei pârâi. Helen încercă să ridice piciorul pentru a-şi proteja coastele, dar această mişcare îl făcu să o atace şi mai violent. Ea renunţă în cele din urmă să se mai apere de loviturile lui şi atunci Ares se retrase.

Helen se rostogoli pe pământ, încercând să găsească o poziţie care să-i permită să respire, având câteva coaste rupte şi mâinile legate.

Zvârcolindu-se aproape sufocată, descoperi, în sfârşit, stând în genunchi şi lipindu-şi fruntea de gheaţa care

acoperea pământul că se simţea mai bine.

Zgomotul pe care-l făcea încercând să respire cu un plămân perforat părea un hohot de râs.

— Distractiv, nu-i aşa? strigă Ares şi începu să ţopăie în jurul ei. Dar nu ar fi trebuit să te lovesc atât de tare în coaste, pentru că acum nu mai poţi ţipa. Şi asta vrem de fapt, nu? Ce prost sunt! Ei bine, mai putem aştepta puţin şi o să ne jucăm din nou.

Zeul îngenunche lângă trupul contorsionat şi începu să-şi plimbe degetele prin părul ei. Ceafa expusă se înfioră de dezgust când el alese o şuviţă mai groasă.

„O *să mi-o smulgă dintr-un moment în altul“,* îşi spuse ea. *„Trebuie să mă relaxez şi să nu ripostez. O să-mi fie mai uşor aşa.“*

— Eşti prea tăcută, oftă Ares începând să împletească şuviţa aleasă. Asta e o problemă. Cum te vor găsi ceilalţi moştenitori dacă nu strigi după ajutor, aşa cum ar trebui să faci? Ar trebui să ţipi SALVEAZĂ-MĂ, LUCAS! OH, SALVEAZĂ-MĂ, ORION! El adoptă pe moment vocea piţigăiată a unei „domnişoare aflată la ananghie“, apoi continuă cu vocea lui obişnuită: Uite aşa. Hai, dă-i drumul. Încearcă.

Helen clătină din cap. Ares se aplecă spre ea şi îşi lipi buzele de ceafa ei crispată. Respiraţia lui oribilă îi înfioră de scârbă scalpul şi partea din spate a urechilor. Până şi în aerul îngheţat din preajma portalului, Ares o făcu să se umple de dezgust cu duhoarea sa de moarte şi putregai.

— Strigă, zise el încet, şi tonul lui nu mai părea al unui maniac. Pentru prima dată, Ares abandonase lălăiala aceea sinistră. Părea normal, iar acest lucru o îngrozea şi mai mult pe Helen. Strigă-le să vină să te salveze. Ţipă după ajutor, Helen sau te omor.

— Încerci să-i atragi în capcană, reuşi să îngaime fata forţându-se să respire. Nu mă păcăleşti.

— Cum aş putea să fac asta? În acest loc de nicăieri sunt lipsit de puteri, asemenea unui muritor, iar ei sunt doi la număr, zise el cu convingere. Ar putea chiar să mă învingă.

Ares nu minţea. Pumnii şi picioarele lui o loviseră destul

de rău, dar nu simţise puterea unui zeu în spatele acestora. Se uită la articulaţiile de la mâna lui stângă – cea cu care o pocnise – şi văzu acel ichor, sângele de aur al zeilor, mânjindu-i pumnul brăzdat de răni.

Zâmbi la gândul că, deşi pierduse câţiva dinţi şi nu mai putea să vadă bine cu ochiul drept, Ares aproape că-şi zdrobise mâna în urma acestui atac.

— Strigă după ei, se rugă el de parcă totul ar fi fost pentru binele ei. De ce nu strigi, strigi, strigi, mică zeitate distrusă? Ei *vor* să te salveze.

Helen ştia că avea dreptate. Lucas şi Orion o căutau, şi nu aveau nevoie de superputerile lor de scioni pentru a lupta cu Ares, ca în cazul ei. Amândoi erau nişte bărbaţi puternici. Ea era doar o fată slăbuţă şi epuizată, pe deasupra legată şi otrăvită de mirmidon, în faţa unei brute gigantice, de două ori mai mare decât ea.

Ei erau războinici înnăscuţi. Ei trebuiau să lupte. Erau *încântaţi* să o facă.

Undeva la distanţă, Helen îl auzi pe Orion strigându-l pe Lucas în timp ce-l conducea prin labirintul de peşteri.

— Auzi, Helen? Salvarea ta e *atât de aproape.*

Ares strânse degetele şi îi smulse brusc şuviţa împletită cu tot cu o bucată din pielea capului. Helen nu-şi putu reţine un şuierat ascuţit de durere, dar totul nu fu mai mult decât o şoaptă.

Nu avea să ţipe. Ares apucă o şuviţă mai mare – una mai dinspre ceafă, ataşată de pielea mai sensibilă a scalpului.

Cu ochiul teafăr, Helen zări sângele care-i curgea din ceafă prelingându-se pe bărbie, şi înroşind gheaţa din faţa ei.

Sângele formă o baltă de un roşu intens şi strălucitor, infiltrându-se apoi în reţeaua de cristale de parcă ar fi îmbibat fibrele uscate ale unei ţesături însetate de umezeală.

— Nu te vor găsi la întâmplare, dacă asta aştepţi. Sunt zeci de portaluri în peşterile astea. Orion le cunoaşte pe cele mai multe, şi totuşi – le-ar putea lua o noapte întreagă până l-ar găsi pe cel potrivit.

Ares părea că se cam săturase de jocul acesta. Strigă-i acum şi salvează ce a mai rămas din pielea ta.

Holbându-se la balta formată din propriul ei sânge, Helen văzu în oglinda acesteia două armate. Ea le văzu venind împreună, ca o mare de armuri strălucind în soare. Văzu apoi un golf de culoarea azurului, pângărit de mizeria unei tabere de asediatori şi apoi, după un timp, apa aceea curată deveni murdară şi se umplu de resturi şi de cenuşa trupurilor arse. În cele din urmă, îl zări pe Lucas zăcând fără viaţă într-o încăpere plină de fum, printre flăcări.

„Asta s-a întâmplat ultima dată când i-am lăsat pe ceilalţi să lupte în locul meu.“

— Nu voi striga, şopti Helen, şi lacrimile ei fierbinţi tulburară sângele de sub ochii ei. Mai bine mor.

— Îi iubeşti atât de mult pe cei doi încât ţi-ai da viaţa pentru ei? Pentru amândoi? întrebă încet Ares.

O împinse într-o parte ca să-i poată vedea faţa distrusă.

Ea încercă să-l fixeze cu singurul ei ochi teafăr şi răspunse fără a ezita:

— Da. Îi iubesc pe amândoi. Şi mi-aş da viaţa pentru amândoi.

Ares rămase tăcut. Helen observă că muşchii feţei lui erau crispaţi şi pentru o clipă avu impresia că încerca să spună ceva. Zeul trase aer în piept şi izbucni în râs.

— Unul se sacrifică şi doi rămân în viaţă! exclamă Ares ca şi cum ar fi fost greu de crezut. Automedon avea dreptate! Atât de pregătită să-şi verse sângele şi să moară – şi nu doar tu. Lucrul care mă surprinde cel mai mult este altul. Automedon spune că şi cei doi nobili apărători ai tăi şi-ar vărsa sângele şi ar muri *pentru tine.* Ştii ce înseamnă asta, mică zeitate distrusă? Ştii ce s-ar întâmpla dacă eu aş amesteca sângele tău cu al celorlalţi doi moştenitori – pe care sunteţi atât de dornici să-l vărsaţi unii pentru alţii? Patru Case, unite în mod convenabil de trei moştenitori iubitori, curajoşi şi – mulţumită lui Zeus – *naivi.*

Mintea lui Helen lucra. Se încordă şi reuşi să se ridice din nou în genunchi. Rămase cu privirea la sângele care îngheţase pe podea. Se gândi cât de speciale trebuiau să

fie condiţiile pentru ca pielea ei – de obicei impenetrabilă – să sângereze, şi câte făcuse Ares ca să o aducă acolo. Apoi realiză cât de multe se întâmplaseră până când Lucas şi Orion ajunseseră să lucreze împreună – când doar cu câteva ore în urmă ei nici nu ar fi stat în aceeaşi cameră din cauza Furiilor. Exista un singur lucru care îi unea şi un singur lucru pentru care Helen era sigură că ar fi luptat amândoi şi şi-ar fi dar sângele şi viaţa. Ea. Şi ea sângerase deja şi *făgăduise pe sângele ei* că avea să facă la fel pentru amândoi.

— Fraţi de sânge. Vom fi fraţi de sânge, şopti ea printre buzele crăpate. Toate cele patru Case vor fi unite.

— Şi noi, zeii, vom fi eliberaţi din închisoarea noastră din Olimp, rosti solemn Ares. Trei mii cinci sute de ani am aşteptat!

Se opri brusc şi icni, cu o voce stinsă.

— Nu. Nu voi lăsa să se întâmple aşa ceva, bâigui ea încercând să se împotrivească.

— Ştii care e cea mai savuroasă parte a planului meu? Cu excepţia celei în care te torturez, desigur, continuă el ignorându-i ameninţarea inofensivă. Din nou, totul e doar *pentru dragostea lui Helen!* Nu aş fi crezut niciodată că ar putea izbucni un război – între două lumi de această dată – pentru dragostea unei femei. Banii ar putea fi un motiv, desigur. La fel şi teritoriile. Mii de războaie s-au purtat pentru bani şi teritorii, dar pentru DRAGOSTE? Şi totuşi, am ajuns din nou aici. Afrodita câştigă din nou! Încă un război – după toate celelalte – izbucneşte pentru dragostea ta şi pentru dragostea ce o simţi pentru doi bărbaţi şi trei Furii patetice! Şi tot dragostea, dragostea, dragostea va fi motivul pentru care lumea se va sfârşi în război, război, război. Nu e poezie pură?

În timp ce Ares râdea în hohote, ca un nebun, Helen realiză enormitatea numeroaselor ei greşeli. I se părea că acestea căzeau asupra ei una câte una, strivind-o sub greutatea lor.

Morfeu îşi exprimase reţinerea faţă de misiunea ei, dar ea nu întrebase niciodată care era motivul. Hades o

avertizase clar, şi nu numai o dată, ci de două ori, că ar fi trebuit să întrebe *Oracolul* – şi nu era vorba de Cassandra, sora mai mică, ci de gura celor trei Parce – dacă eliberarea Furiilor era cea mai înţeleaptă alegere.

Până şi Zach încercase să-i spună că era în pericol, dar nu-i oferise nicio şansă de a-i explica.

Şi cel mai semnificativ dintre toate era avertismentul lui Hector. Acesta îi spusese că cel mai important lucru era să *nu* se îndrăgostească de Orion. Hector ştiuse întotdeauna – chiar dacă Helen nu realizase acest lucru – că această luptă era pentru dragoste. Când îi spusese să nu se îndrăgostească de Orion, el încerca să-i spună că dragostea adevărată duce întotdeauna la întemeierea unei *familii* – chiar dacă nu era vorba de una tradiţională. Dragostea era cea care conta, şi nu legile, regulile sau zeii.

Helen putea să se revolte şi să strige că fusese păcălită, că nu era vina ei, dar ştia că nu avea niciun rost.

Se aruncase cu capul înainte în această misiune fără să se gândească prea mult la ce putea să se întâmple. Tot timpul fusese atât de sigură că avea dreptate pentru că făcea o faptă bună, încât nu ascultase nici măcar o dată o altă părere.

Lucas o avertizase că mândria era cea mai periculoasă pentru scioni, dar ea nu înţelesese cu adevărat la ce se referea – până în acest moment. Faptul că era bună şi că făcea fapte bune nu însemna neapărat că făcea şi ceea ce era *drept.*

Helen îi auzi pe Orion şi Lucas vorbind în şoaptă, foarte agitaţi, chiar în caverna alăturată. Cei doi se îndreptau grăbiţi spre portal, conduşi de lumina flăcărilor din vasul de bronz.

— Te rog, suspină ea. Omoară-mă acum.

— În curând, în curând, draga mea jucărie. Şşşş, o linişti Ares în timp ce scotea de la cingătoare un mic pumnal de bronz.

Zeul îngenunche lângă ea.

Helen simţi lama alunecându-i pe gât şi lăsând o urmă fierbinte. Cu o mişcare rapidă şi precisă, Ares îi tăiase

gâtul.

— Vei muri, însă tăietura e destul de superficială, ca să nu mori imediat. Mă tem că nu vei putea să vorbeşti. Nu te pot lăsa să le împărtăşeşti celor doi moştenitori planul meu înainte să se lupte puţin cu mine şi să sângereze, la rândul lor, nu-i aşa? Nu vreau să strici totul.

Ea încercă să ţipe, dar nu reuşi. În schimb, un jet subţire de sânge îi ţâşni din rană şi îi împroşcă faţa lui Ares. Zeul rânji satisfăcut şi îşi linse buzele.

— Cine e fetiţă cuminte? gânguri el ca un copil strâmbându-se caraghios în faţa ei cu buzele ţuguiate, apoi se ridică şi se apropie de zidul de piatră şoptind ceva.

În copilărie, Helen fusese la un pas de înec. De atunci se temuse întotdeauna de apă, chiar dacă crescuse pe o insulă. Acum se părea că, după atâta agitaţie şi frică de apă, avea să se înece pe uscat. În timp ce sângele spumega în plămânii ei şi îi ardea interiorul urechilor, îşi spuse că acesta semăna la gust cu apa sărată a mării. Putea auzi micul ocean din interiorul ei pulsând, fremătând năvalnic şi revărsându-se din trupul ei cu fiecare bătaie a inimii. Sau era zgomotul unor paşi pe podeaua îngheţată a cavernei?

— Unchiule! Lasă-mă să trec! şuieră printre dinţi Ares pierzându-şi cumpătul.

Dar nu se întâmplă nimic. Ares părea disperat.

— Helen! Nu! strigă Lucas din celălalt capăt al cavernei.

Ţipătul lui răsună sfâşietor între pereţii peşterii, adunându-se în colţurile cele mai întunecate ale acesteia şi multiplicându-se.

Ares se întoarse şi puse mâna pe pumnal. Privi spre Helen, iar ea îşi spuse că părea să fie martoră la un scenariu cu luare de ostatici.

Pământul se ridică, apoi se lăsă în jos, cutremurându-se. Ares se îndepărtă de Helen şi se agăţă de perete, încercând să-şi recapete echilibrul.

— Pleacă de lângă ea, mârâi ameninţător Orion.

Incapabilă să se rostogolească pentru a-i putea vedea, Helen rămase cu ochiul ei teafăr aţintit la figura împietrită

a lui Ares. Ochii lui se plimbau de la Orion la Lucas, în timp ce se lipea cu spatele de zidul portalului.

Orion avea dreptate. Zeul războiului era un laş.

— Hades! Trebuie să respecţi nişte reguli! strigă isteric Ares în timp ce lovea frenetic în peretele îngheţat al cavernei. Lasă-mă să trec!

Portalul îl absorbi şi Ares dispăru.

După câteva secunde, Helen auzi paşi grăbiţi în spatele ei.

— Luke. Oh, nu! strigă Orion.

— Nu e moartă, spuse printre dinţi Lucas. Nu poate fi moartă.

Helen îi simţi pe amândoi îngenunchind lângă ea.

Simţi nişte mâini cuprinzându-i umerii şi şoldurile. Cei doi o ridicară cu grijă, dar ea se încordă, încercând să-i împingă. S-ar fi ridicat şi ar fi luat-o la fugă, cât mai departe de ei, dacă ar fi putut.

Până şi atingerile lor delicate i se păreau nişte lovituri de bici pe pielea ei, dar durerea nu era motivul pentru care ar fi vrut ca ei să nu o mai atingă. Nu-i putea lăsa să-şi mânjească mâinile cu sângele ei.

— Uşor, uşor. E în regulă, Helen, îi şopti Lucas. Ştiu că doare, ştiu, dar trebuie să te ridicăm.

Nu. Ceea ce trebuiau să facă era să plece de lângă ea. Încercă să le spună, dar nu reuşi decât să sângereze mai tare din rana de la gât.

— Am un cuţit, zise Orion.

Acesta tăie sfoara din jurul încheieturilor, iar Helen îşi simţi mâinile libere.

Lucas o ridică în braţe, iar ea se împotrivi, vlăguită, încercând să se îndepărteze de el. Voia să moară în portal, înainte ca ritualul fraţilor de sânge să fie dus la îndeplinire.

Dar aşa cum se zbătea şi tuşea făcea mai rău. Ajunsese să-i mânjească cu sânge din rana de la gât atât pe Lucas, cât şi pe Orion.

Ares era un laş, îşi spuse Helen, dar ştia foarte bine ce să facă pentru a-i răni pe oameni.

Rana pe care i-o făcuse îl asigura că oricine s-ar fi apropiat de Helen la mai puţin de un metru ar fi fost stropit cu sângele ei.

— Eu deschid drumul, zise Orion.

Helen se simţi legănată şi zări în faţă raza oscilantă a lanternei lui Orion în timp ce începeau să urce. Putea auzi destul de bine şi nu stătea prost nici cu vederea, dar nu se putea mişca şi nu putea să vorbească. Încercă să-şi mişte degetele de la picioare sau pe cele de la mâini. Niciunul dintre membre nu răspundea. Se forţă să clipească, dar nu putea închide nici măcar ochiul teafăr. Helen era blocată în interiorul propriului trup, dar perfect conştientă.

Ştia că ar fi trebuit să fie vigilentă pe parcursul evenimentelor şi se întrebă dacă exista cumva o tortură specială pe care Ares i-o pregătise. Poate că otrăvise lama pumnalului pentru a rămâne paralizată.

„Sau poate că sunt pe moarte“, îşi spuse deznădăjduită. *„Dacă mor mai repede, aş putea să opresc totul.“*

— Uite ieşirea, strigă Orion peste umăr. Părea uşurat. Helen îi putea distinge profilul încântător pe fundalul unei luni strălucitoare şi al unui cer plin de stele ce se vedeau sclipind la capătul galeriei întunecoase.

Zâmbetul lui Orion dispăru. Ceva îi captase atenţia la ieşirea din peşteră.

Se întoarse brusc spre Helen şi Lucas împingându-i înapoi în peşteră şi protejându-i cu umerii lui impresionanţi. Helen îl văzu deschizând gura, iar ochii lui strălucitori se făcură mari de uimire. Vârful unei săbii îi străpunse sternul. Pământul se cutremură. Peste umărul lui Orion, Helen îl zări pe Automedon zgâindu-se la ea cu ochii lui strălucitori şi roşii de insectă.

— Orion! strigă Lucas.

Întinse o mână şi îl apucă pe acesta de umăr, încercând să-l ajute, dar amândoi se prăbuşiră în genunchi, cu Helen între ei.

Vârful lamei dispăru, fiind smuls din trupul lui Orion, iar metalul sclipitor fu înlocuit cu un val de sânge închis la culoare. Lui Helen i se părea că totul se derula cu

încetinitorul. Un strop din sângele lui Orion căzu pe una dintre numeroasele ei răni şi se amestecă cu sângele ei.

„Acesta e al doilea“, îşi spuse deznădăjduită Helen.

Un fulger brăzdă cerul senin şi lipsit de nori.

— Cuţitul meu, şopti Orion.

Lucas încuviinţă aproape imperceptibil din cap, înţelegând ce voia să-i spună Orion.

Helen încercă să vorbească, sperând că se vindecase destul cât să-l avertizeze pe Lucas să nu lupte, dar tot ce-i ieşi din gât fu un horcăit îngrozitor.

— Poţi să o ridici tu? îl întrebă în şoaptă Lucas pe Orion, privindu-l în ochi şi implorându-l să fie sincer.

Drept răspuns, Orion îşi trecu mâinile pe sub trupul ei şi o luă în braţe.

Lucas întinse mâna şi scoase de sub bluza lui Orion un cuţit cu lamă lungă şi, cu o mişcare incredibil de rapidă, se ridică în picioare şi sări peste Orion şi Helen, îndepărtându-l pe Automedon de cei doi răniţi. Orion o strânse pe Helen la piept, abia răsuflând, de parcă şi-ar fi făcut singur curaj să se vindece mai repede. Cu un geamăt de durere, se opinti şi reuşi să se ridice în picioare, apoi ieşi din peşteră cu Helen în braţe.

Afară, Helen îl zări pe Zach. Acesta stătea lipit de peretele de stâncă, lângă gura peşterii, şi făcu ochii mari la vederea ei. Încă paralizată, Helen ţipă doar în mintea ei, pentru că nimic nu se auzi în afară.

Zach văzu faţa ei distrusă şi strigă disperat, atrăgându-i atenţia lui Orion. Orion se uită la el încruntat, iar acesta îi răspunse cu o privire plină de groază. Helen simţi capul lui Orion înclinându-se. Acesta se uita la sabia din mâna lui Zach, apoi îl privi din nou în ochi. Fără să şovăie, Zach îi oferi arma.

— Sunt un prieten de-al lui Helen. Tu du-te şi luptă. Eu voi sta aici să o păzesc, spuse el cu voce înceată.

Orion văzu că Lucas se lupta cu Automedon, care reuşi să-l lovească cu genunchiul în stomac, şi se hotărî rapid. Helen încercă să se împotrivească atunci când Orion o lăsă jos, la picioarele lui Zach. Ea încercă să articuleze cuvântul

trădător, dar nu reuşi decât să tresară şi să pronunţe de câteva ori litera „T“.

— O să mă asigur că el se va întoarce la tine, îi promise încet Orion şi o sărută pe frunte.

Apăsându-şi rana din piept de parcă aşa ar fi oprit durerea, Orion luă sabia din mâna lui Zach şi se aruncă în luptă alături de Lucas.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Helen. Tocmai l-am sunat pe Matt. Vin cu toţii aici. Hector a spus că şi mama ta e pe drum.

Zach încerca să o facă să se simtă mai confortabil aranjându-i cum putea rochia sfâşiată şi netezindu-i părul plin de sânge.

Privind-o, mâinile începură să-i tremure şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău, Lennie. Iisuse, uite ce a făcut cu *faţa ta!*

Respirând precipitat şi înecându-se cu sângele inhalat, ea îl fixă cu privirea pe Zach şi se concentră din toate puterile pentru a-şi putea mişca limba împietrită.

— Omr-mă, îngăimă ea. Zach se încruntă, încercând să îşi dea seama ce-i spusese Helen. Nu era sigur că înţelesese bine. Helen încercă din nou şi rosti: Omoară-mă.

Capabilă să mişte degetele în cele din urmă, căută colierul în formă de inimă din jurul gâtului ei tăiat. Trebuia să-l rupă, pentru ca Zach să o poată ucide.

Acesta clătină încet din cap, preferând să creadă că nu înţelesese vorbele ei. O prinse de mâini şi o linişti, apoi îşi scoase bluza şi o apăsă pe rana de pe gât.

Întinsă pe pământ, plină de furie şi frustrare, Helen urmări deznădăjduită lupta din interiorul peşterii. Lucas şi Orion îl înfruntau pe Automedon şi toţi trei se mişcau atât de repede încât abia le putea distinge siluetele. Automedon stătea între cei doi, ca un robot, fiecare mişcare a lui începând şi sfârşindu-se cu aceeaşi precizie chirurgicală.

Helen cunoştea multe despre tacticile de luptă cât să-şi dea seama că urmărea un războinic perfect. Era mai puternic, mai rapid şi mai răbdător decât orice alt

războinic pe care-l văzuse în viaţa ei. Dacă Orion sau Lucas ţâşneau înainte încercând să-l rănească, Automedon se lăsa străpuns de lamă, continuând să lupte fără să-şi facă griji. Din rănile lui se scurgea un lichid verzui-albicios, iar Helen ştia că nu putea fi ucis în felul acesta.

El aştepta doar ca ei să obosească.

Sângerând abundent din rana de la piept, Orion se clătină şi se alese cu o nouă rană în stomac.

În timp ce acesta se prăbuşea, Automedon îşi spuse că aceea era şansa lui. Decât să-l atace pe Orion care era culcat la pământ, el îl atacă pe Lucas.

Cu o lovitură de maestru, Automedon îl dezarmă pe Lucas, trimiţând lama mai mică a acestuia în aer, apoi se repezi spre el în timp ce acesta era dezarmat.

— Luke! strigă Orion cu ultimele puteri.

Îi aruncă sabia sa lui Lucas şi rămase fără apărare. Automedon îl lăsă pe Lucas să o prindă.

Lucas zbură pe deasupra lui Automedon şi ateriză în faţa lui Orion, care se ţinea cu mâinile de noua lui rană, cu chipul crispat de durere. Orion încercă să se ridice, dar căzu înapoi pe spate, cu un geamăt surd. Sângele i se scurgea din trup îngrijorător de iute. Lucas se aşeză hotărât în faţa lui, decis să-l apere. Dacă Automedon ar fi vrut să ajungă la Orion, ar fi trebuit să treacă peste el mai întâi.

Helen observă zâmbetul lui Automedon. Un fior de panică îi strânse stomacul. Îşi simţea mâinile şi picioarele inerte. Asta era exact ceea ce voia zeul. El *conta* pe ei să fie bravi şi capabili de sacrificiu. Asta avea să-i ducă la pierzanie.

Pielea ei pârâi cu disperare de la electricitatea statică, dar nu avea încă destulă energie să genereze un fulger.

Ignorând durerea îngrozitoare, Helen reuşi să se întoarcă pe antebraţele rănite şi începu să se târască în direcţia celor trei.

— Helen, nu! exclamă surprins Zach.

El încercă să o oprească, dar imediat ce o atinse sări înapoi, atins de un mic şoc electric.

— Nu te mai lupta cu el! încercă ea să strige, târându-se, dar cu toate că se vindeca repede, corzile ei vocale erau încă afectate.

Singurul sunet pe care-l putea scoate era un soi de horcăit, o şoaptă.

Automedon îşi ridică sabia cu o siguranţă incredibilă şi o roti deasupra capului.

— Fii atent, îl avertiză Orion pe Lucas, şi înainte ca Automedon să coboare sabia asupra lor, pământul se cutremură violent.

Un bubuit răzbătu până la ei din întuneric şi un abis uriaş se căscă între Automedon şi Lucas când Orion despică în două pământul pe care luptau. Automedon căzu în genunchi şi încercă să se agaţe de ceva atunci când pământul de sub el începu să se surpe.

Lucas renunţă la gravitaţie şi rămase în aer, în timp ce Automedon păru să-şi recapete ca prin magie stabilitatea. Echilibrul lui era atât de bun că putea să rămână în picioare şi la un cutremur, la fel ca un surfer care pluteşte pe coama valului.

Văzând toate astea, speranţele celor doi se năruiră.

Când cutremurul se potoli, Lucas ateriză în faţa lui Orion, apucă bine sabia şi îl înfruntă pe Automedon cu o expresie sumbră. Amândoi păreau să ştie că nu puteau câştiga lupta aceea, dar niciunul nu ar fi renunţat. Automedon îi privi pe cei doi, şi se înclină curtenitor în faţa lor.

— În mod clar, voi sunteţi cei Trei pe care i-am aşteptat mii de ani, zise Automedon de pe marginea abisului lat de câţiva metri. Îi mulţumesc lui Ares pentru şansa asta. Am petrecut mii de ani în bătălii pentru a mă pregăti pentru voi; altfel nu aş fi fost gata. Dar timpul a venit, iar acum *sunt* pregătit.

Automedon sări cu uşurinţă peste groapă, ateriză şi se întoarse cu faţa spre Lucas şi Orion. Din trei mişcări, îl dezarmă pe Lucas. Din alte două mişcări, îl puse în genunchi. Acesta sângera dintr-o rană adâncă la umăr, dar îl proteja pe Orion cu trupul său.

Helen îl auzi pe Lucas ţipând şi durerea ei dispăru. Se ridică. Pielea ei era de un albastru radiant, încărcată din plin cu energie.

— Să nu îndrăzneşti să-l atingi! şopti ea cu asprime. Buzele i se strânseră de furie. Ridică mâna stângă şi un fulger alb orbitor ţâşni ca un arc din palma ei şi îl atinse pe Automedon. Acesta se prăbuşi la pământ, zvârcolindu-se în agonie. Helen lăsă braţul jos şi se clătină ameţită. Capabil, în sfârşit, să se ţină pe picioare după cutremurul provocat de Orion, Zach se duse după ea şi reuşi să o prindă la timp, ca să nu se prăbuşească.

Ea aproape că leşinase după efortul depus pentru a crea un fulger. Zach primi încă un mic şoc, dar strânse din dinţi şi o sprijini în timp ce înaintau cu greu către Lucas. Ea căzu lângă el, întinse mâna şi îi apăsă umărul, de parcă s-ar fi putut lega de el cu mâinile goale. Era vag conştientă de fulgerele care brăzdau cerul şi ştia că sângele lui se amesteca cu al ei, dar nu-i păsa. Nu se putea abţine să nu-l atingă. Tot ce avea de făcut era să-l ia de lângă Orion înainte ca sângele lor să se amestece, şi ritualul avea să fie oprit.

Helen simţi ceva apucând-o de glezna goală şi când întoarse capul îl văzu pe Automedon trăgând-o spre el ca să nu intervină.

— E prea târziu, Prinţesă, zise el calm.

Helen îl văzu pe Orion sprijinindu-l pe Lucas. Amândoi întinseră mâinile spre ea încercând să o smulgă din ghearele lui Automedon. Pieptul rănit al lui Orion era lipit de umărul însângerat al lui Lucas. Fulgerele brăzdară cerul pentru a treia şi ultima oară.

— S-a terminat, zise Automedon uşurat şi închise ochii pentru o clipă.

Helen se uită la Orion şi la Lucas. După privirile şi expresiile lor confuze, ea înţelese că simţeau că li se întâmplase ceva – la toţi trei – doar că nu ştiau ce anume.

— Iar acum să mă ocup de tine, sclavule, zise Automedon sărind cu uşurinţă în picioare, complet refăcut după fulgerul lui Helen. Ai jurat pe pumnalul acesta să mă

slujeşti sau să mori. Iar la sfârşit nu m-ai slujit.

El scoase din teaca de la centură un pumnal bătut cu nestemate, înainte ca Helen să-şi poată încorda trupul distrus şi să se ridice în genunchi ca să-l poată proteja pe Zach cu trupul ei, Automedon aruncă pumnalul direct în pieptul acestuia.

Helen îl prinse pe Zach, care căzu lângă ea, pe pământ. Îşi aminti că fuseseră împreună în clasa a doua, iar el căzuse de pe bară şi îşi luxase glezna. Avea aceiaşi ochi mari şi aceeaşi expresie uluită. Pentru o clipă, lui Helen i să păru că avea din nou şapte ani şi erau prieteni, făcând schimb de dulciuri din cutiile cu mâncarea de prânz.

— Oh, nu, Zach, şopti Helen în timp ce-l întindea cu grijă pe jos.

Automedon întoarse spatele carnajului pe care-l provocase şi ridică mâinile spre orizont, unde se zărea lumina albastră a zorilor.

— Mi-am îndeplinit partea mea din înţelegere, Ares, rosti el cu veneraţie. Acum, dă-mi ce ţi-am cerut. Vreau să fiu din nou cu fratele meu.

— Helen, horcăi Zach deznădăjduit, în timp ce Automedon se adresa cerului. Fratele lui de sânge… nu a fost un zeu, cum credea Matt.

El apucă lama care-i rămăsese înfiptă în piept şi începu să tragă de mâner, rănindu-se şi mai rău.

— Nu, las-o aşa. Ai putea sângera de moarte! încercă ea să-l convingă cu vocea ei şuierătoare şi răguşită, dar Zach nu renunţă până când Helen nu îl ajută să scoată pumnalul.

El puse cuţitul în mâinile ei, simbolic.

— Era *Ahile.*

Zach îşi lăsă capul pe spate şi întoarse privirea către picioarele lui Automedon, care erau doar la câţiva centimetri de ochii lui ce începeau să se stingă. Fără să mai stea pe gânduri, Helen apucă ferm mânerul pumnalului şi înfipse lama în călcâiul lui Automedon. Capul lui se întoarse brusc şi privi în jos, spre ea. Şocul şi uimirea îi împietriră faţa. În câteva secunde, Automedon se

transformă într-o statuie din piatră care începu să crape, după care se nărui şi se dezintegră într-un morman de cenuşă.

Helen coborî privirea spre Zach şi văzu că acesta zâmbea.

— Ţine-te bine, şuieră Helen în timp ce se uita în jur căutând să pună ceva pe rana lui Zach.

Zări bluza lui plină de sânge la câţiva metri distanţă şi începu să se târască spre ea.

— Nu pleca, o imploră Zach apucând-o de braţ. Cu cealaltă mână, scormoni în mormanul de cenuşă – ce fusese Automedon – şi scoase frumosul pumnal pe care i-l întinse lui Helen. Spune-i lui Matt că a fost un prieten grozav.

Trupul lui se relaxă şi ochii i se goliră, iar Helen înţelese că era mort.

— Vezi, Eris? Nu l-am tras pe sfoară – mirmidonul şi-a îndeplinit ultima dorinţă, se auzi o voce cântată, care îi făcu inima să se oprească pentru o clipă. El s-a întâlnit cu fratele său. Doar că nu pe Pământ, unde i-ar fi plăcut!

— Cel puţin sclavul lui va fi acolo ca să aibă grijă de el în Lumea de Dincolo, se auzi o voce de femeie ca un sâsâit de şarpe.

Helen îi închise ochii lui Zach, promiţând în gând că avea să se asigure că acesta o să ajungă în Câmpiile Elizee, unde putea să bea din râul Fericirii, fără a fi nevoit să mai slujească pe cineva. Apoi se întoarse să privească ceea ce deja putea mirosi.

Ares stătea pe cealaltă parte a gropii, flancat de sora lui, Eris, şi de fiul său, Terror.

Helen lăsă capul în jos şi oftă, dezamăgită, ştiind că era adevărat. Zeii Olimpului erau liberi.

Simţi o mână pe umărul ei şi ridică ochii. Lucas şi Orion stăteau ghemuiţi lângă ea.

— Cum? întrebă Orion făcându-i semn spre Ares.

— Noi trei, răspunse Helen. Am devenit fraţi de sânge.

Lucas şi Orion schimbară priviri panicate, realizând prea târziu cum le fuseseră folosite bunele intenţii chiar

împotriva lor.

— Poţi zbura? întrebă în şoaptă Lucas ţinându-se cu mâna de braţul rănit. Orion era lângă el – palid şi tremurând din cauza pierderii masive de sânge.

Niciunul dintre ei nu putea să lupte. Helen îl privi pe Ares peste gaura mare din pământ.

Mai simţise mânie şi înainte, dar acum era ceva diferit. Îşi aminti cât de neajutorată se simţise când era legată şi complet la mâna lui, în timp ce o bătea.

El făcuse probabil acest lucru cu mii de oameni. Iar acum era din nou liber. Era responsabilitatea ei să se asigure că nu avea să mai tortureze vreodată pe cineva. Ea lăsase acest monstru pe lume. Acum trebuia să-l doboare.

— Nu plec nicăieri. Se ridică ţeapănă în picioare. Unul din picioarele ei tot nu răspundea foarte bine, dar pentru ceea ce plănuise nu avea nevoie de el.

— Eşti nebună? bolborosi Orion trăgând-o uşor de braţ şi încercând să o facă să se ferească. Helen îşi puse mâna peste a lui până când el se opri.

— Helen, doar nu te aştepţi să câştigi confruntarea asta, zise Lucas resemnat, de parcă ar fi ştiut că pierduse deja. El se ridică alături de ea, o luă de mână şi-l privi pe Orion. Cum te simţi? îl întrebă el.

— Groaznic, zise Orion tresărind de durere când se ridică în picioare. Şi sunt sigur că mă voi simţi şi mai rău.

Helen încercă să le zâmbească amândurora şi să le spună cât de mult îi iubea, dar faţa o durea al naibii de tare şi abia putea să vorbească, aşa că se mulţumi să le strângă recunoscătoare mâinile.

— Avem vreun plan? o întrebă Lucas pe Helen de parcă ar fi ştiut din start că răspunsul era nu.

— Veţi încerca să mă înfruntaţi, micuţilor semizei? strigă dispreţuitor Ares de pe marginea hăului.

— Cât de adâncă e prăpastia aceea, Orion? întrebă ea în şoaptă.

— Cât de adâncă ar trebui să fie?

— Ajunge până în peşterile subterane? Cele cu portaluri? continuă ea. Orion încuviinţă din cap. Şi poţi să

o lărgeşti când am să-ţi cer să o faci?

— Desigur, dar… Orion se opri brusc.

Bănuia la ce se gândea Helen. Se încruntă şi clătină din cap, dar nu avu şansa să-şi exprime îngrijorarea.

Ares ridică deasupra capului sabia lui crestată şi ruginită şi izbucni în flăcări. Dar dacă el se aştepta ca ei să-i fie frică de foc, se înşela amarnic. Helen se lansă pe deasupra prăpastiei şi ateriză peste el, înainte ca Ares să-şi sfârşească strigătul de luptă.

Reuşi să-l înfunde jumătate de metru în pământ, chiar pe marginea abisului. Ares încercă să-i taie capul, dar ea pară lovitura, îndepărtând lama cu dosul mâinii ei impermeabile, de parcă ar fi alungat o muscă.

Dezgustătoarea sabie zbură peste marginea prăpastiei. Cu gura căscată, Ares privea cum arma lui zbura departe, de parcă nu-i venea să creadă.

Înainte ca zeul să-şi revină din şoc, Helen îşi încolăci picioarele în jurul lui, presându-i coastele cu genunchii şi îşi înfipse degetele în gâtul lui, încercând să-l sufoce cu toată puterea membrelor ei rănite. Trupul lui Ares începu să ardă şi mai tare, de parcă ar fi vrut să o pârjolească, dar Helen îl strânse cu şi mai multă putere. Fulgerele ei erau de zece ori mai fierbinţi decât orice flacără, şi ca să-i demonstreze acest lucru, trimise două exemplare direct în gâtul lui, cu ambele mâini.

În timp ce Ares se zbătea în mâinile necruţătoare ale lui Helen, Lucas şi Orion se năpustiră asupra lui Eris şi Terror, lovindu-i de mai multe ori pe zeii surprinşi de atacul lor.

Niciun scion nu putea să ucidă un zeu, dar lui Helen nu-i păsa. Oricum, moartea era o pedeapsă prea blândă pentru Ares.

— Orion! Acum! strigă ea, apucându-l strâns pe Ares, de parcă l-ar fi luat la trântă, şi încărcându-se cu o masă mult mai mare, aşa cum nu mai încercase vreodată. Îl simţi pe Ares crescând, devenind din ce în ce mai uriaş, în timp ce urla plin de furie, şi se agăţă disperată de el. Pentru o clipă se gândi că Orion nu va reuşi.

Pământul de sub picioarele lor vui şi se cutremură îngrozitor, apoi se nărui. Încleştaţi, Helen şi Ares căzură în prăpastia adâncă, rostogolindu-se prin aer spre portalul îngheţat care licărea pe fundul abisului. Helen nu ştia dacă avea să funcţioneze sau nu. Ea putea veni şi pleca de la toate nivelurile Lumii de Dincolo în timp ce dormea, dar acum era prima dată când încerca acest lucru fiind trează. Nu ştia dacă putea deschide un portal deja existent, sau dacă putea doar să creeze alte portaluri în timpul somnului. Se concentră, spunându-şi că trebuia să fie calmă, relaxată, aşa cum era atunci când dormea, şi spera să reuşească.

Înainte de a atinge portalul, Helen vorbi:

— Deschide-te, Tartar. Ia-l pe Ares şi închide-l pentru totdeauna, împreună cu spiritele malefice pe care le-a înşelat, zise ea.

Nu putea ucide un nemuritor, dar era sigură că putea să-l închidă pe Ares pe vecie în Tartar dacă reuşea să treacă împreună cu el prin portal. Helen ştia din proprie experienţă că acest lucru era mult mai rău decât moartea.

Gheaţa plesni, iar ea şi Ares se opriră din căderea liberă şi începură să plutească. O sută de mâini se iviră printre pietre şi gheaţă, şi apucară diferite părţi din trupul lui Ares.

— Imposibil, şopti el cu ochii la Helen.

— Du-te în iad, spuse ea încet.

Apoi se desprinse de el. Cu un urlet asurzitor, Ares fu tras în groapa întunecată a Tartarului de sutele de mâini. O sumedenie de braţe contorsionate îl acoperiră într-o clipă, iar, în cele din urmă, zeul războiului dispăru pentru totdeauna.

Portalul se închise, iar Helen rămase plutind pe fundul prăpastiei întunecoase. Era epuizată. În tăcerea mormântală nu îşi auzea decât respiraţia precipitată.

Vederea i se înceţoşa. Abia reuşind să se menţină în aer, îşi folosi mâinile pentru a găsi drumul spre suprafaţă, ghidându-se după pereţii prăpastiei. Trupul ei începu să tremure violent, iar capul îi era greu. Bâjbâi în întuneric,

în direcţia vocilor, suspinând de durere şi oboseală. Când simţi că totul era pierdut, două mâini diferite, dar mult iubite se întinseră peste marginea abisului şi o traseră afară în aerul diafan al unui nou răsărit.

CAPITOLUL 18

— Eu l-am ucis, dar a fost meritul lui Zach, crede-mă. El a fost cel care şi-a dat seama cum poate fi ucis Automedon. Helen luă mâna lui Matt de pe încheietura lui Zach şi îi puse în palmă pumnalul cu nestemate. El a vrut să-ţi dau asta şi să-ţi spun că ai fost un prieten minunat. Şi asta e cât se poate de adevărat.

Matt privi străvechiul artefact şi clătină din cap.

— Nu-l vreau.

— Ia-l, zise Helen. A fost ultima lui dorinţă, şi gâtul mă doare prea tare ca să mă cert acum cu tine.

Matt zâmbi cu tristeţe şi o îmbrăţişă. Se uită la pumnal fără nicio expresie, apoi îl băgă în centură, sub bluză.

Amândoi se simţeau oribil ştiind că trebuiau să abandoneze trupul lui Zach pe străzile din Nantucket, dar nu era altă cale mai bună de a ascunde adevărata cauză a morţii acestuia decât să dea vina pe încăierarea din noaptea anterioară.

— Nu-l voi lăsa într-un loc nedemn de el, promit. Îmi pare foarte rău pentru prietenul tău, Matt, zise Pallas cu o voce surprinzător de blândă.

El puse o mână pe umărul lui Matt şi îl strânse uşor, pentru a-l încuraja, până când acesta îl privi în ochi şi încuviinţă din cap, semn că era de acord.

Pallas îl ridică pe Zach şi o luă din loc atât de repede, încât Helen era sigură că Matt nici nu observase când dispăruseră.

Fără să o întrebe, Matt luă braţul lui Helen şi îl trecu pe după umerii lui, cărând-o mai mult pe sus spre întrunirea importantă ce avea loc pe marginea prăpastiei. Piciorul ei se rupsese în mai multe locuri atunci când o lovise Ares, şi tot nu putea păşi pe el, dar – la fel ca restul trupului ei – se

vindeca. Cel puţin putea vedea din nou cu ambii ochi, cu toate că cel drept era din cale-afară de umflat.

Existau o mulţime de lucruri pentru care Helen se simţea recunoscătoare. Imediat ce deschisese ochii, Daphne îi spusese că tatăl ei şi gemenii erau în viaţă. Spre deosebire de Zach.

Matt o lăsă între Orion şi Lucas, apoi se duse să privească abisul, lângă Hector şi Daphne.

— Ţi-am spus deja, zise Orion apăsând cu grijă nişte pansamente pe cele două răni ale sale. Portalul este închis. Priveşte încheietura mea. Ridică în sus mâna pe care avea Creanga lui Eneas. Când nu străluceşte aşa? Asta înseamnă că nu este în apropierea unui portal. Pot să închid acum despicătura asta în pământ, pentru ca fermierii care sunt proprietarii terenului să nu cadă accidental în ea?

Lucas începu să râdă, amuzat de tonul lui Orion, dar râsul îi pieri brusc şi se prinse de umărul pe care i-l bandaja tatăl său. Helen bănuia că Orion se săturase să răspundă la întrebări. Devenea sarcastic atunci când era iritat. Decise că era timpul să intervină şi să-l scape de neplăceri.

— Am închis portalul. Pentru totdeauna, rosti ea răguşită. Corzile ei vocale erau încă sensibile. Ares nu va mai ieşi de acolo, fiţi fără grijă. Poţi închide falia, Orion.

— Dar cum poţi şti asta? interveni Daphne exasperată. Există vreo cale să cobori şi să verifici, Helen?

— Daphne, uită-te la ea. A suferit destul pentru o singură noapte. Nu insista, zise Castor cu calmul său obişnuit atunci când termină de bandajat umărul lui Lucas. Dacă Helen şi Orion spun că falia trebuie închisă, atunci lasă-l să o închidă.

Daphne ridică mâinile şi le întoarse spatele, expirând zgomotos, doar ca să-i facă pe toţi să înţeleagă că, deşi nimeni nu ţinuse cont de vorbele ei, ea tot nu era de acord.

Hector dădu ochii peste cap şi schimbă o privire cu Orion.

În aparenţă, amândoi erau obişnuiţi cu aceste

manifestări din partea lui Daphne, cu toate că pentru Helen era prima dată când asista la aşa ceva.

— Închide-o, îi spuse Hector lui Orion.

Pământul se strânse cu un vuiet înfiorător şi cele două părţi ale faliei se lipiră cu un bubuit.

— Ei bine, se pare că nu vom şti niciodată, în acest caz, comentă Daphne cu o voce tăioasă.

Helen simţea nevoia să o pocnească, dar nu se putea ridica fără Matt, iar el nu era prin preajmă. Ea ridică puţin capul şi îl descoperi la o oarecare distanţă, căutând ceva pe pământ. Matt se aplecă dintr-odată, răscoli cenuşa lui Automedon şi scoase din morman un obiect strălucitor. *Teaca pumnalului,* realiză Helen, întrebându-se de ce ar fi avut Matt nevoie de ea.

— Hei! Te simţi bine? o întrebă Orion întrerupându-i şirul gândurilor. El puse un deget pe bărbia ei făcând-o să stea nemişcată şi îi analiză ochiul vătămat. Fără să-şi îndepărteze privirea, el se aplecă într-o parte şi strigă peste umăr: Hei, Luke, ai văzut asta?

— Da, zise grav Lucas privind în jos şi încuviinţând din cap. Ai observat forma?

— Da. Este exactă.

— Despre ce vorbiţi voi doi? întrebă Helen cu vocea ei răguşită.

— Irisul tău drept este străbătut de o cicatrice albăstruie, Helen. E genul de cicatrice de care scionii nu pot scăpa, zise încet Lucas. Are forma unui fulger.

— Adică am o privire stranie? îl întrebă ea pe Orion, panicată la gândul că nimeni nu avea să-şi mai dorească vreodată să o privească în ochiul drept.

El începu să râdă, dar se opri brusc şi îşi duse mâinile la răni, făcând o grimasă, la fel ca Lucas ceva mai devreme.

— De fapt, mie mi se pare că arată grozav, deşi nu sunt prea încântat să ştiu cum te-ai ales cu ea, zise el cu tristeţe.

— Eu nici atât.

Cu sau fără cicatrice, Helen ştia că avea să-şi amintească noaptea aceea pentru tot restul vieţii. Ea spera

doar ca Morfeu să fie blând şi să nu-i trimită vreun coşmar legat de acele evenimente.

— Va trebui să convocăm un congres, îi spuse Daphne lui Castor. Al tuturor Caselor. Atreus, Teba, Atenianã şi Romană.

— Ştiu, zise Castor încuviinţând. Se uită la Orion şi ridică din umeri. Când îţi convine?

Helen, Lucas şi Orion izbucniră în râs la auzul acestor cuvinte, dar momentul de veselie nu ţinu mult când se gândiră *la motivul* acelei întruniri.

Ei trebuiau să le dea de ştire tuturor scionilor că războiul începuse şi că trebuiau să conceapă un plan.

— Între timp, cred că ar trebui să anunţăm pe cine vom putea. Să le spunem să-şi păzească spatele, sugeră Hector.

— Crezi că zeii vor încerca să ne doboare unul câte unul? întrebă uimit Lucas.

— Nu, interveni Matt alăturându-se din nou grupului. Eu cred că vor un război adevărat. Ceva măreţ, eroic.

— S-ar distra mai mult în felul acesta, rosti încet Helen amintindu-şi de Ares şi cum voia acesta să se joace.

— Acesta nu e un joc, le aminti cu blândeţe Hector lui Helen şi lui Matt. Zeii au văzut ce poate face Helen, iar ceea ce riscă e mai rău decât moartea. Nu ştiu ce credeţi voi, dar eu aş prefera să petrec o eternitate în Câmpiile Elizee în loc de Tartar. Dacă aş fi Zeus, Helen ar fi prima mea ţintă, şi nu cred că Orion şi Lucas sunt printre ultimii de pe această listă. Vă place sau nu, Casele sunt unite. Vom rămâne împreună de acum încolo. Nimeni nu trebuie să se rătăcească de turmă.

Toţi aprobară hotărârea lui Hector. El era, şi avea să rămână pentru totdeauna, eroul lor.

Pentru o clipă, Helen îl văzu pe Hector purtând o platoşă şi ţinând în mână o suliţă în timp ce se adresa trupelor. Jason stătea în spatele lui, ţinând cu mândrie coiful cu pene al generalului.

La baza zidurilor castelului, val după val de soldaţi curajoşi strigau numele lui Hector, scăldat de glorie.

— A fost doar o întâmplare norocoasă să-l pot închide pe

Ares în Tartar, zise Helen clipind până când imaginea lui Hector, strălucind în lumina soarelui în roşu şi auriu, dispăru. Nu e ceva ce se întâmplă tot timpul.

— Dar s-a întâmplat, interveni Daphne întorcându-se însufleţită spre Hector. Iar acum, toţi zeii trebuie să ştie că li s-ar putea întâmpla şi lor ce i s-a întâmplat lui Ares. Ei *ar trebui* să se teamă de noi. Măcar de data asta.

Helen o urmări pe mama ei trăgându-se îngrijorată de bărbie în timp ce păşea de colo-colo, adâncită în gânduri. I se părea că Daphne chiar îşi dorea acest război, dar de ce?

Daphne avea multe defecte, dar nu părea genul care să se sinucidă. Helen alungă această idee, spunându-şi că mama ei era fericită doar pentru că exista totuşi şansa ca zeii să evite războiul, acum că erau ameninţaţi cu Tartarul.

Asta trebuia să fie. Închise ochii umflaţi încercând să-şi limpezească mintea, în timp ce capul îi bubuia alarmant. Lucas îi luă mâna şi o strânse uşor, pentru a-i atrage atenţia.

— Tata spune că Jerry şi gemenii s-au trezit acum, spuse el încet. Fruntea lui se încreţi când îi văzu ochii plini de lacrimi. Te simţi bine?

Helen îi zâmbi şi clătină din cap. Nu se simţea bine deloc. Niciunul dintre ei, de fapt. Întinse celălalt braţ şi-l apucă de mână pe Orion.

— Vrei să-l cunoşti pe tata? întrebă ea.

— Da, cred că şi tu ar trebui să-l cunoşti pe al meu, zise el, dar nu părea prea entuziasmat de această idee.

Era trist şi epuizat. Clipi de câteva ori, încercând să rămână conştient.

— Bine. E timpul să mergem, zise Castor cu o expresie îngrijorată. Cu toţii sunteţi la pământ. Trebuie să ne întoarcem la Sconset. Daphne? Hector? Să mergem.

Helen, Lucas şi Orion erau încă prea slăbiţi ca să poată sta în picioare, şi trebuiră căraţi înapoi în Nantucket. Helen se împotrivi la început, dar după ce Daphne o luă în braţe, ea cedă, copleşită de oboseală. Nu se aşteptase la aşa ceva, dar braţele ei erau mult mai familiare decât îşi imaginase vreodată.

Aruncă o privire spre Orion, apoi ochii ei se opriră asupra lui Lucas şi, în cele din urmă, Helen îşi lăsă capul să se odihnească pe umărul lui Daphne şi adormi, ascultând ritmul mângâietor al inimii mamei sale.